

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

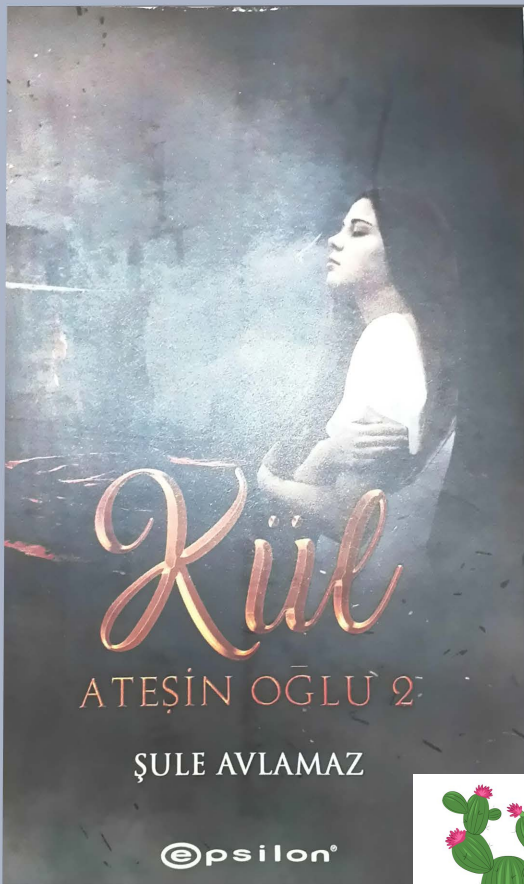
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ölüm; dört harf, iki hece, içinde sayısız anlam ve acı besleyen, ne zaman, nerede, nasıl geleceği belli olmayan bir olay. Küçük yaşta gözlerinin önünde ailesi katledilen ve bu nedenle hayata siyah bakan Aras Karahanlı ile çocukken annesini kaybeden ve babası tarafından terk edilen Eylül Avcı'nın yolları bir gece tesadüfen kesiştiğinde, ikisi de başlarına geleceklerden bihaberdi.

Peki, ölümle bu kadar erken yaşta tanışmış iki genç insanın nasır tutmuş kalpleri birbirine bağlanabilir mi?

Kül

ATEŞİN OĞLU 2

Tüm renklerle
benim siyahıma karışır mısın?

Aras Karahanlı, bir kalp taşıdığını Eylül'ün hayatına girmesiyle hatırlamıştı. Ona bu soruyu sorarken ne intikam, ne düşmanları ne de içinde bulunduğu hayat umurundaydı. Bildiği tek şey, tüm ömrünü Eylül'le beraber geçirmek istediği ve onu her şeyden koruyacağıydı.

Yüreği henüz yeni tomurcuklanmış bir gül kadar küçük ve nahif olan Eylül se, kendini Aras'ın karanlık dünyasına çoktan kaptırmıştı. Tek isteği, her koşulda, şartlar ne olursa olsun Aras'la beraber olmaktı.

Fakat hayat kısırsız değildi. Ödenmesi gereken bedeller, alınması gereken bir intikam ve baş edilmesi gereken azıtlı düşmanlar vardı.

Sevgi tüm zorlukların üstesinden gelebilir miydi?

Peki, renkler siyahı değiştirebilir miydi?
Yoksa siyah, tüm renkleri
kendine emi kaptıracardı?

ISBN 978-605-173-490-3

9 786051 734903

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kltap365.com

KDV'den
muaf.

f t i /epsilonyayinevi

Bölüm Bir

Tüm Renklerinle Benim Siyahıma Karışır Mısın?

“Tüm renklerinle benim siyahıma karışır mısın?”

Hayal âleminde mi yaşıyordum, yoksa muhteşem gerçekliğin doruklarında mıydım sahiden? Kalbim göğsümü delebilecek güçte çarparken aralanan dudaklarımdan bir kelime çıkması için çok erkendi. Gözümden damlayan mutluluğun siması, tuzlu tadını dudaklarıma ağıyla geçirirken onları birbirine bastırdım. Ellerinin arasında kalan suratımın alev alev yandığını hissetmemesi imkânsızdı. Alnıma yasladığı alnının aşağısında kalan kasvetli ama o an yumuşak bakan siyah gözleriyle karşılaştığımda ne diyeceğimi düşündüm. Yaşadıklarımız perde perde gözlerimin önünde belirdi, tüylerim yanağımda gezinen eliyle teker teker ürperti.

Yanıtım ne olacaktı, onunla evli olmak istiyor muydum? Gerçek bir evliliğe hazır mıydım, içerisinde risk barındıran bir yuvaya? Aras'ı kazanmaya hazır mıydım ya da onu kaybetmeye? Parmağımdaki metal yüzüğün, manevi ağırlığını taşıyabilecek miydim şimdi?

Hem... Niyetinde ciddi olacağını nasıl anlayabilirdim? Bir gün iyilik meleşti olurken öbür gün şam şeytanı olabiliyordu.

Aklıma bir mikser girmiş de tüm fikirlerimi karıştırmış gibiydi. Bir an sonra burnumu çekerek gözlerimi kırıştırtıp toparlanmak amacıyla başımı dikleştirdim. Ellerimi kaldırarak yüzümü tutan ellerini hafif bir şekilde aşağı indirdim, hareketime şaşırsa da bir şey söylemedi. Derin bir nefes alarak dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Ardından aklımdaki sorularla konuşmaya başladım.

"Çocuk gibisin, dedin... Öyle olmasaydı seninle gerçekten evli olurdum, dedin... Birkaç ay sonra bana evli kalmamızı isteyip istemediğimi sordun. Sonra beni öptün. Daha sonra ben sana yanıt vereceğimde beni susturarak, 'Senden bu cevabı şimdi istemiyorum,' dedin. Şimdi de benimle evli kalmak istediğini söylüyorsun. Dalga mı geçiyorsun?"

Gözünü kırpmadan beni dinledi, daha sonra başını hafifçe yana eğerek dudaklarını araladı. "Seni özel uçakla Fransa'ya getirdim. Ve," dedikten sonra ellerini iki yana açtı. "...etrafına bak! Eyfel Kulesi'ndeyiz, sadece biz varız; sence dalga mı geçiyorum?"

Evet, etrafta bir dalga belirtisi yoktu ama ben hâlâ ellerinde kameralarıyla bir grup çıkacakmış da bunların hepsinin bir şaka olacağını söyleyecekmiş gibi bir hissiyattaydım.

Bu nedenle, "Aras..." dedim. "Ama neden, yani bir anda..."

Bu sefer başını dikleştiren o oldu ve lafımı bitirmeme izin vermeden araya girdi. "Arabana ilk bindiğim gün, senden değişik bir elektrik aldım. O gün bu gündür, ruhum da bedenim de seni koruma dürtüsüyle doldu. Sanırım, Başkan seni benim etrafımda tutarak çok doğru bir hamle yapmış. Sürekli yanımda kalmanı istememin sebebi, her şey bir yana, senden hoşlanıyorum."

Gözlerim bilmem kaçınıcı şok ile dolup taşarken sevinen hücrelerime engel olmaya çalışıyordum. Tüm ciddiyetiyle konuşmasını tamamladı. "İşte böyle. Ben söylediğime göre, senin de içinde tutmanın anlamı yok, hislerini itiraf et."

Emrivakı cümlesi kafamda dolaşırken gözlerimi kısıtım.

"İtiraf edersem, neler olacak?"

Ciddi ifadesini bozmadı. Yüzünde herhangi bir şaka ifade-

si arıyordum ama sahiden yoktu. Ellerini cebine attıktan sonra siyah gözlerini gözlerime dikip iri dudaklarını bir kez daha araladı. "Şöyle açıklayayım: Bir daha geniş diye benim yatağında yatmak için izin almana gerek kalmayacak. Çünkü gerçekten evliyiz."

Kurduğu cümle kalp ritmimin hızlı -daha ne kadar hızlanabilirse- atmasına sebep olurken gözlerim irileşti. Evli olmamız, şey anlamına da mı geliyordu... Boğazımı temizledim. Dudaklarımı hareket ettirmeye çalıştım. "Aras... Ben... Bazı şeyler için..."

Kelimeleri toparlayamadan kıpkırmızı kesildiğime eminim. Beni zora sokmamak için olacak ki kendisi konuştu. "Sakin ol Eylül, bazı şeyler için hâlâ vaktimiz var..."

Utançtan yerin dibine girecek gibi hissediyordum, bir gün-de daha kaç farklı duygu beni ele geçirebilirdi ki?

İçim alev alev yanarken hafifçe öksürüp dudaklarını araladı. "Onun haricinde bir daha sana karıştığmda, 'Biz gerçekten evli değiliz,' diyemeyeceksin, sözümden çıkamazsın."

Kaşlarım gözlerimin önüne inerken daha deminki cümleyi unutup buna odaklandım. "Öyle mi? O halde benim de sana karışmaya hakkım olacak."

Emir dolu cümlemler havada yankılanırken belli belirsiz kafa salladı. "Evet, tabii, senin de bana karışmaya hakkın oluyor bu sayede."

Dudaklarını ısırp gülümsememi bastırmaya çalıştım. "Her gittiğin yeri bana söyleyeceksin. Gitme dediğim yere gitmeyeceksin, bana anlatmadığın olay kalmayacak."

İkinci emrim kulaklarına vardığında kaşlarını kaldırdı. "Sen-de biraz abartmadın mı?"

Limon yemiş gibi suratımı buruşturarak yüzüne baktım. Evet, birazcık abartmış olabilirdim.

"Hahal'la görüşmeyeceksin, salonundaki üyeliğini iptal edeceksin."

Dudaklarına yarım bir gülümseme yerleştirip mırıldandı ve sonra anlamamış gibi kaşlarını kaldırdı. "Onun salona maddi manevi birçok katkısı oluyor, neden?"

Sorusuyla beraber kaslarımı çatarak kollarımı göğsümde birleştirdim. “Ne demek katkısı oluyor? Aklın hâlâ ondaysa bu iş başlamadan bitsin.”

Sinir hücreleri beynimi işgal ederken başımı yana çevirip başka tarafa bakmaya odaklandım. Sürekli Hazal’ı savunması, ona söz söyletmemesi, her zaman yardım etmesi normal miydi?

Bir an sonra, omuzlarımda hissettiğim eller tüylerimi ürperttiğinde ilk olarak beni kendine çekti. İlk nefesi enseme yer ederken yüzüne bakmamak zor bir hâlâ gelmeye başlamıştı. Çok geçmeden baş ve işaret parmağıyla çenemi kavrayıp tekrar yüzüne bakmama neden olduğunda, milimler kalan mesafemizle gözlerini gözlerime bir mızrak misali sapladı.

“Aklım hiçbir zaman onda olmadı,” dedikten sonra gözleri bir an burnumun biraz aşağısına değip geçti. “Hem ne demek başlamadan bitsin, biz çoktan başladık.”

“Çoktan?”

“Çoktan.” Su atlarımız birbirine yaklaştığında kalbimin güm-bürtüsünü duymak için stetoskoba gerek yoktu. Ellerim ensesini sardığında beni iyice kendine çekerek kollarını belime doladı. Gövdem gövdesine yapıştığında, alnımda baskısını hissettim. “Ben, hep senin hızlanan kalbini duyayım. Minik kalbin sadece benim için bu kadar hızlı atsın, inan bana tek istediğim bu.”

Cümleleri beni etkilerken kalbim sağ göğsüne saniye saniye çarpıyordu. Onun yüreğinin sıcaklığı ise benim tüm vücudumu sarmıştı. Kendimi rahat bırakarak başımı omzuna yasladım. Okyanus kokusu burnuma dolarken, “Mümkün değil...” diye mırıldandım. “İnan bana, senden başkasına böyle delicesine atması mümkün değil.”

“Söyle bakalım, neler yaptınız Paris’te?” Ellerini çenesinde birleştirerek merakla, biraz olsun toparlanmış suratıyla bana bakan Eda’ya karşı utançla gülümseyerek dudaklarımı dişledim.

“Muhteşem bir gece geçirdik. Bu kadarını hayal bile edemezdim Eda.”

Gözlerini büyüttü, ardından eliyle omzumu sarstı. “Söylese-ne teyze olacak mıyım artık? Gerçekten bir çocuk neşesine çok ihtiyacım var şu sıralar.”

Büyüyen gözlerimle aynı anda kaşlarımı kaldırdım. “Bunun için biraz erken.”

Gözlerini devirerek bardağındaki portakal suyundan birkaç yudum aldı. “Siz evli çiftler bunun değerini bilmiyorsunuz. Baran’la evlenir evlenmez bir bebek yapacağım...”

Baran...

Onunla evlenmek istiyor muydu sahiden? Peki ya Pusat? O Eda’yı bilerek terk etmemişti; terk etmek zorunda kalmıştı. Yine Başkan yüzünden. Anlattığına göre Pusat’a Aras’ın yerine geçmesini teklif etmişti, o da sadık bir arkadaş olarak bunu kabul etmeyip gitmek zorunda kalmıştı. Geri dönüşünün sebebi ise Başkan’ın Aras’a kötü bir şey yapacağı düşüncesi idi, ki düşüncelerinde haklı çıkmıştı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp, “Eda,” dedim. “Gerçekten Baran’la evlenmek istiyor musun? Peki ya Pusat?”

Derin bir nefes alıp hâlini toparladıktan sonra, “Eylül, ben insanları hayatımdan bir kere silerim, bir daha da geri almam,” diye karşılık verdi. “Kendime yanlış yapılmasını bir kez daha hazmedemem. Bu yüzden, lütfen bir daha bana ‘Pusat’ deme.”

“Olayların arka yüzünü bilmiyorsun. Hiç konuştun mu onunla, neden gittin diye? Belki de buna mecburdu.”

Meyve salatasından bir çatal alıp cevap vermeden önce ağzındaki yutmayı bekledi. Tamamen bitirdiğinde beni yanıtladı.

“Bir şeylerden korkarak gitmiş olması fikrimi değiştirmez. Aşkta korkuya yer yoktur, korkanlar âşık olmaz. Korkakla aşk da olmaz.”

İçim rahatsızlıkla kıpırdanırken bir an ağzımı açıp her şeyi anlatmak için hareketlendim ama başaramadım. Aralarını düzeltmeliydim fakat bunun için bir plana ihtiyacım vardı. Böyle damdan düşer gibi açıklayamazdım olayları.

Eda anında toparlanıp masanın yanındaki poşetleri eline alarak, “Neyse, haydi alışverişe devam,” diyerek kalktığında başka bir şey yapamadan başımla onayladım ve onunla beraber bulunduğumuz alışveriş merkezinin kafesinden dışarı çıktım.

Havanın sıcaklığı insanları buraya sürüklemiş olacaktı ki, adım attığınız an bir vücuda çarpmanız kuvvetli ihtimaldi. Yürüyen merdivenlerden çıkarken Eda, bir anda harika bir şey görmüşçesine gözlerini açtı ve eliyle tam karşınızı göstererek, "Sıradaki durağımız," dedi. Bakışlarım işaret ettiği yeri bulduğunda anında yazıyı okudum.

Louis Vuitton.

Alışverişe başlamamızdan bu yana henüz iki saat olmasına rağmen milyarlarca para harcamış olan Eda'nın anlaşılan durmaya niyeti yoktu. Yine de itiraz etmedim, günümü ona ayıracığıma dair söz vermiştim ve ne isterse yapacaktım. Fransa'dan gelir gelmez böyle gezmem bünyemin ne kadar canlı, sağlam olduğunu yüzüme çarpıyordu sahi...

Mağazaya gireceğimiz sırada, tam kapının önünde duran Eda'yla beraber ben de duraksamak zorunda kalmıştım. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve, "Buraya girmene gerek yok," diye emretti.

Akın, kafasını yana eğerek, "Eyvallah." işareti yaptı. Elimizdeki poşetleri Akın'a teslim ettikten sonra, yine daha önce hiç girme cesareti göstermediğim sosyete mağazalarından birine, Louis Vuitton'a adımıımızı attık.

Eda, kana susamış ve henüz doyamamış bir vampir gibi içeri girmesinden en fazla beş dakika sonra eline aldığı birkaç elbiseyi denemek için boş olan kabinlerinden birine girdiğinde, kapı önünde onu bekliyordum. Yorgunluk hissi, yavaştan yavaştan kendini gösteriyordu artık.

Topuğumu kaldırıp yere vurarak ritmik sesler çıkarırken, aklımdaki tek şey evime gidip kocaman rahat yatağımda yatmaktan başka bir şey değildi. Zihnimde güzel bir uykunun hayalini yaptığım sıra, aniden bir el tarafından ağzımın kapatılması, gözlerimin irileşmesine neden oldu. Ne olduğunu anlayamayarak bağırmağa çalıştığımda, sadece boğazımdan boğuk bir inleme çıkmasını sağlayabilmişim. Korku, tüm bedenime istila ettiğinde beni saran kolların vücudumu geri geri götürmesine ayakla- rımla engel olmaya çalışıyordum.

"Sakin ol Eylül, benim." Bu tanıdık ses kulaklarımda yer

alırken, rahatlayıp rahatlamamam gerektiğini düşündüm. Çırpınırlarım dindiğinde beni bir kabine sokup kabinin kapısını kapattı.

Kaşlarım büyük bir öfkeyle çatılmıştı. Bunu görmüş gibi yumuşak bakışlarıyla nazikçe konuştu. “Eğer bağırırmazsan ellerimi çekeceğim.”

Soluk soluğa başımı salladım. Elleri yavaşça dudaklarımdan ve boynumdan geri çekildiğinde hızla uzaklaşıp dalgalı saçların kapladığı esmer surata döndüm. Ardından sinirli bir ifadeyle kükredim. “Sen...” Nefesim yetmeyince soluklandım. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?!”

Siyah kaşlarını çikolata kahvesi gözlerinin üzerine indirip işaret parmağını dudaklarının üzerine koydu ve, “Şşş!” diye fısıldadı. “Sessiz ol. Konuşmamız lazım.”

Öfkeyle suratımı buruşturdum. “İnsanlarla konuşmayı böyle mi denersin? Kaçıyormuş gibi?” Hâlâ dinmeyen öfkemle gözlerimi kapatıp açtım. “Kalbim ağzıma çıkacaktı!”

Barlas’ın suratında çarpık bir gülümseme canlandı. Kavrık bir tene sahip olduğundan, dişleri olduğundan daha beyaz duruyordu. “Seninle konuşmak için bunu yapmam gerekliydi güzellik, korumasız dolaşmıyorsun. Bu mağaza son şansımdı.”

Bana güzellik demesi beni rahatsız etmişti. Derhal bu dar kabinden çıkmak için bir adım atmalıydım. “Seninle benim konuşacak neyimiz olabilir? Dediğin gibi dışarıda koruma bekliyor, çık kapının önünden. Gideceğim.”

“Hadi ama Eylül, dostuz sanıyordum.”

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yanaştı. “Hangi insan, dostuyla konuşmak için böyle bir yöntem kullanır?” derken kollarımı göğsümde birleştirdim. “Hem, Aras seninle konuşmamı istemiyor.”

Başını, sol omzuna doğru eğdi. “Ne zamandan beri kocanın sözünü dinliyorsun?”

“Seni ilgilendirmez,” diye kestirip attım.

“Anlaşılan Karahanlı beni fazla riskli buluyor...”

Belli belirsiz mırıldandığı şeyi pek de anlayamamıştım. Bوندandır ki birden, “Ne?” diye sordum.

Öylesine kafasını salladı. “Boş ver. Bak, senden çok bir şey istemiyorum.”

“Eylül?” Eda’nın sesi kabinde yankılandığında göz göze geldiğim Barlas’ın bakışlarında adeta bir yalvarma ifadesi yer aldı.

Kabinin kapısına bakıp sanki karşımdaymış gibi, “Eda,” dedim ve tekrar Barlas’a yöneldim. Ne yapacağımı bilmiyordum.

“Eylül, neredesin?”

“Kabindeyim, kıyafet deniyorum,” dedim birden. İçten içe Barlas’ın ne söyleyeceğini merak ediyordum.

“Kırmızı gece elbisesini mi? Tamamdır, sana çok yakışacak.”

Yine karşımdaymış gibi başımı aşağı yukarı salladım. O sıra Barlas’ın alaycı bir gülümsemeyle bana baktığını fark ettim. “Kırmızı gece elbisesi, ha?”

Burnumdan soluyarak ciddi ifademi bozmadan, “Neyse ne,” diye tersledim. “Ne söyleyeceksen çabuk söyle, çıkmalıyım.”

Suratım niye bu kadar ısınmıştı? Neden bir an kapı açılacak ve Aras içeri girecekmiş gibi hissediyordum? Yabancı bir erkekle kabinde yalnız başımıza olmamız ne kadar etikti?

Ben bu türlü sorularla boğuşurken Barlas tekrar konuştu. “Telefon numaranı isteyecektim.”

“Ne?” dedim kıvrılan dudaklarıma eş olan hayret dolu sesimle. “Bütün zahmet bunun için miydi?” Mânâ verememiş olacaktım ki kaşlarım çatıldı. “İyi de neden?”

“Seninle daha geniş bir zamanda, daha geniş bir şekilde konuşabilmek için.” Cümlelerinden hiçbir anlam çıkaramıyordum, neden benimle konuşmak istiyordu? Konuşacağımız ne olabilirdi ki?

İçimdeki rahatsızlık bulutu iyice büyürken sordum. “Ne konuşacağız?”

“Aras ve benim hakkımda. Aramızın düzelmesine yardımcı olabilirsin diye düşündüm.”

Çenem, şüpheli bir tavırla sağ omzuma doğru kalktı. “Aranızın düzelmesini mi istiyorsun? İyi de neden?”

“Detayları buluştuğumuzda öğrenirsin, ne dersin? Numaranı verecek misin?”

Yutkunduktan sonra dudaklarımı araladım, düşünecek pek

vaktim yoktu. “Üzgünüm, bunu yapamam,” dedim hızla, yapacağım en doğru şey buymuş gibiydi. Gibisi fazlaydı. Aras, Barlas’ın ismini duymaya tahammül edemiyordu, kim bilir onunla buluşacağımı duysa tepkisi ne olurdu?

Allah muhafaza!

Akıllıca bir karar verdiğime emin olarak kabinin kapısına doğru yürüyeceğim an tekrar önüme geçerek buna engel oldu.

“Bekle bekle.” Hızlıca konuştuktan sonra siyah kot ceketinin cebinden bir kart çıkarıp bana uzattı. “Bu benim numaram. Fikrin değişir de beni ararsın diye yahut ben senin numaranı bulup seni aradığımda hazırlıksız yakalanma diye.”

Alt dudağımı dişleyerek birkaç saniye bir yüzüne, bir karta bakıp durdum. Ardından o kartın buradan çıkış biletim olduğunu anlayıp hızla çekip aldım. Tekrar kapıya uzandığımda nihayet geri çekilip çıkmama izin verdi. Kapıyı açacağım sıra sesini duyurdu.

“Söylemeden edemeyeceğim, parfümünün kokusu büyüleyici.”

Umursamazca arkamı dönüp gözlerine baktım.

“Parfüm sıkmadım.”

Dudaklarını hayran bir şekilde kıvrıdı. “Bu daha da büyüleyici.”

Vücudum utanç ve rahatsızlıkla ısınırken hızla kilidi açarak ona bir cevap vermeden kabinden çıktım. Çıkışa doğru bir adım atacağında durup yine Barlas’a döndüm.

“Sanmıyorum ama fikrim değişirse ben seni ararım.” Elimdeki kartı havaya kaldırdım. “Bu yüzden lütfen beni arama girişiminde bulunma.” Ses tonumu yumuşak tutmuştum.

Başını yana eğerek onayladı. “Pekâlâ, anlaştık diyelim.”

Sözüne pek güvenmesem de bu konuşmayı daha fazla uzatmamak adına inanmaktan başka çarem yoktu. Bundan dolayı uzatmadım ve kabinlerin bulunduğu alandan uzaklaştım.

Elimdeki karta bakarak mağazanın içinde yürürken bu kartı ne yapacağımı düşünüyordum. Barlas’tan Aras’a bahsetmeli miydim? Kötü bir şey düşünüyor olabilir miydi bu adam?

Titreyen telefonumla, daha doğrusu telefonumun üzerinde yazan isimle fikirlerimden arınarak adeta yerimde sıçradım.

Sahtekâr Kabadayı Arıyor...

Kalbim göğsümü delebilecekmiş gibi atarken etrafıma bakındım, yoksa burada mıydı?

Görebildiğim tek şey kıyafet bakan kadınlardan başka bir şey olmayınca titreyen parmaklarımla telefonumun ekranını kaydırarak kulağıma götürdüm. “A-Alo Aras?” *Aferin Eylül, kekelemenin tam sırası!*

“Eylül, ne yapıyorsun, neredesin?”

Etrafıma bakınırken kurumuş dudaklarımı açtım,

“Neredeyim... Loui... Şey... Neydi bu adamın adı ya?”

“Adam mı?” diye sordu Aras, bir anda sesine yerleşen aşırı ciddiyet ve sert tonla. “Ne adamı? Neredesin sen?”

Kurduğum, daha doğrusu kuramadığım cümle, işleri daha da karışık bir hâle soktuğunda, “Elbette gerçek bir adamdan bahsetmiyorum, Aras,” dedim. “Eda’yla mağazadayız. Markanın ismini unuttum. Bir adamdı ama...”

Aras’ın nefeslenir gibi güldüğünü duydum. Galiba yine karşı taraftan bir şaşkın gibi görünmüştüm. Galibası fazlaydı, öyleydi. “Eda seni bırakmadı mı daha?”

“Hayır,” derken son heceyi uzattım. “Ölü gibiyim şu an.”

Bir daha güldü. “Bunu sen istedin, güzelim.”

Eşsiz ses tonundan işittiğim “güzelim” kelimesi kalbimdeki mutluluk çarkını çevirirken, birkaç saniye hüyalara daldım. Sonrasında toparlandım ve konuyu esas yerine çekmeye çalıştım. “Ne oldu, neden aradın?”

“Aramam için bir şey mi olması gerekiyor, karımın sesini duymak için arıyor olamaz mıyım?”

Midemdeki çark, dönme hızını iyice arttırırken tıpkı bir âşık gibi gülümsememe mâni olamadım. Tam bir laf cambazıydı. Karşısındakini nasıl etkileyeceğini iyi biliyordu. Yine de karşı koymayı seçerek, cıkladım. “Derhal Aras Karahanlı’yı serbest bırak, yoksa polisi arayacağım.”

Gülümsediğini görmesem de hissettim. Ben sadece sesimi duymak için aradığına deliller gibi inanmak istesem de, çok geçmeden arayışının gerçek sebebini işittim. “Akşama misafirimiz var. Halis Demirsoy gelecek.”

Bir an bu adamın kim olduğu düşündüm, sonra anımsadım. Hazal'ın babasıydı.

Hazal'ın görüntüsü aklıma geldiğinde dişlerimi sıkıp, "Sadece Halis Bey mi?" diye sordum bana el ederek gelmemi bekleyen Eda'nın yanına ilerlerken.

"Bilemiyorum Eylül, sorun olur mu?"

Soluyarak sakinleşmeye çalıştım. "Yok, yok hayır. Olmaz." İştten içe sinir olsam da bunu ona belli etmemeye çalıştım.

"Pekâlâ, sana iyi... Alışverişler güzelim."

Telefonu kapattığımda, kalp ritmimin arttığını fark ettim. Buna sebep olanlar arasında hem Aras'ın sesini duymuş hem de Barlas'ı görmüş olmam ve bunu gizleyecek olmam meselesi vardı. Hâlâ biraz önce Barlas'la olan konuşmamızın verdiği rahatsızlık üzerimdeyken içimi ikinci bir kasvetli sis bulutu sardı.

Hazal Demirsoy kara bulutu.

Akşam, Eda ile beraber yemekleri ve masayı terasa hazırlamış bir vaziyette Aras'ın gelmesini bekliyorduk. Hazal'ın yanında sönük kalmamak için kıyafetime özen göstermişim. Saks mavisi, kabarık, dizlerimin altında biten eteğimin üzerine krem renginde kolsuz, salaş bir gömlek giymişim. O gıcığı biraz olsun tanıdıysam, kesinlikle bugün evimize gelecekti. Eteğimin içine verdiğim gömleğimi düzeltirken dış kapının açılmasıyla dikleştim. Aras gelmiş olacaktı. Önüme düşen saçlarını geriye atıp onun içeri girmesini bekledim. Çok geçmeden kara gözleri gözlerimi bulmuştu. Üzerinde her zamanki o simsiyah, jilet gibi takımlarından biri vardı. Saçlarının ucu alınına düşmüş, yeni çıkan sakalları yanaklarını hafiften sarmalamıştı.

Ekstra bir şey yapmamasına rağmen her gördüğümde beni büyülemeyi nasıl beceriyordu?

"Hoş geldin..." Arkasındaki bedeni görmemle kurduğum cümle çoğul bir hal aldı. "...iz."

Pusat bana yönelik bir şey söyleyecekken mutfaktaki Eda'nın sesi araya girdi. "Baran mesaj attı, aşağıdalmış." Sesi, konuş-

masının sonuna doğru –yanımıza geldiğinde Pusat’ı gördüğünden olacak ki– kısılmıştı.

Alt dudağımla dişleyip hızla araya girdim.

“Aras, biz kapının önüne geçelim, şimdi gelirler. Pusat masaya geçebilirsiniz.”

Pusat, bozuntuya vermeden başıyla onaylayarak bana doğru gelmeye başladığında ben de Aras’a doğru yürüdüm.

Aras’ın simsiyah gözleri, baştan aşağıya beni süzdü. Tam yanına geldiğimde, beklemediğim bir şekilde elini belime koydu ve beni kendine çekerek dudaklarını yanağıma bastırdı. Ben yaptığı şeyin salınladığı şokla yanaklarıma yükselen kırmızı kan hücreleri ve deli gibi çarpan kalbimle nasıl baş edeceğimi düşünürken o, kulağıma fısıldadı. “Bir dahakine bir misafir ağırlayacağımız zaman, bu kadar güzel olmamanı öneririm.”

Bu cümle, bir yandan beni güzel bulmasına çıkan anlamla beni sevindirirken diğer yandan henüz tam alışık olmadığım-dan utanıp masumca gerilmeme neden olmuştu. Ne diyebileceğimi bilmiyordum, fakat yine de dudaklarımı bir şey söylemek amacıyla araladım. Lakin çalan kapı zili benim cümlemin engellenmesine, Aras’ın başınınsa geri çekilmesine sebep oldu. Ben öksürerek boğazımı temizlediğimde Aras, elini belimden çekmeden kapıyı açtı. Suratım hâlâ kırmızıydı ve bunu gizlemek adına duruşumu dikleştirdim.

Açılan kapının ardından ilk olarak elli yaşlarındaki, bembeyaz, oldukça sık saçlara sahip olan Halis Bey’in yüzü göründü. Kızınıinkiyle aynı renk olan mavi irisleriyle karşılaştığımda, “Hoş geldiniz,” dedi Aras.

“Hoş bulduk, Karahanlı,” diye karşılık verdi Halis Bey gülümseyen surat ifadesiyle. Buruşmuş elini Aras’a uzattı ve el sıkıştılar. Bana ise tebessüm etmekle yetindi, ben de aynısını yaptım.

Arkasından içeri giren kişi ise yüzündeki masumiyetle etkileyemeyeceği insanın olmadığını düşündüğüm Baran’dı. Aras’la tokalaşıp merhabalaştı, banaysa tıpkı Halis Bey’in yaptığı gibi gülümsedi.

Nihayet görünen üçüncü kişi ise yüzünü görmeye hasret

kaldığım(!) parlak gözlerinin mavi rengine lakin ateş saçan Hazal oldu. Suratına yerleşen yapay tebessümüne ondan daha sah-te bir karşılık verdim ve Aras'ın konuşmasına fırsat tanımadan araya girdim.

“Merhaba Hazal...” Ardından bana kolunu saran Aras'a daha sıkı sokuldum. Aras'ın yüz ifadesini görmesem de beden dilinden, yaptığım şeyin hoşuna gittiğini anlıyordum.

Hazal bir an, bu hareketime bozulur gibi olsa da hızla toparlandı ve beni umursamadan inci gibi dişlerini göstererek Aras'a baktı.

“Merhaba...” İri dudakları, parlak gözleri ve etkileyici fiziğiyle gerçekten güzeldi. Bunu kabul etmek zordu ama öyleydi. Aras'a elini uzattığında fişek hızıyla araya girip Hazal'ın elini tutarak Aras'a engel oldum. Aras'ın bu hareketime tepkisi ne olmuştu göremiyordum ama umurumda değildi. Tokalaşmalarına izin veremezdim, o da aynısını yapardı çünkü.

Hazal, ellerimizin sıcaklığı birbirine karışırken hareketimle afallasa da bir şey diyemedi, bozuntuya vermedi. Zaten buna imkân vermeden, “Bu kadar kapı merasimi yeter canım, içeri girmeye ne dersin?” dedim ve elimi ışık hızıyla elinden çektim.

O ise gözlerini büyütüp, “Hay hay...” demekle yetindi.

Bu karmakarışık sofrayı sevmiyordum işte, Hazal'ın Aras'a olan delici bakışlarını, Baran'la Eda'nın bakışmalarını, Pusat'ın siyah gözlerinin onları hüznü ve kıskançlık içinde izlemesini görmeyi istemiyordum. Rahat edemiyordum ki bir kere. Yemek yemek, hayatımda en önemli şeylerden biriydi ve o an yemeğimi diken üstünde yiyor gibiydim. Bir yandan kocaman mavi gözlü, sinsi bakışlara sahip Hazal aşuftesinden korunmaya, diğer yandan Pusat-Eda-Baran üçlüsünün arasındaki olaylara hâkim olmaya çalışıyordum. En son ne zaman bir işte bu kadar zorlandığımı da kesinlikle hatırlamıyordum!

“Ellerine sağlık kızım, her şey çok iyi olmuş.”

Kızının aksine oldukça ılımlı bir yapıya ve iyi niyete sahip olan -hoş, Başkan'ın ihanetinden sonra bu âlemdaki kimse-

nin iyi niyetine tam olarak inancım kalmamış olsa da- Halis Bey'e nazik bir tebessümle karşılık vererek, "Afiyet olsun Halis Amca," dedim.

Adam saçlarının beyazlığına zıt duran kirpiklerini kırpıştırdı. "Bize de bir gelin şart oldu." Bakışları imalı bir halde Eda'ya kaydığında Eda utangaç bir şekilde gülümseyerek başını öne eğdi. Baran ise çapkın bir şekilde gülerek Eda'ya baktı. Ne yalan söyleyeyim, adam gerçekten seviyor gibiydi.

"Eda, kızım..." Halis Bey'in lafını tamamlamasına izin vermeyen şey yere düşen kaşığın çıkardığı şingirtti oldu. O an hepimiz aynı anda sesin geldiği yöne, Pusat'a baktık. Yemek kaşığını yere düşürdüğünü anladığımda bozuntuya vermeden, "Sana kaşık getireyim," diyerek ayağa kalktım, lakin benimle aynı anda o da kalkmıştı.

"Lütfen otur Eylül, ben getiririm." Alnında sertleşen damarı görünce sinirlerine hâkim olmaya çalıştığını anladım. Kaşığı da belli ki öfkesinin bir yansıması olarak düşürmüştü ve büyük ihtimal mutfakta sakinleşmeye çalışacaktı. Kafamı "Tamam" anlamında sallayarak sandalyeme geri oturdum.

Pusat başka bir şey söylemeden mutfığa gittiğinde sohbet tekrar başlamıştı. Ancak ben odaklanamıyordum. Yapmam gereken bir şeyler olmalıydı.

Aklıma gelen fikirle, "Aras, sen biraz daha sarma istiyorsun değil mi?" dedim.

"Hay-" Reddetmesine fırsat vermeden çaktırmadan dirseğimle koluna vurarak onu susturdum. Aras ne yaptığımı anlamaya çalışan siyah gözlerini üzerime odakladığında, ona bakmadan sarma tabağını Eda'ya uzattım.

"Halis Amca, sen de istersin değil mi?"

"Aklımı okudun kızım."

İşittiğim cevapla gülümseyerek tekrar Eda'ya baktım. "Edacığım, mutfaktan biraz sarma getirir misin?" Eda, ela rengindeki, kaliteli rimeli sayesinde neredeyse kaşlarına geçecek olan kirpiklerle çevrili gözlerini büyüterek bana baktı. Kaşlarımla tabağı işaret ettiğimde amacımı anlamış olduğunu fark ettim.

Yine de sorun çıkarmayıp, "Tabii..." dedi ve tabağı eline aldı.

Ses tonunun altındaki, “*Seninle görüşeceğiz Eylül!*” imasını işitmiştim.

Eda da mutfağa doğru ilerlediğinde kendi kendime büyük bir zafer kazanmışçasına gülümsedim. Nihayet Pusat’la baş başa kalabileceklerdi, konuşacak bir sürü şeyleri vardı! Belki bu ortam, aralarındaki tüm sorunların çözülmesine vesile olurdu, kim bilir?

“Çok tehlikelisin.” Ensemde hissettiğim tüylerimi kabartan nefese eşlik eden Aras’ın sesine karşılık yutkunarak tebessüm ettim.

Ardından dudaklarımı birbirine bastırıp saçımla oynuyormuş gibi yaparak elimle ağzıma bir paravan oluşturdum ve onu yanıtladım.

“Sen henüz Eylül Avcı’yı tam olarak tanıyamadın.”

Aras, masada birbirleriyle konuşmaya dalan Baran ve Halis Bey’le, pis bakışlarını üzerimizde tutup konuştuklarımızı duymak için can atan Hazal’a aldırmadan gözlerini gözlerime odakladı. Sonrasında keskin ve itiraz tanımayan sert ses tonuyla, “Karahanlı,” diye düzeltti Avcı diye söylediğim soyadımı.

Galiba bu adamın, benim kalbimin atışlarıyla ilgili bir problemi vardı. Her cümlesi, bir öncekinden daha çok oynuyordu ayarlarımla! Karahanlı, diye düzeltilmiş olması, beni gerçekten de karısı olarak gördüğünü iyiden iyiye belirtirken musmutlu bir şekilde sırtıtmak istedim. Fakat benden daha büyük olan utanç duvarım buna sert bir şekilde mâni oldu ve bakışlarımı kaçırmakla yetindim. Boğazım da vücudum gibi alev alev yanıyordu şimdi.

Neredeyse on dakika olmuştu ve ne Eda ne de Pusat mutfaktan gelmişti, biraz daha gelmezlerse ortalık karışacaktı. Ayrıca akıllarda bir şüphe yer edecekti, bunu bildiğimden dibi gelmiş sürahiyi elime alıp ayağa kalktım. “Su doldurayım.” Bana yönelik bir şey söylemediklerinde arkamı dönerek elimdeki sürahiyle terastan çıktığımda, Aras’ın gözleriyle beni izlediğini hissettim. Bozuntuya vermeyeceğini biliyordum, o yüzden rahatım.

Mutfaka giden basamakları indiğinde seslerini hafiften işitmiştim. Ben ilerledikçe, ilk duyduğumda anlayamadığım kelimeler yavaş yavaş kulaklarımda düzgün birer cümle olarak yer ediyordu.

“İnsan sevdiği kişiyi birkaç ayda unuttur mu?” Bu kalın ve sitemkâr ses, Pusat’a aitti. Fısıltı tonunda bağırmıştı.

“Hah...” dedi Eda gülercesine. “İnsan sevdiğini terk eder mi?”

“Zorunda kaldım anlıyor musun? Daha ne kadar söyleyeceğim?”

“Bana yalan söylemekten vazgeç!” Bu sefer sesini yükselten Eda olmuştu. Cümlesine devam edeceğinde, yüksek sesli konuştuğunu anlamış olacak ki, normale döndü. “Babam sana benimle evlenmeni teklif etti, sense hiçbir şey söylemeden ertesi gün çekip gittin! Çünkü korktun, kaçtın!”

“Öyle değil işte,” dedi Pusat, sesinden okunan çaresizlikle. “Bilmediğin şeyler var...”

“Ne Pusat, ne?” diyen Eda, o an neredeyse ağlayacak gibiydi. “Anlat bileyim, o vakit çözülsün aramızdaki bu buzlar.”

“Anlatamam güzelim.” Pusat’ın sesi titredi. “Anlatamam.”

“Anlatamazsan, birbirimizden gizlimiz saklımız olacaksa bu iş zaten imkânsız. Ben Baran’ı...”

Eda cümlesini tamamlayamadan, Pusat’ın sözleri keskin bir kılıç gibi böldü onu.

“Tamamlama şu cümleyi. Benim de adım Pusat’sa, o şeref-sizle evlenmene izin vermeyeceğim.”

“Yok ya,” diye cırladı Eda. “Ne hakla?!”

“Ne hakla olduğunu sen daha iyi biliyorsun!”

“Ben bir şey bilmiyorum. Bildiğim tek şey yüzüne baktığımda hiçbir şey hissetmediğim. Şimdi çekil önümden.” Ve birkaç tıkırtı sonrası, Eda’nın bedeni bir fırtına gibi esti geçti yanından. Göz göze gelsek de bir şey demedi.

O an Pusat’ın, “Ah!” diye bağırarak bir yere –büyük ihtimalle duvara– vurduğunu duydum. Öyle sinirli bir ses tonuydu ki, yerimde sıçramıştım. Bir saniye geçti geçmedi, ışık hızıyla mutfaktan çıktığında koyu bakışları kapının kenarında bekleyen benimle buluştu. Elimdeki sürahiyi göstererek, “Su,” demek istesem de bir şey yapamadım.

Pusat da zaten, açıklamamı umursayacak halde değildi. Ağzı hareketlendi ama anında kapandı ve, “İyi geceler,” diyerek benden gelen bir yanıt beklemeden hızlı adımlarla dış kapıya doğru gidip kapıyı sertçe kapatarak çıktı.

Bense öylece kaldım.

Bu ikili arasındaki buzların yine erimemiş olmasına üzülen ruhumla, omuzlarım düşük, dudaklarım aralık bir halde suyu doldurmaya koyuldum.

Pusat'ın gidişinin ardından Eda da pek durmamış, Baran ve Halis Beyleri de kendine uydurarak erkenden kaldırmıştı. Hazal ile tartışmadan bir günü nasıl geçirdiğime şaşırıyordum doğrusu. Gerçi, babası sayesinde hamle yapamadan geçirmişti bugünü. Sessiz sakindi pislik, akıllandığına ve iyi niyetli bir insana dönüştüğüne dair bir umudum ne yazık ki yoktu. Aras, gözlerim neredeyse kapanacağı sıra yanıma yatmasa ve yatar yatmaz beni kendine çekmese, geldiğini bile anlamazdım. Kafam göğsüne düştüğünde gözlerimi açtım. Yeni duş almıştı ve baharın ilk zamanları gibi kokuyordu. Kollarımı ona sararken burnumu boyun girintisine dayadım. Uyku sersemiydim sanırım bu yüzden bu kadar rahat hareket edebiliyordum.

“Sanırım bundan sonra bir yıl daha misafir ağırlayamayacağım... Vücudumu hissetmiyorum.”

“Kim sana o kadar çok çeşit yap diyor? Kendi kendini yoruyorsun...”

Gözlerimi açmadan, “Ne yapayım anneannemden...” deyip durdum. Anneannemin pamuk yüzü aklıma gelince hasretle yutkundum. Aras'ın esas kimliğini öğrenmeleri, onlarla görüşmemi iyice imkânsız hâle getirmişti. Boğazıma oturan yumruyu dağıtmadan, kısık bir sesle cümlemleri tamamladım. “...böyle öğrendim.”

Büyük elini alnımın üzerine yapışan saçlarımda hissettim. Yavaşça geriye açıp alnımın daha rahat olmasını sağladıktan sonra, “Onları özledin mi?” diye sordu.

Birkaç saniye sustum, ardından yanıtladım. “Özledim.”

“Eylül,” dedi Aras, keskin bir ses tonuyla. “Eğer eski hayatına geri dönmek istiyorsan...” Nefeslendiğini hissettim. Ses tonu, sert tavrını koruyordu. “Hâlâ zamanın var, birbirimize daha fazla bağlanmadan iyi düşün ve kararını ver.”

Söyledikleriyle beraber hayret dolan ifademle kafamı kaldırıp nihayet yüzüne baktım. “O nasıl cümle?”

Siyah gözleri, tepeden gözlerime ilişti ve, “Uyarıcı bir cümle,” dedi havaya kalkan kaşlarıyla. “Benim yanımdaysan, bunun dönüşü olmayacak. O yüzden... Kararını iyi vermelisin.”

Kaşlarım, bir şeyleri anlamlandıramamış olmanın etkisiyle gözlerimin üzerine indi. “Ne yani, gidersem beni durdurmayacak mısın?”

“Şimdi gidersen,” dediğinde eli, koluma düştü. “İçim ne kadar kalmanı istese de sana engel olamam.”

“Hâlâ bir mafya olduğun için seninle olmaktan korktuğumu düşünüyorsun değil mi? Bu yüzden bu konuşma.”

Sırtıma sarılı eli gevşerken bakışlarımı kaçırmama izin vermeden sordu. “Korkmuyor musun?”

Yapay bir şekilde, nefes verir gibi gülümsedim ve gözlerimi kapatıp açtım. “Bu konuyu artık kapatabilir miyiz? Dönüp dolaşıp aynı yere gelmekten sıkıldım. Evliyse evliyiz, değilsek değiliz... Ne diye sürekli didikleyip duruyoruz?”

“Çünkü kararından emin olup olmadığını anlayamıyorum.”

Cümlesine karşılık gözlerim kısıldı. “Ne demek anlayamıyorum? Altı üstü anneannemi özlediğimi söyledim.”

“Özlediysen gitmek için zamanın var, şimdi iyi düşün.”

Öfkeyle soludum. “Neden beni seçim yapmak zorunda bırakıyorsun ki?”

Gevşeyen elleri, beni yatıştırmak ve yanımda olduğunu anlatmak ister gibi tekrar sardı bedenimi. “Çünkü güzelim,” dedi tane tane. “Onlar bizim beraber olmamızı artık istemeyecekler. Haberleri gördüler, kimliğimi biliyorlar. Beni seçersen onları göremeyeceksin.”

İtiraz edercesine başımı salladım. “Bunları düşünmek istemiyorum Aras, bu kadar detaylı düşünmek istemiyorum.” Ve başımı göğsüne yasladım. “Bildğim tek şey, senin yanımdayken iyi hissettiğim.” Cümlem, son kelimelerime doğru bir mırıltıya dönüştüğünde zihnim çoktan onun o güzel kokusunun eşliğinde bir uykuya dalmıştı...

Kulaklarımda yer eden zil sesi, uykumun en tatlı derinliklerinden kopmama neden oldu. Uyanmak istemiyordum fakat kapı öyle bir çalınıyordu ki, uykuma devam etmem imkânsız bir hale dönüşüyordu. Uyku, bedenimden tamamen ilhak edildiğinde, Aras'a baktım. O henüz bu kapı sesini duymuş gibi değildi. Gözleri kusursuz bir şekilde kaplanmış, uzun kirpikleri birbirini örtmüştü. Dudakları düz bir çizgi halinde kapanıp hafiften öne doğru bükülmüştü. Galiba Aras'ı uyurken görmüş olsam bir mafya olduğuna inanmam çok zor olacaktı. Öyle güzel duruyordu ki, onu uyandırmaya kıyamadım ve zil aynı hiddetiyle çalmaya devam ederken harekete geçerek gözlerimi ovuşturup çıplak ayaklarımı beyaz parkeyle birleştirdim. Düşük omuzlarımla kapının önüne geldiğimde açmadan önce esneyerek kendimi toparlamaya çalıştım. Derince nefes aldıktan sonra sağ elimle kapı kulpunu kavrayıp kendime doğru çekerek açtım.

Ve karşımda görmeyi beklemediğim suratla duraksadım. Boğazımda bir düğüm trafiği oluştu, dudaklarım hafiften aralandı. Rüyada olup olmadığımı düşündüm.

Beyaz saçları ve aynı şekilde beyaz sakalları, yaşına göre karizmatik olan fiziğiyle giydiği kahverengi lüks takımıyla karşımda gördüğüm bu öfkeli bakışlara sahip olan adam, dedemden başkası değildi.

Kendimi tutamadan, "Dede?" diye sorduğumda, ses tonum hayretimi gizleyememişti.

"Hazırlan..." dedi dedem ve o gür, çatık kaşlarını bozmadan ekledi. "Gidiyoruz."

Bölüm İki

Senin Ailen Benim

Dedemin koyu kahverengi irislerine bakarken gözlerim kısıldı, hayretle aralanan dudaklarımdan, “Ne?” nidası döküldü. Söyleyiş tarzım hiçbir şey anlamadığımın temsilcisiydi adeta.

“Ne dediğimi duydun,” diye karşılık verdi her zamanki katı, iğneleyici, itiraz istemeyen ses tonuyla. “Hazırlan, seni alıp gideceğim.”

İçimdeki hissi anlatmam zordu, evet gündüz vaktiydi ama bana en koyu günden bile daha karanlık geliyordu. “A-anlamıyorum dede...” dedim ve yutkundum. Beni hiçbir yere götürmezdi, bunu yapamazdı. “Neden gideceğiz?”

“Anlamıyor ayağına yatma!” diyerek üzerime adeta kükrediğinde, yerimde sıçradım. Sesi, boş apartmanda dalgalı bir hâlde yankılandı. Sanki yer titremişti. Ardından devam etti. “Evli olduğun adam bir mafya! Bu evliliğin sürmesine izin vereceğimizi mi sanıyorsun?!” Sesi yükseldiğinde daha da çatılan kaşlarıyla ağzından zehir püskürtüyormuş gibi gürlemesi beni daha da ürpertmişti.

Bir an afallasam da ardından yaşananları, bana yaşattıklarını düşündüm. Beni Aras’ın hayatının tam ortasına atan, ıssız bir akşam-vakti, başıma neler geleceğini düşünmeden sorgusuz

sualsiz sokakta bırakan bu adam, dedemin ta kendisiydi. Şimdi nasıl olur da hesap sorar gibi beni, hayatımda ilk defa yanında kendimi değerli hissettiğim adamdan, Aras'tan almaya çalışırdı? Buna izin vermezdim.

Yüzüme sahte bir gülüş yerleştirdim. “Şimdi mi aklına geldi torununun nasıl bir insanla evli olduğunu sorgulamak?”

Dedeme nasıl böyle bir cevap vermiştim bilmiyordum. O da bunu beklemiyor olacak ki, ilk önce kısa bir an bir şey söylemedi. Kaşlarının kendiliğinden hareketlendiğini gördüm, bu, öfkelenildiğini ve öfkesini tuttuğunu gösteriyordu. Ardından bunun kanatlarını genişleterek bir nefes aldı ve sıkıdığı dişlerini araladı. “Biz nereden bilelim? Adamın peşine takılan sensin. Hem, kendini bize galeri sahibi olarak tanıtmadı mı? Haberler olmasa öğrenmeyeceğiz. Etrafımızdaki insanlar ne der biliyor musun? Şimdiden benden ev almak istemeyen...”

Son cümlesi, gözlerimin kocaman açılmasına ve bütün öfkenin taşmasına vesile oldu. “Derdin o değil mi?” diye araya girdim dilime taşan siniri dışarı vurmaktan çekinmeden. Sesimde büyük bir hayal kırıklığı gizliydi. “Bu olay yüzünden ev satışların azaldı. Ben umurunda mıyım, hayır! Gelmiş kiminle evli olduğumu sorguluyorsun... Buna hakkın var mı, hele ki Aras'la evlenmeme sen sebep olmuşken?! Bir an... Bir an gerçekten, vicdan yapıp geldiğini sandım, sevinecektim... Ama sende o yok, sen yalnızca kendi menfaatlerini düşünen, parasını da sevgisini de kimseye göstermeyen, çıkarcının tekisin!”

“Düzgün konuş!” dediğinde havaya kalkan eli yüzümü bulacaktı ki refleks olarak gözlerimi kapatıp başımı yan tarafıma eğdim. Birkaç saniye öylece bekledim. Yalnız suratımla buluşan bir el olmamasıyla, gözlerimi açtım. Gözlerimi açtım ve dedemin bana kalkan elini bileğinden sıkıca tutup engelleyen bir başka el gördüm.

Aras.

“Ona vurmayı denemeyin.”

Dedem şaşkınca Aras'ın sinirden damarları belirginleşmiş suratına bakarken Aras, dedemin elini ağır ağır yere indirdi.

Dedemin çenesi, ne diyeceğini bilemezmiş gibi kasıldı. Bir

Aras'a bir de bana baktı, kafasını ağır ağır salladıktan sonra tükürürcesine konuştu. "Eğer bugün benimle gelmezsen, bir daha kapımızı geçemezsin."

Aras benden önce davranıp kolunu önüme uzattı ve dedemle aramıza bir engel oluşturdu, sonrasında beni hafifçe içeri itti. Benden bir adım öne geçti ve sesini tekrar duyurdu. "O benim karım ve seninle hiçbir yere gelmiyor. Gelemez."

Aras'ın sırtı nedeniyle dedemin sinirli yüzünü göremiyordum. Lakin yine de cümlesini işittim. "Öyle mi...?" dedi sorar gibi, sonra devam etti. "Pekâlâ, ne hâli varsa görsün. Şunu bilin ki, bundan sonra Eylül adında bir torunum yok."

Gözlerim çoktan sulanmıştı. Art arda iç çekişlerim nefes almama fayda sağlamıyordu. Dedemin uzaklaşan adım seslerini duyduğumda Aras çok geçmeden kapıyı kapattı. Kalbim hissettiğim acıdan, gözlerindeki değersizliğimden dolayı sızlayıp solumamı engelliyordu. Gözpınarlarım beni dinlemeden açıldıklarında kendimi taşıyamayacağımı düşündüm. "Dizlerimin bağı çözüldü," derlerdi ya hani, işte tam öyle olmuştu. Bedenimin devrileceğini hissettim.

Beni tutan yine o el oldu. Bir anda hayatıma giren ve girdiği saniyeden itibaren beni koruma hissiyatıyla dolan el... Boğazım düğümlenirken ona sığındım. Kolunu omzuma doladı, başımı göğsüne yasladım. Gözyaşlarım siyah tişörtünün üzerinden akıp geçerken, "Beni reddetti..." dedim kırık, aynı zamanda kısık sesimle. "Ben- beni düşünerek geldiğini sandım, yi-yine tek düşündüğü kendi menfaatleriymiş... Niye beni sevmiyor Aras, ben ona ne yaptım?" Bir şey söylemedi, ancak dudaklarını saçlarının üzerine bastırdı. Kokumu içine çekti, sırtımı saran kolları asla gevşemedi.

Gözlerimi kapatarak düğümlenen boğazımla kendimi zorlayıp hızla ondan ayrıldım. Bir kez daha acizliğime tanıklık etmesini istemiyordum. Gözlerimi elimin tersiyle silerek ona arkamı döndüm. "Lütfen gelme..." deyip burnumu çektikten sonra ekledim. "Yalnız kalmak istiyorum." Sesimi ona duyurduktan sonra, söyleyeceklerine kulak asmadan odama doğru koşar adımlarla ilerledim. Bana itiraz etmedi, peşimden gel-

medi. Anladığını biliyordum, yüreğimdaki yangını hissettiğini biliyordum.

Odamdan içeri girdikten sonra, kapıyı kilitleyip hızla yatağıma yürüdüm. Uzun zamandır üzerinde yatmadığım yatağımın tozpembe yorganını sıyrarak içine girdim. Biriken hıçkırıkları beni boğuyordu. Burnumu çekme ihtiyacı hissettim. Yastığımın yüzeyi sulanırken dudaklarımı birbirine bastırıp hıçkırığımı dindirmeyi denedim. Boğazımda yuva kuran mih beni sıkıyordu. Acı içerisinde dişlerimi sıkarken annecannemi düşündüm. Onu sahiden bir daha göremeyecek miydim? Bu dünyada bana sevgisini eksiksiz hissettiren, tıpkı bir anne gibi her şeyden koruyan o şefkatli kadını bir daha göremeyecek miydim? Onunla konuşup dertleşmeyi yok sayabilecek miydim sahiden?

Öte yandan... Aras...

Beni kendine bu denli bağlamışken ondan ayrılmayı göze alabilir miydim?

Beynim zorlanıyordu, iki tarafı da kendini galip getirmeye çalışıyordu ve bu içimde büyük bir ağrıya sebebiyet veriyordu. Ahvalim pek iç açıcı sayılmazdı. Yatakta sırtüstü dönerek akmaya devam eden bulanık gözlerimle tavanı süzdüm.

Çocukluğum geldi gözlerimin önüne, dedemim Çınar'la ilgilenişi ve benim onlara imrenerek bakışım... Her kış, mutlu olduğu nadir anlarda gülerek Çınar'a attığı kartoplarından sadece birini bile olsa bana atmasını isteyişim... Ama bu isteğimin hiçbir kış gerçekleşmemesi... Kartopu savaşı yapan ailelere özenen bir kız çocuğuydum ben. Daha doğrusu içinde aile bulunan her şeye özenen bir kız çocuğu... Korkak, polyanizme sahip... Saf.

Benim senden isteğim biraz alakayken dede, neden sen bana hep kocaman ilgisizlikler bahşettin?

Odanın kapısı tıklatılana kadar ne kadardır ağladığımı bilmiyordum. Kolumla gözlerimi silerken, kulaklarımı bana yöneltti- len sese diktim.

"Eylül... Ben çıkıyorum." Aras'a ses vermedim, biraz sonra tekrar konuştu. "Gece gelmeyebilirim. Ama... Eda'ya haber verdim. Burada kalacak." Yine bir şey söylemedim. Ağlak sesimi

duymasını, bitkin halimi görmesini istemiyordum, bu yüzden olduğum gibi durarak çıkmasını bekledim.

Tık.

Tık.

Tık.

"Eylül, iyi misin?"

Gözlerimi açar açmaz, içimin neye sıkkan olduğu aklıma gelmiş, Eda'nın kulaklarına dolan sesiyle pekişmişti. Başım, içerisinde bir rock müzik grubu tüm gece konser vermişçesine ağrıyordu. Elimi alnıma koyup sırtımı yatak başlığına yasladım ve uykulu sesimle konuştum.

"Eda, ecza dolabından bana ağrı kesici getirir misin?"

"Tamam canım... Ama kapıyı aç, ne dersin?"

Kapıyı kilitlediğim aklımdan tamamen çıkmıştı. Eda'nın içeri girmesi için açmam gerekiyordu haliyle. "Peki, açıyorum..." dedim bu yüzden ve Eda'nın uzaklaşan adım sesleriyle beraber zorlukla yataktan kalktım. Zar zor adımlarla kapının kulpunu çevirip çıkan "tın" sesiyle kilidin açılmasını sağladım. Tekrar yatağıma dönerken arkamdan Eda'nın geldiğini işittim.

"Neyin var senin?" Ben yatağıma girdiğimde o, yüzü bana dönük bir şekilde yanıma oturdu. Elindeki su bardağını ve ilacı uzattığında beklemeden aldım. Hapin acısı dilimde yer etmeden suyu içerek yuttum. Ve Eda'nın parlak ela gözlerine baktım.

Olayı söylemeye çalışırken tıkağım, kelimeler zihnimde savrulurken toparlayamadan ağlamaya başladım. "A-Aras'tan ayrıl-ınamı istiyor. Beni... Reddetti." Hıçkırıklarımı boğazımı tıkadı.

"Bekle bekle..." dedi Eda. "Neden?!"

"Yaptığı işleri öğrendi..." dediğimde kolları beni sardı ve, "Ağlama," diye mırıldandı.

"Eylül... Eninde sonunda öğrenecekti güzelim."

"Ama... Hiç mi düşünmedi? Benim Aras'la evlenmeme neden olan o."

"Tam olarak o sayılmaz, siz o sıra sevgili değil miydiniz zaten?"

Ailem, yakınlarım evliliğin gerçek yüzünü gördüklerine göre Eda'ya olayları anlatmaktan artık bir zarar gelmezdi. "Biz Aras'la hiçbir zaman sevgili olmadık."

Bu cümleme karşın Eda'nın iri gözleri far görmüş tavşan gibi açıldı. Ardından, "Ne?!" diye bağırdı. Bense yaşadığımız olayları en başından, tüm gerçekliğiyle anlattım.

Eda belli bir noktaya bakarak, "Bunları nasıl bana söylemezsin?" derken şaşırmış gibiydi. Bakışları tekrar bana çıktı. "Beni de geçtim, bunları nasıl kimseye anlatmazsın, bunca şeyi içinde nasıl taşıdın Eylül? Nasıl dayandın?"

"Zaten ayrılacaktık," deyip burnumu çektim. Parmaklarım-la oynamaya devam ediyordum. "Akrabalarım Aras'ın kimliğini öğrenmeden tertemiz ayrılalım dedik. Kimseye söylemedik olayların iç yüzünü. Yerin kulağı vardır diye..."

Kafasını anlamamış gibi salladı. "Peki... Ayrılacak mısınız? Yani bu evlilik hâlâ formalite mi?"

Derin bir nefes alarak beyaz tavana baktım, ardından dudaklarımı araladım. Paris'ten sonra, gerçek bir evlilik teklifi almıştım, artık formalite değildik. Bu saatten sonra, Aras'tan ayrılmazdım. "Sanırım artık gerçekten evliyiz..." dedim düşüncelerime sığınarak.

Rahatlamış gibi bir nefes verdi, daha sonra tebessüm etti. "Eylül, çok şey yaşamışsın ama..." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Olaylara iyi yönünden bak ve ağlamayı bırak. Artık kendi aileni kurma fırsatın var..."

Gözlerim dolduğunda yatağımın içine sindim. "Eda, biraz yalnız kalabilir miyim? Hem, uykum var... Uyuyacağım."

"Bak ya..." dedi ayağa kalkmadan. "Kızım Aras'ı düşünsene biraz. Adamın hali o kadar bitkindi ki... Sanki cenaze görmüş."

"Ağzından yel alsın," dedim yatağa daha fazla sinerken ve ağrı kesicinin etkisi üzerime ağırlığını verdiğinde tekrar gözlerimi kapattım. "Çıkarken kapıyı kilitle ve ona iyi olduğumu söyle. Beni böyle görmesini istemiyorum."

Yorganı tamamen başıma çektiğimde Eda'nın son söylediği, "Ah Eylül ah..." olmuştu.

Ertesi Sabah

"Eylül..."

"Aras girme," dedim bilmem kaçınıcı kez, onu görmeye hâlâ hazır değildim. Depresyon modundan çıkmaya hâlâ hazır değilim. Kendimi güçlü gösterecek hâlim yoktu.

"Ya sen çıkacaksın ya ben gireceğim ne dersin?"

Kaşlarımı çatıp yattığım yatağa iyice sinerek dizlerimi karnıma doğru çektim. "Karnım ağrıyor, yatmak istiyorum."

"Karnın ağrıyorsa doktora gidelim. Yatağın içinde durman seni iyi etmez."

Sanki karşımdaymış gibi huysuz bir çocuk edasıyla omuz silktim. "Eder."

"Eylül, kapıyı açacak mısın?" Sesi, giderek daha da sertleşmeye başlıyordu. Yine de, "Hayır," dedim. Ve beklemediğim bir yanıt aldım. "Peki..."

Başta şaşırırsam da ses çıkarmayınca gittiğini anlayıp rahatlatarak tekrar yatmaya koyuldum. Fakat bu rahatlığım en fazla beş saniye sürdü. Kapıdan gelen gürültülü ses beni bozguna uğrattı ve kafam, istemsizce kapıya doğru döndü. Düzeltiyorum, Aras'a doğru döndü. Çünkü karşımda kapı falan yoktu. Aras, kapıyı kırmıştı ve tüm heybetiyle karşımda duruyordu.

Ben ağzım açık bir şekilde, bir açtığı kapıya bir de ona bakarken o bana doğru yaklaştı ve, "Kalk," dedi itiraz istemezcesine. "Dışarı çıkıyoruz."

Tişörtümün altından omuzlarımı kaldırıp indirerek huysuzca reddettim. "Evde kalmak istiyorum."

"Bu kasvetin içinde durmanı istemiyorum." Başucuma kadar geldi, ardından yatağın kenarına oturdu, elini çeneme koyup hafifçe kendine bakmamı sağladı. "Yas tutmana izin vermiyorum Eylül, bundan sonra senin ailen benim. Başka hiçbir şey için ağlamana izin vermiyorum. Anladın mı? Bu adam seni asla terk etmeyecek, üzmemeye de çalışacak, belki bunda pek başarılı sayılamaz ama deneyecek."

Başparmağı gözümünden süzülen bir damlayı sildiğinde burunu çekerek kızarık gözlerimi, söylediği cümlelerle içimi ye-

şerten adamın simsiyah gözlerinden ayırmadan, “Niye üçüncü tekil kişi ağzından konuşuyorsun?” dedim.

Baktıkça hayranı olduğum suratın dudaklarında çarpık gülümsemesi yansıdı. “Kendim gibi söyleyince fazla romantik oluyor.”

Gözlerimden süzülen tuzlu yaşlarla beraber gülümsememe engel olamadım. Elimle tekrar yüzümü sildikten sonra başka yöne bakıp, “Güldürme beni. Üzgün olmam gerekiyor,” diye huysuzlandım.

“Hazırlanman gerekiyor.”

“Yatmam gerekiyor,” diye direttim.

“Koca sözü dinlemen gerekiyor,” diye üsteledi

“Karnım ağrıyor.”

Kara gözleri kısılıp hafifçe sızlayan karnımın üzerine gitti, sonra tekrar yüzüme baktı.

“Bahanelerini anlayabilecek kadar seni tanıdığımı düşünüyorum güzelim. Şimdi mızızlanma ve ayağa kalk.”

“Aras...”

“Peki... Sen bilirsin...” Gideceğini anlayarak yatağın iyice içine sineceğim sırada koltuk altlarımda ve bacaklarımda hissettiğim ellerle dudaklarımdan minik çapta bir çığlık çıktı.

Bedenim yataktan havalanırken, “Aras... Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Seni dışarı çıkarıyorum.”

“Delirdin mi? Eşofmanlarımlayım. Bırak beni.”

“Umurumda değil.” Bana bakmadan ilerlemeye devam ediyordu.

Uzun holü geçip dış kapının önüne geldiğimizde, tam çıkacakken, “Niye hüznümü yaşamama izin vermiyorsun?” diye sordum. Sesime öfke kırıntıları da yerleşmişti.

“Sadece üzgün değilsin, aynı zamanda sinirlisin de. Ve şu aptal yatakta yatarak hislerini yenemezsin, sadece içine hapsedersin.”

“Nasıl yeneceğimi...” Karnıma saplanan sızıyla gözlerimi kısıtım, ardından devam ettim. “Benden iyi mi biliyorsun?”

Kapıyı kapattı ve, “Evet,” dedi aynı dik başlılığıyla.

"Delisin sen," dedim hayretle başımı sallarken.

"Delirttin, güzelim." Asansöre bindiğimizde söylediği cümle yüzümü güldürmüştü. İçerideki iki orta yaşlı kadın bizi süzdükten sonra, içeriğini anlayamadığım bakışlarla birbirlerine baktılar. Belki kınayacaklar, belki de apartman dedikodusu için bir malzeme oluşturalacaklardı. Açıkçası, pek umursayacak halde değildim.

Asansör açıldığında hızlı adımlarla beni dışarı çıkardı. İlk rüzgâr yüzüme vururken temiz havanın bana iyi geldiğini fark ettim. Mat siyah Range Rover vale yardımıyla önümüze geldiğinde beni yere bırakarak kapımı açtı. Emir kulu tavrıyla öne oturdum. Valeden anahtarını alıp şoför koltuğuna oturur oturmaz arabayı çalıştıracağı sırada içime dolan istekle, "Aras..." dedim, kafasını bana çevirip gözlerimizi buluşturdu. "Arabayı ben kullanabilir miyim?" diye sordum.

Kaşları çatılırken, "Olur," dedi şaşkınca, ardından el frenini çekip kapısını açarak dışarı çıktı. Ben de kendi tarafımdaki kapıyı açarak ayaklarımı asfalt zeminle birleştirdim. Kendimden emin adımlarla şoför koltuğuna geçtiğimde, uzun zamandır yapmadığım bu işin beni oldukça mutlu edeceğini hissedebiliyordum. Aras yanıma oturduğunda, beklemeden gaza basarak sürmeye başladım.

"Eylül yavaş."

Evet, biraz ayarsız olduğum doğruydu.

"Hamlamışım," dedikten sonra, daha dengeli bir halde sürmeye devam ettim. Sitenin güvenlik barikatlarını geçmemizin ardından biraz daha gaza basıp otobanda istediğim hıza çıktım.

Biraz sonra gözlerim, yan tarafımızdan korna çalarak geçen sıra sıra arabalara ilişti. Araçların camlarından bir sürü insan dışarı çıkmıştı ve ellerindeki sarı lacivert bayrakları sallayıp marşlar söylüyorlardı. Bu konvoyun tuttuğum takıma ait olması, içimdeki hevesi anında dışarı çıkardı. "Aa! Fenerbahçe konvoyu!"

Dikkat çekmek için sarı lacivert bayraklarla döşenmiş arabalara korna çalarken, "Aras..." dedim ve gözlerimi bir anlığına yoldan çekip ona baktım. "Aralarına katılalım mı? Şampiyonlar ligi maçı var akşam."

“Eylül, o konvoydakilerin hepsi erkek.”

“Ne olacaktı?” dedim yol ayrımına yaklaştığımızda tekrar yola bakarak.

“Günümüzün kanlı bıçaklı bitmesini mi istersin?” derken camını sonuna kadar kapattı ve klimayı açtı.

Aldığım yanıt karşılık, mutsuzca nefesimi verdim ve omuzlarımı düşürdüm. Söylediği olası bir ihtimaldi bu yüzden uzatmadım ve dudaklarımı öne doğru bükerek, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

İşaret parmağıyla yolu gösterdi. “Düz devam et.”

Geldiğimiz yer, Aras’ın içinde her şey bulunan dövüş salonuydu. Bu sefer, içeriye herkes varken girmiştik ki, Allah’tan yol kenarında bir mağazada durup hem üzerime daha usturuplu kıyafetler alıp hem de suratıma daha düzgün bir hâl verebilmiştim.

Aras Karahanlı’nın kırmızı odası bu sefer doluydu, içerideki kalabalıkta neler olduğunu merak ettim. Bize sırtları dönük insanlar birbirine karışan sesleriyle tezahüratlar ediyorlardı. Bir olay olduğunu anlamak zor değildi.

Kendi kendime düşünmek yerine, Aras’a bakıp, “Neler oluyor?” diye sordum.

“İçeride meydan okuma varmış,” diye yanıtladı beni. Sonrasında, anlamadığımı anlamış olacak ki cümlesini açtı. “İki kişi dövüşüyor yani.”

Gözlerim büyürken merakla ilerlemeye devam ettim, insanlar Aras’a yol verdiğinden dolayı en öne geçebilmiştik. Ringin önünde dövüşen iki kızıdan bize yüzü dönük olan sarışını tanı mıyordum, bir çember oluştururcasına döndüklerinde diğerinin yüzünü görebildim. Gözlerim buğday teni, mavi gözlerini seçtiğinde, dudaklarım şoke olmuş bir vaziyette açıldı. Rakibini güçlü yumruklarıyla pekmeze çeviren bu kız, Hazal’dan başkası değildi. Aldığı gardıyla rakibine güçlü bir yumruk daha geçirdiğinde karşısındaki sarışın kız baygın bir vaziyette ringin minde-

rine düştü ve elini pes eder gibi kaldırdı. Buna karşılık Hazal, yükselen coşkulu alkışlarla beraber yüzüne büyük, kendinden emin bir gülümseme katarak yumruklarını havaya kaldırdı.

Elindeki boks eldivenlerini çıkarıp kenara attıktan sonra uzun bacaklarını kullanarak kendisine yönelen övgülerle aşağı indi. Bize doğru geldiğinde yanımızda duracak sandım. Fakat o sadece, "Selam," dedi ve ikimizden de bir yanıt beklemeden yanımızdan geçip gitti.

Güzel, ben de bunu istiyordum zaten. Galiba akıllanmaya başlamıştı.

Hazal çıkar çıkmaz Aras'tan yükselen, "Herkes salonu boşaltsın," lafına kimseden aksi bir tepki gelmedi. Zaten ona tepki göstermek, biraz yürek isteyen bir olaydı. Zannımca burada o kadar büyük bir yüreğe sahip kimse de yoktu. Kızılı erkekli grup bir koyun sürüsü misali dağılırken, yanımızdan geçenlerin Hazal hakkında konuştuklarını duydum. Birkaçıyla göz göze de gelmiştim.

"At gibi kız be."

"Öylesi bizi bulmaz." Ne yalan söyleyeyim, Hazal'a yönelik övgü dolu cümleler söylenirken rahatsız olmuşum.

"Hazal'ı istemeyen adam bununla evlenmiş." Bir çift kahverengi göze sahip kızın, yürürken arkasını dönüp çekinmeden, duyduğumu bile bile yanındaki kızla beni çekiştirmesiyle yüzüme sert bir tokat yemiş gibi hissettim.

Ardından kafamı kaldırıp Aras'a bakıp ağız ucuyla mırıldandım. "Gerçekten mi? Haklısın şimdi evde olduğumdan daha iyi hissediyorum."

Aras ise, "Ne?" diyerek kısılan gözleriyle bana baktı. Anlaşılan o, konuşmaları duymamıştı.

Yine de herkes dağıldığında, "Niye buraya geldik Aras?" diye sordum.

Beni cevaplamadan önce derin bir nefes alıp düz bir şekilde yürüdü. Eline kırmızı boks eldivenlerini ve kumandayı aldı. Kumandanın tuşuna basarak kum torbasını önüme kadar getirdi, eldivenleri bana doğru attı. Ani bir refleksle tuttum, lakin hâlâ anlamış sayılmazdım.

“Sinirlerini boşaltmak için.”

Cevabıyla beraber, biraz durduktan sonra kafa sallayarak el-divenleri elime geçirdim. “Vurma konusunda serbestim değil mi?”

“Kendini incitmemen dışında, bugün bir kural yok.”

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirip nefes alıp verdim.

“Pekâlâ, başlıyorum.”

“Tamam,” der gibi başını salladı. “Başla.”

O an, bütün gücüm ellerimin üzerinde toplanmış gibi elimi havaya kaldırarak yumruğumu torbaya geçirdim.

Sol.

Sağ.

Sol.

Sağ.

Vurdukça torba insan halini alıyor, vurdukça torbadaki yüzler değişiyordu. Bir an Hazal oluyordu, bir an o az önceki sözü söyleyen kız, bir an haksız yere bana bağırان öğretmenim... Ama hayır, hiçbir zaman torbanın üzerindeki yüzü dedem olarak hayal edemiyordum.

Edemezdım de zaten. Doğrusu da buydu, her ne yaşarsak yaşayalım o, benim ciğerimin bir parçasıydı.

Aklımı dağıtıp karşımdakinin kendi saf, iyi niyetli, her şeye kanan, kimseye kin tutamayan yönüm olduğunu düşündüm. Bu sefer yumruklarım daha seri ve sert bir hâl aldı. Nefes alıp verişlerim hızlanırken yaptığım şeyden daha fazla zevk aldım. Dudaklarım iki yana açıldı, kakhaha atmama mani olamadım.

Vurdum, vurdum, vurdum.

Nihayet kollarım güçsüzlüğünü ilan edince son vuruşumu da yapıp yere çöktüm. “Aras... Bu süperdi!” Sık nefesler alıyordum. Kakhahalarım bana tekrar eşlik ederken “Sanki bir ton kötü insanı dövdüm,” dedim ve tekrar güldüm. “İçimdeki psikopatı çıkardın kocacığım, teşekkür ederim.”

O da güldü. “İşte şimdi gerçek bir Karahanlı’sın Eylül Hanım.”

“Tabii ya...” dedim tebessümümü dindirmeden. Çenemi dikleştirip ekledim. “Ben, Eylül Karahanlı’yım.” Uzattığı elini kavradım ve beni ayağa kaldırmasına imkân sağladım. Kuvve-

tiyle kuvvetsizliğim birleşince tıpkı bir müknaş gibi göğsüne yapışmam kaçınılmaz oldu.

“Eylül Karahanlı,” diye mırıldandı ılık nefesiyle kulağıma doğru. “Bir kum torbası seni bu hale getirmemeli, daha yapacaklarımız var.”

Kollarımı boynuna dolayarak içimden geldiği için kısa sakalların çıktığı yanağına sıcak bir öpücük kondurdum. “Şimdiden iyi oldum bile... Çok teşekkür ederim.”

Dudakları bana yöneldiğinde elektrik çarpmış gibi çekildim. “Terliyim.”

Kafasını olumsuzca sallayarak enseme elleriyle tuttu, ardından dediğimi umursamadan dudaklarını alnıma bastırdı. “Teşekkür etme güzelim,” dedi ve geri çekilerek elimi kavradı. “Haydi, biraz atış öğrenmenin zamanı geldi.”

Öğle yemeğinden sonra gri rengin hâkim olduğu atış yerine geldiğimizde yine içeride kimsenin olmaması içimi rahata erdirmişti. Aras’ın verdiği kulaklığı kulağıma geçirdikten sonra bana uzattığı siyah, aramızda pek güzel anılara şahit olmayan silaha baktım. Bir şeyleri isabet ettirme konusunda berbatım ve yine rezil olacağımı düşünerek gerilmiştim. Yine de el mahkûm, tabancayı elime aldım. Ardından iç içe çemberlerden oluşan hedef tahtasına doğru döndüm. O sırada Aras arkama geçti.

“Silahını hedefe doğru tut,” dediğini yaparak iki elimle kavradığım silahı kaldırdım.

“İlk atışı beraber yapalım,” diyerek biraz daha yaklaştı ve o da tuttuğum silahı iki elimin üzerinden kavradı. Çenesi başıma değerken, “Sadece hedefe odaklan,” dedi. Dedi demesine ancak benim aklım yakınlığımızdaydı!

Bir anda parmaklarım arasından kayıp giden patlama sesiyle sıçradım. Kalp atışlarım hızlanırken beni azarladı. “Eylül aklın nerede? Hedefe odaklan dedim.”

Kaşlarımı çatarak aynı şekilde karşılık verdim. “Çok yakınımdasın, böyle ateş edemem uzaklaş.”

“Tamam, aklını başından aldığımı unutmuşum.”

Benden uzaklaşırken söylediği alay dolu cümleye karşın, suratıma kırmızı kan hücrelerinin kaynarak yükseldiğini hissettim. Göz kırptığı an gözlerimi ondan kaçırdım ve kirpiklerimi birbirine yaklaştırp, “Çok komik,” dedim. Sonrasında trip atar gibi tekrar önüme döndüm. Arkamdaki keyifli gülüşünü sezebiliyordum. Benimle alenen dalga geçiyordu ve öyle bile olsa en ufak cümlesi beni etkiliyordu. Laf cambazı. Gözlerimi kapatıp açarak tekrar kendime gelmeyi denedim ve hedefe odaklandım.

Bacaklarımı omuz hizamda açıp tabancanın kabzasını dik-katli bir şekilde kavradıktan sonra, namlunun ucunu atış çemberlerine doğru tuttum. Aras’ı kendimden uzaklaştırmış olsam da, aklım hâlâ sadece hedefi düşünemeyecek kadar doluydu.

Yutkunarak tabancayı suratımdan biraz daha uzaklaştırdım, ardından hızla tetiğe bastım. Basar basmaz uyguladığım kuvvet beni geriye sendeletirken toparlanmak için birkaç saniye daha durdum. Hedef tahtasında en ufak bir hareketlenme olmadığından attığım kurşunun hedefin yanından bile geçmediğini anladım. Cesaretimi toplayıp yine, yine ve yine ateş ettim lakin kurşunlardan biri bile çembere isabet etmemişti. Kurşunlarım bittiğinde, arkamdan tanıdık kadın sesini duydum.

“O kadar atışın ardından hiç değilse bir kere en azından hedef tahtasının en dış çemberini kurşunlamalıydın.” Söylediği cümleye karşılık düşük omuzlarımla arkamda, aynı zamanda Aras’ın da arkasında duran Hazal’a baktım. Ne zaman gelmişti? Bütün beceriksizliğimi görmüş müydü?

Kırılan hevesimle “Sahi mi?” diyerek Aras’a baktığımda önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkti.

“Gününde değilsin güzelim, benim de bazen isabet ettiremediğim oluyor.”

Aras, söylediklerinin ardından elini bana uzattığında silahı verecekken, Hazal araya girip Aras’a uzattığım silahı hızla aldı. “Bakalım ben günümde miyim?”

Hazal atış yerine giderken Aras kolunu omzuma atarak, “Biz gidelim,” dedi.

İtiraz eder gibi başımı salladım. “Nasıl yapacağını görmek istiyorum.”

Ve Hazal'ı izlemeye koyuldum.

Kulaklığı kulağına yerleştirdi, hedef tahtası yenilenirken boynunu kıtlattı, bacaklarını omuz hizasında açtı, ardından silâhı hedef tahtasına yöneltip korkusuzca ateş etmeye başladı. Kılı bile kıpırdamadan bitirdiği mermilerden sonra önüne gelen hedef tahtasının kâğıdını çıkararak bize gösterdi.

"Onda sekiz!"

"Teorik olarak onda on yapmalıydın," dedi Aras, Hazal'a karşılık tıpkı onun gibi. "Yıllardır çalışıyorsun." Bu cümleye, kendimi tutamayıp sesli bir kahkaha attım.

Hazal'ın yüzü kırmızıya döndü. Bozuntuya vermemeye çalışsa da her şey kabak gibi ortadaydı. Biraz sonra dudaklarını araladı. "Günümde değilim diyelim."

"Öyle diyelim," dedi Aras hiç uzatmak istemiyormuş gibi ve elimden tutarak beni çıkışa götürmeye başladı.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordum henüz odadan çıkmadan, biraz da Hazal'a nispet eder gibi.

"At binmeye ne dersin?"

Büyük bir hevesle, "Süper olur derim," dedim.

"Eylül, atla yarışa var mısın?"

Ben Hazal'ın arkamdan söylediği cümleye yanıt verecekken Aras benden önce davrandı. "Yok, Hazal."

"Aman da aman, karısı için de endişelenirmiş..."

Nihayetinde kendimi tutamadım ve başımı arkama çevirip, "Sen bugünkü enerjini tüketmedin mi ya?" diye sordum şu güzel günde gözümde diken olmayı başaran Hazal'a.

"Yok canım ya, birkaç kişiyi daha alt etmem gerekiyor, yetmedi," diyerek eliyle omzuna düşen saçlarını savurdu. Ardından, "Neyse, ben at yarışı için de dişime göre birini bulurum," deyip beni geçti ve hızlı adımlarla sanıyorum atların yanına doğru gitti.

Arkasından bakarken kendimi, "Ne uyuz bir insan bu ya," demekten alıkoyamadım.

"Seni kıskanıyor."

Aras'ın söylediğiyle beraber, kirpiklerim birbirine yaklaştı. "İyi de neden, güzel bir yüze vücuda sahip. Benden üst-"

“Senden tıstın falan değil,” diye böldü cümlemi. “Kendisinde olmayan bir şeye salıpsın, kocaman bir kalbe.”

Kalbimin tam içine, yüreğindeki ateşin kıvılcıklarını yollanmıştı yine Ateşin Oğlu. Dudaklarının naif bir şekilde kıvrılmasına engel olamadım ve ona döndüm. Gözlerimi, kapkara gözbebeklerinin tam ortasına odaklandı. İçimden geçenleri bekletmeden dışıma vurdum. “Bir de sana sahibini, bence bu yüzden.”

Aras’ın gözlerindeki duygu değişimini fark etmiştim, bu sefer yemin ederim fark etmiştim. Yutkundüğünü da, boğazındaki belirgin çıkıntının kalkıp inmesiyle anladım. Gözleri benden çekilip etrafı inceledi. Ardından tekrar beni bulduğunda eli yanağıma çıktı. Başını hafifçe eğdi. “Kalabalık bir yerde olmama-lıydık.”

Fısıltısıyla beraber, kalp ritminin hızı artış gösterirken yanaklarına ısı nüksetmişti. Hiçbir şey aulamamış gibi saf saf, “Neden?” diye sorduğumda, Aras bembeyaz dişlerini göstere-rek sırttı ve bakışlarını başka yöne çevirdi.

O sırada telefonunun çaldığını duydum. Elini yanağımdan çekip pantolonunun cebine sıkıştırdığı telefonunu çıkardı. Ek-rana baktığında gözleri kısıldı. Telefonunu yanıtlamadan önce, içerisinde insanların atlara binip seyisler eşliğinde ilerledikleri alanın kapısını açtı ve elini omzuma koyup, “Sen atını seç, ben geliyorum,” dedi.

Dediğini yapıp gitmek yerine, “Kim arıyor?” diye sordum. Önemli olduğu belliydi.

“Bizim çocuklardan. Açmam gerekiyor güzelim, geliyorum hemen,” dedi ve ikinci bir cümle beklemeden telefonu açarak ilerledi. Aramızdaki iletişim ilk tanıştığımız andan bu yana epey gelişmiş olsa da, Aras’ın gizemini kaybettiği asla söylenemezdi. İçinde bulunduğu durumla ilgili bana anlatmadığı çok şey olduğunu biliyordum, fakat soramazdım.

O uzaklaştığında, daha fazla bu şekilde beklememin iyi olmayacağını düşündüğümünden dediğini yapıp içinde atların bulunduğu haranın kulübesinin kapısını açarak içeri girdim. Tazek kokusu atlardan önce karşılamıştı beni.

Sıra sıra dizilmiş olan atların önünden geçerken hangisini seçeceğimi düşünüyordum. Hepsi de birbirinden güzellerdi. Fakat birine daha çok içim kaynamıştı. Önünde durduğum atın tüyleri koyu kahverengiydi. Kulaklarından sırtına doğru uzayan yelesi ve kuyruğu ise neredeyse siyahtı. Bir attan çok, siyahi, güçlü bir şövalyeyi andırıyordu.

“Boşuna bakma canım, o ata binemezsin.” Ben, geniş hül-yalara dalmış gibi neredeyse hayranı olduğum ata bakıyorken arkamdan işittiğim bu ses zihnimi dağıtıp kendisine bakmamı sağlamıştı. Gördüğüm, askılı dar bluzunun üzerinden kollarını göğsünde birleştirerek bana doğru emin adımlarla yürüyen beden, Hazal’dan başkası değildi. Attığım her adımda bu kızı görmek sinirlerimle epeyce oynamıştı. Kız, sürpriz yumurta gibi her yerden çıkıyordu.

Tam karşıma geçtiğinde, elini atın başına atıp atı sevmeye başladı. Duruşumu onun gibi dikleştirdim ve kendimden emin bir hâle soktum. “Neden binemeyecekmişim?”

Hazal’ın iri dudakları sağ tarafına doğru yükseldi ve “Şu ata bir bak,” dedi. Ardından mavi gözlerini benim üzerime dikti. Bedenimi baştan ayağa, üstün ırk bakışlarıyla süzdü. “Bir de kendine bak. Hâkimiyet kuramazsın.” Sonrasında bakışları başımın üstünden arka taraflara yöneldi. “Bak,” dedi kaşlarıyla arka tarafı işaret edip. “Arkada senin için daha uygun atlar var. Ya da şey,” derken alt dudağını alaycı bir mahcuplukla ısırıldı. “Tay demeliydim.”

Hazal’a karşın gözlerim büyük bir ilgisizlikle kapanıp açıldı. Ona cevap veriyordum fakat hak ettiği türde bir cevap vermek, bana yakışmayan tarzda olacaktı. Bu yüzden oyununa gelmeyip ona en güzel cevabı bir şeyleri göstererek yapmakta buldum. Birkaç adım ötemizde atlarla ilgilenen, siyah dar pantolonunu uzun çizmelerinin içine vermiş, siyah yeleği ve kasketiyle bir seyis olduğu apaçık belli olan orta yaşlarındaki kumral tenli adama baktım. “Seyis!”

Adam, gözlerini karşısındaki krem rengi tüyleri olan attan çekse de elini hâlâ atın yelesinin üzerinde tutuyordu. Yeşil bakışları benimle buluştuğunda, “Buyurun efendim,” dedi. Ada-

mın yanıtıyla beraber, Hazal da benimle başını adama doğru çevirdi.

Elimle, yanımdaki şövalye atını gösterdim. “Bu atı benim için hazırlar mısınız?”

Adam, çekik gözleriyle söylediklerimi idrak etmeye çalışırcasına bir ata bir de bana baktı. “Efendim elbette hazırlarım,” dediğinde yüzümde Hazal’a karşı ezici bir sırıtiş belirdi, gözlerim mavi irislerini bulduğunda, çenesinin kasıldığını fark ettim. Bu arada seyis konuşmaya devam etti. “Fakat Aras Bey ortalıkta yok, binmek için onu beklerseniz daha iyi olur.”

Bakışlarımı adamdan çekip haranın dışına baktım. Birkaç kişi girip çıkıyordu fakat Aras aralarında değildi. Anlaşılan gerçekten uzun ve önemli bir konuşmanın içerisindeydi ve ben bir an önce at binmek istiyordum. Dedemin çiftliğine her gittiğimizde yapmaktan en keyif aldığım aktivite buydu. Yine eskiler, zihnimde bir vertigo etkisi oluşturacakken toparlanmayı seçip, “At binmeyi biliyorum,” diye yanıtladım. “Üstelik beni buraya gönderen Aras, kendisi dışarıda telefon konuşması yapıyor. Konuşması bittiğinde eşlik edecektir.”

Adam başta biraz düşündü. Biraz sonra ikna olmuş gibi kafasını eğdi ve, “Pekâlâ,” diyerek atın bulunduğu bölümün çitini açtı. Bu sırada Hazal’ın arkasını dönüp, “Kıvanç!” diye gürlediğini duydum.

O, üzerine samanların düştüğü yolda uzun çizmeleriyle yürürken yine genç bir seyis –muhtemelen Kıvanç diye seslendiği kişi olacak– ona doğru koştu ve, “Buyurun efendim,” dedi.

“Bana Fırat’ı hazırla,” diye emrettiğinde, seyis başıyla onayladı ve Hazal bana bakmadan dik duruşuyla yürümeye devam etti.

Bu haline karşılık nefes verir gibi başımı sallayarak gülmekle yetindim. Bu kıza dayanmak gerçekten sabır isteyen bir işti ve sabrımın ne zaman tükeneceğini sahiden merak ediyordum.

Seyis, atı öne doğru bir adım ilerlettiğinde geri çekilerek alanı genişlettim. At tamamen meydana çıkmadan evvel yeşil gözlü adam elindeki kasketi bana uzattı. Kasketi hemen alıp başımdan geçirdim ve ipini çenemin altından bağladım. Sol dizi-

mi yukarı kaldırdığımda seyis, kaldırdığım ayağımın bileğinden tutup, “Bir, iki, üç,” dedi. Üç der demez atın üzerine atladım ve yavaşça oturdum. At oldukça büyük ve uzun olduğundan kendimi bir tahterevallinin en tepesinde gibi hissetmiştim. Dedemin çiftliğinde bu kadar iyi gelişmiş bir at yoktu. Bugün garip bir deneyim yaşayacakmış gibi hissediyordum ve bu beni hafiften heyecanlandırıyordu.

Ayaklarımı üzengilere yerleştirdiğimde seyis dizgininden tutarak atı ilerletmeye başladı. Haranın çıkış kapısına gelince, “Sonrasına eşlik etmenize gerek yok,” dedim. “Ben hallederim.”

Seyis yine bir an düşünse de, ata binişimdeki profesyonelliğimi görmüş olacak ki, “Peki efendim,” diyebildi. En azından at binerken özgür ve rahat olmak isterdim bu nedenle adamın beni tek başıma bırakmayı kabul etmesine sevinmiştim.

Seyis dizgini bıraktığında, hâkimiyeti tamamen elime aldım ve haranın dışındaki alana yavaş ama güvenli bir şekilde çıktım. Tenimi okşayan rüzgârla beraber gözlerimi gökyüzüne diktim. Hava, sabahki parlaklığını yitirmiş, mavi göğü bulutlar sarmıştı. Anlaşılan akşama doğru bir yaz yağmuru baş gösterecekti. Yaz yağmurlarını izlemeyi, yaz yağmurlarında ıslanmayı sever bundan rahatsız olmazdım. Şimdi de bu durum beni içten içe mutlu etmişti.

“Ee, madem en özel atı aldın, benimle bir yarışa girmekten korkmazsın artık, değil mi?”

Atımla beraber sakın sakın ilerlerken yine duyduğum ve dünyadaki en sevmediğim insan pardon, mahlûkat olduğuna kesin karar kaldığım Hazal’a baktım. Kızın sesiyle beraber vücudumdaki tüm tüyler kabarıyordu resmen!

Bindiği, sarı tüyleri olan atıyla benden daha hızlı ilerleyip önüme geçtiğinde, “Senden hiçbir zaman korkmuyordum zaten!” diye bağırdım. Öyleydi de. Bu geri zekâlı, pardon zekâsız, kendini ne sanıyordu ki acaba?

“İspatla!” diye bağırdıktan sonra omzunun üzerinden bana baktı. “Benden korkmadığını ispatla. Tabii, eğer yapabilirsen.” Ve atın dizginlerini yukarı kaldırıp sert bir şekilde kırbaçladı. At önce kişnedi, ardından tozu dumana katarak koşmaya başladı.

O an, kendime hâkim olamadım. Bedenimdeki son sabır ve umursamazlık kırıntısını da büyük bir başarıyla yok eden Hazal'ın arkasından ben de tıpkı onun gibi atını kırbaçladım. At şaha kalkarken kendimden emin bir vaziyette, "Haydi!" dedim.

Demirden nalların sertçe yere vurmasıyla oluşan seslerle, ben atı kamçılادıkça at daha da hızlanıyordu. Çitlerle çevrili alandan dışarı çıkıp orman yoluna girdiğimizde, birkaç metre uzağımdaki Hazal'ı gördüm ve bir kez daha, "Deh!" dedim. At, beni dinleyerek koşma gücünü artırdı.

Havanın rüzgârlı olmasının da etkisiyle, kasketin altındaki dağınık saçlarım uçuşuyor, arada bir gözümün önüne gelse de hemen geri gittikleri için bir sorun oluşturmuyorlardı. Hazal, düz yoldan sağa girdiğinde aramızda çok az bir mesafe vardı. Atın dizginlerini sola doğru çektiğimde, sağa dönmesini sağladım.

Son hanımla beraber nihayet, Hazal'a yetiştim. Birkaç santim arkasındayken, "Senden korkan senin gibi olsun!" diye bağırdım ve o şaşkınca bana döndüğünde, bir kez daha "Deh!" diyerek yine hızlandım.

Hazal arkamda kalmıştı. Hâlini tahmin edebiliyordum ve bu yüzden ona bakmama gerek kalmadan kâhkahalara boğuldum. Hem atı sürüyor, hem de zafer kâhkahaları atıyordum. Hazal'ı uzun zamandır bileğimin akıyla alt etmek istemiştim ve sanırım, az önce bunu başarmıştım. Aras'ın da burada olup kazan-dığım zaferi görmesini isterdim.

Aras'ın esmer yüzü aklımda canlandığında, benim için me-raklanacağını düşünerek daha fazla ilerlemek istemeden geri dönmeyi düşündüm. Evet, ormanın bu ucu güzel ve el değme-mişti, lakin buraları pek de iyi bilmeyen benim için ilerledikçe bu kadar güzel devam edeceği söylenemezdi. Üstelik hava bo-zuyordu ve çok geçmeden yağmurun yağacağı gürleyen gökle beraber iyice kesinleşmişti.

Ormanın ilerisine gitme düşüncesinden tamamen uzaklaş-tığımda, dizginleri geri çekerek yavaşlamak ve geriye dönmek için hareketlendim. Fakat tam da o an, yanıma ne zaman geldi-ğini bilmediğim Hazal'dan, "Ben bitti demeden bitmez," cüm-lesini işittim.

Bu cümleyle beraber, ne olduğunu anlayamadan, atın hâkimiyetini kaybettiğimi fark ettim. Atın ayağı, yolun kenarındaki topraktan, ormanlık uçuruma doğru kaydığında dizginleri elimden bırakmadan bir çığlık kopardım. Ancak attığım bu çığlık işe yaramadı ve bacaklarım atın üzerinden ayrıldı. Bedenim yolun kenarında, üzerlerinde rastgele taş ve odunların olduğu toprak, dik zeminden aşağı doğru yuvarlanmaya başladı. Sırtıma batan taşlar ve dikenler canımı acıttı. Hayatım gözlerimin önünden bir film şeridi gibi geçiyordu. Yolun sonuna geldiğimi hissettim. Ömrümün sonuna geldiğimi...

Sonunda yuvarlanışım bittiğinde acı içerisinde inleyerek gözlerimi kapattım. Gürleyen gök nihayet yağmuru serbest bıraktığını suratıma değen damlalarla hissettim. Ve son bir gayretle gözlerimi açmaya çalıştım. Ancak her şey bulanıktı ve buna gücüm yoktu. Aldığım nefes ciğerlerime bir iğne misali batarken, “Yardım...” demeye çalıştım, fakat bu cümlemin dudaklarımdan çıkıp çıkmadığından emin olamadım. Derken gözlerim, sonsuz bir karanlığa girmişçesine bilincimle beraber kapandı...

Bölüm Üç

Korkmak

“Yardım...”

Sızılar... Dikenli bir yatakta mı yatıyorum? Boğazım... Boğazımı sıkan ip...

İnleyerek kafamı yana çevirmeye çalıştım, fakat başımın içindeki ağrı buna engel olup acıyla hafifçe gözlerimi açmama sebebiyet verdi. Görüşüm birkaç saniye yerine gelemese de ıslak ve rahatsız bir yerde uzandığımı biliyordum. Yüzüme damla damla sular akmaya devam ederken nihayet görüşüm netleşmişti. Kasvetli, gri gökyüzü yeşil ağaçları gölgede bırakmak ister gibiydi. Etrafı biraz daha süzdüm... Ağaçlar, yağmurlu; karanlık bir hava, çamurlaşmış bir zemin ve üzerinde rahatsızca uzanan ben...

Boynum... Orayı sıkan şey solumamı zorluyor. Kesik kesik nefesler alırken gırtlığımı sarmalayan düğümü çıkarmak için elimi hareket ettirmek istedim.

“Ah!” Lakin elimin bir santim bile havalandırmadan sızlamasıyla bu düşüncem yerle bir oldu. Allah’ım... Her yerim ağırıyordu, ıslaktım, üşüyordum... Ben bu hale nasıl gelmiştim?

Kendimi düşünürken bir hayvana ait olduğu belli olan can çekişme tınısını duyarak başımı hareket ettiremesem de gözle-

rimle yan tarafıma baktım. Birkaç metre uzağımda tıpkı benim gibi tüm bedeniyle yere devrilmiş, koyu kahverengi tüylere sahip bir at gördüm. Zavallı hayvanın can çektiği belliydi. Titrek nefesler alıyor, boğazından hüzün dolu, boğuk iniltiler çıkıyordu.

Gördüğüm bu acı dolu manzarayla çok değil biraz zorlandığımda, nihayet zihnimde havai fişekler patladı; Aras'la geçirdiğimiz gün, benim haraya atların yanına girişim, Hazal'ın gelişi, yaptığımız küçük at yarışı...

Oyunun galibi olarak geri dönmeyi düşündüğüm sırada, tekrar Hazal'ı görmem. Hayal meyal, yolun kenarında üzerinde olduğum atıma tekme attığını hatırlıyordum. Sonrası kararıyordu, düşüşümü net olarak hatırlayamıyordum lakin canımın acısı hâlâ tazeliğini koruyordu. Gözlerim, tekrar benden daha beter görünen hayvancağıza takıldığında, "Hazal..." diye tısladım bitik bir halde. Hatırladıklarım doğru olabilir miydi? Hazal denen bu kız, bu kadar gözü dönmüş olabilir miydi? Beni, bir insanı gözünü kırpmadan tepeden aşağı yuvarlayacak kadar? Emin değildim, düşüş anım çok ani olmuştu, o kargaşada hiçbir şeyi net hatırlamıyordum şimdi.

Şimdilik geçmişi düşünmek yerine, bulunduğum andan kurtulmaya çalışmalıyım. Bu yüzden aklımı dağıtıp ayaklanmak istedim. İşin kötü yanı, havanın kararmış ve yağışlı olması, daha da kötü yanı hiçbir yerimi hareket ettiremememdi.

"Yardım... Edin..." Bağırmağa çalıştım ancak boğazımı azılı bir intihar ipi gibi saran bu göremediğim şey bana engel oluyordu. Çaresizliğime yanarken kapanmaya çalışan gözlerimi açık tutmaya zorladım.

"İmdat!" Bu kelimem de bir öncekinden farklı yükselmemişti. O an duaya sığınmak istedim, çünkü başka çarem yok gibiydi.

Allah'ım bir çıkış yolu... Allah'ım yardım et...

"Yardım edin!" Uçsuz bucaksız ormanın ortasına bağıryordum, hatta bağırıyor, bağırmağa çalışıyordum. Gözlerim sulanırken daha fazla direnemedim, zihnim güçsüzlüğe yenik düşerken bir karanlığa daha yol aldım.

"Eylül, uyan..." Kafamı bir sağa, bir de sola çevirdim.

“Uyanamam...” diye sızlandım. “Her tarafım ağrıyor.”

Yüzüme değen parmaklar saçlarımı geriye attı. “Hiçbir yerin ağrıtmıyor, ayağa kalk.” Gözlerim duyduğum sestten güven alarak açıldığında, önce havanın ne kadar düzeldiğini fark ettim. Etraf en son hatırladığımın aksine oldukça aydınlık ve yeşildi. Daha sonra, sesin sahibi çekti bütün dikkatimi. Üzerine giydiği krem gömlek, dizlerinin hemen altında biten siyah kalem eteği... Yüzünde tıpkı odamdaki çerçevesinde olan fotoğrafındaki o simsiyak gülümsemesi...

Kalbim ağzımda atarken hasretin içime hapsettiği duygularla dolan gözlerime izin vermeden gülümseyerek haykırdım. “Anne!”

Simsiyah saçlarını geriye atarak yüzündeki tebessümünü düşürmeden kollarını iki yanına doğru açtı. “Buradayım kızım... Kalk, kalk sarılalım.”

Başımı, “Hayır,” der gibi salladım. “Kalkmam anne... Vücudum acıyor. Anne, yardım et...” Elimi uzatarak bana destek olmasını istedim. “Anne beni kaldır. Desteğine ihtiyacım var, yine... Yardım et...”

Özlemiyle kavrulduğum, şimdi huzuru bulduğum yüzünde kahverengi gözlerinin parlaklığını yitirip yaşardığını gördüm. Uzattığım elime bakarken yutkunarak dudaklarını birbirine bastırdı.

“Sana dokunamam güzelim... Seni kaldıramam... Şimdi değil.”

“Ne demek şimdi değil?” dedim ağlak bir sesle. Hıçkırıkları boğazıma dolarken kurduğu cümle sinirime dokunmuştu, oyuncağı elinden alınan hırçın bir çocuğun öfkesiyle patladım. “Ne biçim annesin sen? Ne kadar zorlanıyorum görmüyor musun? Niye yanımda değilsin?!”

Gözyaşları bembeyaz suratında iki değerli inci tanesi gibi süzüldü. “Yanımdayım kızım... Ben hep yanımdayım. Haydi... Kalk ayağa...”

Başımı olumsuzca sallayarak dediğini yapmaya koyuldum. Ona şu an kızamazdım. Hava düzelmişken kalkmalıydım, ya birazdan yine yağmur yağarsa ne yapacaktım? Bunu göze alamadığımdan kendimi zorladım, ağrıyan başımı biraz hareket

ettirdim. Doğrulacağım sıra aniden hiddetli bir gök gürlemesi işittim. İrkilerek anneme baktım, o da korkmuş görünüyordu.

"Kalk Eylül! Sen güçlüsün," dediğini yapmaya çalışırken yağmur bastırdı, hava tekrar kasvetli haline bürünürken annemin canlı vücudu bir silüete dönüşüyordu.

"Seni seviyorum kızım."

"Anne!" diye bağırdım görüntüsü yok olurken.

"Anne..." Sesim hayali ormanın derinliklerinde yankılanmaya başladı.

"Anne..." Söylemeyi özlediğim bu kelime, sızlayan dudaklarımdan bir ağıt misali yayıldığında, hayali ortamdan bir ok misali gerçekliğe fırlamıştı. Boğazımdan dudaklarıma feryat eden inlemeler bedenimi istila ederken ağlama güdümü serbest bıraktım. Issız, soğuk bir ormanda tek başımaydım, ayağa kalkmaya takatim yoktu. Duyduğum tek ses rüzgârın korkunç bir şekilde kulaklarıma uğuldamasıydı. Bedenim neredeyse buz tutacaktı, vücuduma mesken olan çamurlar kurumaya yüz tutmuştu. Tek iyi yön, yağmurun durmuş olmasıydı. Fakat rüzgârla bir o yana bir bu yana savrulan ağaçlar, yüzüme sertçe düşen yapraklar, dal parçaları daha beter bir şey olacağını haber ediyordu. Belki bir fırtına...

Sızlayan kemiklerimle ayağa kalkmaya çalıştım. Ama vücudumu esir alan halsizlik, yine izin vermedi. Kimse yoktu, beni kurtaracak kimse yoktu. Ölümüm ıssız bir ormanda olacaktı, soğuk terler akıyordum. Sabahki karın ağrım şimdi hiçbir şeydi. Çocuk gibi ağlamak istiyordum, hıçkırıkları yayılsın, çaresizliğime eşlik etsin diyordum ama sızım sızım sızlayan bedenim buna da imkân sağlamıyordu. Kısık gözlerimle gökyüzüne baktım. Neden beni aydınlatacak bir yıldız bile yoktu? Çaresizliğimi görünce onlar bile sığınakları olan göğü terk mi etmişti? Kirpiklerimin üzerindeki ağırlık üzerinden geçen ılık yaşlarla hafıslıyordu. Yerdeki çamura saplanmış elim uyuşmaya başlarken duymuştum o sesi. "Eylül!"

Yine rüya mı görüyordum, yoksa biri sahiden beni mi çağırıyordu?

"Eylül?" Birkaç kişiden duyduğum isminin ikinci hecesi

uzarken buradayım diye bağırmaya çalıştım. Düştüğüm zaman fazla bağırduğımdan mı şimdi çıkmıyordu sesim? Âdeta alev alan yüzüm gözlerimin daha fazla dayanamadan kapanmasına olanak sağlamıştı.

Ah... Hava yine eski güzelliğine dönmüştü. Kulağımda şarkı söyler gibi ötüşen kuşlar ruhuma dokunurken iyi olan tek şey hava değildi. Ayaktaydım ve yürüyebiliyordum. Mutlulukla ellerimi iki yanıma açıp kendi etrafımda döndüm. Kalkmıştım... Kalkmamam için sebep neydi ki? Çok iyiydim.

Etrafımda dönerken gördüğüm silüetle durmak zorunda kaldım. Ardından elimi sallarken gülerек bağardım. "Anne, kalktım bak! Ayaktayım!"

Dişlerini göstererek gülümsediğinde kollarını açarak yanına gelmemi istedi. Başımı sallayarak heyecanla ona doğru koştum. Yemyeşil çimenlerin üzerinde, kuş seslerinin arasında annemin sıcaklığına koşuyordum. Cennette miydim? Nihayet on sekiz yıldır özlem duyduğum bedenine sarıldığımda sevecen bir kahkaha attım. Kokusunu içime çekerken saçlarımı okşamasıyla gözlerimi kapattım.

"Canım kızım benim..."

"Annem..." dedim hep bu anı bekliyormuşum gibi. "Sesini duymak o kadar iyi ki... Kollarının arasında olmak. Korktuğumda sana sığınmak, vücudunun beni sakinleştirmesi o kadar muazzam ki..."

Saçlarımın üzerine kokulu bir öpücük bıraktıktan sonra omuzlarımdan tutarak beni karşısına aldı. Buğulu gözleriyle derince baktı. "Seni öylece bıraktığım için özür dilerim yavrum..."

Omuz silkerek umursamaz bir hareket yaptım, uzun kırıpkırlarının bir yelpaze misali çevrelediği kahverengi gözlerine bakarken dudaklarımı araladım. "Olsun... Şimdi yanımdasın, hem, affettim ben seni... Ama ne olur gitme bir daha." Yeter ki o benimle olsun, sıcaklığı hep etrafımda olsun diye tüm yılları elimin tersiyle itmeye razıyım. Başım sıkıştığında gidecek bir kapım olsun, beni sorgusuz sualsiz dinleyecek biri olsun. Annem olsun yanımda, hep dursun hiç gitmesin... Az önce gökte aradığım yıldızlardan daha parlak olan irislerini çekmedi gözle-

rimden ama elleri indi omuzlarımdan. Geriye doğru sendelerken, "Gitmeliyim..." diye fısıldadı.

"Hayır," der gibi salladım kafamı, sonra ona doğru bir adım atmaya çalıştım, lakin mümkün olmuyordu. "Gitme anne, yalvarırım bir daha terk etme beni..."

Ağlamamak için kendini zorladığı belliydi. Dalgalı saçlarını uçuşturan rüzgâra aldırmandan konuştu. "Gitmem gerekiyor, buna mecburum."

Ayaklarımı yere vurup ağlayarak konuştum. "Neye mecbursun? Madem gideceksin beni de götür. Beraber gidelim, yeter ki seninle olayım!"

Kuruyan dudaklarını birbirine bastırdı. "Benimle gelemezsin, şimdi değil... Daha zamanın var."

Görüntüsü yok olmaya başlarken acıyla seslendim. "Ne zamanı..." Cümlem bitmeden iyice silik bir hâl aldı annem. Ben se çaresizce yalvardım. "Gitme... Anne..."

Acımasız, sivri ve keskin tırnaklara sahip uzun, ince ve korkutucu eller çekip aldı bir çocuğun bedenini annesinin yamacından. Hıçkırıklarına aldırmandan, özlemini umursamadan. Yüreğindeki derin oyuktan oluk oluk akan kanı yok sayarak.

Ve ağladı çocuk, bir çaresi olmayacağını bile bile ağladı. Boğazında oluşacak tahrişe aldırmandan, hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Gözleri kanlandı. Burnu aktı. En sonunda nefesi kesildi, uyuya kaldı. Uyudu, uyandı. Ama içindeki yangın hiç sönmedi.

Çünkü, bir çocuğun en derin emaresiydi, annesizlik. Ve yalnızca, onun için ağlardı çocuk. Yalnızca, "Anne," diye ağlardı...

Boynumdaki sızı iyice yakıcı bir hâl almış, boğazımdaki yumru geçmek yerine iyice büyümüştü. Gözlerim açılmamak konusunda daha dirençli bir hal almış, yağmur tüm bedenimi bir kez daha sırlıslıklam etmişti. Islak saç tellerim, neredeyse yüzümün her yerine yayılmıştı. Elim kaldırıp en azından onları dağıtmak istiyordum. Belki bu şekilde, bu çamurlu zeminde hiç olmazsa bir nebze daha rahat yatabilirdim.

Düşüncemle beraber suratuna değen elle beraber, yine bir hayal âlemine dalıp dalmadığımı sorguladım. Yabancı bir el, hem saçlarımı geri çekiyor, hem de bana yönelik bir şeyler söylüyordu. Ne kadar zorlansam da, yardım alabileceğimi düşünerek güçlükle gözlerimi araladım. Görüşüm hemen netleşmedi. Seçemediğim yüz bana seslenirken, “Kimsin?” diye sordum fısıltıyla.

“Benim, güzelim...” Bu sefer daha keskin ve net gelen bu sesi tanımamam, imkânsız olurdu. Sanki, bir tınısıyla açılmıştı zihnim tekrar. Bir tonuyla kalbim tekrar atmaya başlamıştı ve bir ezgisiyle tekrar yaşadığımı hissetmiştim. İçim, emin ellerde olduğumu anlayanın verdiği hissiyatla adeta yemyeşil bir alana dönmüştü.

Parmakları saçlarımı geriye atmaya devam ederken, “Aras... Boynum,” demeye çalıştım. Cümlem henüz bitmeden, elleri boynumu sıkın bandı gevşetmeye çalıştı. Nihayet boynum rahatlarırken başımdan bir şeyin çıktığını hissettim. Kasket olmalıydı. Etrafta bir takırtı yayıldığında attığını anladım. Boynumdaki ipten ve başımdaki o şeyden kurtulduğumda sanki kan, tekrar vücudumdaki dolaşımına devam etmeye başlamıştı.

“Aras...” dedim güçsüzce bir kez daha. “Kaldır... Beni... Üşüyorum.”

“Ah Eylül, ah! Bir kere de beni beklesen!” Bana kızdığını anlayabiliyordum ama umursayacak durumda değildim. Tek düşündüğüm buradan kurtulmaktı. Kolunun biri omzumun, diğeri bacaklarımın altından geçtikten sonra havalanmam geç olmadı. Sızlayan başım göğsüne düşerken uyumamak için direndim.

“Her... Yerim... Acıyor.”

“Kim dedi sana o ata bin diye!” Beni sakinleştirmek yerine bana bağıırıyordu. Zihnim ses tonunun korkudan bu hâle geldiğini açıklarken adımları durdu, birkaç saniye sonra beni yumuşak bir yere yatırdı. Kapının kapanma sesini duyduğumda arabaya bindiğimizi kavradım. Motor sesi kulaklarımı tırmaladı.

“Çalışsana!” Aras sinirle kükrerken gözlerimi hafifçe araladım. Alnı, kıyafetleri sırlıslıklam olmuştu, saçlarından aşağı akan

sular onu rahatsız ediyor gibiydi. Ama umursadığı tek şey arabanın hareket etmesiydi. Birkaç kez daha denedi, lakin çalışmadı.

Üşüyordum, dişlerim birbirine çarparak tıkırtı sesine neden oluyordu. İçim karıncalanırken gözlerim kapanmaya yüz tuttu.

“Eylül!” Aras’ın bana seslenişini önemseyecek güçte değildim.

“Eylül uyuma!” Başka alternatifim yoktu, uyanık kalamıyordum. Bünyem o kadar güçsüzleşmişti ki, tek yapabileceğim başımı sallamak olmuştu. Biraz sonra bilincimi tekrar kaybetmeye yüz tuttum. İki el beni tutup kaldırırken engel olmadım. Kollarım Aras’ın omzundan sarkarken beni sırtladığını fark ettim. Başım güçsüzce omzuna düşmüştü. Fırtına, yürümesini zorlaştırırken, “Yardım edin!” diye bağırdı.

“Kimse yok mu?!” Sesi beni uyanık tutmaya yetiyordu. Rüzgâr, şiddetli soğuşunu benim sırtıma doğru nüksederken onun adımlarına engel oluyordu. Adım attıkça sulanan topraktan vıcık vıcık sesler yükseliyordu. Hava nasıl bu kadar bozmuştu aklım ermiyordu.

Başımı kaldırıp ona destek olmak istedim, lakin kaldırdığım gibi omzuna düşürmem bir oldu. “Eylül, ne olur güzelim. Uyuma.” Çok zordu. Direnmeye çalışıyordum ama işe yaramıyordu.

“Uyan Eylül. O gözlerini kapatırsan...” Çok geçti, nefes alıp verişlerim çoktan düzenli bir hale girmeye başlamıştı.

“Uyuma güzelim, beni kendimle bir başıma bırakma... İçimin huzursuzluğa bürünmesine fırsat verme. Eylül!”

Bir cevap veremediğimde, “Eylül eğer uyursan...” dedi. Sonrasında uygun bir şey bulmuş gibi ekledi. “Eğer uyursan, bunu sırf seni kucaklamam için yaptığını düşüneneceğim.”

Eğer biraz daha kendimde olsaydım, bu cümlesine karşı sadece yanaklarımın kızarmasıyla yetinmez, onu yalanlar, sırtını yumruklar, hatta büyük bir ihtimalle inmek için debelenirdim. Fakat ben, ne ona cevap verecek ne de karşı koyacak kadar kendimdeydim.

Yanan gözlerimin daha fazla dayanamayıp kapanması, Aras’ın son cümlesinden en fazla üç saniye sonra oldu. Ve başım, bilincimi kaybettiğimi belli edercesine kendiliğinden omzuna düştü...

Bir kez daha gözlerimi açtığımda, nerede olduğumu kavrayamadım. Görebildiğim tek şey beyaz duvardan ibaretti. Zihnim karman çormandı.

Neredeydim?

Sadece öylece düşünmek yerine başımı eğmeye çalıştığımda, boynuma takılı büyük krem şeyi gördüm. Bir boyunluk... En son boynumun sızım sızım sızladığını hatırlıyordum ama iyiydim. Beyaz ince yorganın üzerindeki elime baktığımda, daha doğrusu elimin üstünde duran serum kablosuna baktığımda hastanede olduğumu anladım.

Allah'ım... Şükürler olsun... Kurtulmuşum...

İçim rahatlarken derin bir nefes aldım, hâlâ ağrıyan yerlerim vardı ama en azından güvenilir bir yerdeyim.

Son anım aklıma geldiğinde tekrar tedirgince kafamı kaldırdım. En son, Aras'ı hatırlıyordum hayal meyal da olsa. Kafamı endişeli bir şekilde odada gezdirdikten sonra, küçük kanepenin üzerinde, siyah takımıyla, oturur vaziyette rahatsızca uyuyakalan kocamı görerek hem huzurlu hem hüznü bir gülümseme yerleştirdim suratıma.

Yine şükürler olsun ki o da iyiydi.

Kalkmak maksadıyla toparlanmaya çalışırken gördüm sağ kolumdaki alçıyı, sol ayak bileğimdeki sargıyı. Doğrultmaya çalıştığımda belimin sızısıyla gözlerimi kıсарак acı içinde inledim.

"Eylül Hanım, ne yapıyorsunuz?" Sızının etkisi geçmeden gözlerimi açtığımda genç, kısa boylu, balıketli, esmer bir hemşire endişeli bakışlarla bana doğru yürüyordu.

"Lütfen kalkmaya çalışmayın," dedi arkamdaki yastığımı düzeltip tekrar yatmamı sağlarken. Parmağımla Aras'ı gösterip düzgün yatmasını rica edeceğim sırada zaten uyandığını gördüm. Siyah gözleriyle anında bana bakarken olduğundan daha ciddi ve sert bakan suratıyla ayağa kalktı. Üzerinde uyku mahmurluğuna dair hiçbir şey yoktu.

"Nasılsınız, ağrılarınız var mı?" diye sordu hemşire.

Gözlerimi güçlkle Aras'tan çekerek ona baktım. "Üzerimden büyük bir tır geçmiş gibi."

Kadın başını salladı. "Yine de, ucuz atlatmışsınız," derken, koltuğumun altında olduğundan bir haber olduğum uzun, beyaz çubuğu -bu bir dereceydi- yavaşça çıkardı. Göz hizasında kaldırıp üzerindeki sayıyı kontrol etti. Ela rengindeki gözleri tekrar benimle buluştuğunda, "Ateşiniz de düşmeye başlamış," dedi ve ardından gülümseyerek Aras'a bakıp devam etti. "Geçmiş olsun."

Aras kafasını sallayarak genç kadını onayladığında, sert bakışları hâlâ benim üzerimdeydi. Hemşireye göz ucuyla bile bakmadı. Öfkesi, gözlerinden taşacakmış gibi dursa da, irislerinde farklı bir his daha yaşıyor gibiydi. Fakat öfkesi, diğer histen daha çok ilgilendirdi beni ve o an alelacele dışarı çıkacak olan hemşireye seslendim.

"Ah, belim ağrıyor." Aras'la yalnız kalmak istemiyordum, bakışları korkunçtu. Ata bindiğim için anlamadan dinlemeden beni suçlayacağını düşünüyordum. Onu neden beklemediğim konusunda kızacaktı belki de. İzmir'e kaçıp yaralandığımda, aramızda doğru düzgün bir şey olmamasına rağmen benim için endişelenmişti. O zaman bile ağır bir tepki vermişti ve şimdiki konumumuz ondan çok daha farklıydı. Evliliğimizi artık karşılıklı olarak sürdürüyor ve birbirimizden etkileniyorduk. Henüz tam olarak karı koca olmuş sayılmasak da, gerçekten evliydik.

"Maalesef birkaç gün bu ağrılarla sınanacaksınız. Ama merak etmeyin serumunuzu yeniledim, ağrılarınız kesilecektir." Hemşireden çıkan bu cümleyle yutkundum. Kollarını göğsünde birleştiren Aras ise yine keskin bakışlarını üzerimden çekmedi.

Utanıp sıkılırken tekrar inleyerek haykırdım. "Ama ayağımı da hareket ettiremiyorum, çok rahatsız."

Bunun üzerine hemşire, hafiften kollarını çatıp hızla yanıma gelerek ayağımı düzeltti. Bu sırada Aras'a kaçamak bir bakış attım. Siniri dinmemiş, üstüne burnundan solumaya başlamıştı. Bu da daha çok korkmama ve kapıya doğru giden kadına gitmemesi için tekrar seslenmeme neden oldu.

Hemşirenin sabrını sınıdığımı, dudaklarından bezgin bir tavırla çıkan, "Yine ne oldu hanımefendi?" cümlesi gösteriyordu.

Mahcup olmuş gibi, masumca kirpiklerimi kırpıştırdım. "El sargım da çıkmış."

Hemşirenin bir kez daha geri dönüp beni Aras'la tek bırakmaması içime su serperken kadının durmasını sağlayan o komut gelince başıma kaynar sular devrildi.

"Hemşire hanım ben hallederim siz işinize bakın."

Metalik ses tonu oldukça korkunçtu. Hastane odasının bembeyaz duvarları yüzüme sonumun geldiğini fısıldıyordu. Daha ötesi yoktu.

Hemşirenin, "Olmaz," demesini isterdim lakin o, Aras'tan gelen bu cümleyi bekliyormuşçasına "Pekâlâ," dedi. Ardından yüzüne sıcak bir tebessüm yerleştirip arkasını döndü. Kapı bir hücre misali kapatılıp bizi yalnız bıraktığında yorganı üzerime çekip ona bakmamayı istedim. Çünkü siyah bakışları içinde kesici bir lazer varmış gibi deliciydi. Hayır, kesinlikle acıma duygusu yoktu şu an gözbebeklerinde.

Koyulacağım tek kaçış yolu buymuş gibi hemen yönümü pencereye çevirdim ve yanıma doğru yaklaşan ayak seslerini dinledim. Adım sesleri daha yakından geldiğinde sesli bir şekilde yutkundum. Yüzüme düşen gölgesiyle sızlayan vücudumu çoktan unutmuştum. Görüş alanıma girdiğinde ise tekrar hızla kafamı diğer yöne çevirdim. O ise sandalyeyi çekip oturdu. Sarımsı çıkan elimi, soğuk eliyle kavradığında, soğuğu içimi yakıtı. Bedenim anında karıncalandı, tüylerim ürperdi. Vücudum, bana dokunduğu an üzerimde oluşan etkilerini sergiliyordu. Kim bilir daha ileri gitse neler hissederdim. Yanlış bir şey düşünüyormuş gibi kafamı salladım. Tuttuğu elimde bir sızı hissetmemle hiddet ve acıyla başımı Aras'a çevirdim. Elimi tekrar sarıyordu fakat canını acıttığının farkında değildi. Öfkesinde haklı olduğundan ve durumumda haksız olduğumdan tek bir kelam bile edememiştim.

Gözlerimiz buluştuğunda, "Canın mı acıyor?" dedi sinirli bir şekilde. Kafamı sallamakla yetindim. "Sen o ata binip ortadan kaybolduğundan beri benim yaşadığım acıyla kıyaslanamaz. Sana kaç defa söyledim. Hep burnunun dikine gidiyorsun." Çenesi kasıldı, burun kanatları genişledi. "Ya sana bir şey olsaydı? Ya seni bulamaysaydım?"

Sesli yutkunuşlarım ortamda yankılanırken çaresizce, karşı koymadan ve susturmadan bir suçlu gibi yeri izledim. Tek solukta azarları yediysem de ses çıkaramadım. Çünkü doğru söylüyordu. Hazal'ın oyununa gelmemeliydim. Onunla rekabete girmemeliydim. Ona hiçbir şey ispatlamama gerek yoktu. Aras, dediklerinde haklıydı, o beni kışkırtıyordu ve ben bu duygunun üzerine gitmiştim. Aptal gibi.

Ses çıkarmadığımı fark ettiği gibi hiddetiyle beni üzdüğünü de fark etmiş olacak ki derin bir nefes alıp verdi. Ardından yumuşak ses tonuyla tekrar dudaklarını araladı. "Çok korktum Eylül."

O an, hayretle yere bakan gözlerimi onun kapkara gözlerine kaldırdım. Her şeyi duymayı bekliyordum, yüzüme bir aptal olduğumu söylemesini, beceriksizliğimi haykırmasını bana bağırmasını, esmesini, gürlmesini... Ama hayır, beklediğim şeyler arasında kesinlikle bu, içerisinde yapmacıklığın zerresinin barınmadığı, içten ve iç parçalayıcı cümleyi duymak yoktu. Aras'ın, ağzından ilk defa bu kelimeyi duymuştum, hem de birinci tekil şahıs gizli öznesiyle çevrili. "Korkmak... Korktum..."

"Ben..." Şaşkınlığım cümle kurmamı en yüksek barikatlardan daha kuvvetli bir şekilde engeldi. Onu korkutmuş, ona acı çekirtmiş olmam içimi adeta paraladı, lime lime etti. Ne diyeceğimi bilemedim... En uygun cümleyi toparlamam birkaç saniyemi aldı.

"Hata yaptım biliyorum, a-ama olayların bu raddeye geleceğini düşünememiştım. Seni korkuttuğum için... Özür dilerim." İçimden ona her şeyi Hazal'ın yaptığını, benim bir suçumun olmadığını söylemek istedim. Onunla girdiğim yarışa kazanmış olduğumu söylemek istedim.

Ama yapamadım. Böyle bir saçmalığa girişmiş olmam bile mantıksızdı, neyin yarısını kazanmışım ben, kime karşı kazanmışım? Hazal'ın, kendisini sahiden bana rakip olarak görmesine fırsat verdiğime inanamıyordum. Bu yüzden, olayları anlatamadım. Eğer anlatsam, Aras beni daha güçsüz görecekti ve kim bilir belki acizliğim aptallığım benden soğumasına yol açacaktı. Hazal'a bu imkânı verme gafletine düştüğümü bilmesini istemedim. Sustum, özürümle kaldım.

Çatılan kaşlarıyla bana bakarken, “Özür dileme Eylül,” dedi. Gözleri içime için için işliyordu. “Özür dilemeni gerektirecek şeyler yapma.”

Mutsuz bir şekilde yüzümü asıp bakışlarımı yorganımın üzerinde birleştirdiğim ellerime diktim. Oldukça halsiz, bitkin ve şimdi de üzgündüm. Aldığım nefeslerin tenime bir iğne misali batması yetmiyormuş gibi şimdi bir de kalbime yer eden bu acı belirmişti.

“Bırakın beni! Dağıtırmı burayı!” Hastanenin içinden gelen bağırtılar ilgi odağını dağıtmaya yetmemişti. Burası hastaneydi, kim bilir kimin yakınının bir derdi vardı ve kim bilir kim bu yüzden sinirlenmişti. Ben hâlâ Aras ile aramda geçen diyalogların etkisindeyken odanın kapısının açılmasıyla irkilerek o yöne doğru baktım.

“Selamlar...” dedi benim yaşlarımda genç bir çocuk. Ve yavan gülüşüyle ekledi. “Beni bırakmıyorlar...” Histerik bir kahkaha attı. “Burada kalabilir miyim?”

“Beyefendi lütfen diğer hastaları rah-”

“Bırakın ulan!” Genç çocuğun bilinci yerinde değil gibiydi, saçları dağınık ve yüzü kapkırımıydı. İçim, tehlikeli bir hap ya da yüksek miktarda alkol aldığını söylerken arkasına gelen güvenlik görevlileri onu zapt ederek çoktan kapıyı kapatmıştı. Ben gencecik çocuğun içler acısı halini düşünürken Aras’ın tepkisini ölçmek için ona döndüm. Gözlerinde sebebini bilmediğim bir hayret ifadesi vardı. Çocuğu tanımış gibi hâlâ kapanmış olan kapıya düşünceli bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

“Ne oldu?” dediğimde bakışlarını hızla bana çevirdi, ardından, “Bu, o çocuk...” dedi gizemli ses tonuyla.

“Hangi çocuk?” Hiçbir şey anlamamıştım, bu genç ve büyük ihtimal bağımlı çocuğu tanıyor muydu?

“Azat’ın oğlu, Demir...” Azat... Azat...

Hafızamı biraz zorladıktan sonra aklımda o görüntü hemen belirdi.

“Azat Kılıç. Elli yedi yaşında. Kumarhane zincirlerine, otomobil galerilerine sahip. Uyuşturucu alım satımı gibi pisliklerle de bağlantısı var. Hayatında önem verdiği üç şey ise, para, güç ve oğlu Demir...”

Dudaklarım daire oluşturarak açılırken kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. Bir mafya babasının oğlu nasıl bu halde olabilirdi? Çocuk resmen bitmişti, kimsesiz denilebilecek bir haldeydi. Nam-ı diğer Azat Kılıç'ın hayatında önem verdiği üç şeyden biri nasıl bu hâlde olabilirdi?

Aras gözlerini kapıdan ayırıp tekrar beni süzdükten birkaç saniye sonra ayağa kalktı ve "Kısa bir işim var, bir yere ayrılma," dedi sanki bu halde ayrılabilirmişim gibi. Sonra söylediği cümlelerin manasızlığına hızlıca kafa salladı ardından çıkışa döndü.

Gitmesine fırsat vermeden sesimi ona duyurdum. "Ne işi?"

"Şu çocuğa bir göz atacağım," diyerek bana son kez bakmadan dışarı çıkıp kapıyı hızla kapattı. Bana olan kızgınlığı değil ama kırgınlığı beni korkutuyordu. "Aptal Eylül," diyerek kafama vurmak istedim ama halsiz bileklerim buna bile fırsat vermemişti...

Hastane çıkışı sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti. Baldırlarım yürümemi zorlaştırırken bileklerim hâlâ sızılı haldeydi. Aras olmasa ne yapardım, beni kim bu kadar sabırla taşırdı sahiden bilmiyordum. İç sesim şımarıklığımı vurdu yüzüme hep. Ben bu adamı neden sürekli üzüyordum? Ya da neden sürekli başına bela açıyordum, mu demeliydim? Sıkıntılı bir halde salondaki kanepeye uzanmış bir halde Aras'ın açtığı filmi izlerken aklım filme zoraki dalış yapıyordu. Hatta şu süreye kadar filmi anlat deseler, iki kelimedede tıkanırdım. Aras bana soğuk davranıyordu, buz gibi. Tenine dokunsam buz tutacaktım gibi. Ve bu, uzun zaman sonra ilk defa kalbimin sızım sızım sızlamasına sebep oluyordu. İlgi çekmek için bir yerim ağrıyor numarası yapmam da işe yaramıyordu...

Umutsuzluk bulutu kara tipiyle üzerime nüksederken kapının açılma sesiyle hızla boynumu o yana çevirdim. Ama boynuluğunu yeni çıkardığım boynum buna izin vermeyip ağrıya neden oldu. "Nereye gittin?" diye sordum arkamdan adım seslerini duyduğum Aras'a. İyice yaklaştı, ardından elindeki poşeti

önümdeki sehpayı bıraktı.

Merakla esmer suratına baktığımda dudaklarını araladı. “İlaçlarını aldım.”

Ben rahatlamışken o, karşımdaki krem rengi koltuğa oturup sehpanın üzerindeki eczane poşetini eline aldı. Ardından ilaç kutularını tek tek çıkarıp sessizce reçetelerini okudu. Ciddi ifadesi etkileyiciydi, okudukça gözleri kısılıyor, büyük dudakları açılıp kapanıyor ve benim, onu hayran hayran izlememe olanak sağlıyordu.

Eline aldığı krem kutusuyla ayağa kalktı, bana doğru yaklaştı. Karşımda durduğunda, “Arkamı dön,” diye emretti. O an anladım, sırtımdaki çürüklere uygulayacağını. İtiraz etmedim, dönmeye hazırlanırken, “Yardımcı olur musun?” diye sordum kısık sesimle. Cevap vermek yerine kutuyu sehpayı bırakıp koltuk altlarımı kavrayarak dönmemi sağladı. Yüzüm koltuğun koluna değerken başımı yan çevirdim. Koltuğun boş kalan kısmına oturduktan sonra, yavaşça içinde türlü çürüklerin saklandığı bluzumu yukarı doğru sıyırdı. Sırtımın bu ezik ve çürük dolu hâlini görmesini istemezdim, ama yapacak başka bir şeyim yoktu. Ne kadar yapma dersem diyeyim, kurduğum cümleler onunla zıtlasmaktan başka bir işe yaramayacaktı. Biraz durdu, belli ki belimi inceledi. Yanlış mı görüyordum bilmiyorum ama gözlerindeki acıyı sezmiştim. Parmaklarının sırtıma değmesi biraz zaman aldı. İşini önemle yapan parmakları tuşlara değdikçe zarar vermekten sakınan bir piyanistin narin elleri gibi sürdü ilacı. Neredeyse hissetmeyecektim ama kalbimdeki sızılar, “Burada!” diye haykırıyordu yüzüme. Yaralarım mı sızılıyordu, yoksa içim mi titriyordu şimdi onunla? Parmaklarını çektiğinde, yaraların, çürüklerin kremi içine çekmesi için olacak biraz bekledi. Daha sonra bluzumu indirip omuzlarımdan kavrayarak beni kendisine doğru çevirdi. Kararan gözleri gözlerime bakmaktan çekiniyor gibiydi. Ben onun pürüzsüz yüzünü süzmekten çekinmedim. Sol elimi kaldırarak kolumun üzerindeki çürükleri merhemle kapladı. İşaret parmağına sıktağı kremi sürmek için kafasını bana doğru eğdi, gözleri alnına bakarken elini alnımdaki ezilen yere dokundurdu. Kremi sıvadı, gözlerimi

kapamak yerine tam gözlerinin içine baktım. O karanlıkta kaybolmak istiyordum, beni gözlerinin karanlığına hapsedsin, bir daha çıkarmamak üzere orada bıraksın. Bu... Mümkün müydü?

Alnımdaki işlemi bitirdiğinde kafasını geri çekmedi. İlk nefeslerimiz birbirine çarparken gözlerimiz nihayet buluştu. Gözleri yüzümün her bir zerresinde dolaşırken bana yaklaştı. "Beni yakıyorsun," diye fısıldadı, yüzüme karşı. "Beni ateşe veriyorsun." Daha fazlası mümkün olacaktı gibi yaklaştı. "Yapma, Eylül." Alınlarımız birbirine değerken sol elimi güçlülkle kaldırıp ensesine dokundum, gözlerim kapandığında, "Özür dilerim..." diye fısıldadım, her ne kadar özür dilememi istemese de, başka diyecek bir şey bulamadım.

"Dileme," dedi aynı tonda, etkileyici, sert, duygusal... Bu ses tonunu ayıramadım.

Ardından özrümü kelimelerin dışında bir şeyle onun içine hapsedmek üzere başımı kaldırdım ve aramızdaki mesafeyi kapattım. Başta tepki vermese de doğrulmayıp elleriyle yanaklarını kavradı. İşte şimdi, demek istediklerimi, çaresizliğimi, özrümü ona bir kelimenin taşıyabileceği etkileyicilikten daha büyüleyici, etkileyici bir şekilde aktarabiliyordum...

Yatakta kıvrandığımda belime vuran acıyla açtım gözlerimi. Gözlerim bulanıklığından ayrıldığında, ilk olarak karşılaştığım şey odanın beyaz tavanıydı. Uykulu mırıldanmalar çıkarak yana döndüğümde, Aras'ı gömleğini giyerken görmemle gözlerimi önce büyüttüm. Sonra derin bir nefes alarak kapatıp başımı tekrar eski yerine çevirdim.

Ne olur anlamasın... Uyandığımı anlamasın...

"Günaydın uykucu röntgenci."

Çok geçti, her zamanki gibi ilk mırıldanmamda sezmişti uyandığımı. Çaresizce başımı ona çevirerek gömleğini ilikleyen Aras'a baktım. Üzerini giyindiğine göre dışarı çıkacaktı.

"Yine nereye gidiyorsun?" diye sordum, en azından bir hafta falan çıkmayıp hasta olan karısıyla ilgilenemez miydi?

“Haracını almam gereken birkaç haylaz dükkân var.”

Dudaklarımı büzerек mızımız bir çocuk gibi konuştum. “Birkaç gün başkası ilgilense olmaz mı? Ben evde ne yapacağım tek başıma? Doğru düzgün hareket bile edemiyorum.”

Ceketini omuzlarından geçirdi. “Bensiz ne kadar mutsuz olduğunu biliyorum lakin...” dedi alaycı ses tonuyla yakınımı gelerek. Ardından yatağın üzerinden bana uzanıp alnıma yumuşak bir öpücük kondurdu.

“Gitmem gerekiyor güzelim, çok boşladım.” Geri çekildikten sonra üzerini topladı.

“Eda salonda, seninle ilgilenecektir. İlaçlarını almayı unutursan neler olacağını söylememe gerek var mı?”

Korkmuş gibi başımı “Hayır” anlamında salladım. “Tek bir sorun bile duymak istemiyorum Eylül, kendine iyi bak. Yoksa fena olur.”

“Tamam, Aras,” diye mırıldandım. “Bari beni içeri götürebilir misin? Kendim gitmeye kalkarsam yarım saati bulur.”

“Sana müstahak, baş belası. Koca sözü dinlemeyince neler oluyormuş görüyor musun? Hayır, bari becer yaptığın şeyi. Kaçıyorsun, peşine belalı adamları takıyorsun, ata biniyorsun, kontrolün altına alamıyorsun...”

Yanıma geldiğinde, “Ben mi istiyorum sanki böyle olmasın?” diye çıktım. Şeytan diyor anlat Hazal’ı... Bu düşünceden hızla uzaklaşıp trip yapar gibi devam ettim. “Taşıma, istemiyorum. Ben kendim giderim.” Güzel güzel şampuan kokusu da geliyordu burnuma sahi.

Omuz silkerek, “Sen bilirsin,” deyip arkasını döndüğünde fal taşı gibi açılan gözlerimle arkasından bakakaldım. Yüzümü buruşturup arkasından ağız hareketi yaptığımda çoktan odanın kapısını açmıştı. Oha, gerçekten çıkıyordu!

Büyük bir hayal kırıklığıyla içimdekileri tutamayarak, “Pis gangster! Senin her yerin mafya olsa ne olur!” diye bağırdım arkasından.

Yüzüme bile bakmadı, durdu ve, “Seni duymuyorum, biraz yaklaş söyle misin?” dedi.

“Git kulaklarını yıkat o zaman! Duymuyormuş. Sanki kalka-

biliyorum da...” Neredeyse acizliğime sinirimden ağlayacaktım. Ayaklarımı yataktan sarkıttıktan sonra güçlükle ayağa kalktım. “Allah kimseyi merhametsizin eline bırakmasın,” diye söyledim arkasından halsiz halsiz ilerlerken. “Bacaklarım... Of...”

Koridor niye bu kadar uzundu ki?

“Ah!” diye bağırdım sonrasında büyük bir sızı çeker gibi. Aras bu feryadına duraksasa da arkasını dönmedi. “Ah, bileğim!” Biraz daha gerçekçi olsun diye duvara tutundum. Öyle çok ağrım falan yoktu, ilaçlar işe yaramıştı. Bu seferkinde Aras arkasını dönüp, “Eylül neyin var?” dedi. Cevap vermek yerine acı dolu iniltiler çıkarmaya devam ettim. Endişeyle hızlanan adımlarıyla bana geldiğinde, sızlanmalarımı arttırdım. Bir an ben bile, sahiden ağrı çekiyorum sandım.

“Aras...” dedim kesik kesik, gözlerimi kısarak. Yanıma geldi ve dengemi sağlamak için kollarımdan tuttu.

“Ne oldu, neyin var?”

O an, oyunumu başardığımı anladım ve hızla kollarından ayrılp başımı dikleştirerek yüzüme haşin bir gülümseme yerleştirdim. “Yaa, insanın vicdanına böyle de dokunurum işte.”

“Eylül... Sen... Bittin.” Arkamdan kurduğu cümleyle gözlerim irileşirken dudağımı ısırdım. Planı yaparken geri kalanını düşünmemiştim. Çok anlaktı.

Cümlesinin ardından telefon zil sesini işittiğimde ona doğru döndüm ve, “Telefonun çalıyor,” dedim titrek sesimle. O yavaş adımlarla bana doğru gelirken ben geri yürüyordum.

“Umurumda değil.”

“Yaklaşma...” dedim çaresizce gerilerken.

“Yaklaşmakla kalmayacağım...” Sesi, kana susamış bir vampirinki kadar tehlikeliydi.

Bana doğru bir adım daha attı. Yutkundum. “Ya... Aras.”

“Siz ne yapıyorsunuz?” Arkamdan gelen beklemediğim bu ses beni ürkütüp dengemi kaybettirerek popo üstü yere düşürdü. Gözlerim hissettiğim –bu sefer gerçek– acıyla kısılrken arkamdan gelen bir çift el omuzlarımdan tutarak bana destek oldu. “Eylül, iyi misin? Dikkat etsene! Aras, sen de ne öyle bakıyorsun, yardım etsene?” Kızgın gözlerimle Aras’a baktım. İç sesim Eda’yı onaylıyordu.

Fakat Aras'ın yüzünde bu sefer endişe yerine eğlence duygusu vardı. "İlahi adalet..." diyerek suratında canlandırdığı kendisine çok yakışan çarpık gülüşüyle kapıyı açarak dışarı çıktı. Kaşlarını çatarak arkasından baktığımda, söylemek istediğim tek bir şey vardı: "*Hain Kostok!*"

Çalan telefon sesiyle gece gece uykumdan ilhak edilerek gözlerimi açtım. Uykuya hayran biriydim ve uykumun en tatlı yerinde, tam da bir ziyafet masasının başında yemeklerden birine çatalımı batırıp ağzıma götüreceğim sırada gelen her bildirimden ölesiye nefret ederdim. Çalan telefonumu açmayıp uykuma devam etmeye çalışsam da, rüyamı devam ettiremeyeceğimi biliyordum bu yüzden elimi yastığımın altına atıp kimin aradığına bakmadan telefonu açarak tekrar gözlerimi kapattım.

"Alo?" dedim en uykulu ses tonumla.

"Eylül... Hazal'ı dövmüşler."

Eda'nın ses tonu kulaklarımda yer ederken hiç rahatsız olmadım, umursamadım. Hazal'ı dövüş salonunda bir kızı güzelce benzetirken görmüştüm, bu dayak yeme işi onun için çok da önemli bir şey olmasa gerekti. "Oh olsun. Beni bunun için mi aradın Eda?" Sesim, uykuma dönmek için delirdiğimi açıkça belli ediyordu.

"Normal şartlarda ben de öyle derdim ama kız komalık olmuş. Yani ben... Sen at olayını bana anlattıktan sonra dayanamayıp Aras'a yetiştirdim. Ve sanıyorum ki..."

Söylediğiyle beraber tüm uyku isteğim bedenimden ve ruhumdan çekildi. Kapatmak istediğim gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Hazal'ı komalık eden Aras mı?" dedim şaşkınca. Sesim, gece desibelini bir hayli aşmıştı.

"Bilmiyorum... Yani, Aras ne olursa olsun bir kıza el kaldıracak biri değildir ama..." derken sustu, nefeslenip tekrar sordu. "O, şu an evde mi?" Doğrularak gece lambasını açtım. Yatakta kimse yoktu. Ardından ayağa kalkıp evi aradım, Aras'tan en ufak iz bile yoktu. Eve gelmemiştii.

Hazal dövülmüştü. Hazal yoğun bakımdaydı ve Aras evde yoktu. Beynim bir kepçe daldırılmış kazan gibi karışırken, “Hayır,” dedim dümdüz. “Evde değil...”

Bölüm Dört

Seni Seviyorum

Düşünceler, beynimde eski bir saatin çıkardığı ses gibi şiddetle yayılıyordu. Eda telefonu kapattığından beri –ki bu yaklaşık iki saate tekabül ediyordu– gözüme uyku girmemişti, öylece salondaki koltuğa uzanmakla yetinmiştim.

Hazal şu an komadaydı, durumu ağırı ve Eda, başta Aras'ın yapmış olabileceğini ima etmişti. Sonrasında saçma bir şey söylemiş gibi beni bu düşünceden uzaklaştırmaya çalışmıştı, lakin içime bir kurt düşmüştü işte...

Aras... Öyle biri olabilir miydi? Bir kızı ölümüne döven bir insan? Kabul, beni korumasını tabii ki isterdim ama böyle mi? Hayır, kesinlikle hayır. Yani bugün ona böyle davranan, yarın en ufak bir hatamda bana da aynısını uygulayamaz mıydı?

"Uygulamamış mıydı?" diye dürttü bilincim beni, bana silah dayadığı günü hafızamda canlandırarak. Sinirlendiğinde kendini kaybettiğini gözlerimle görmüştüm. Ama bu kadar ileri gitmiş olabilir miydi?

Olmamalıydı. Olmasıydı.

Zehirli fikirlerimde boğulurken dış kapının açılma sesiyle vücudumun imkân sağladığı müddetçe doğruldum. Adım seslerini arkamda hissediyordum. Sesini duymam gecikmedi. "Ey-lül? Niye uyumadın?"

Hâlâ hafifçe sızlayan boynumu zorlamadan bir cevap vermek için ona doğru döndüm. Fakat gördüğüm manzara karşısında gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı. Korku içerisinde ufak tefek eziklerin olduğu yüzüne bakarken, “A-aras?” diye bildim. Beynim yavaş yavaş Eda’nın düşüncesini doğrularken cesaretsizce sordum. “Sana ne oldu?”

Ceketini omuzlarından çıkarırken başını salladı. “Bir yılanın başını ezmemiz gerekiyordu.”

Bu cümle korku filmi müziği gibi zihnimde yayıldığında sesli bir şekilde yutkundum. Gözlerim içindeki vehim duygusunu belli etmekte zorlanmıyordu. Çatılan kaşlarımla, “Yılan?” diye sordum.

Ağır ağır kafasını salladı. Vücudumdaki endişe hücreleri sayıca artıyordu. Dudaklarımı dişledim. Arkasını dönüp odasına ilerleyeceği sıra daha fazla içimde tutamayıp, “Bunu neden yaptın?” diye seslendim.

Birkaç saniye durdu, ardından arkasını dönüp anlamamış bir ifadeyle sordu. “Neyi?”

Bilmem kaçınıcı kez yutkundum yine de boğazımın kuruluşuna bir fayda sağlayamadım.

“Hazal’ı...” Kızın komadaki hali zihnimde canlandı. “Onu neden dövdün?”

“Ne?” Dudakları hiçbir şey anlamamış gibi açılırken başı hafifçe eğildi, kaşları çatıldı.

“Ne olduğunu biliyorsun... Kızı komalık etmişsin. Bu mu yani senin erkekliğin? Bir kızı öldüresiye dövmek mi?”

Beklemeden araya girdi, şaşırılmış görünüyordu.

“Bekle Eylül, ne diyorsun, açık konuş. Ne dövmesi, ne koması?”

“Sinirlendiğinde ne yaptığını bilmiyorsun. Hiçbir suçum olmadığı halde kafama silah dayadığın gün de öyleydin. Öfkemi kontrol edemiyorsun... Kız... Kızın durumu ağır... Bunu nasıl yaparsın? Anlamıyorum... Beni korkutuyorsun Aras. Senden korkuyorum.” Evet korkuyordum, öyle ki, şu an sesimi nasıl yükseltebildiğimi bile bilmiyordum. Son cümlemlerle, korkuyorum kelimemle gölgelenen siyah gözleri sadece kırpılmakla yetindi.

Sıkıttığı çenesini serbest bırakırken, "O günü hiç unutmayacaksn değil mi?" diye sordu. Daha da kararan gözleriyle bana bakıyordu.

Bir şey yapmadım, yalnızca mırıldandım. "Unutturmuyorsun."

Gözlerindeki duygu hayretin sembolüydü. Ellerini havaya kaldırdı ve kendinden emin bir şekilde, ciddiyetini bozmadan konuştu. "İçin rahat edecekse Hazal'a bunu ben yapmadım, şimdi ister inan, ister korkmaya devam et. Seçim senin." Arkasını dönerek odaya ilerleyeceğini düşündüğüm sırada dış kapının açılma sesiyle düşüncelerim yön değiştirdi. Kapıyı sertçe kapatan Aras, sandığımın aksine odasına değil, gecenin bu saatinde dışarı çıkmıştı. Beynim zonklarken az önce yaşadığımız ufak tartışmanın beni etkilemesine izin verdim. Etkilerdi tabii, adamı gelir gelmez öylece suçlamıştım. Ama eli yüzü neden ezik büzük içindiydi? Hem de tam da bugün? Zihnime giren kepçe fikirlerimi büyük bir zevkle karıştırırken başımı sinirle koltuğa yasladım. Bedenim uykuya hasretken ruhum düşünmeden edemiyordu.

Aras...

İtiraf ederdi, neden yapmadığı hakkında yalan söylesin ki? Kimden korkacak? Düşüncesizce davranıp gereksizce hareket etmiştim. Anlamadan dinlemeden patlamıştım. Onu genelde bu yüzden suçlardım ve şimdi ben onun yerini almıştım.

Ona, "Senden korkuyorum," dediğimde yüz ifadesinin aldığı şekil hayal penceremde canlandığında, tüm uzuvlarım titredti. Dudaklarımı bükerek tavanı izledim, ardından sehpanın üzerine bıraktığım telefonuma baktım. Arasam açar mıydı? Aklıma gelen fikri hemen def ettim, tabii ki açmazdı. Zaten bu konuda cesur da değildim. Kafa sallayarak zihnimi savuşturdum. Bazen on üç yaşındaki bir ergenden, daha mantıksız hareket edebiliyordum. Adamın işini biliyordum, eve eli yüzü mor gelmesi kadar normal bir durumu yoktu ki onun. Kendimi paralamak istiyordum. İnsan hiç sığındığı adamdan korkar mıydı? Korkuyordum demiştim, bu kelimenin onun vücudunda oluşturduğu tepkiyi görmesem, belki hâlâ inanacaktım Hazal'ı dövdüğüne. Ama inanamazdım. Ben, Aras'ın yüreğindeki parıltıyı gören tek insandım.

Ding-dong!

Zil sesi uykudan çıkmama neden olmuş fakat gözlerimi açmamı sağlayamamıştı. Ne olduğunu anlamak istiyordum ama uykudan ayrılmak kaba tabirle, yememişti.

“Uyan.” Aras’ın metalik ses tonunu kulaklarımda hissederken gözlerimi açmam gecikmedi. Saç diplerim kabarıırken hü-zünle ve pişmanlıkla esmer suratına baktım.

“Ben birazdan çıkacağım, Eda seninle ilgilenecek.” Ses tonunda en ufak bir yumuşaklık yoktu, henüz yeni barışmışken tekrar kırılmıştık. İçim huzursuzluğa bürünürken sol elimle sağ derimi kaşıdım. Kaç gündür banyo yapmıyordum ve ölesiye kaşınıyordu. Bir yandan bu halde ne hazırlayacağım diye düşünürken öte yandan saçımı nasıl yıkayacağımı düşünüyordum. Bana arkasını dönen Aras gömleğini çıkarmakla meşguldü.

“Banyo mu yapacaksın?” diye sordum, yanıt vermek yerine mırıldanarak beni onayladı. Gömleği üzerinden düşmeden önce tekrar konuşmaya çalıştım, saçımı yıkamama yardım edip edemeyeceğini soracaktım fakat yapamadım. Kirli gömleğini komodinin üzerine koyduktan sonra altındaki eşofmanıyla banyoya doğru hızlı adımlar attı. Normalde şu an benimle birkaç kelam edip şakalaşması gerekti ancak yapmadı. Kavgalı olduğumuzda ne kadar üzgün olduğunu biliyordum ama yine de kavgaya etmeye yer arıyordum. Banyonun kapısını kilitlemeden kapattı. Hüzünlü halimle sağlam olan ayağımı yataktan sarkıttım. Sarğılı olan ayağımın üzerine hafifçe basarak doğruldum. Vücudum yavaş yavaş kendine gelmeye başlıyordu, en azından her adımında kendimi hissettiren şiddetli sızılar yoktu artık. Yatağa dönerek belimi fazla yormadan eğildim, yastıkları kenara çekip koyu gri yorgani yatağın üzerine düzgünce serdim, ardından yastıkları sağa sola olmak üzere yerleştirdim. Sadece sol elimi kullanarak yaptığımdan dolayı, bu bile hem çok vaktimi almış hem de fazlasıyla yormuştu beni.

Su sesi kapandığında Aras’ın çıkacağını anladım, topallaya-

rak banyonun kapısına doğru ilerledim. En azından saçımı yıkamam gerekiyordu, saçımda biriken yağla bir kilo patates kızartı- lırdı yahu! *Tamam, bu iğrençti.*

Banyo kapısı açıldığında, karşımda ıslak saçlarından tişör- tüne damlayan suların kaslarını rehber edindiği Aras'ı gör-meyi bekliyordum ama o, çıkar çıkmaz karşısında yavru kedi bakışlarına sahip pişman Eylül'ü beklemiyor gibiydi. Hafifçe gerildiğini bile sezmiştim. Siyah bakışlarımız birbirine odakla- nırken gözlerimi başka yere çeviremedim. Bir an sonra, ikimiz de adımlarımızı sağa doğru attık. Ardından aynı anda adımları- mızı sola attığımızda tekrar sağa doğru adım atacakken durdu ve omuzlarımdan tutarak beni banyo tarafına kendini ise oda- nın tarafına çevirebildi. Beklemeden bana sırtını dönüp uzak- laştığında arkasından şaşkınca bakakalmış, birkaç saniye sonra ben de arkamı dönmüştüm. İçimin huzursuzluğunu bir kenara bırakarak lavaboya yöneldim. Cesur olduğum söylenemezdi, elimin üzerinde henüz tamamen kapanmamış yaralara baktım, suyla temas edildiği zaman ne kadar acıyacağını biliyordum.

Tuttuğum nefesimi vererek el mahkûm gümüş rengi muslu- ğu kavradım ve içinden su akması için yukarı doğru kaldırdım. Başımı musluğa eğmeye koyulduğumda küçük sızılar kendini hissettirmekte gecikmedi. Kendimi zorladım ve ne olursa olsun saçımın o ıslaklıkla buluşmasına izin verdim. Eğilirken aldı- ğım şampuanı avuçlarıma sıktım ve kafam suyla birleşirken sol elimdeki şampuanla başıma masaj yapmayı denedim.

"Ah!" Ilık suyun ve şampuanın birleşiminin elime değmesi irili ufaklı sızılar oluştururken acı içinde inledim. Elimi hızla su- dan çekip sık nefesler alarak başımı tekrar suyun altına koydum. Saç diplerim akan sularla rahatlamıştı fakat elim için aynı şeyleri söyleyemezdim. Elim tekrar suyla birleştiğinde sızılanarak dişle- rimi sıktım. Elimi kaldırayım derken üzerinin musluğa çarpması ve yaraların darbe alması sonucu, büyük bir, "Ah!" çekerek geri çekildim. Gözlerim yaşarmış, hatta öyle kalmayıp yaşların boşal- masına fırsat vermişti. Umursamayıp banyonun ıslak zeminine çökerek sırtımı duvara yasladım, elimi sallayarak üzerini üfler- ken fark ettim, yaranın üzerine biriken kırmızı sızıyı.

“Sen içeride ne-” Kapıyı açan Aras’ın içeri dalarak söylediği cümlesi yerde mazlumca oturan beni görünce yarıda kesilmişti. Bakışlarımı tekrar elime çevirip iç çekişlerimle üflelemeye devam ettim.

“Ne oldu?” dedi eğilirken duygusunu anlayamadığım ses tonuyla.

Acınacak halde olmamdan nefret ederek ağzımı açtım. “Saçımı yıkayacaktım, elim musluğa çarptı, kanıyor.”

“Kendine acı çektirmekten ne anlıyorsun? Yaralarının suyla temas etmemesi gerektiğini biliyorsun, neden dikkatli davranmıyorsun?” Ses tonu oldukça sertti, yine yargısız infaz yapıyordu.

Kafamı kaldırarak gözlerine bakmaktan çekinmedim. “Kaç gündür suyla temasım yok, saçım kaşınıyor. Biraz daha suyun altına girmezsem bitleneceğim.”

“Benden yardım isteyebilirdin.”

Burnumu çektim. “Etmezdin, benimle konuşmuyorsun.”

Bezmiş gibi başını salladı. “Bekle, eline pansuman yapacağım,” diyerek ayağa kalktığı anda hızla araya girdim. “Saçımı yıkamam gerekiyor.”

Kara gözleri inanamıyormuş gibi gözlerime değdi, ardından tekrar kafasını sallayarak arkasını döndü. Çok geçmeden, elindeki ilaçlar ve sargı beziyle geri dönmüştü. Karşıma geçtikten sonra diz çökerek aynı mesafede olmamızı sağladı. Elindeki pamuğa biraz oksijenli su döküp eliyle elimi kavrayarak kaldırdı. İkimizin de tenlerinin sıcaklığı aynı olmasına rağmen, şu an elimi adeta yakıyordu. Ben onun ıslak saçlarından damlayan damlaların yol ettiği -bana göre- pürüzsüz yüzünü incelerken o, asla yüzüme bakmıyordu.

“Ah!” Pamuk yaramın üzerine ilacın etkisini bırakırken gözlerimi kısarak inledim. Alnı kırıışa da, yine bana bakmadı. Acımla ilgileniyormuş gibi görünmekte üzerine yoktu. Gururum tekrar beni ele geçirirken yüzüne bakmayı bırakıp pansuman yaptığı elime çevirdim kafamı. Gazlı bezi yaranın üzerine dikkatle sarıdıktan sonra, elinde kalanları yandaki gri çöp kutusuna attı. Ardından kolumu kavrayarak kalkmamı yardımcı oldu. Beni dışarı çıkaracağını düşünerek daha yürümeye başlamadan konuştum.

“En azından Eda gelmeden saçımı yıkamam gerekiyor.” Arkadaşımı pis karşılamak istemezdim nihayetinde.

“Yıkayacağım.” Kelimesini duyar duymaz gözlerim hayret ve mutlulukla açılmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırırken gülümsememi engellemeye çalıştım. Duş başlığını yerinden çıkartıp lavabonun önüne doğru uzattı. Kolumdan tutarak beni önüne aldı.

“Başını eğ.” Emrine itaat ederek dediğini yaptım. Ilık sular şimdi daha rahat bir şekilde başımda geziniyordu, parmakları saçımda masaj yaparken huzur içinde gözlerimi kapattım. Bu adamın yaptığı her şey benim auramda farklı, özel hislere neden oluyordu. Saç diplerim bayram etmiş, temizlik hissi feraha ulaşmama neden olmuştu.

İşlemi bittiğinde, saçımı havluya sardığını anladım, “Doğrulabilirsin,” dediğinde kalktım, tamamen doğrulmadan hızla, “Aras,” dedim, çıkacağını adım gibi biliyordum. Ona baktığımda, gerçekten de bana arkasının dönük olduğunu gördüm. Ve durdu.

“Bana bak.” Emrivaki konuşmak hiç hoşuma gitmedi.

“Bakar mıs-” Fakat ikinci cümlemi tamamlayamadan zaten dönmüştü. Çatılan kaşlarıyla beni süzerken bir şey söylemedi ve beni bekledi. Önce dudaklarımı dişledim, ardından derin bir nefes alıp verdim, yutkunduktan sonra konuştum. “Dün geceki... Söylediklerim...” İfadesini değiştirmeden dinlemeye devam etti. “Boş bulundum, yani gerçek hislerim değişti onlar. Sadece...” Nefeslendim. “Beni de anla, bir telefon alıyorum, senin yapmış olabileceğin söyleniyor... Ve sen eve elin yüzün mor bir halde gelince... Ben de sandım ki...”

“Sen de sandın ki, bir psikopatın tekiyle evliyim. Başka, seni öldürebileceğimi falan da düşündün mü?”

Hızla, “Hayır,” dercesine başımı salladım. “Hayır. Yani evet ilk zamanlar bir psikopatın teki olduğunu da düşünüyordum, beni öldürebileceğini de. Fakat şimdi öyle değil, yemin ederim. Ama dün...”

“Ama dün düşündün, yine, ikisini de.”

Bezgin bir nefes vererek ona doğru sarsak bir adım attım. “Aras...” dedim kırık sesiyle. “Aramızın kötü olmasını istemiyorum.”

“Öyle görünüyorsun.”

Gözlerim dolarken dişlerimi sıktım. “Senden özür dilemek istiyorum ama buna vereceğin cevabı biliyorum. O yüzden söyler misin; sana kendimi affettirmek için ne yapabilirim?” Dudakları aralandığında hızla araya girdim. “Lütfen bana ‘kendini bana affettirmeni gerektirecek şeyler yapma,’ deme, yapıyorum işte. Safım, aptalım, bazen doğru düzgün düşünemiyorum, aslında zekiyim de konu sen olunca hiçbir zaman hiçbir konuda mantıklı hareket edemiyorum. Aklıma sen girdiğinde mantığım devre dışı kalıyor. Ne yapayım, seni seviyorum.” Aklıma gelen cümleleri düşünmeden teker teker söylediğimde nefes nefese kalmış, en sonunda soluklanmak için durmuştum. Aras'ın gözlerindeki duygu değişimini yaşamam, ağzımdan çıkan son cümlemin kavradığımda olmuş, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim gümbürdemeye başlamıştı. Bir yanıt vermek için dudaklarını araladı ama aralanan dudakları bir cümle oluşturamadan kapandı.

İlk ‘seviyorum’ cümlesini ben söylemiştim.

Zaman durmuş gibiydi, akması imkânsızdı. Gözlerimiz birbirinden ayrılmazken kulaklarımda yer eden zil sesi, en acıklı aşk şarkıları gibi yankılanıyordu.

İlk ‘seviyorum’ cümlesini ben söyledim.

İçim kor ateşlerle yanarken saç diplerimden akıp yüzümü ıslatan sular beni serinletmeye yetmiyordu.

İlk ‘seviyorum’ cümlesini ben söyledim.

Biraz sonra bu cümlemin pişman bir şekilde, utanmış bir şekilde anımsayacağımı biliyordum.

İlk ‘seviyorum’ cümlesini ben söyledim.

Kapının zil sesine telefonumun sesi de eklenirken nihayet birimiz durumun farkına varabilmiştik. “Ka-kapı çalıyor.” Aras'ın ilk defa kekeleyişini varsayarsak, şu iki kelimelik cümlemin onu da sarstığını anlamalıydım. Tamam, aramızda bir şey vardı, bu şeyi Fransa'da ispat etmiştik lakin biz hiçbir zaman birbirimizi sevdiğimizi söylememiştik ki.

Açık kalan ağzımı kapatarak dişlerimin birbirine çarparken çıkardığı sesle kafamı salladım ve hızla yanından geçerek sıkışan nefeslerimle odadan uzaklaştım.

Eda geldiğinde, başım her sıkıştığında yaptığı gibi hiçbir yardımını eksik etmemiş, kahvaltımızı hazırlamıştı. Salon koltuğunda otururken hâlâ düşündüğüm tek şey düşünmeden söyledim, o cümleydi. Bunu normalde ilk erkeklerin söylemesi gerekmez miydi? Üstelik o, “Ben de seni seviyorum,” bile dememişti. Elimle ağzımı kapatarak aklıma gelen bu düşünceyle iyice beter oldum.

“Eylül, yine neyin var kızım, geldiğimden beri yüzünden düşen bin parça.”

Elimi indirerek bitkince başımı salladım. “Aptalım ben Eda...”

“Allah Allah, hayırdır be, yine mi kavga ettiniz? Oysaki ben ikinizin de saçının ıslak olmasıyla farklı şeyler...”

“Kavgadan da beter...” dedim hâlâ bomboş krem duvara bakarken.

Sesi iyice tedirgin bir hal aldı. “Eylül, ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa zorla mı söyleteyim?”

Dudaklarımı açtım ve gözüm hâlâ halıyı izlerken, “İlk, ‘seni seviyorum’ cümlesini ben söyledim,” dedim.

Koltuğun içe geçmesinden yanıma oturduğunu sezdim. “Ay, ne var bunda. Alt tarafı iki kelimedenden oluşan bir cümle. Ben de bir şey oldu sandım.”

Bitmişim gibi kafamı sallayarak ela rengi gözlerine baktım. “Ama o ‘Ben de seni seviyorum’ demedi.”

Gözleri büyüdü. Dudaklarından küçük bir, “Ups!” efekti çıktı. Dişlerini göstererek gözlerini kısıtı ve tam bir şey söyleyeceği sırada tekrar zil çaldı. Hızla ayağa kalktı, zil çaldığına dua edermiş gibi konuştu. “Tatlı sipariş etmiştim, o gelmiş olmalı. Hemen açayım, beklemesinler.”

“Sadece düğün fotoğrafları elimde.” Eda, sipariş ettiği tatlılar ve keyifli muhabbeti sayesinde bana takıldığım olayı unutturmuştu. Ailelerimizden konuşmaya dalmıştık. İki annesiz baba-sız insan yalnız kaldıklarında, konuşacakları konu ister istemez birden onlara gidiyordu. Yaralar birbirine denk geliyor, hâlin-den anlayan biriyle konuşmak insanı rahatlatıyordu.

“Babanın sadece adını soyadını söylemen, Aras’ın onu bulmasına yeter, biliyorsun değil mi?”

Elimdeki kahveden sıcak bir yudum aldıktan sonra kafamı olumsuz bir biçimde salladım.

“Beni bırakıp giden o, nerede olduğumu biliyor. Eğer bulmak istiyorsa o beni bulsun. Hâlâ gelmediğine göre, hâlâ istemiyor demektir.”

Göz pınarlarım akmak için mücadele verirken burnumu çekerek bunu engelledim.

Elindeki dondurmasından bir kaşık alan Eda konuşmak için dondurmanın ağzında erimesini bekledi. “Belki de korkuyor-
dur, geldiği zaman olacak tepkinden dolayı.”

Kaşılarımı kaldırdım. “Bir baba korkak olur mu?”

Üzgün bir nefes verip başını koltuğun tepesine yasladı. “Bir baba çocuğunu nasıl terk eder? Üzerine alınma, benimki de intihar etti. Bu daha beter bir terk ediş.” Babasının ölümünün perde arkası aklıma gelince irkildim. Eda, şu an babasını melek gibi bir adam sanıyordu ki öyle de sansındı. Kaç yaşında olursa olsun, hiçbir çocuğun babasını kötü bilmeye hakkı yoktu.

“Sen en azından, çocukluğunda onun arkanda olduğunu hissettin. Yaptığın her yanlışta arkanda birinin olduğunu bildin hep. Bu duygular bana hiçbir zaman uğramadı Eda. Yağmurda şemsiye, karda bir mont, güneşte bir gölgeye bürünen o varlık, hiçbir zaman yanımda olmadı.” Boğazımı öyle bir mıh bürümüştü ki ağlamak zor gelmiyordu. Zaten dün geceden beri do-luydum, daha fazla duramadım ve yaşlarımı serbest bıraktım. İç çekişlerini duyduğuma göre o da ağlıyordu.

“Ben babamı özleyorum Eylül, nasıl alışıcağım?”

Titrek sesine titrekçe karşılık verdim. “Ben özleyemiyorum bile. İnsan doğru düzgün hatırlamadığı birini özleyebilir mi

ki?” Hıçkırıklarımız birbirine karıştığında, oturduğumuz koltukta sarılmamız gecikmedi. Yaşlarım Eda'nın kısa kollu krem rengi bluzunda şeffaf lekeler oluştururken, evin zil sesi ayrılmamıza neden oldu.

Eda hızla toparlanıp kapıyı açmak için ayağa kalktığında, “Bugün bu zil hiç susmayacak,” dedim üzgün halimden sıyrılarak gözlerimi silerken.

“Bayağı spor yaptım,” diye karşılık verdi o da. Burnunu çekerken gülümseyip ardından kapıya doğru döndü.

Birkaç saniye dönmediğinde, “Kim geldi?” diye sordum merakla, neredeyse ayağa kalkıp bakacaktım. Cümlem biter bitmez kapının önünde gördüğüm iki beden hayretle gülümsememe neden oldu. Özlem duygusu vücuduma istila ederken hasretle ismini söyledim. “Çınar!”

Suratında yamuk, şapşal gülümsemesi canlandı. “Sus kız, Çınar'mış, dayınım ben senin dayın.” Espirili ses tonuyla yanıma yaklaştı, karşımda durduğunda elini saçlarımda gezdirdi.

Özlemle kollarımı açtım. “Şapşal!”

Gözlerini kısarak vücudumu süzdü ve ardından yüzünü buruşturarak konuştu. “Prensip olarak yaralı insanlarla sarılmıyorum.”

Ağzımı açarak kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. “Çınar... Ağzımı açtırma benim...”

“Neyse...” dedi ve eğilerek henüz kapatmadığım kollarımın üzerinden bana sarıldı. Sol elimle sırtını sıvazlarken mutlulukla gözlerimi kapattım. Çınar'ı bu kadar özleyeceğim aklımın ucunun köşesinden bile geçmezdi. “Eylül, ben bu vıcıklıkları sevmem. Sarılma hakkımın birazını Rana'ya versem?”

Gülerek kollarımı serbest bıraktım, doğrulduğumda, “Sus be! Daha bir sene sarılmayız zaten,” dedim kinayeli bir tavırla. Ardından mutlulukla Rana'ya döndüm. “Hoş geldiniz Rana Hanım,” dedim ve sesim bu sefer de sitemkârdı.

Kollarımı açmadan o gelip boynuma atlamıştı bile. “Geçmiş olsun Eylül Gül'üm...”

Sol elimi kaldırıp onun da sırtını sıvazladıktan sonra ayrılarak “Teşekkür ederim tatlım,” dedim.

Salona geçtiğimizde Çınar yanıma, Eda ve Rana ise karşımdaki

koltuğa oturmuşlardı. Şu an tek ilgi odağım aylardır görmediğim küçük dayımdan başkası değildi. Ben kumral yüzünü, bal rengi gözlerini özlemle süzerken o neşeli tavrıyla bana döndü. "Biraz daha kötü düşseymişsin mummya dönecekmişsin be Eylül."

Dil çıkardım. "Dua et kendini özlettin, yoksa şimdiye seni kovmuştum hain."

Eliyle kalbini kavrayarak dudaklarını araladı. "Kırdın."

"Ne güzel dayı-yeğen ilişkisi!" Eda'dan çıkan cümle üzerine hepimiz büyük kahkahalar attık.

Gülümsemem solduğunda tekrar Çınar'a döndüm. "Ne var ne yok?"

Dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı. "Ne olsun, her şey bildiğin gibi."

Alt dudağımı dişledim. "Dedemin senin buraya geldiğinden haberi var mı?"

Kaşlarını kaldırarak cıkladı. "Seninle konuşmamız yasak."

Bu cümle kalbime bir mızrak gibi saplanırken tekrar sordum. "Peki anneannem... O nasıl? Beni soruyor mu?"

Hafifçe tebessüm etti. "Babamın olmadığı her an, annemin dilinden düşmüyorsun. Seni çok özledi."

Tuzlu sular gözlerimde birikti. "Canım benim..." dedim. "İyi mi peki?"

Sehpanın üzerinde duran kuru yemiş kabından birkaç tane soslu fıstık alarak ağzına attı, henüz yutmadan konuştu. "Birkaç gündür hastaneye gidip geliyor. Baş ağrıyormuş, çarşamba günü sonuçlarını alacak ama doktor yaşından dolayı olabileceğini söyledi."

Gözlerim korkuyla açıldı. Elimi sol göğsümün üzerine koydum. "Kötü bir şeyi yok değil mi, doğruyu söyle."

"Yok, Eylül, böyle şeyleri saklamam bilirsin." İlgisini çerez tabağından nihayet çekerek bana baktı. "Ee, bize başka bir şey ikram etmeyecek misin? Kurt gibi açım."

Güldüm, cevabım ise hazırды: "Hiç şaşırmadım..."

Saat neredeyse gece yarısına geliyordu, Eda gitmiş, Rana ve Çınar ise beni yalnız bırakmamayı seçmişti. Muhabbetimiz harika gidiyordu, çocukluğumun ve lise yıllarımın beraber geçtiği bu iki insanla konuşmak ne kadar da iyi gelmişti.

“Rana, sen lisenin ilk yıllarında erkek gibiydin he,” diyen Çınar, Rana’yı şöyle bir süzdü. “Gerçi şimdi de pek değişmiş sayılmazsın.”

Rana limon yemiş gibi yüzünü buruştururken cevabını geciktirmedi. “Sen de dombiliydin.”

Gülüştüğümüzde Çınar topu bana attı. “Eylül de korkağın tekiydi. Hiç kavga ettiğini görmedim.”

“Aaa! Ona korkak denmez bir kere, terbiyeli denir.” Kahkahalarımız odada yayılırken dış kapının açıldığını duyduğumuzda hepimiz bir anda susuverdik. Aras gelmiş olacaktı. Rana’nın yüzü rahatsız bir hal alırken Aras’ın bedeninin salonda görünmesi gecikmedi.

“Aras’ın ve destek olduğu baygın gencin bedeninin görünmesi,” diye düzeltti bilincim. Bu dağınık saçlar bana bir yerden çağrışım yaparken Aras, “Hoş geldiniz,” dedi sanki çok normal bir vaziyetteymiş gibi. Eve baygın bir erkek getirmişti yahu!

Siyah bakışları hesap soran bakışlarımla birleştiğinde açıklaması gecikmedi. “Kuzenim, sızmış da, almam için beni aradılar. Babası şu sıralar... Fazla yoğun. Her neyse siz muhabbetinize devam edin.”

Kuzen mi? Kafam karışırken ağzımı açıp bir şey söylemek istedim fakat anlamış gibi araya soktuğu cümlesi zihnimi açtı ve anlamamı sağladı. “Kuzenim Demir, Eylül.” Cümlesi içinde, “yalanıma ayak uydur” subliminal mesajını barındırırken anlamış gibi kafa sallayarak arkalarından bakakaldım. Aras, düşmanın oğlunu evimize getirmişti, üstelik baygın bir şekilde...

Bölüm Beş

Aşk-Hayal

“Biz de kalkalım artık.”

“Dursaydınız, hatta bugün burada kalsanız?” İstekli gözlerle ikisine de baktım.

Çınar bal rengi gözlerini gözlerime odaklandı. “Başka zaman. Hem Esra abla da annem de meraklanır. Bugün sadece oturmaya geldiğimizi biliyorlar.”

Çaresizce dudaklarımı birbirine bastırdım ve onlarla beraber ayağa kalktım. “Bu sayılmaz ama. Başka bir gün yine beklerim.”

Çınar güler gibi bir ifadeyle evimi süzdükten sonra memnun bir şekilde bana bakarak elini omzuma koydu. “Mutlu olmana sevindim.”

Duygusallıkla tebessüm ettim ve kendimi zorlamadan ona sarıldım. Beklemeden bana karşılık verdiğinde titrek sesimle konuştum. “Ne olur kendini özletme.”

“Özletmem, fırsat buldukça yanına geleceğim. Bundan sonra seni hep sapasağlam görürüm umarım.” Ayrılırken söylediği cümle güldürmüştü.

“Emin değilim,” deyip Rana’ya döndüm, birbirimizi öptükten sonra sıkıca sarıldık. “Sen de kendini özletme, sayın hiç görünmeyin en yakın arkadaşım.”

“Merak etme, seninle daha konuşacağımız çok şey var...”
Ondan ayrılırken imalı ses tonuna karşın merakla kaşlarını çat-
tı. “Ne?”

Göz kırptı. “Benimle alakalı. Daha uygun bir zamanda ko-
nuşacağız.”

“Rana!” diye haykırdım isminin son hecesini uzatarak. “İyi
de sen şimdi saldın merak bombasını üzerime, nasıl duracağım
ben?”

Yanağımı sıktı. “Merak etme kanka, en kısa zamanda öğre-
neceksin.”

Kınarcasına üç kez cıkkladım. “Öyle olsun, sen de hainsin artık.”

“Manyak ya,” diyerek omzuma vurduğunda dengem kay-
bolduğundan, neredeyse düşecektim ta ki sevgili dayıcığım Çı-
nar kolumdan tutarak engelledi.

“Rana dikkat etsene, kız daha iyileşmeden ikinci hasara ne-
den olacaktın.” O onaylamaz bakışlarla Rana’ya bakarken, Rana
mahcup bir tavırla özür diledi.

“Sorun yok,” dedim kapıya doğru attıkları adımlara eşlik
ederek.

Dış kapının önüne geldiğimizde, “Nasıl gideceksiniz?” diye
sordum, vakit gece yarısını geçmişti. Çınar’ın ehliyeti, Ra-
na’nınsa arabası yoktu.

“Gidiyor musunuz?” İki bana cevap vermeye hazırlanırken
arkadan gelen ses, kelimelerin dışarı çıkmamasına neden oldu.
Aras, sesi ilgileri kendisine tamamen çekmeden yanıma geldi.

“Gidiyoruz enişte, hayırlı geceler.”

Çınar, Aras’a elini uzattığında Aras, kendine uzatılan eli sıkı-
rak konuştu. “Burada kalsaydınız.”

“Evde bekleyenler var, başka zaman inşallah.”

Kafasını yana eğerek uzatmadı ve, “İnşallah,” dedi, ardından
ekledi. “Eray’a söyleyeyim sizi bırakırsın.”

Söylediği düşünceli cümle beni sevindirirken Rana araya
girdi. “Gerek yok, kendimiz gideriz.”

“Saat gecenin bir yarısı, taksi bulmanız zor olur.”

“Sahiden gerek yok enişte...”

Aras yapılan itirazları umursamaz bir tavırla kafa sallayarak

reddederken ceketinin cebinden telefonu çıkarıp bir numarayı tuşladı. Çok geçmeden konuştu. "Eray, misafirlerimiz aşağı iniyor. Onları evine kadar bırak."

Telefonu kapattığında, sesini bize duyurdu. "Aşağıda sizi bekliyor."

Rana'nın yüzündeki şaşkın ve mahcup ifadeyi biliyordum. Eliyle yüzüne düşen saçlarını geriye attı, gitmeye hazırlanırken ağzını araladı. "İyi... Hadi görüşürüz Eylül."

Rana'ya göz kırparak, "Görüşürüz," dedim.

"Hadi iyi geceler." Çınar'ın sözüne bir cevap vermek için dudaklarımı araladığımda Aras araya girdi. "İyi geceler koçum, yine gel, burası da bir evin sayılır."

Başını eğerek onayladı. "Eyvallah abi."

Rana asansörün düşmesine bastığında Çınar yanına gelene kadar kapısı açılmıştı. Asansör kapısı kapandığı gibi Aras'la aynı anda içeri girmek için yan dönmüş, bu sayede bedenlerimizin birbirine yapışmasına neden olmuştuk. Beklenmedik yakınlığımız bende kalp çarpıntıları yapıyor, hayranı olduğum yüzüne bakakalıp öfkeli olduğumu unutmaktan korkuyordum. Huzur bulduğum kokusu burnuma dolarken simülasyon denekleri gibi bilincimi yitirmekten korktum. Ben bu adamın her bir zeresine hayrandım. Ama şu an o hayranlığın sırası hiç mi hiç değildi, ılık nefesinin beni etkilemesine daha fazla izin vermeden kaşlarımı çattım ve hızla geri çekildim, aynı zamanda ağırlığımı verdiğim ayağımın beni düşürmemesi için dua ediyordum. O afallamışken geriledim, gözlerine bakmaktan çekinmeden konuştum.

"Kapıyı kapatır mısın, içeriye soğuk geliyor."

"Ağustos ayındayız," dedi alaycı ses tonuyla kapıyı kapatırken.

"Desene senden aldım o soğukluğu." Kollarımı göğsümde birleştirip düşme olasılığımın karşı duvarı arkama aldım. Ciddi ifademi kesinlikle bozmamıştım.

Dudağının kenarı kıvrıldı. "Bilakis, şu an neredeyse yanıyorum, yaklaşmaya ne dersin?"

Kurduğu cümle içimi değişik, saçma sapan hislere yolcu

ederken yüzündeki gülüşün içinde hapsolmak istedim. Yanaklarımın içini kemirdikten sonra derin bir nefes alıp verdim, tek kaşımı kaldırdıktan sonra onu taklit ettim. “Ağustos ayındayız.”

Başımı umursamazca sallayarak cümlem henüz bitmeden odama doğru yürümeye başladım. Hayır, tabii ki kendi odama doğru yürümeye başlamıştım, Aras’ın odasına gidecek hâlîm yoktu. Arkamdan gelen adım seslerini duyabiliyordum. Onun odasının kapısını geçtiğimde hâlâ peşimden geliyordu. Kapımın önüne geldiğinde durdum ve ona baktım. “Odama gireceğim.”

Omuz silkti. “Ben de öyle.”

Gözlerimi devirdim. “Aras, burası benim odam.”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Biliyorum.”

Tamamen boş denilecek bakışlarla ona baktım. “O zaman niye geliyorsun?”

“Çünkü odamızda Demir yatıyor.”

Demir...

Onun buraya geldiğini tamamen unutmuştum. Aras’ın konuyu açması fazla iyi olmuştu, işin detaylarını merak ediyordum lakin sorup sormamak konusunda kararsızdım. Bilmem kaçınıcı nefesimi aldığımında, öncelik olarak kendi konumuza dönmeyi seçtim. “Ee, beni burada alakadar eden durum nedir?”

“Yatağını benimle paylaşacaksın.”

Emrivaki cümlesiyle kaşlarım havalanıp başım omzuma eğilirken, “Nedenmiş?” diye sordum inatçı ve haylaz bir biçimde.

Kenetlenen gözlerimizi birbirinden ayırmadı. “Çünkü Elif geldiğinde ben yatağımı seninle paylaşmıştım.”

Dudaklarım yuvarlak oluşturdu. “O zaman küs değildik!”

Kafası sağ tarafına düşerken kaşlarını kaldırarak adımlarını bana doğru atmakta bir sakınca görmedi. Kapım ve kendisi arasında sıkıştığımın gerileyemiyordum.

“Şimdi küs müyüz?” Sorusuyla kalbim her ne kadar zorlansa da bakışlarımı ondan çekmedim, çenemi yukarı kaldırıp yüzlerimizin yakınlığından rahatsız olmamaya çalıştım.

“Evet.”

Gözümün önüne düşen saç telimi hafifçe geriye doğru çekerken gizlediğim yüzümü açığa çıkarmayı başarıp, “İnsan sev-

diğine küser mi?” diye sordu etkileyici ses tonuyla. Tatlı tatlı ürperen vücudum sık nefeslerle tepkisini belli ediyordu ancak. Ne diyecektim? Evet desem yol yine onu sevdiğime çıkacaktı, hayır desem, ona da gücüm yoktu. Seslice yutkundum. “Demek ki küsüyormuş.”

Suratı ciddileşti, elleri başımın iki yanından kapıya yaslanırken kendisini bana adeta kapan yaptı. Kömürden daha kara olan gözlerindeki bakışların resmiyet aldığını sezebiliyordum. Derin bir nefes alıp verdikten sonra konuşmaya başladı. “Bana söylediğin cümle... Beni etkiledi Eylül, ama ben... Bunu daha önce kimseye söylemedim. Sana aynı şekilde cevap verebilme mi bekleme, çünkü yapamam. Elimde değil. Dudaklarım o iki kelimeyi yan yana getiremiyor. Hem, davranışlarımla sana olan ilgimi anlamıyor musun? İki kelimeden oluşan basit, klişeleşmiş bir cümle mi belli edecek sana olan hislerimi?”

Göğsüm hızla inip kalkarken yakınlığımı bir kenara bıraktım. “Klişeleşmiş bir cümle” ne demektir? “Sana bunu söyleyemem” ne demektir? Gerçekten sevseydi, bunu düşünmesine gerek kalmadan her bir kelime, taze taze dökülürdü dudaklarından. Beni iyi hissettirmek için söylediği cümleler, aksine daha berbat bir hale bürünmeme imkân sağlamıştı. Tekrar yutkunup zorlukla konuştum. “Boş ver.” Kafamı iki yana salladım. “Senden o klişeleşmiş cümleyi duymak istemiyorum. İkimiz de aynı şeyleri hissedecek değiliz. Benim... Hatam.”

Kollarını umursamayıp kapanını bozmasını beklemeden arkamı döndüm, odamın kapısının kulpunu tuttuğumda kolumdaki kuvvetle duraksadım. “Eylül, bekle.”

Sızlayan gözlerimi bir kenara bırakıp ona doğru döndüm, yüzüme sahte bir gülümseme yerleştirdim. “Gerçekten Aras sorun etmiyorum. Benim... Bencillğim. Çocuk gibi davranıyorum... Söylemek zorunda değilsin tabii...” Kafamı, saçma konuşuyormuşum gibi salladım. “Her neyse, gözlerim acıyor. Uykusuzluktan... Şimdi, uyuyalım mı?” Bir şey yapmayıp yüzümü süzmekle yetindiğinde onayladığını düşünüp arkamı dönerek yatağıma doğru ilerledim. Sorun ediyordum, bal gibi de sorun etmişim, içim viraneye dönmüştü. “Seni seviyorum,”

cümlesi içten söylendiğinde, tüm klişelerinden sıyrılırdı oysa-ki. Eğer Aras, bana gerçekten bir aşk hissetseydi, bunu söylemekten çekinmezdi, pat diye çıkıverirdi ağzından. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Sanki ben her gün bir erkeğe “seni seviyorum” mu diyordum? O da benim ilkimdi. Titreyen dudaklarım beni ağlatmaya çalışırken burnumdan soluyordum.

Hızla tozpembe nevreşimimi açarak onu beklemeden içine girdim. Elif’le ben buraya zor sığmıştık, Aras’la nasıl sığacaktık?

Yatağın sol tarafı içe çıktığında geldiğini fark ettim. Ben sağıma, o soluna dönüktü, bu sayede gövdelerimiz birbirine bakıyordu. Demir’i benim yatağıma yatırması daha mantıklı değil miydi? En azından böyle sıkış tıksı yatmazdık.

“Uyudun mu?” diye mırıldandığında gözlerimi açarak uyukulu ses tonumla bu soruyu cevaplamak yerine aklımdaki soruyu sordum. “Demir’i neden buraya yatırmadın?”

“Bir erkeği senin yatağına yatırmak, buraya sinen kokunu içine çekerek uyumasını sağlamak, bırak bunu yapmayı, düşüncesi bile beni deli eder.” Söylediği cümle biraz önceki ruh hâlimi bir kenara itip gülümsememi geri getirdiğinde, dudaklarımı sıkarak hızla ona arkamı döndüm. Kollarını bana sardığında yaklaşmasına izin verdim. Saçlarımın üzerine küçük bir öpücük bıraktıktan sonra, “İyi geceler, güzelim,” dedi, hareketlerine akıl sır erdiremediğim, ruh halimi alt üst eden, anlık hislerimi dengeleştirilen, ne yaparsa yapsın sevdiğim adam.

Demesine gerek de yoktu, çünkü ne olursa olsun, o yanımdayken, gecelerim hep iyi geçiyordu...

Gece her ne kadar iyi biterse bitsin, huzursuzluk ön plandaydı. Aras’ın dün gece söyledikleri aklımdan çıkmıyordu. Öyle ki içimi kaplayan kasvet, çok sevdiğim uykuyu bile bir kenara attırmıştı. Üstüme kalın askılı, küçük tozpembe çiçeklerle kaplı sıradan bir elbise geçirip, saçlarımı rastgele toplamıştım. Sol elimin sargısını çıkarıp rahata kavuşmuştum. Günün tek iyi yönü,

artık iki elimi de kullanabiliyor olmamdı. Hâlâ uyuyan Aras'a bakarak kafa salladım. Onu ilk gördüğüm an aklıma gelince, o zamanlar ona şimdi bu hisleri besleyeceğimi söyleseler, katiyen inanmazdım. Kullandığı kelimeler, bazen bir kurşundan daha acı verici olabiliyordu. Yahut kullandığı kelimeler, içindeki tüm kuru dalları tomurcuklara boğabiliyordu. Böyle güçlüydü onun silahı, bazen zehir olurken bazen panzehir oluveriyordu.

Nasıl anlayacağım Aras? Söyle bana nasıl emin olacağım hislerinden? Dedikleriyle yaptıkların, yaptıklarınla söylediklerin bir uyuşsa, sorunumuz kalmayacak ama...

Ellerimi enseme koyarak kendimi ferahlatmaya çalıştım, ardından onu odada bırakarak arkamı döndüm. Kapıyı oldukça yavaş bir biçimde açtım, rahatsızlık vermemek maksadıyla hafif adımlarla dışarı çıktım. Holden mutfağa doğru giderken içerisinde Demir'in yattığı odanın kapısıyla göz göze geldim. Rahatsız etmemek için yürümeye devam ettim, kahvaltı hazırladıktan sonra ikisini de çağıırdım.

Mutfaka geçerek çay için su kaynatıcıya su koydum. O çalışırken aklıma gelen en kolay şeyi –patatesli omleti– yapmak için sebzeliikten iki patates çıkardım. Yağ tenceresinin altını açtıktan sonra, patatesleri soymaya başladım.

"Gecemiz nasıl bitti?" Arkamdan ansızın gelen yabancı erkek sesiyle irkilerek neredeyse yeni sargıdan çıkardığım elimi tekrar yaralayacaktım. Bıçağı tezgâha atarak elimi kalbime koydum ve sesin sahibini görmek için arkamı döndüm.

Benimle yaşıt, bilemedin benden bir yaş küçük, kahverengi saçları önüne düşmüş, genç bir erkek çocuğu ellerini havaya kaldırarak bilmediğim konuda benden hesap soruyordu. Bu kişi Demir'in ta kendisiydi. Şişen, kenarlarında morlukları oluşan kahverengi gözleriyle beni baştan ayağa süzdü. "Baksana, takıldığım kızlara pek benzemiyorsun. Beni nasıl ayarttın?"

Kaşlarını çatılırken hayret ve utanç içinde bakakaldım. "Ne ayartması? Seni buraya ben getirmedim."

Dudağının kenarını hafifçe sağına çekti, yakışıklı lakin toy bir yüzü vardı. "Işınlanarak mı geldim kızım ben buraya?"

Ağzımı açıp onu yanıtlıyacakken arkasından gelen bedeni görünce sustum. "Demek uyandın."

Benim yaşadığım irkilmenin aynısını –tamam biraz hafifini, evet, biraz daha hafifini– Demir de yaşayarak, “*Kim lan bu konuşan?*” dercesine arkasına döndü. Aras’ı gören genç, kafasını kaşıyarak konuştu. “Azat Bey’in adamı mısın?” Azat Bey de ne? Çocuk babasına ismiyle, hatta ‘bey’ şeklinde mi hitap ediyordu? Bu camianın insanlarına alışmak gerçekten zordu.

“Azat Bey?” diye sordu Aras, Demir’in neyden bahsettiğini anlamıyormuş gibi. Tanımıyormuş numarası mı yapacaktı?

Demir, “Tamam, baba denen adam işte. Ne, dünün cezası ne olacak?” dedikten sonra iğrenmiş gibi bana baktı. “Elimi kolumu bağlatıp beni bir kıza mı dövdürecek bu sefer?”

Hey, dışarıdan bir fahişe yahut bir cani gibi gözüküyordum? Keza bu çocuk beni gördüğünden beri düzgün bir kalıba sokamamıştı da.

Aras bakışlarını bana çevirdi, bir saniye bakmadan hemen Demir’e döndü.

“O benim karım,” dedi tüm ciddiyetiyle. “Ve hayır, baban için çalışmıyoruz. Ayrıca onu tanııyorum...” Durdu ve ekledi. “Sanırım.”

Evet, tanımıyor numarası yapacaktı. Galiba bir planı vardı.

Demir başını sallayarak ellerini kafasının üzerine koydu. “Beynim yarıyor. Bana dün ne haltlar işlediğimi anlatacak mısın?”

Aras boğazını temizleyerek eliyle kahvaltı masasını işaret etti. “Dilersen önce bir kahve iç.”

Kahvaltı masasında Demir, Aras ve ben oturuyorduk, o ikisi konuşuyor, ben ise dinleyip olayları yerleştirmek ve çayları tazelemekle uğraşıyordum. Demir dün uyuşturucu, alkol, vücuda zararlı olan hangi madde varsa kullanmış, üstüne olay çıkarmış, paçasını kurtaran ise Aras olmuştu. Çocuğun bir anda Aras’a duyduğu hayranlık artmış olsa da aklında gizlenen bir şeyler var gibiydi.

“Babamı iyi tanımadığına emin misin?”

“Tanımamı mı isterdin?”

Demir suratına tehlikeli bir gülüş kattı. “Bunun için erken, ama... İsteyeceğim sanırım.”

Aras keyifli bir halde kaşlarını kaldırırken sırtını sandalyesine yaslayıp fincanından keyifli bir yudum aldı. Onun istediği kaleyi içten fethetmekti ama buna yönelik bir hamle yapmasına pek de gerek kalmamıştı. Kale çoktan fethedilmişti, babasına olan nefreti her halinden belli olan bu genç, öyle görünüyordu ki Aras'ın oldukça işine yarayacaktı.

Demir çıktığında Aras henüz evdeydi. Mutfağı toparlarken çalan telefonum dikkatimi dağıtmış, makineye yerleştiğim tabağın ardından telefonu elime almama neden olmuştu. Aras'ın bakışlarını üzerimde hissederken telefonun üzerinde yazan yabancı numaraya baktım. Tanımadığım numaraya karşın gözlerim kısıldı. Kapanmasına yakın bulaşık eldivenlerimi elimden çıkarıp telefonu açarak hızla kulağıma götürdüm. “Alo?”

“Eylül?”

Çıkaramadığım erkek sesiyle, kaşlarım kirpiklerimin üzerine indi. “Evet?”

Telefondaki kişi rahatlamış gibi bir nefes verdi. “Barlas ben. Ne haber?”

Aras'la göz göze geldiğimizde, kiminle konuştuğumu kavramaya çalıştığına emindim. Barlas ismi korkuyla yüreğimin ağzımda atmasını sağlarken onunla Aras'ın bakışları altında daha fazla konuşmayacağımı anladım. “Yanlış numara,” diyerek hızla telefonu kapattım ve ona bakarak devam edemeyeceğimden arkamı dönerek telefonumu sessize alıp işime devam etmeye çalıştım.

Bana salondan seslendi. “Kimdi arayan?”

Seslice yutkundum, elime aldığım kirli bardağı sudan geçirildikten sonra, taze bir nefes alarak konuştum. “Yanlış numara.” Barlas'ın beni aradığını ona söylemeyecektim, kararsızdım lakin söylememem daha iyi olabilirdi. Önce niyetini anlamam gerekliydi, eğer kötü olduğunu düşünürsem söylerdim.

“Niye nefes nefesesin?”

Sesi daha yakın geldiğinde elimi gösterdim. “Sargısını yeni çıkardım. Beni halen zorluyor.”

Yanıma gelip suyu kapattı, ardından artık sargısız olan elimi ellerinin arasına aldı. “Morlukları kapanmamış. Bir süre daha iş yapma. Sana yardımcı birini bulacağım.”

“Gerek yok, ben öyle rah-”

“İtiraz istemiyorum Eylül, zaten başından beri birini bulmalıydık. Tek başına idare edemiyorsun.”

Çaresizce omuzlarımı düşürüp, “Peki,” dedim. Bu evde ikimizden başka birini istemiyordum ama Aras bir şeyi kafasına koyduysa yapardı. Üstelemedim. Tezgâhın üzerindeki telefonum tekrar titrediğinde, korku dolu bakışlarım oraya kayd. Aras, telefonumu eline aldığındaysa tedirginliğim katbekat arttı. Ekranı baktı, gözleri kısıldı.

Alalecele konuştum. “Yanlış numaradır, açma.”

“Eda arıyor.” Aynı anda kurduğumuz cümleler birbirine karışırken söylediğiyle rahatladım.

“Eda mı?” Başıyla onaylayarak telefonumu bana uzattığında bir şey söylemeden aldım. Aras başımda dikilirken konuştum. “Eda?”

“Ne haber canım?” Sesindeki heyecanı fark etmek için yakınında olmama gerek yoktu.

“Ben normalim de sen fazla iyisin sanırım?” diye sordum merakla.

Aldığı nefesi duyabilmişim. “Evet! Bil bakalım ne oldu?”

Dudaklarımı bükerek sırtımı mermere yasladım. “Ne oldu, çatlatmasana insanı?”

“Yarın... Bana evlilik teklifi edecek.”

Gözlerim bir katliama tanık olmuş gibi açılırken afallayarak sordum. “Ne? Kim?”

“Kim olacak, Baran,” deyip bir hevesli nefes daha aldı. “Ve Hazal hastaneden çıkar çıkmaz istemeye gelecekler!”

Eda için mutlu olan bir yanım, Pusat için üzülen diğer yanımla büyük bir tezat içindeydi. Bu yüzden başta ne diyeceğimi bilemedim. “Çok... Sevindim,” dedim en sonunda, neden bil-

miyorum ama şimdiden Pusat'ın tüm acısını yüreğimde hissedebiliyordum. O Eda'yı seviyordu, elinde olmayan sebeplerden dolayı onu terk etmek zorunda kalmıştı, bu onlar için kötü bir oyundu.

"Teşekkür ederim... Ama aslında gerçekten evlilik teklifini yarın mı edecek, bilmiyorum. Yani güzelce hazırlanmamı söyledi, bu başka neye yorulabilir ki?"

"Hmm..." dedim. "Haklısın."

"Araba yolluyorum, bize gelsene. Stilistim gelecek, kıyafet seçimimde yardımcı olursun."

"Olur," dedim onunla düzgünce konuşma fırsatı bulmama sevinerek. Telefonu kapattığımda Aras'ın tek kaşını kaldırmış bir vaziyette bana baktığını gördüm, uzatmadan konuştum. "Baran, Eda'ya evlilik teklifi edecekmiş. Kıyafet seçiminde ona yardım etmemi istedi."

"Öyle mi, hayırlı olsun," dedi düz bir ses tonuyla,

"Pusat yıkılacak," diye yanıtladım.

Kafasını iki yana salladı. "Erkekler böyle şeyleri fazla takmaz, takmamalı."

Boş gözlerle, inanamıyormuş gibi baktım ona. "Böyle şey dediğin aşk Aras... Onlar severek ayrıldı."

"Ne yapalım Eylül, Eda'nın evlenmemesi için plan mı kuralım? Kızın ikinci hayalini de biz mi yıkalım?"

"Onlar, senin yüzünden ayrıldı Aras. Pusat seni kaybetmek yerine onu terk etmeyi seçti."

"Hayır Eylül, Pusat kaçmayı seçti. Başkan'ın ona sunduğu seçimden, nasıl bir insan olduğunu anlamıştı. Bana gelip, onun nasıl birisi olduğunu söylemek yerine kaçtı, olaylara şahit olmak yerine gitti. Sorumluluk almak istemedi, anlıyor musun?"

"Ama geri döndü!" diye haykırdım. Bu denli katı düşünmesine dayanamıyordum. "Seni uyarmak için döndü."

"Döndü, ama geç kaldı güzelim. Eda'yı kaybetti, neredeyse beni de kaybedecekti. Vicdanını dinlemeyi bu kadar sonraya bırakmasaydı, her şey daha iyi olabilirdi."

Acıyan ciğerlerimi sakinleştirmek amacıyla, derin bir nefes aldım. "Onların barışmasını sağlayalım."

“İmkânsız.”

“Neden? Yapabiliriz.”

“Ne yapacağız Eylül, olayları tüm gerçekliğiyle ona mı anlatalım? Keza, ancak böyle barışabilirler.”

Sustum, çünkü konuşacak bir kelime kalmamıştı. Anlatamazdık, yapamazdık. Titreyen dudaklarımı kapatarak çenemi kilitledim. Çaresizliği sevmiyordum, insanların çaresiz kalmasından nefret ediyordum. Çevremdekiler mutsuzken elimden bir şey gelmemesinden nefret ediyordum.

“Hadi, ben çıkıyorum, seni bırakırım.”

Bakışlarımı yerden çekerek ona baktım. “Eda, araba yolluyorum dedi.”

“Ben götüreceğim diyorum. Haydi.”

“Ama-”

“Hadi Eylül...” diyerek itiraz istemediğini belli eden tavırla arkasını döndü. Banaysa dediğini yapmak kalmıştı.

“Bu nasıl?” Eda, üzerindeki elbiseyi bana gösterirken memnuniyetsiz bir tavırla yüzümü buruşturdum. Kırmızı, dizlerinin oldukça üzerinde bir elbiseydi. Tüm bedenini sıkıca sarıyordu. Straplezdi ve sırt dekoltesi olan oldukça derindi.

“Fazla cüretkâr.”

Dudaklarını büzererek başını salladı. “Haklısın.”

Oldukça elbise denemişti, ben 10’dan sonrasını saymayı bırakmıştım. Bezmiş bir tavırla ayağa kalktım ve olaya el atmak adına stilist kadının ayaklı askılığına doğru yöneldim. Eda üzerindeki kıyafeti değiştirmeye giderken ben elbiseleri karıştırıyordum.

Cüretkâr, basit, gündelik, düğünlik...

Sırayla elbiseleri karıştırdıktan sonra gözüme çarpan, bordo rengindeki kıyafeti elime aldım. Kısa prenses kollu, dalgalı eteği olan diz boyundaki bu elbisenin yaka kısmı aynı renkte komplek bir kumaşla çevrelenmişti. Ağır, ağır olduğu kadar da tatlı duruyordu.

Elbiseye hayran hayran bakışların elimden hızla çekilip alınmasıyla kayboldu. Şaşkın gözlerle elimden çekip alan stiliste baktığımda o, biz doğru gelen Eda'ya karşın konuştu. "Edoş, bak ne buldum! Bu elbise özel tasarımı, henüz kimse giymedi, dünyada ilk giyen sen olacaksın!"

Sarışın, âdeta bir model fiziğine sahip olan kadının arkasından hayretle bakakaldım. Resmen seçtiğim elbiseyi kendi bulmuş gibi çekip almıştı.

"Seloş," diye bağırdı mutlu bir şekilde, büyülenmiş gibi elbiseye bakan Eda. "Sen harikasin. Bu elbise müthiş ayol! Eylöl baksana, öyle değil mi?"

Gözlerimi kırparak kadının az önceki yaptığına takılmadan gülümsedim. "Çok hoş sahiden..."

Eda omuzlarını kaldırarak elleriyle alkış tuttu, ardından elbiseyi hızla Selen, nam-ı diğer Seloş'un elinden alıp denemeye gitti.

Eda'nın onlarca elbisenin ardından nihayet bordo elbiseye ısınması işleri yeterince kolaylaştırmıştı. Hatta, bitirmişti bile denilebilirdi. Birkaç tane daha elbise giymek isteseydi, kesinlikle büyük bir alışveriş fobim olacaktı, buna emindim. Neyse ki ucuz atlatmıştık. Stilist ve yardımcıları evden çıktığında Eda'yla baş başa kalmıştık ve konu yine ister istemez Baran'a yönelmişti.

"Eylöl, çok merak ediyorum acaba Baran nasıl bir teklif yapacak?"

Önümdeki pastadan bir çatal alarak ağzıma attım, çikolata tadı damağıma bağımlısı olduğum o lezzeti yayarken lokmamı henüz bitirmeden, "Eda..." dedim, ardından ağzımdaki muhteşem tadı yuttum. "Sen gerçekten bu evliliği istiyor musun?"

Sorumla duraksadı ve, "Dur tahmin edeyim," dedi. Kirpikleri birbirine yaklaştı. "Pusat'ı unutup unutmadığını soruyorsun."

Cevap vermek yerine kafamı salladım.

İç döker gibi nefeslendi. Soluğunu serbest bırakırken konuştu. "Pusat benim geçmişim Eylöl, ne kadar istesek de geçmişimizi silemeyiz. Ama geçmişe bağlı da kalamayız, kalmamalıyız. Pusat'ı seviyordum doğru, ama inan bana artık ona karşı bir şey hissetmiyorum. Önceden, Pusat'ın gidişini hayatın bize uygu-

ladığı kötü bir oyun olarak düşüntüyordum ama şimdi, daha doğrusu Baran'dan sonra, 'her şerde bir hayır varmış,' diyorum. Eğer Pusat beni terk etmeseydi, Baran'la tanışamayacaktım. Pusat'la sevgiliyken hemen hemen her buluşmamız tartışmayla sonlanıyordu. Gereksiz kıskançlıklar, anlamadan dinlemeden yargılamalar, kavgalar dövdüşler... Karakterlerimiz aynı olduğundan, ikimiz de alttan alınıyorduk ve kavga kaçınılmaz oluyordu. Ama Baran öyle değil, bir sorunumuz mu var; konuşuyoruz, sakince dertleşiyoruz ve bir bakıyoruz barışmışız. Onun tek istediği benimle olmak, benimle iyi olmak. Baran varken, beni arkasına bile bakmadan terk eden Pusat'ı seçmemi bekleme..." Önceden, Eda'nın ağzından Pusat'ın ismini çıktığında gözlerinin parladığını fark ederdim, şimdi ise o parlaklık Baran'a doğru kaymıştı. Aklım sadece bir soruyla doluyken daha fazla içimde tutamadan sordum.

"Eda, peki Pusat seni bilerek terk etmediyse? Ya buna mecbur bırakıldıysa?"

Kaşları çatıldı. "Eylül, bir şey biliyormuş gibi konuşuyorsun?"

Ateşe basmış gibi gözlerimi büyüterek dudaklarımı araladım. "Hayır, hayır ben sadece..."

Beni dinlemek yerine tebessüm etti. "İsterse CIA'e ajanlık yapmak için gitmiş olsun, isterse de tehdit edilerek gitmiş olsun, artık fark etmez Eylül. Duygularını değiştirdi. Bundan sonra bir açıklama yapsa da çok geç. Pusat benim âşık olduğum adamdır; Baran'sa hayallerimdeki adam. Ve ben şimdi, hayallerimdeki adama âşık oluyorum."

"Dediğim gibi, Eda artık kendine yeni bir hayat kuruyor, buna karışıp kafasını tekrar allak bullak etmeye hakkımız yok."

Başımı arabanın canına yaslayarak, karanlık yolu izlerken Aras'ı onayladım. "İ laklısın." Daha sonra ekledim. "Pusat'la sen konuşur musun? Bir dost desteğine ihtiyacı olabilir."

"Konuşacağım."

Direksiyonu sola çevirdiğinde, çalan telefonumu kaşlarımı

çattım. Elimle ceplerimi karıştırdım, ses benden gelmiyordu. Aras elini cebine attığında, "Aa, sen de mi zil sesini benimkinden yaptın?" diye sordum gereksiz bir şaşkınlıkla. Cebinden çıkardığı telefon benim olunca gözlerim kısıldı.

"Hayır, telefonunu arabada düşürmüşsün."

"Öyle mi, hiç fark etmedim," diyerek elimi uzattığımda, vermek yerine ekrana baktı.

"Numara kayıtlı değil."

Kayıtlı değil mi? Kim olabilirdi ki? Zaten beni pek fazla arayan olmazdı, arayan kişilerde ya arkadaşlarım yahut akrabalarım olurdu. Hafızam sabaha gitti... Kayıtlı olmayan numara...

Barlas!

Kalbim ağzımda atmaya başlarken zihnim uygun bir yalan aramaya başladı. Açmasına izin vermeden saçma sapan konuştum. "Şu birkaç gündür beni arayan... Bir adam var, yanlış numara olduğunu söylediğim halde arıyor a-ama sonra özür dileyip kapatıyor. Odur büyük ihtimal. Açma."

Kavisli kaşları çatıldı, gözleri yoldan bir anlığına çekilip üzerine değdi. "Ne demek açma?" dedi sertçe. "Bana bundan niye bahsetmedin? Sapıklarla mı konuşuyorsun Eylül?"

"Öyle değil... Yani sapık değil, gerçekten yanlış arıyor. Aç-"

Cümlemin bitmesine fırsat tanımadan çoktan telefonu açıp kulağına götürmüştü. "Alo?"

Bölüm Altı

Sen Benim Nefesimsin

“Alo?” Yüreğimin sesini kapıları kapalı arabanın dışındakilerin bile duyabileceğini düşünüyordum, öylesine yüksek ve öylesine korku dolu atıyordu. Biraz daha zorlasa, tenimi yırtıp dışarı fırlayacaktı sanki. Yüzüm, buna eş olarak alev alevdi. Aras’ın kaşlarının çatılmasıyla, kalbim biraz daha sıkıştı.

“Kimsiniz?” diye sordu ölesiye ciddi ses tonuyla. Yeşil ışık yandığında gaza basarak tek kaşını havaya kaldırdı. “Ferhunde Hanım?” dediğinde gözleri sorarcasına gözlerime değdi. Bense, sorusunu anlamaya çalışıyordum. Ferhunde Hanım mı? Arayan Barlas değil miydi yani?

Bu gerçek, içimi sımsıcak bir yaz gününde buzlu bir limonata içmişim kadar ferahlatırken hızla elimi Aras’a uzattım. “Ver artık telefonumu,” diye fısıldadım. Kadına başka bir cevap vermeden nihayet telefonumu ellerimin arasına bıraktı. İçim, gözle görülür bir biçimde rahatladı. Endişeden yeni kurtulmaya başlayan bir sesle konuştum. “Ferhunde Abla?”

“Eylül, nasılsın canım?”

Cevap vermeden önce, birkaç saniye beni neden arayabileceğini düşündüm. Ferhunde Abla, ara sıra işi olduğunda beni oğlu Toprak’a bakmam için çağıran; dedemin villa kentlerinde

oturan bir mimardı. Bebeği henüz yeni doğmuş olmasına rağmen yoğun iş temposunu ve işini çocuğuna tercih ederdi çoğu zaman. Oğlu sevmeye değer bir bebektir, Ferhunde Hanım'ın bu kadar sevimli bir bebeği varken hâlâ iş düşünmesi akıl almaz bir olaydı. Ben bu işi gönüllü yapmak istesem de o günün sonunda bana karşılık olarak bir miktar para verirdi. Yalan söylemeyeceğim, bu para, cebinde bir akrep olduğunu düşündüğüm dedemin yanında kalırken ihtiyaçlarımı karşılamak zorunda olan bana oldukça yardımcı olurdu. Geçmiş düşünmeyi bırakıp kadına yanıt verdim. "İyiyim, siz nasılsınız?"

"Biz de iyiyiz," dedi hemen. "Yarın iş için gününbirlik olarak şehir dışına çıkacağız eşimle, bakıcımızın da cenazesi var... Çocuğa o yolculuğu çektirmek istemiyorum, yeni hastalıktan kurtuldu. Bir günde güvenilir birini bulmak da zor... Benim de aklıma sen geldin..." Tam da düşündüğüm gibi beni yine oğlu Toprak'a bakabilmem için çağırıyordu. Ne yalan söyleyeyim, bir çocukla haşır neşir olmayı, uğraşmayı özlemiştim. Kuzenim Ege'yi de görmeyeli çok oluyordu. Son olaydan sonra anneannem ve dedem gibi teyzelerimle de arama bir paravan çekilmişti... Evde sıkılıyordum, bu olayları düşündükçe de üzüliyordum. Bu bir günlük iş benim için oldukça iyi olurdu. Sırtımı arabanın rahat koltuğuna yasladım. "Olur, yarın müsaidim."

Aras'ın, neye müsaidim dediğimi anlamak için bana baktığını hissettim ama bir şey yapmadım. "Süper," diyen Ferhunde Abla'nın sesinden mutluluğunu ve minnetini anlayabiliyordum. "Saat sekizde gelirsin. Görüşürüz canım."

"Tamam... Hoşça kalın..." Mutlu bir şekilde telefonumu kapatıp cebime koyduktan sonra, rahatça nefes alıp vermenin ne kadar büyük bir nimet olduğunu düşündüm. Arayan Barlas olsaydı kim bilir şu an nasıl bir tartışma içinde olacaktık? Düşüncesi bile beni germeye yetiyordu. En kısa zamanda onunla konuşup derdini anlamalı numarasını engellemeliydim.

"Ne için aramış?"

"Ha?" diyerek sanki aklımdakileri okumuş gibi konuşan Aras'ın esmer suratına baktım.

Direksiyonu sağa kıvrırken gözleri bir anlığına gözlerime

çarptı. "Ferhunde Hanım, seni neden aramış?"

"Hce..." derken ellerimle saçlarımı geriye attım. "Ferhunde Hanım'ın küçücük bir bebeği var, bir ara bakıcılığını yapmış-tım. Görsen o kadar tatlı ki, kapkara gözleri, upuzun kirpikleri ve simsiyah saçları var. Görsen hayran kalırsın..."

"Ee?"

Toprak'ın tatlı siması zihnimde canlanırken elimde olmadan gülümsedim. Toparlanarak konuşmaya başladım. "Yani Ferhunde Hanım eşiyle beraber yarın günübirlik bir iş seyahatine çıkacakmış, bakıcıları da izinde olunca benden yardım istedi."

Suratı gerildiğinde sorarcasına bana baktı. "Sen de hayır dedin değil mi?"

Boş gözlerle onu süzdüm. "Tabii ki evet dedim."

Başını onaylamaz bir biçimde sallayıp, "Gidemezsin," dedi sert ve karşılık istemeyen bir ses tonuyla.

Hayret duygusuyla dudaklarımı aralayıp gözlerimi açtım. "Ne demek gidemezsin?"

Gayet net, itiraz istemediğini belli ederek, "Basbayağı gidemezsin," dedi.

Kaçlarım yapay bir şekilde havalandı. "Allah Allah, nedenmiş?"

Yüzünde en ufak bir mimik oynamadı ve bu sefer gözlerini asla yoldan ayırmadı. "Çünkü ben izin vermiyorum."

Kollarımı göğsümde birleştirip çenemi havaya kaldırarak başımı dikleştirdim. "Ne hakla?"

Suratına çok ama çok yapay bir gülümseme yerleştirdi. "Nikâh memurunun bana verdiği hakla."

Dudağımdan küçük çapta yapay bir kahkaha çıktı, Aras'ın gülümsemesiyle yarıştırdı.

"Bu memurun verdiği hakka arada bir format atılıyor sanırım?"

"Hayır, aksine çok iyi çalışıyor ama biz kolay yerlerden başlıyoruz," derken gözleri bana değdi. "Hemen zor bölüme geçmemizi ister misin?"

"O zor bölüme geçmenin için önce kilit cümleyi söyleyebilmem lazım sevgili kocacığım."

Kafasını sallayarak arabanın yönünü sitenin girişine doğru çevirdi.

"O zaman da gelecek." Dudakları kendi kendine mırıldandığında söylediği cümleyi tam kavrayamamıştım.

Gözlerimi kısarak, "Ne?" dediğimde, sitenin bariyerlerinin açılmasını beklerken eliyle ensesini kaşıdı.

"Neysc ne. Gidemezsin."

Bezgin bir nefes alıp aynı bezginlikle nefesimi dışarı verdim. "Neden diyorum?"

"Ortam karışık."

Gözlerimi devirdim. "Ne zaman dışarı çıkmak istesem ortam karışık, ne zaman alışveriş yapmak istesem ortam karışık, ne zaman arkadaşlarımla buluşmak istesem ortam karışık. Ben hiç rahat nefes alamayacak mıyım?"

Araba, otoparka girmeden hemen önce ani bir frenle durduğunda, refleks olarak elimle pencerenin kenarındaki kulpu tuttum. Aras, kafasını bu sefer tam olarak bana çevirmişti. Ben, araba ışığının aydınlatığı esmer yüzünü incelerken onun tek odağı gözlerimdi. Derken dudakları aralanıp keskin sesini ortama hâkim kıldı. "Sen benim nefesimsin Eylül, anladın mı? Sana zarar gelirse, boğulan ben olurum."

Kalbim, söylediklerinin ağırlığında çırpınıyor, ağzımdan çıkacakmış raddesine geliyordu. Hangi zamanlarda nasıl sözler söyleyeceğini iyi biliyordu ve bu beni safa çeviriyordu. Nefesmiş... Hep böyle şeyler söyleyip beni hipnotize ediyor, komutlarına uymamı kolaylaştırıyorsun seni adi, pislik, vicdansız, yakışıklı, sempatik, tatlı, sesi güzel olan, gözleri güzel olan, elleri güzel olan adam... Ay dur kalbim, dur midem, içinde fişeklerin patlamasına imkân verme... Daha seni seviyorum diyemiyor, ama nefesi olduğumdan bahsediyor... Tabii canım, oldu... Hızla başımı salladım, bak, yine hipnoz oluyordum. Dilimi kurumuş dudaklarımla üzerinde gezdirerek, rahatlamaya çalıştım.

"Kadına söz verdim, gitmeliyim."

Arabayı tekrar çalıştırıp garaja sokarken yüzüme baktı. "Sence verdiğin sözle ilgileniyor muyum?"

"Ah..." diye sinirle inledim. "Seni bir şeye ikna etmek niye

bu kadar zor? Varlıklı ve güvenilir bir aile. Dedemin sitelerinden birinde oturuyorlar, güvenlik sistemleri oldukça iyi, istersen Eray'la gideyimi, yine kapıda korumalığımı yapsın. Ama şimdi kadını geri arayıp iptal etmemi istenie. Utanırım, hem insanları yüzüstü bırakmak hoşuma gitmiyor, biliyorsun."

Range Rover'ı düzgün bir şekilde park ettikten sonra tekrar bana döndü. "Öncelik olarak kendinden başkalarını düşünmekten hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuzlarımı kaldırıp indirdim. Kafasını umursamazca salladıktan sonra kapıyı açıp dışarı çıktı...

Ferhunde Hanım, Toprak'ın yiyecek içecek listesini, uyku saatlerini, bilmem gereken diğer şeylerin hepsini küçük notlar olarak buzdolabının üzerine yapıştırmıştı. Çıkmadan önce de ne olursa olsun uyku saatlerini kaçırmamam konusunda beni gayet iyi tembihledi. En sonunda ise küçük ve tatlı oğluyla beni baş başa bıraktı.

Öğlen vaktinde Toprak'ı mama sandalyesine oturtup buzdolabının üzerindeki beslenme programına baktım. Kırpiklerimi kısarak, yazan listeyi kendi kendime mırıldandım.

12.00 Sebze Çorbası (Havuç, patates, ıspanak, karnabahar, pırasa, mercimek, bulgur.)

Buzdolabının kapağını açarak yazan her malzemeden birer tane aldım. Elim dolu olunca ayağımla kapattığım dolabın ardından elimdekileri bırakmadan Toprak'a dönüp gülererek kafamı salladım. Kahkaha atması gecikmemiştir. Kahkahasıyla neşelenirken elimdekileri tezgâha bıraktım. Musluğu açarak hepsini teker teker yıkadıktan sonra küp küp doğrayıp tencereye attım. Üzerine biraz su ekleyip ocağı açtım ve kaynamaya bıraktım. O sırada tezgâhın üzerindeki telefonum titredi. Anında gelen mesajı bakmak için telefonu elime alarak ekranı kaydırdım.

Gönderen: Eda

-Heyecandan gebermek üzereyim.

Onun için hâlâ sevinsem mi, üzülsem mi, bilmiyordum. Dudaklarımı büzüp elimdeki telefonu bırakmadan Toprak'ın uzun kirpiklerle çevrili gözlerine baktım. "Ne yapmalıyım Toprakçık?" Bir şey söylemeden öylece bana baktı - doğal olan da buydu zaten. Kafamı toparlamak adına soludum ve içimden geçen en doğru şeyi yazmak için parmaklarımı tuşların üzerinde gezdirdim.

"Umarım hakkında en iyisi olur. Her zaman..." Yazarken söylemişim de. Gönder tuşuna basmamın ardından telefonu bir kenara bırakarak tekrar Toprak'a odaklandım. Sandalyemi yanına çekip karşısına oturdum. Beklentiyle gözlerime bakarken ellerimle yüzümü kapladım. Yüzümü açtığımda, "Ce-e!" demem onu güldürmeye yetmişti. İşin garip yanı, onunla benim de gülmemdi. Çocuklar ne kadar masum varlıklardı, dünyadan bir haber mutlu mesut yaşıyorlardı. Acı yoktu yüreklerinde, ellerinle yüzünü kapatıp açman bile mutlu olmalarına yetiyordu. Kendi çocukluğumu düşündüm...

Ben de bu kadar mutlu muydum sahiden? Hatırlamadığım anları bilemem ancak hatırladığım zamanları ele alırsak, ben mutlu değildim. Eksiktim, hep bir yanımda eksikti. Küçükük kalbinde kocaman bir oyukla yaşayan bir çocuktum ben.

Kaynayan çorbanın sinyalini veren ses ayağa kalkmamı sağladı. Haşlanan sebzeleri çorba kıvamını alması için robotla ezdim. Kaşıkla tadına baktığımda yüzümü buruşturmam gecikmemişti. Zavallı çocuklar, bunu yemek bir çeşit işkence türü sayılmaz mıydı yahu?

Üst raftan bir kâse çıkararak çorbadan bir kepçe koydum. Çorbayı karıştırarak soğumasını sağlarken tekrar titreyen telefonuma baktım.

Gönderen: Eda

-Umarım... Sen neler yapıyorsun?

Bir şey yazmak yerine telefonumla Toprak'ın resmini çekip gönderdim.

Yanıtı gecikmedi:

-Demek anneliğe hazırlık. Bunu sevdim!

Kahkaha atarak cevapladım.

-Haha, öyle de denebilir!

Toprak'ın karnını doyurduktan sonra, uyumadan önce enerjisini tüketmesi için oyun odasına getirmiştim. Yemek yedikten sonra hemen uyumak sağlık açısından hiç de iyi bir olay değildi, bu yüzden iyi olacağını düşünüyordum.

Elime aldığım treni yapay rayların üzerinden, "Çuf çuf!" diyerek halıda sürüyerek karşımda oturan bebeğe gönderdim. Küçük, tombik elleriyle treni tutmaya çalışırken ancak birkaç denemeden sonra bana doğru çevirmeyi başarmıştı. Treni itti, ancak küçük kuvvetinden dolayı rayın yarısında durmuştu.

"Aa!" diye yapay bir şekilde şaşırarak trene doğru ilerlediğimde minik dudaklarından sevimli kahkahalar yükseldi. Treni boş verip Toprak'ın yanına gittim ve ellerimle karnını dürterek sordum. "Sen bana mı gülüyorsun hain şey?" Hafifçe gıdıklamaya devam ettiğimde gülüşleri kahkahaya çevrildi. Yanaklarını iki elimin arasına aldım ve, "Yerim seni şebek," dedim gülerek.

Parkenin üstünde duran telefonum titrediğinde ellerimi Toprak'ın tombik yüzünden çekip tuş kilidimi açtım. Mesajı gönderen kişinin adını görünce, kalbimdeki birkaç kelebek kozasından dışarı fırladı. Mesaj, bu tek günlük işime karşı pek de gönüllü olmayan kocam, Aras'tan gelmişti. Heyecanla iki elimle de telefonu tutup mesajı açtım.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı

-Nasıl gidiyor?

Yazısını okumak, yüzümde saçma sapan bir tebessüm oluşmasına sebep olmuştu. Cevap vermeden önce ön kameramı açtım, ardından Toprak'ın yanına uzanıp suratına baktım. O da iri, siyah gözleriyle bana bakarken gülümseyerek fotoğrafımızı çektim.

Ardından altına esprili bir mesaj yazdım:

-Muhteşem! Yeni sevgili me merhaba de. :*

Dudaklarımı ısıarak gülümserken mesajı tereddüt etmeden gönderdim. Birkaç saniye geçti geçmedi gelen görüntünün yüklenmesini beklerken meraklandım. Yüklendiğindeyse sesli bir kahkaha attım. Aras, mesaja tıpkı benim gibi fotoğrafı karşılık vermişti ama fotoğrafta kendisi yoktu. Masanın üzerine koyduğu silahı ve şarjörü vardı. Altına yazdığı mesaj ise manidardı:

-Merhaba. ;)

Ellerim tuşların üzerinde keyifli bir şekilde turlarken ne yazacağımı bilemedim. Toprak'ın gözlerinin kapanmaya başladığını fark ettiğimde nefes alarak bir şey yazmayı boş verip telefonun kilit düğmesine basarak kapattım. Daha sonra Toprak'ı kucağıma alıp uyutmaya götürdüm.

“Eylülcüğüm her şey için çok teşekkür ederiz.”

Ceketimi kollarımdan geçirirken Ferhunde Hanım'ı yanıtladım. “Rica ederim Ferhunde Hanım, Toprak'la ilgilenmek benim için büyük bir zevk.”

İnci gibi dişlerini göstererek sıcak bir gülümsemeyle omzuma dokunup elindeki zarfı bana uzattı. “Bu bugünün karşılığı.” Ardından lacivert bir hediye kutusu uzattı. Kutunun ne olduğunu anlamayarak gözlerimi kıstım. Hemen sonrasında açıklaması geldi. “Bu da düğün hediyen, evlendiğini yeni öğrendim.”

Dudaklarım şaşkınca aralanırken, “Ferhunde Hanım...” dedim mahcup bir tavırla. “Buna gerçekten gerek yok.”

“Öyle şey mi olur, lütfen al. Toprak'ın üzerinde çok emeğin var, hem eşim de ben de seni çok severiz...”

Utangaç bir şekilde gülümsedim, kutuyu almayacak olmamın Ferhunde Hanım'ı üzeceğini biliyordum. Bu yüzden is-

temeden de olsa çekimser bir tavırla kutuyu aldım. "Teşekkür ederim..."

"Rica ederim, iyi günlerde kullan," diyerek sevecen bir tavırla omzumun sıvazladı. Ellerimle kapı kolunu kavrayıp kapıyı açtığımda son kez, "Hoşça kalın," dedim.

Benim bıraktığım kolu tutan Ferhunde Hanım, "Görüşmek üzere..." dediğinde kafamı sallayarak ona arkamı döndüm. Birkaç adım uzaklaştığımda arkamdan yavaşça kapıyı kapattı.

İlk rüzgârın hâkim olduğu arnavutkaldırımlarıyla döşenmiş bahçenin uzun ince yolunda yürürken kulaklarıma çalınan tek ses cırcır böceklerinin çıkardığı uğultulardı. Bu sesi dinlemek, çocukluğumdan beri bana huzur verirdi ve belki de bundan dolayı adımlarımı biraz daha yavaşlatıp yol süremi uzatmayı dedim. Fakat çalan telefonumun yüksek bir şekilde yayılan zil sesi bu ambiyansı anında yok etti. Dar kotumun cebinden çıkardığım telefonumun ekranına baktığımda yine o yabancı numarayı görmek beni şaşkına uğrattı. Etrafta kimse yokken açıp derdini anlamak en iyisiydi, yoksa sürekli deneyecekti.

Bu düşünceyle telefonu açarak kulağıma götürdüm. "Efendim?" Sesim oldukça soğuk ve mesafeliydi.

"Eylül, tekrar ne haber?"

Barlas'ın sesi kulaklarımda yayılırken huzursuz olan içimi bir kenara bırakmaya çalıştım. Nefeslendikten sonra öfkemi kaybetmeden konuştum. "Barlas, niye sürekli arıyorsun? Ya telefonu açan Aras olsaydı?!"

"Arayacağım dedin aramadın, ben de unuttun sandım. Umarım seni kötü bir duruma sokmamışımdır."

Masumane savunması, biraz fazla çıkışıp çıkışmadığımı sorgulatmıştı. Soluklanıp sakinleşmeye çalıştım. "Hayır, ama yapabildirdin. Her neyse, niye aradın?"

"Hatırlarsan seninle konuşmam gereken bir şey olduğunu söylemiştim."

Karşımdaymış gibi başımı salladım. "Evet, ne söyleyeceksen söyler misin?"

"Telefonda konuşulacak bir şey değil. Bence bir buluşma ayarlamalıyız."

Gergin bir nefes alarak gözlerimi kapatıp açtım. "Barlas, bir buluşma beni ne kadar zora sokar biliyorsun değil mi? Aras'la aramızın bozulmasını istemiyorum, anla lütfen."

"Eylül, sence ben aranızı bozmak isteyen bir adam mıyım?"

Dudaklarımı bükerek "bilmem" hareketi yaptım. "Bilmiyorum, seni tanımıyorum."

Nefeslenişini duydum. "İnan bana, konumuz aranızı bozacak bir şey değil. Buna ihtiyacım var Eylül, lütfen. Sadece kısa bir konuşma. Yeri, zamanı sen seç istersen."

Sesi titriyordu ve ses tonunda yalvarırcasına bir ifade vardı. Sanki, konuşacağı konu her neyse bunun için bana muhtaçtı. Ne yapmam gerektiğini bilmiyordum, Aras'ın Barlas'a karşı keskin sınırları vardı... Ama neden öyle olduğunu bilmiyordum, Barlas'ın bir zararını görmemiştim. Yutkunarak düşünmeye çalıştım.

"Kabul etmezsem beni yine arayacak mısınız?"

"Evet."

Açıksözlülüğü karşısında afalladım. Bir arafa girmiştim. Bir yandan Aras'ın bunu öğrenince tepkisi ne olur onu hayal etmeye çalışıyordum, bir yandan Barlas'ın söyleyeceklerini merak ediyordum. Bu kadar ısrarcı olduğuna göre gerçekten önemli bir şey olmalıydı. Gerginlikten, alnımın terlediğini hissettim. Sonrasında yanıtlamaya karar verdim. "Peki... Peki. Sadece kısa bir konuşma. Yeri zamanı sen belirle ve bana mesaj at. Gelmeye çalışacağım."

"Harika!" dediğinde yaptığımı pişman olmamak adına ikinci bir cümle beklemeden telefonu kapattım. Doğru muydu yaptığım yanlış mıydı hâlâ kararsızdım.

İçimdeki sıkıntıyla bahçeden çıktım ve içinde Eray olduğunu bildiğim arabanın arka kapısını açarak içeri geçtim. Arabayı sürmesini beklerken gerginliğimi azaltmak amacıyla telefonumda bugün Toprak'la çekindiğim fotoğrafları açtım. Çocuklarla ilgilenmek bana çok iyi geliyordu.

"Neden öne gelmiyorsun?"

Beklemediğim ses kalbimi hızlandırırken doğru mu duydum diye kafamı kaldırıp şoför koltuğunda arkasını dönerek

bana bakan yüzle bakiştım. Sonra, gözlerimi fal taşı gibi açtım. “Aras? Senin ne işin var burada?”

Yüzünde canlanan çarpık gülümsemesinin ardından dudaklarını araladı. “İlk ve son iş gününde seni alan ben olmalıydım. Haydi öne geç.” Kaşlarıyla ön koltuğu işaret edince, hayretle başımı sallayarak kapımı açıp dışarı çıktım, ardından beklemeden ön kapının kolunu tutup açarak tekrar arabaya geçtim. Ben kapıyı kapatır kapatmaz arabayı çalıştırmıştı.

“Günün nasıldı?” diye sorduğunda kapatmak için telefonumdan az önce açmış olduğum Toprak’ın fotoğraflarına bakıyordum. Öyle masum bir yüzü vardı ki, öyle saf ve temiz bir gülüşü vardı ki, ister istemez içimden, “İnşallah büyüyünce bu saflığını yitirmez,” diye geçirdim. Çünkü yıllar, bazı insanları adeta bir canavara dönüştürebiliyordu.

Bir sonraki fotoğrafa geçtiğimde, tek tük çıkan dişleriyle gülümsediğini gördüm. O an, elimi ekrana atıp sevesim geldi. İçimdeki sevgiyi kelimelerimle dışa vurdum. “Tipe bak ya... Şebek.”

“Eylül, benimle ilgilenecek misin artık?”

Aras’ın keskin sesi kulaklarımı doldurduğunda başımı ona doğru çevirip, “He?” diye sordum. Kafasını sallayarak yola döndü. İlgi odağım tekrar fotoğraflar olmuşken, “Ben de bebek istiyorum!” diye geçirdim içimden.

“Ne?”

Aras’ın sesi düşüncelerime bir paravan daha kurduğunda, “Ne, ne?” diye şaşırılmış bir vaziyette Aras’a baktım.

“Ne istiyorsun?” diye sorduğunda gözbebeklerimin büyüdüğünü fark ettim.

Sesli düşünmüş olamazdım, değil mi?

Bu düşüncenin altında ezilip bükülürken bakışlarımı ondan kaçırdım. “Hiç... Hiçbir şey...”

Gözlerini bana diktü. “Eylül...” dedi metalik sesiyle. Uzatmanın anlamı yoktu, duymuştu.

Bu sebeple daha fazla içimde tutmadan, “Bebek,” diye mırıldandım sessizce ardından hemen cam tarafına döndüm, suratım yanıyordu resmen. Utanç alevim biraz sonra kulaklarımdan çıkabilirdi.

O sıra, Aras'ın dudaklarından dökülen küçük bir kahkaha işittim. Bu kahkahası benim şu anki çekingen halime mi, yoksa istediğim şeye mi karşıydı bilemedim. Her ikisine de olabilirdi. "Bebek mi? Bebeğin nasıl yapıldığını biliyorsun değil mi güzelim?"

Cümlesinin ardından kollarımı göğsümde birleştirip gözlerimi kısarak ona baktım. "Biliyorum tabii, çocuk muyum ben?"

Sırtarak bir elini direksiyondan çekmeden kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Okyanusumsu kokusu anında burnumdan içeri ferah ferah yayıldı, onu solumak güzel şeydi. Bu durumda bile. "Güzel, o zaman hemen faaliyete geçebiliriz."

Alaycı ses tonu zihnimde yer ederken büyü bozulmuş gibi bir anda hızla kollarının arasından çekildim. "Yok ya, daha seni seviyorum bile demedin."

Kendimin bile zor duyduğu cümleyi anlamamış olacak ki, "Ne?" diye sordu.

Bozuntuya vermeden, "Yok bir şey," diyerek sırtımı koltuğa yasladım. "Ben oyuncak bebekleri kastetmiştim."

Derin bir nefes alıp aldığı nefesi serbest bıraktıktan sonra, "Gayet tabii..." diyerek yanan kırmızı ışıkla arabayı durdurdu.

Küçük bir uyarı sesiyle asansörün kapısı açıldı ve daireleri bu katta olanlar indi. İçeride sadece Aras ve ben kaldığımızda aklımda olan şey Barlas'la buluşacağımı ona söyleyip söylemememdi. Aramız şu sıralar çok iyiydi, bozulmasını istemiyordum ama söylemezsem, başka türlü öğrenirse daha kötü olabilirdi. İçim sıkıntıyla kavrulurken asansörün kapısı bizim için açıldı.

"Aras." O önümden ilerlerken ben nihayet söylemeye karar vermiştim. Bunu yapacaktım, yoksa rahat edemezdim. Onun bilmesi, her şeyi daha iyi yapardı.

"Pusat?!" Lakin Aras'tan çıkan bu isim benim hamlemi çoktan engellenmişti. Gözlerim merakla Aras'ın baktığı yere yönelince kapımızın önünde çöken bedeni fark etmem geç olmadı. Pusat, üzerindeki siyah takım elbiseyle kapının önündeydi.

Aras'ın seslenişiyle saç tellerinin alnına düşüp siyah bir kalkan oluşturduğu bitkin yüzünü bize doğru kaldırdı. Kızaran gözlerine bakılırsa, ağlamıştı.

Aras hızlı adımlarla arkadaşının yanına gittiğinde kolunu omzuna atarak onu kaldırmaya çalıştı. "Neyin var? Ne oldu?"

Pusat, başını tekrar eğdi, benim yüzünü görmemi istemiyor gibiydi. "Yüreğim yanıyor." Cümlesiyle tüylerim teker teker havalandı. Bugün Baran, Eda'ya evlilik teklifi edecekti ve Pusat'ın bu yürek acısının onunla ilgili olduğuna dair şüphem yoktu. Benim de kalbime bir hançer saplanırken zarf ve kutuyu tek elimle tutup Aras'ın bana uzattığı anahtarı elinden alarak seri bir şekilde kapıyı açtım.

"Tamam kardeşim, gel içeri girelim." Kapıyı aralayarak girmelerini bekledim, Aras'ın desteğiyle ayakta duran Pusat'a bakmıyordum, bunu yüreğim kaldırmıyordu. Önüm sıra ilerlediklerinde kapıyı kapattım, arkalarından yürümeye başladığımda Aras'ın emredici ses tonunu duydum. "Eylül, sen odaya geç."

Dediğini yapacaktım, böylesi daha iyiydi, itiraz etmedim. Konuşmalarına şahitlik edip içimdeki hüznün daha çok artmasını istemiyordum. Onlar ilerlerken hızla kafamı çevirip odamıza geçtim. Kapıyı kapattıktan sonra elimdekileri gümüş rengi masanın üzerine bıraktım. Ceketimi çıkarırken kafamı dağıtmama yarayacak olan lacivert kutuyu ellerimin arasına aldım. Kapağını açtıktan sonra, altın rengi, taşlarla süslenmiş gösterişli küçük saati gördüm. Gerçekten hoş bir görünümü vardı ve kesinlikle ucuz bir şey gibi durmuyordu. "Keşke almasaydım" fikri aklımı işgal ederken telefonumun titremesiyle ceketimin cebinden çıkardım. Ekranı kaydırdıktan sonra, mesajı açtım.

Gönderen: Barlas

-Stone Kafe, internette bulabilirsin. Güzel yanı, içerisinde çift kişilik bölmeler bulunması. Yani tanıdık biri kafeye girse bile, bizi görmesi imkânsız. İçin rahat olsun diye söylüyorum.

Kafenin çift kişilik bölmelerinden Barlas'ın bulunduğu bölüme girdiğimde, kahvesinden bir yudum alıyordu. Beni görür görmez fincanı yerine koyarak gülümsedi. "Geldin." Ses tonu, bunu hiç beklemediğimi gibiydi.

Başımı sallayarak rahatsız bir tavırla içeri girdim. Kafenin böyle bölmelerinin olması enteresandı. Küçük bir paravan kapısını oluşturuyordu ve toplum içinde rahatsız olanlar için ideal bir ortam sağlıyordu. Turuncu, yumuşak deri koltuğa oturup karşımdaki Barlas'a bakmaya devam ettim.

"Nasılsın?"

Sorusunu hızla yanıtladım. "İyiym, derhal konuya girer misin? Pek fazla vaktim yok."

Gözleri benden çekilip yukarı çaprazıma baktığında duyduğum sesle ben de dönmüştüm. "Siparişiniz nedir hanımefendi?"

Yanıp kurak bir tarlaya dönüşen boğazım, ne istediğimi çok kolay göz önüne serebiliyordu. "Buzlu bir limonata."

Genç, uzun boylu sarışın garson kafasını sallayarak isteğimi elindeki not kâğıdına yazdıktan sonra tekrar sordu. "Başka bir arzunuz var mı?"

"Hayır," dediğimde garson onaylayarak dışarı çıkıp paravanı kapattı. Başımı tekrar Barlas'ın dalgalı kahverengi saçlarının kapladığı yüzüne çevirdim. Saçıyla aynı tonda olan gözlerine baktım.

"Hava çok güzel değil mi?"

Gözlerimi devirdim, niye eveleyip geveliyordu? "Biraz daha böyle devam edersen tekrar o güzel havaya çıkacağım."

"Aras sana sinirlenince çok güzel olduğunu söylemiş miydi?"

Çarpık bir gülümsemeyle bana baktığında kaşlarımı çatıttım. "Peki kalkıyorum."

Ayaklandığımda elimden tutarak tekrar oturmamı sağlayıp konuştu. "Tamam dur, anlatıyorum, heyecanımı yenmeye çalışıyordum sadece."

Elimi elinin altından çekecekken tekrar kapı açıldı. "Buyurun limonatanız." Garson limonatayı masamın üzerine koyarken ben çoktan elimi çekmiştim. İçeceğe baktım. Buzlu bardak

bana göz kırpyordu adeta. Onu dinlemeden önce bardağa saldırıp kafama diktim.

Soğuk limonata beni ferahlatmak adına boğazımda yayılırken Barlas tekrar dudaklarını açtı. "Ben âşık oldum."

Gözlerimin tam içine bakarak söylediği bu cümle; boş bir ifadeyle ona bakmama sebebiyet verdi. "Eee?" derken limonatamdan birkaç yudum daha aldım. Bu konunun Aras'la ilgisi ne olabilirdi ki?

"Eee'si şu ki, sen onu tanıyorsun."

Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken başımı sol omzumun üzerine doğru eğdim ve işaret parmağımla kendimi göstererek sordum. "Ben, tanıyorum? Kimi?"

Diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra derin bir nefes alıp verdi, gerildiğini hissettim. Beklemediğim bir anda limonatamı alıp dibine kadar bitirdi, ardından bardağını sertçe masanın üzerine bırakarak konuştu. "Rana'yı."

Söylediği isim üzerine ağızda biriken tükürüğün genzime kaçmasıyla bir öksürük furçasına tutuldum. Neredeyse boğulacak gibi hissederken omzuma dokundu. "Eylül, iyi misin?"

Geri çekilerek sık nefesler aldım. "Barlas, sen ne dediğinin farkında mısın? Rana... Benim arkadaşım olan mı?"

"Evet, arkadaşın olduğunu sonradan öğrendim, neden şaşırdın?"

Yutkundum. "Senin..." Nefeslendim. "Senin bulaştığın işleri biliyor mu? Bir mafya örgütüne bağlı olduğunu?"

Umutsuzca başını salladı. "Ben de senden bu konuda yardım isteyecektim. Sadece işadımı kimliğimi biliyor. Kendimi ona tanıtacağım ama buna cesaretim yok. Üstelik Aras bana karşı bu kadar önyargılıyken..."

Ne diyeceğimi bilemiyordum... Barlas hakkında hiç kimse-den iyi bir şey duymamıştım, bu ilişkiyi nasıl onaylayabilirdim, arkadaşşıma bunu nasıl yapardım? Yapamazdım. Hızla kafamı olumsuz anlamda sallayarak ayağa kalktım. "Henüz yolun başındayken Rana'dan uzaklaşsan iyi olur. O seni kabul etmez. Aras ve bana hâlâ karşı çıkıyor." Sesim titriyordu. Fazlasıyla endişelenmiştim.

Çantamı alıp arkamı döndüğümde elimden tutarak tekrar beni durdurdu, yüzüne baktığımda bakışlarında belli olan hüznü sezdim. “Eylül, ben iyi biriyim.” Dudaklarımı dişleyerek elimi çektim ve arkamı dönüp paravanı açarak hızla oradan uzaklaştım.

Eve geldiğimde yaptığım, salonu boylu boyunca turlamaktan başka bir şey değildi. Aklım darmadağındı... Rana'nın bu ortama girmesini istiyor muydum? Hayır. Hayır, kesinlikle istemiyordum. Bize son geldiğinde, “Sana anlatacaklarım var,” demişti. Yoksa... Yoksa anlatacağı şey Barlas mıydı? Düşündükçe taşlar yerine oturuyordu. Salonun ortasında bir ileri bir geri gidip duruyordum. Beynim kazana dönmüştü. Barlas... O nasıl birisiydi? İtiraf etmeliydim, bakışlarına ve tavırlarına bakılırsa gerçekten âşık gibi duruyordu.

“Eylül, ben iyi biriyim,” deyişi aklıma geldi, cümlesindeki samimiyet gözlerinden belliydi. Ellerimi saçlarımda gezdiren tuttuğum nefesimi bıraktım. Tek başıma bu olayı çözmem mümkün değildi.

Kapının açılma sesiyle başımı o yana çevirdim. Aras'ın geldiğini biliyordum. Ellerimi serbest bırakarak bitkin yüzümle içeri girmesini bekledim. Siyah takım elbisesiyle her zamanki görünümünden taviz vermeden salona girdiğinde, gözleri hemen beni buldu. Kara bakışlarıyla yüzümü inceledikten sonra, halimi anlamış olacak ki gözleri kısıldı.

“Eylül, neyin var?” Seslice yutkundum. Nefes alıp verişlerim derinleşirken cesaretimi topladım, söylemem en iyisiydi. Bu konuyu tek başıma halledemezdim. Onun da bilmesi ve bana yardımcı olması gerekiyordu. Kurumuş dudaklarımı aralayaarak bilmem kaçınıcı kez derin bir nefes alıp sakince konuştum.

“Ben...” Soluklandım. İlk denemem başarısız olmuştu.

Tek kaşını kaldırarak sordu. “Sen ne?”

Tekrar nefes aldım ve, “Şimdi yapamazsam, bir daha hiç yapamam,” diye düşünerek tek nefeste konuştum. “Ben bugün Barlas'la buluştum.”

Bölüm Yedi

Asansör

“Ben bugün Barlas’la buluştum.”

Ağzımdan ışık hızıyla dökülen kelimelere karşın Aras’ın tepkisi, kısılan gözleri ve hafifçe eğilen başıyla bana bakarak dudaklarını aralaması olmuştu. “Ne yaptın?” Bu cümlenin soru mahiyetinde olmadığını anlamak için çok şey bilmeye gerek yoktu.

Seslice yutkunarak cesaret nefesi aldım. “Aras ama yemin ederim düşündüğün gibi değil. Birkaç gündür telefonumu arıyordu, benimle konuşacağı bir şey olduğunu söyleyip duruyordu. Ben de sen açarsın ve kavga çıkarırsın diye korktum, aklımdan bir sürü şey geçti yemin ederim. Sonra beni bir daha fazla rahatsız etmemesi ve derdinin ne olduğunu anlamak için buluştum.” İfadesini bozmadı, tepkisiz bir şekilde bana bakmaya devam etmesi ürkütücü bir hâl alıyordu. Tüylerim ürperirken ona doğru bir adım attım fakat bakışlarını üzerime çekmeye yetmedi.

“A-aras...” dedim fısıltı gibi çıkan sesimle. “Bir şey söylemeyecek misin?”

Yüzüne buz gibi bir gülümseme katarak kafasını bana doğru kaldırdı, kaşlarını kaldırdıktan sonra tebessümü kadar soğuk gözleri ve sesiyle konuştu. “Sana diyecek bir şeyim kalmadı.”

Kaşlarım çatılırken hayretle sordum. “N-ne?”

“Ne dediğimi duydun,” deyip salondan çıkmak için bir adım attığında hızla önüne geçtim.

“A-aras dur, dinle bir-”

“Çekil önümden.”

Sert sesi kulaklarımı delip geçerken engellemeye devam ettim. “Çekilemem, önce beni dinlemelisin.”

“Eylül çekil, yoksa incineceksin!”

Kollarımı iki yana açarak önünde adeta bir barikat oluşturdum. “Bak, onun benimle, bizimle bir alakası yok. Bana söyledi, Rana’yı seviyormuş. Ama bu fikir benim hoşuma gitmedi. Aras, Rana’yı uyarmalıyız. Ben o yüzden...”

“Lan bana ne Rana’sından, Barlas’ından, osundan busundan!” Bağırmasıyla yerimde titredim. Bakışları tam olarak gözlerime odaklandığında ekledi. “Beni ilgilendiren sensin, anladın mı?! Başka kimse umurumda değil!” Söylediklerinin anlamı beni bir yandan etkilerken diğer yandan kızgın suratı korkmamı önleyemiyordu.

Dudaklarımı açarak şu anda olabilecek en alakasız cümleyi kurdum. “Bana lan deme!”

Doğal olarak dediğimi umursamayıp tek eliyle sertçe çenemi kavradı ve yüzümü havaya kaldırıp kendi suratına yaklaşmama sebep oldu. Kara irisleri gözlerime daha çok yaklaştığında öfkeli ses tonuyla uyardı. “Bundan sonra sen de sadece kendini düşünerek benden gizli işler çevirmeyeceksin. Yoksa... Yoksa o küçük ağzını...”

Ellerinin çenemi sıktığının farkında mıydı? Bunu kasten mi yapıyordu bilmiyordum ama kemiklerimde hissettiğim acıyla konuya odaklanmam zorlaştı. “Canım acıyor.”

Birkaç saniye daha duymamışçasına öyle durduktan sonra, simülasyondan çıkar gibi alnını alnıma yaslayıp çenemdeki elini gevşetti. “Ne tesadüf.” Nefeslerimiz birbirine sürtüşürken yumuşadığını sezdim. Daha yeni aramız düzelmişken tekrar küsmeyi istemezdim. Yakınlığımızın olası bir duruma hazırlandığını düşündüm. Lakin o, düşündüğümün aksine kapattığı gözlerini açarak beni itekledi. Hafifçe sağa doğru savrulduğum-

da bozulan barikatımın verdiği boşluktan ilerledi. Birkaç saniye öylece durdum. Üzerimde oluşturduğu etki kalktığında durumun farkına vararak hızla arkasından ilerledim. Kapıya vardığını anladığımda adımlarımın onu durduramayacağını anlayarak hızla seslendim. “Nereye!?”

“Cehennemin dibine!” dedi ve seri bir hareketle açtığı kapıyı kapatarak dışarı çıktı. Yürümeye devam ederek ben de kapının önüne geldim, kolunu kavrayıp açmaya niyetlendim. Aşağı yukarı doğru açmaya çalıştım ancak nafileydi, kapı açılmıyordu. Evi üzerime mi kilitlemişti?

“Aras!” diyerek kapıya vurup arkasından bağırdım. Kapıyı yumruklarken devam ettim. “Aras aç kapıyı! Nereye dedim! Aras! Ya, bekle beni!”

Asansörün sesini duyduğumda, haykırışlarımın bir yararı olmadığını kanaatine vardım. Umutsuzca kapıya birkaç defa daha vurduktan sonra elim yavaşladı, ardından durdu. “Aras,” dedim kapıya dönükken yenilgi dolu bir nefesle, ardından aklıma gelen yeni fikirle telefonuma doğru koşar adımlarla ilerledim.

Neredeydi... Nereye koymuştum? Salona baktım, sehpanın, koltukların üzerine... Mutfığa girmediğimden oraya bakma gereği duymadım. Yoksa girmiş miydim? Başımı sallayarak kafamdaki fikirleri yok saymaya başlarken eşofmanımın cebinde hissettiğim ağırlık bana kendini hatırlattı. Telefonum cebimdeydi, kafa kalmamıştı ki! Titreyen ellerimle ekranı kaydırıp bir tuşuna basarak hızlı aramada olan Aras’ın aranmasını sağladım.

Sahtekâr Kabadayı Aranıyor...

Çaldı...

Çaldı...

Çaldı...

Ve kapandı. Topuğumu sertçe yere vururken yeni sargısını çıkardığım ayağımın sızlamasını önemsemeden tekrar aradım, fakat sonuç yine değişmedi. Birkaç defa sonra yaptığımda aldığım yanıt daha iç karartıcıydı.

“Aradığınız numaraya şu anda ulaşılamıyor; lütfen daha sonra tekrar deneyiniz. The person...” Kadın İngilizce konuşmaya başladığında telefonu kapatıp, “Ne yapmalıyım?” diye düşünürken tek elim-

le saçlarımı karıştırdım. Aras'a bu olayı söyledikten sonra, –en azından Barlas'ın benimle değil, Rana'yla bir alakası olduğunu anladıktan sonra– çok da kızmayacağını sanmışım. Düşünceleirim birbirine girerken Barlas'ı aramayı düşündüm. Aras'ın nereye gittiğini anlamak zor değildi. Ama hatalı bir duruma düşmek istemediğim için yapmadım.

“Kendini düşün, kendini düşün...” diye mırıldandım kendi kendime bir ileri bir geri giderken. Ardından yapamayacağımı anlayıp daha mantıklı bir numarayı tuşladım. Birkaç çalıştan sonra açılmıştı. “Alo?”

“Pusat... İyi geceler ben Eylül.”

“Eylül, hayırdır?”

Tuttuğum nefesimi bırakarak konuştum. “Biz... Aras'la tartıştık, Barlas yüzünden. Sinirlenip çıktı, kapıyı da üzerime kilitledi, Pusat yardım et, kötü bir şey yapmasından korkuyorum.”

Sesim titrerken araya girdi. “Şşş, sakın ol, nereye gittiğini biliyor musun?”

Karşımdaymış gibi olumsuz anlamda kafamı sakladım. “Hayır, Barlas'ın yanına gitti büyük ihtimalle.”

“Tamam, endişelenme ben bulurum onu.”

Rahat bir nefes vererek, “Sağ ol Pusat,” dedim. Telefonu kapattığımda endişemden taviz vermeyerek salona doğru yürüdüm. Koltukların üzerine geçtiğimde vehim duygusu ne ruhumu ne de bedenimi terk etmişti. Pusat sayesinde biraz hafiflemişti o kadar.

“Off!” diyerek oturduğum koltuğa uzanıp başımı sertçe koltuğun koluna attım. Ne yapabiliyordim? Anahtarımı bulup peşinden çıksam... Ben anahtarımı nereye attığımı hiçbir zaman hatırlamazdım ki! Hem onun peşinden gitmem onu daha da sinirlendirirdi. Madem kapıyı üzerime kilitlemişti, bu dışarı çıkmayacaksın kesin kuralıydı. Normalde buna boyun eğmezdim fakat şimdi suçlu pozisyonundaydım, susmak ceza payımı hafifletebilirdi, konuşmak veya yaptığım herhangi bir aykırı hareket aleyhime ceza olarak bana geri dönerdi.

“Kalk.” Gece ne zaman uyuduğumu bilmiyordum ancak duyduğum bu ses beni uyandırmaya çalışırken huzursuz olan içimle gözlerimi açmam gecikmemiştii.

Uykulu halimi es geçerek hızla doğrulup karşımda duran Aras’a heyecanla ve gereksizce sordum. “Geldin mi?”

Sorumu es geçerek kaşlarını kaldırıp odayı gösterdi. “Kalk üstünü giyin. Çıkıyoruz.”

“Nereye?” diye sorduğumda cevap vermeden arkasını dönerek odaya doğru yürümeye başladı.

“Lafımı ikiletme. Hadi.” Esnedikten sonra hızla başımı sallayarak ayağa kalktım. Odamıza girdiğinde arkasından ilerledim. O gömleğini değiştirirken ben kıyafet arıyordum.

“Nasıl giyineyim? Nereye gidiyoruz?” diye sorduğumda cevap vermeden banyoya doğru ilerlemeye devam etti. *Zor adam!* Ellerimi sıkarak aklıma gelen fikirle dolaptan seçtiğim mini, dar kalem eteği çıkardığım eşofmanımın ardından giydim. Üzerine geçirdiğim sıfır kol beyaz gömleğin üzerine düşen saçlarımı toplayarak boynumun açıkta kalmasını sağladım. Banyo kapısının açılma sesini duyduğumda ellerimi açarak ona doğru döndüm.

“Olmuş mu?” Siyah gözleri baştan aşağı beni süzdü, dudakları kendinden bağımsız bir şekilde aralanırken iradesini zorladığını tahmin edebiliyordum.

“Üstünü giyin dedim.”

Baştan aşağı kendime battıktan sonra, “Giyindim işte,” dedim anlamamış gibi. Burun kemiğini sıkarak gözlerini kapatıp açtı, sabır diler gibi bir hali vardı.

“Eylül, şimdi gelip seni giydirmemi ister misin?”

Bezgin bir halde oflayarak kafamı geriye attım. “Nasıl giyineyim diyorum cevap ver o zaman!”

“Lan beni delirtme her zamanki gibi giyin işte!”

“Bana lan deme ben senin karınım!”

“Evet, karımsın ve biraz daha bu kılıkla durursan sana bunu uygulamalı olarak hatırlatacağım,” dedi ve son bir kez beni süzdükten sonra kapıyı sertçe kapatarak dışarı çıktı. Kaşlarımı çatılırken dişlerimi sıktım ve ellerimi yumruk yaparak başımı

geriye doğru eğdim. Tek tahminim, bu hareketleriyle bana çek. tirccek olduğuydu.

Araba durduğunda, ön camdan açık otoparkına girdiğimizi tamamen mavi camlardan oluşan şirket tarzı binaya baktım. Aklımda çeşitli sorular dönerken indiğini fark ettiğim Aras'ın arkasından hızlıca indim, ardından peşinden ilerlerken sordum. "Burası neresi? Neden geldik?"

Nihayet koşar adımlarla yanına yetiştiğimde bana bakmadan cevapladı. "Yeni işyerin."

"NE?" dedim, elimle kafamı kaşırken. Yanlış mı duymuştum? Binanın döner kapısından içeri girdiğimizde etrafta siyah takım elbiseli bir sürü adamın olduğunu gördüğümde kafam iyice çorba oldu.

"Hoş geldin abi." Bu sesin sahibi, orta boylu, hafif kilolu, dalgalı saçlara sahip yirmili yaşların sonlarında bir adamdı. Siyah takımının içine giydiği kırmızı gömlek ona farklı bir hava veriyordu, ayrıca ses tonu da biraz komikti. Aras adamı başıyla onayladığında bize eşlik ederek asansörün düğmesine bastı. Amacımızı merak ediyordum, neden buradaydık? Burası neresiydi? Benim burada yapabileceğim ne işi olabilirdi?

Asansörde son katın düğmesine bastığında kapı kapandı, ardından kırmızı gömlekli adam konuşmaya devam etti. "İsteğin üzerine bugün Kara Ziya'yı çağırdık. Seninle bir görüşme yapmayı kabul etti."

Aras memnun bir şekilde kafasını salladığında, "Ziya Kim?" demek istedim ancak yapmadım. Biz Aras'ın ofisine mi gelmiştik? Benim yeni işyerim?

Beynim allak bullakken asansörün kapısı açıldı. Kırmızı gömlekli, ellerini karnında birleştirip başını öne eğerek geçmemizi bekledi. İlk adımı ben atacakken Aras, elini önüne engel yaparak kendisinin önce çıkmasını sağladı, arkasından ilerlerken yüzümü buruşturdum.

Odun herif.

Bu kat, kahverenginin hâkim olduğu bir bölümdü, kasvetli lakin modern ve zengin bir havası vardı. Tavandaki spot ışıkları katın karanlığını gizliyor, gözle görülür bir aydınlık sağlıyordu. Burada fark ettiğim ilk önemli şey, masa başında genç ve güzel bir kızın oturuyor olmasıydı.

“Yelda.” Aras’tan çıkan bu isim üzerine kız, direkt olarak ayağa kalkıp uzun boyu ve düzgün fiziğini gözler önüne serdi. “Bundan böyle alt katta çalışıyorsun.”

“Neden?” Teni neredeyse bir siyahî kadar esmer olan kızın bu şaşkın ve haklı tepkisine karşın Aras sadece baktı. Ardından önüne döndüğünde kız korku dolu bir tavırla titreyen ellerini kullanarak masasındakileri eline alıp asansöre doğru adımlar atmaya başladı. Kırmızı gömlekli komik sesli adam kınayan bakışlarla kızın asansöre binmesini izledi.

Ardından konuştu. “Bu kızdan hiç hazzetmiyordum zaten.”

Aras, adamın söylediklerini takmadan, “Sen,” dediğinde kırmızı gömlekli ve ben bakıştık, kime demiştin? Ardından başını biraz bize doğru çevirip kaşlarını bana doğru kaldırdı. “O masaya geç.”

Yutkunarak kafamı sallayıp dediğini yapmaya koyulduğumda komik sesli konuştu. “Yenge bizimle mi çalışacak?”

“Soru sorma Anıl,” diyerek kahverengi büyük kapıyı açıp odasına geçti Aras. Ben mi? Masaya oturup ne yapmam gerektiğini çözümlemeye çalıştım.

“Kolay gelsin yenge.” Anıl’ı başımla onayladım. Aras’ın arkasından odasına girdi. Oturduğum yerde dirseklerimi masaya koyarak ellerimi çenemin altına yerleştirdim. Kolay gelecek miydi sahiden? Ben ne yapacaktım burada? Şimdiden canım sıkılmaya başlamıştı bile. Amacın ne Aras? Kim bilir kafanda neler dönüyor senin!

Duyduğum asansör ziliyle kafamı kaldırıp merak içinde gelene baktım. “Pusat?”

Bana bakmadan Aras’ın odasına doğru ilerleyecekken durdu ve olduğum tarafa doğru döndü. “Eylül?” Gözleri şaşkınca açılırken devam etti. “Ne işin var senin burada?”

Kaşlarını bükererek suratına Küçük Emralı efekti yerleştir-

dim. "Dünden beri benimle konuşmuyor, sabah da eve geldi, uyandırdı beni buraya getirdi, yani ben de bilmiyorum."

Yüzüne gelen gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. "Aras seni buraya getirdiyse... Çekeceğin var demektir."

Oflayarak ona baktım. "Ya zaten korkuyorum, körükleme korkumu."

Başını salladı. "Korkma, belki de sadece yanında tutmak içindir."

İşaret parmağımı yanağıma yerleştirdim. "Olabilir mi?"

"Bir ihtimal..." dedikten sonra göz kırparak Aras'ın odasına geçti o da. Bıkkın bir nefes vererek başımı geriye yaslayıp odanın tavanını süzmeye devam ettim.

Asansörün kapısı bu kez açıldığında içeri giren yüz, tanıdığım bir sima değildi. Ellili yaşlardaki, saçlarının siyah boyadan oluştuğu belli olan bir adam ve arkasında koruması olduğunu tahmin ettiğim iki iri yapılı kişi vardı.

"Karahanlı odasında mı?"

Siyah saçlı adam bana yönelik bir cümle kurduğunda önce kafamı salladım. "Evet, hemen geldiğinizi haber veriyorum."

Adam burnunu çekerek sert bir tavırla önüne döndü, ben ise heyecanla ayağa kalkarak ürkütücü duruşa sahip adamların yanından geçip Aras'ın odasının kapısını araladım, Anıl, Pusat ve Aras bir anda bana baktıklarında ellerimi birbirine geçirerek nazik bir şekilde Aras'a ithafen konuştum.

"Ziya Bey geldi *efendim*." Efendim, kelimesini vurgulamıştım.

Aras ciddi ifadesini bozmadı. "İçeri al."

"Peki *efendim*," diyerek aralık bıraktığım kapıyı daha fazla açarak Ziya Bey ve korumalarının görünmesini sağladım, elimle içeriyi gösterip "Buyurun," dediğimde, kelimem biter bitmez içeri girmeye başladılar.

Toplantı bitip tanımadığım adamlar gittikten sonra, boşları almak için tekrar odaya girdim.

"Bu kumarhaneyi satın almak biraz riskli, Azad Kılıç'ın da orada gözü var. Başımıza bela olabilir."

Anıl'ın kurduğu cümle üzerine Aras keskin bakışlarındaki ifadeyi değiştirmeden koltuğuna yaslandı. "Hiçbir bok yapamaz. Orayı gözlerinin önünde alacağım. Gıkı çıkarmayacak."

"Abi, adam yıllardır orası için yatırım yapıyor; işine karışmak gibi olmasın ama onunla aşık atacak seviyeye gel..."

"Anıl!" Arasın bağırması üzerine elime tepsiye yerleştirmek için aldığım fincan tabağı yere düştü ve ortalığa yayılan şingirtı dikkatleri bir anlığa kendisine çekti. Apar topar tabağı yerden alıp tepsiye koyduğumda, Aras sakin bir şekilde devam etti. "Buraya inancın yoksa defol git. İnançsız insanları yanımda tutamam, bir faydası olmaz."

Anıl başını önüne eğerek pişman bir şekilde konuştu. "Yok abi, estağfurullah. Öyle demek istemedim..."

"Neyse ne..." dedi Aras ben tepsiyi kaldırdığımda. "Toplantı bitmiştir, çıkabilirsiniz."

Pusat ve Anıl, Aras'ı onaylayıp odadan dışarı çıkmak için kapıya geçtiklerinde kapı kendiliğinden açıldı ve iki adam durmak zorunda kaldı. Eda'nın yüzü görüldüğünde, Pusat'la karşı karşıya geldiğinden olacak birkaç saniye duraksadı. Pusat, Eda'yı süzdü, hemen sonrasında dudakları bir şey söylemek ister gibi aralandı. Ancak Eda, buna fırsat vermeden boğazını temizleyip kapının kenarından çekilerek geçmeleri için yol açtı. Pusat bir an duraksasa da uzatmadı ve önüne dönerek kapıdan çıktı.

Eda, iç çekerek çok kısa bir an baktı eskiden sevdiği adamın arkasından. Sonra nefeslenip bize doğru döndü. Ela gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz ırice açıldı ve, "Eylül?" diye sordu. Topuklularıyla bize doğru gelirken, "Ne işin var senin burada?" dedi.

Omuz silktim. "Artık burada çalışıyorum."

Söylediğimle beraber kaşları gözlerinin üzerine indi. "Nasıl yani?"

Kısa bir an Aras'a baktım ancak o bana değil de önündeki

dosyaya bakıyordu. Hemen Eda'ya döndüm. "Aras'ın isteği üzerine."

"Uuu," derken, yaramaz bir ifade alan güzel suratındaki gözleri kısıldı. "Demek seni bir an bile görmese özlüyor," dedikten sonra Aras'a baktı. "Sen ne sıra bu kadar romantik oldun yahu?"

Aras kafasını önündeki dosyadan kaldırıp başını sallayarak konuyu geçiştirdi ve koltuğu işaret etti. "Geç Eda, geç." Ses tonu sertti, uzatmamasını işaret ediyordu.

Eda, onun dediğini yapıp yüzündeki gülümsemeyle koltuğa doğru yürürken topuklularının sesi odada yankılandı. Neden geldiğini merak ettiğimden odadan çıkmadım ve Eda'nın karşısındaki deri koltuğa oturdum. Vücudum oturmamla beraber rahatlarırken esneme isteğimi bastırmaya çalıştım.

Eda, beklemeden konuştu. "Aras, seninle bir şey konuşacaktım."

"Biliyorum." Aras onu yanıtladığında ben oturduğum sandalyede uyuma peşindeydim.

"Hazal uyandı, birkaç güne çıkışı yapılır. Yani bizim isteme merasimi gerçekleşecek..." Eda bildiğim konuları konuşurken uykuya dalmaya hazırdım.

"Bir saniye Eda." Aras, Eda'yı susturduğunda bana bakarak ilgimi kendisine çekti. Uyku mahmuru gözlerimi onun kaplara irisleriyle buluşturdu. "Eylül, sen niye buradasın?"

İlk önce cümlenin anlamını kavramaya çalıştım, ardından dudaklarım aralandı ama doğru düzgün bir kelam edemedim. "B-ben... Yani, Eda..."

Utanç duvarları bedenimde teker teker yükselirken kaşlarını kaldırarak dışarıyı gösterdi. "Masana geç."

Hiç beklemediğim bu sözlerine karşılık, boş boş yüzüne bakarken söyleyecek bir şey aradım. Daha sonra vazgeçip Eda'nın şaşkın bakışları arasında, "Peki," diyerek hızla ayağa kalktım. Hem, aramıza giren bu soğukluğa karşı üzülmüş, hem de beni dinlememesine karşın sinirlenmişim. Derin bir nefes alarak kapısını kapattım. Kendi masama geçip döner koltuğa oturdumda ne yapsam diye düşünürken öfkeli oflamalarımla başımı masaya gömdüm.

Adi herif! İnatçı! Ne olur bir dinleseydi? Barlas'la buluş-

mamda en ufak bir art niyet yoktu, bunu neden anlamıyordu? Neden aramıza buz gibi bir hava ekliyordu? İyi niyetimin karışığı bu muydu yani?

Soğuk ellerimi enseme koyarak ferahlamaya çalıştım ancak nafileydi. Zehirli bir hap almışçasına acı çekiyordum, kalbim niye bu kadar sızlıyordu? Yanan gözlerim pişmanlıkla dolup taşıtığında dünü hiç yaşamamayı diledim. Ne kadar imkânsızdı... Barışmak ne kadar zamanımı alırdı, ne yapmalıydım? Hiçbir fikrim yoktu.

“Eylül, neler oluyor yine?”

Başımı kaldırarak nihayet Aras’ın odasından çıkan Eda’ya baktım. Sonrasında burnumu çekerek elimle masamın önündeki sandalyelerden birini işaret ettim. “Otur Eda, konuşmamız lazım.”

Dediğimi ikiletmeden karşımdaki sandalyelerden birine oturdu, ardından suratını bana çevirdi. Boğazımı biraz olsun rahatlatmak için nefes aldım. Ardından soran gözlerle bana bakan Eda’ya olanları sırasıyla, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlattım.

“Ah Eylül, ah... Sana ben de kızmak istiyorum fakat olan olmuş. Geçmişten konuşmak yerine şimdiki zamanı kurtarmalıyız.”

Onu beden diliyle onayladım. Haklıydı, fakat ne yapabilirdik ki? Nasıl kurtarabilirdik? Benimle konuşmuyor, kendimi ifade etmeme imkân tanımıyordu. Düşünmek yerine söyledim. “Evet, ama nasıl? Benimle konuşmuyor bile, ağzımı açtığım an kelimelerimin önüne görünmez bir balta yolluyor... Beni dinlemesi için kilitli bir zindanda kalan çaresiz iki mahkûm gibi olmamız gerek sanırım...”

Eda beni pürdikkat dinlerken bir anda bal rengi gözleri parladı. İnci kadar beyaz ve parlak dişlerini gözler önüne serdiğinde aklına bir şey geldiğini anlamıştım.

“Demek kilitli bir zindan...” diye mırıldandığında kirpiklerimi birbirine yaklaştırdım.

“Yani?”

Beni başıyla onayladı. Ardından bakışlarına bir kedi efekti yerleştirdi. “Eylül, merak etme, bugün o konuşmayı yapacaksın...”

Çıkış saati geldiğinde heyecanla Aras'ın çıkmasını bekledim. Masamı toparlamış, ceketimi omuzlarıma atarak çantamı omzuma asıp ayakta hazır bir vaziyette bekliyordum. Kapı açıldı. Yüzüme sıcak bir gülümseme yerleştirdim, fakat kafasını eğerek bana bakmadan yürüyüp asansörün önüne geçtiğinde yüzümdeki gülümseme yarıda kaldı. "Yılmak yok Eylül!" diyerek kaldırdığım çenemle arkasından ilerledim.

"Ne kadar da yorucu bir gündü! Eve gider gitmez uyuyacağım," dediğimde yanıtız bırakarak açılan asansör kapısından içeri girdi. Kapatmasına fırsat vermeden peşinden içeri âdetâ dalış yaptım. Kapılar kapanırken devam ettim. "Biliyor musun aslında benim asansör fobim var. Yani hep ya düşerse diye düşünüyorum. Ama senin yanında korkmuyorum bunu fark ettim."

Cevap vermek yerine boğazını temizleyerek zemin kat düğmesine bastı. Asansör birkaç kat indikten sonra bir anda sesi kesildi, ışıkları söndü. Tedirginlik yüreğimi kaplarken fırsattan istifade Aras'ın ceketini kavradım. "Aras... Ne oluyor?"

Asansör durduğunda göz gözü görmüyordu. "Aras... Niye durdu bu?" Beline iyice sarıldığımda sesimin titremesine özen göstermişim. "Düşecek mi yoksa?!" diye neredeyse bağırarak sorduğumda, "Sakin ol," dedi. Pekâlâ, nihayet bana karşı bir şey söylemişti. Bu da bir gelişme sayılırdı. "Acil düğmesi işe yarayacaktır."

"Tamam..." derken soluklarımı endişeyle doldurdum. "Tamam, telefonumun ışığını açayım, daha rahat görebilesin," diyerek uçuş moduna aldığım telefonu cebimden çıkardım. Ve flaşı açtım. O sırada telefonun ekranına baktım. "Olamaz! Telefon da çekmiyor. Aras çabuk çıkar bizi buradan, daralıyorum."

Dediğimde, elini omzuma attığını hissettim. Güzel, bu daha da iyi bir gelişmeydi. Okyanus kokusu kendini hissettirirken "Şşş... Hiçbir şey olmayacak," diyerek acil düğmesine bastı.

Kısık sesli bir küfür ettiğinde, "Ne oldu?" diye sordum.

"Sanırım elektrikler kesilmiş, düğme çalışmıyor."

“Ne?!” diye haykırdım, sesim ağlamaklı bir hal almıştı. “Aras, şaka yaptığını söyle.”

Kolunu omzumdan çekerek kapıyı yumruklamaya başladı. “Kimse yok mu?! Yardım edin!” diye bağırmaya başladığında hızla yere çöktüm, plan işe yarayacak gibi duruyordu.

“Ne yapacağız? Kalbim deli gibi çarpıyor. Nefesim kesilecek gibi.” Oyunculüğümü biraz daha ilerletip cenin pozisyonu alarak başımı dizlerime yasladığımda, ayak seslerini duydum.

Yanıma çöktü, “Korkma,” dedi. “Buradayım.”

Gülümseyerek kafamı hızla kaldırıp omzuna yasladım. “Buradasın evet. Varlığını hissetmek öyle bir huzur ki, başka hiçbir duyguya ihtiyacım yokmuş gibi.” Biraz daha sınaştım. Tepki vermediğinde nefesimi tazeledim. “Bana bunu yapma Aras. Böyle davranarak içimi savaş meydanına çeviriyorsun. Tüm duygularım ağır yaralı.”

“Sana nasıl davranacağımı şaşıırıyorum,” dediğinde kafamı kaldırarak telefonumun flaşının aydınlatığı esmer yüzüne baktım.

Sonrasında yine kendimi açıklamayı denedim. “Buluşmaya Eray’la gittim, tek değildim, kapıda bekliyordu. Sana yemin ederim, kızmanı gerektirecek bir olay yaşanmadı.”

“Bana sormadan gitmen, kızmamı gerektirecek bir olay değil mi?”

“Sana sorsam izin verecek miydin?”

Açık yüreklilikle yanıtladı. “Hayır.”

“Eee?”

Burun kanatları genişlediğinde nefes aldığını sezdim. Çene-si kasıldı, eski haline dönmeden konuştu. “Bana sorsan, gidip o psikopat yavşak oğlunu ölene kadar dövüp bu dünyadan bir pisliğin kalkmasını sağlayacaktım...”

Bense onu inanamaz bakışlarla tamamladım. “Sonra hapis-hanelere düşecektin ve ben sana sıırıslıklam tutulmuşken yollarını gözleyecektim, değil mi?”

Bakışlarında farklı bir hissiyat sezdim. Normalde asla oku-yamazdım irislerinin içindekileri, asla tahmin edemezdim dü-şüncelerini. Fakat şimdi, hafif bir çaresizlik kırıntısı sezmiştim.

Ben o fikri henüz doğrulayamadan konuştu. “Eylül, sana değer verdiğimi itiraf ettiğimden beri, beni seni kaybetme duygusuyla sınıyorsun.”

Söylediğiyle, kalbimin üzerine bir ok atılmış gibi hissettim. Bunu bilerek yapmıyordum, sadece, olaylar bir şekilde o raddeye geliyordu... “Bu, kasıtlı yaptığım bir şey mi sence?”

“Bilmiyorum,” derken sesi mırıltıdan farksızdı.

“Değil. Sadece tüm aksilikler beni buluyor. Numaramı Barlas’a ben vermedim, kendisi bulmuş. Arama dedikçe aradı, niyetinin kötü olmadığını söyledi. Yani sahiden iyi duruyor, seninle de iyi olmak istiyormuş. Gerçekten, gözlerinde o samimiyeti gördüm.”

“Gözlerinin içine kadar baktın, öyle mi?”

Başımı arkama atıp, “Aras!” diye inledim. “Adamın benimle bir ilgisi yok. Rana’dan hoşlanıyormuş işte. Niye uzatıyorsun?”

“Çünkü o çocuk ruh hastası, anladın mı?” diye çıkıştı birden. “Tımarhaneden yeni çıktı, gözlerindeki o manyaklığı halen görebiliyorum.”

“N-ne?” dediğimde, irileşen gözlerim, kekeleyen sesim ve açık kalan dudaklarım şaşkınlığımı çok kolay belli etmişti.

“Doğru duydun,” dedi Aras. Ve bu, yalanlamasını isteyen ruhumu biraz daha ürpertti. “Barlas ağır bir şizofreni dönemi atlattı. Oradan çıkalı birkaç ay oluyor.”

Dehşete düşmüş bir vaziyette ellerimi yanaklarımın üzerine koydum. “Bunu neden daha önce söylemedin?”

“Çünkü zaten yeterince ürkektin.”

Yutkunmaya çalıştım. “Rana... Rana’nın bundan haberi var mıdır?”

Omuz silkti. “Merak etme, o kız da pek akıllı gözükmüyor, iyi anlaşırlar.”

Kınarcasına suratına baktım. “Böyle bir şey söylenir mi?”

“Ne, o da benden pek hazzetmiyor.” Konuyu unutarak kurduğu cümleye karşın gülümsememi tutamadan ellerimle yüzünü kavradım, bunu daha sonra konuşurduk. Şimdi, tam da şu anda ilgilenmem, gönlünü almam gereken bir koca vardı.

Gözleri gözlerime dokunurken başparmağımla yanagını ok-

şadım. “Ben senden hazzediyorum biliyor musun?” Bunu nasıl böyle korkmadan, çekinmeden, cesurca söyleyebilmişim bilmiyordum.

Aras biraz bekledi, öylece bana baktı, derinden baktı, ruhu mu okumak ister gibi süzdü. Sabahtan beri bu etkileyici bakışlarının siftahını yakalamamıştım, kalp ritimlerim bundan olacak ki biraz daha hızlandı. Sonra toparlanarak sesini duyurdu. “Duyamadım, ne dedin?”

Bilerek yaptığını biliyordum bu yüzden gülümsedim ve umursamadan tekrar göğsüne sindim. “Seni çok seviyorum,” dedim, cesaretliliğin kombosunu göstererek. Her ne kadar o henüz bana söyleyememiş olsa da, ona karşı bu cümleyi kurmak benim içimi ferahlatıyordu.

Nihayet elleri beni sardığında, “Beni delirteceksin,” diye itiraf etti.

Bir şey söylemeden gövdesine sığındım. “Affet beni. Yoksa özür dilediğimi belirten bir pankart yaptırıp bir de kemancı tutacağım. Benim gücüm Paris’e yetmez.”

Güldüğünü duydum. Gülümsemesi niçin benim içimi gıcıklıyordu, yoksa aşk burada bile mi devreye giriyordu?

Dudakları saçlarımın üzerine değdiğinde elektrik şoku yemiş gibi gözlerimi büyüttüm, bu kabul görevi mi görüyordu? Bir an sonra ömrüm boyunca duymaktan sıkılmayacağımı bildiğim kadife sesini işittim. “Beni sensizlikle imtihan etme, bana sensizliği düşündürme Eylül. Ben bu sınavı geçemem, yapma güzelim.”

Tüm uzuvlarım titredi, kalbimdeki birkaç kelebek daha dönüşüm evresini tamamlayıp gezintiye çıktı. Midemden tatlı bir ılıklik bütün vücuduma yayıldı. Derken kokusunu, sanki bir daha hiç koklayamayacakmış gibi içime çekip ona karşılık verdim. “Bensizliği tatmayacaksın Aras, söz veriyorum. Ölüm acı tozlarını üzerime serpmiş olsa bile, bir yanım hep seninle kalacak.”

Bölüm Sekiz

Davetiye

“Bensizliği tatmayacaksın Aras, söz veriyorum, ölüm acı tozlarını üzerime serpmiş olsa bile, bir yanım hep seninle kalacak.”

Kolu omzumu sıkıca kavrarken, “Ölümü anma,” dedi keskin bir ses tonuyla.

Ölüm, onun zayıf noktasıydı. Tüm sevdiklerini acımasızca elinden alan, bir yaşam gereği idi. Başımı ona doğru kaldırdım. Parmaklarımı yüzüne çıkarıp hafif hafif yanaklarında gezirken bakışları oraya takıldı. Gülümseyerek konuyu değiştirmeye yeltendim. “Beni affettin mi?”

Gözleri gözlerime odaklandığında, birkaç saniye sonra aralandı dudakları. Cevap vereceği sıra çalan telefonu dikkatleri dağıtmıştı. Tam da sırasıydı sahiden! İnsana iki dakika romantik an yaşatmıyorlardı.

Kaşlarını çatarak kolunu omzumdan çekip ceketinin cebinden telefonunu çıkardı, ben onu izlerken telefonunu açtı ve kulağına götürdü. Arayan kişi birkaç cümle bir şey söylediğinde Aras, “Anıl, boş ver şimdi onu. Ofisin asansöründe kaldık, birini bul çıkar bizi buradan,” dedi.

Çıkarmasaydı ya, iyiydik biz böyle.

“Çabuk ol.”

Suratıma sahte bir sevinç yerleştirdim. “Kurtuluyor muyuz?”

Cevap vermek yerine şüpheli bakışlarla bana baktı. “Sen telefon çekmiyor dememiş miydin?”

İlk iki saniye kirpiklerimi kapatıp açtım. “Ec, şey...” *Haydi ama!* Ensemi kaşıyarak yutkundum ve aklıma gelen en uygun yalanı öne sürdüm. “Benimki çekmiyordu...”

Kaşları havalandı. “Öyle mi? Ver bakayım telefonunu.”

İşte şimdi yandın Eylül! Ona verecek bir yanıt ararken birden ışıkların yanması, ardından asansörün ses çıkarak hareketlenmesiyle odak noktam değişmiş gibi ellerimi birbirine çarptım. “Kurtulduk Aras! Ay, çok şükür, nasıl korktum sen olmasan ben şimdiye bayılıp düşmüştüm.” Gözlerimi ona çevirmemeye dikkat ederek hızla ayağa kalkıp üstümü silkeledim. Çantamı tekrar omzuma astığımda asansörün kapısı açılmıştı. Karşımdaki lacivert kıyafetli hizmetli bize bakarken, “İyi misiniz?” diye sordu merakla.

Ben kafa sallamakla yetindiğimde Aras, arkamdan gelerek konuştu. “Bu asansör niye arızalanıyor, neden ilgilenmiyorsunuz?”

Adam ellerini bilmiyorum şeklinde kaldırarak ince dudaklarını kullandı. “Abi ben de bilmiyorum, birisi şalterleri indirmiş. Anlamadım ki kim yapar.”

Omuzlarımı kaldırarak arkamı dönüp hiçbir şey duymamış gibi Aras’a bakmadan çıkışa doğru ilerlemeye başladım. Biraz daha burada durursam tüm foyam iyice ortaya çıkacaktı. Bunu kaldıramazdım. Neden bir şey de sorunsuz bir şekilde hallolmuyordu ki?!

“Demek birisi şalterleri indirmiş.”

Paytak paytak döner kapıya doğru ilerlerken duyduğum sesle elektrik şoku yemiş gibi sıçradım. Sonrasında masum masum karşılık verdim. “Çok ayıp, kim yapmış böyle bir şeyi? Çocuk oynucağı mı bu?”

Elimle şüpheliyi merak eder gibi çenemi kaşırken, “Eylül,” dedi.

Boğazımı temizleyerek yavru kedi bakışlarıyla ona döndüm. “Efendim?”

“Bu işte senin parmağın var, değil mi?”

Bir adım gerileyerek gözlerimi büyüttüm. “Kim, ben mi?” Güler gibi yaptım. “Daha neler canım... Ben asansörden korkarım dedim ya...”

O bana doğru bir adım atıyor, ben ise aynı anda geriliyordum. “Sen... Küçük şeytan...”

“Aras, günahımı alıyorsun ama.”

Başını sallayarak diliyle dudaklarını ıslattı. “Sen buna günah alma mı diyorsun?”

“Tabii başka neye diyecektim?”

Yüzüne çarpık gülümsemesi eklendikten sonra adımları hızlandı. “Sen şimdi görürsün günah almayı.”

“Ne?” dememe kalmadan yaklaşip bacaklarımdan tutarak beni omzuna alması bir oldu. Başım sırtına düşerken bacaklarımı sallayarak çırpındım. “Aras bırak beni! Ne yapıyorsun?” Kızmaya çalışırken kıkırdamalarıma hâkim olamıyordum. Bir kez daha, “Aras!” diye bağırdım.

“Şşş, evdeki cezayı arttırıyorsun,” diye susturduğunda ikinci şok dalgası bedenime hücum etti.

“NE?”

“Doğru duydun, şimdi bir de ev cezan var... Tabii bunun ceza olup olmadığı tartışılır.”

“Ev cezası mı? Neden?”

Güldüğünü hissettim. “Sabah karşıma o kıyafetle çıkmanın bir bedeli olmalı.”

Gözlerim irileşti. “Ne yapayım, cevap vermiyordun!”

“Cevap alma yöntemini sevdim güzelim.”

“Ne? Sen... Pislik herif!”

“Anlaşıldı cezanın artmasını canla başla istiyorsun.” Karşıt bir yanıt verecekken arabanın kapısını açtığı anda bacaklarımı kavrayan kollarını gevşeterek koltuğun üzerine bıraktı, ardından ben toparlanırken kapımı kapatıp hızlı adımlarla şoför koltuğuna geçti. Anahtarı yuvasına yerleştirip çalıştırdığında, söyleyeceğim kelimeleri unutup sevecen bir tavırla yüzünü süzdüm. Bana karşı olan tavrının olumluya çevrilmesi içimdeki kelebekleri tekrar serbest bırakmıştı. Ruhum yeniden bahar ha-

vasını soluyordu ve kesinlikle emin olduğum bir şey varsa o da, benim bu adama sırlıslıkla âşık olduğumdu.

“Eylül kalk.”

Geniş yatakta kıvranırken gözlerimi açmadan mırıldandım.

“Biraz daha...”

“Kalk hadi, geç kalıyoruz.”

Zihnim hafif hafif kendine gelirken, “Bugün gelmesem...” dedim çatallaşan ses tonumla.

“Uyumak istiyorum.” Hem beni tembelliğe alıştıran oydu, kaç aydır evden doğru düzgün çıkmıyordum, istediğim saatte uyanmaya alışmışım; erken kalkmak artık DNA’mda yok gibi bir şeydi.

“Kaytarmak yok. Kalk haydi.”

Ses tonundan gülümsediğini anlamak pek de zor değildi, hafifçe gözlerimi açtım. Onu kendime çekme taktiğini uygulasam işe yarar mıydı ki? Denemeden bilemezdim; hızla sağ elini kavrayıp kendime doğru çekmeye çalıştım. “Hadi uyuyalım, lütfen...”

“Eylül ne yapıyorsun?”

“Lütfen lütfen lütfen... Aras ne olur beni bu sıcacık yataktan kaldırma... Buna takatim yok...”

“Peki,” dediğinde gözlerim far görmüş tavşan gibi açıldı, ayaklandığında gideceğini düşündüm. “Madem sen kalkamıyorsun...” dedikten sonra tekrar bana yaklaşarak eğildi. “O zaman ben seni kaldırırım.” Elleri çarçabuk yorganın altına girip beni bulduğunda kaçmam için çok geçti.

Yataktan kaldırılırken boğazımdan ağlak inlemeler yükseliyordu. “İnsafsız koca! Vicdansız!”

“Ağlamayı bırak, mızımız kızları sevmem.”

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. “Yorgunum diyorum, yorgun!”

“Ee, iş hayatı böyle.”

Burnumdan soluyarak yönümü beni götürdüğü yere çe-

virdim. Banyo kapısının önüne geldiğimizde, "Tamam bırak" dedim. Beni duymamış gibi yürümeye devam ettiğinde, "Ara bırakır mısın?" diye rica ettim.

"Sana güvenmiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Klozette uyuyacak değilim ya!"

Elleri gevşediğinde nihayet ayaklarım yere basmıştı. Aslında kucagında daha iyiydim çünkü bu uykulu halimle yürümek ısteyeceğim son şeyler arasındaydı. Fakat Aras bunu umursamadı. "Hızlı ol," dedi. Biraz sonra ekledi. "Ve sakın dünkü ilk halin gibi giyineyim deme. Sonu değişik biter."

Kirpiklerimi birbirine yaklaştırıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "İstedğim gibi giyinirim."

"Görürüz," dediğinde dil çıkarmamak için zorladım kendimi, ardından derin bir nefes alarak yavaşça saldıml aldığım nefesi. Kapıyı ona dönmeden kapatırken kendi kendimi avutuyordum. "*Dayan Eylül, diren Eylül... En azından küs değilsiniz kızım... Bunlar seni yıldıramaz!*"

Hızla musluğu açıp sakın düşüncelerimle iyice açılmak için soğuk suyu korkusuzca suratıma çarptım. Su tenimde buz gibi kayıp giderken aynı işlemi birkaç kez daha tekrarladım. Yüzümden damlalar halinde akan suyu havluyla kurulayıp aynaya baktığımda, kahverengi gözlerimin altındaki uykusuzluk şişliğini fark etmiştim. Bugün en azından suratıma bir fondöten sürmeliydim. Aynaya bakıp mutsuz olduktan sonra, beyaz banyo dolabındaki fondöten kutusunu çıkardım. Açık renk akışkan sıvı parmaklarımın arasına sıkarak yüzüme sürmeye başladım. Gözaltılarım daha normal bir hal alırken içimdeki dürtüye hâkim olamayıp göz kalemi, eyeliner ve diğer malzemeleri de çıkarıp normalin aksine bugün makyaj yapmayı istedim. Göz makyajını bitirdikten sonra, dudaklarıma süreceğim rujlu düşündüm. Pembe rujdan nefret ederdim, kırmızı ise çok cırtlaktı. Bordo renk rujlu elime alarak pek de kalın olmayan dudaklarımın üzerinde gezdirdim. Dudaklarımı birbirine değdirip ayırdıktan sonra malzemeleri eski yerine koyarak banyodan dışarı çıktım. Aklıma koyduğum kalem model, üzerinde renk karışımlarının olduğu ayak bileklerime kadar uzun, ince yazlık elbiseyi çık-

rıp giydim. Askısından çıkardığım kot ceketini üzerime geçirip, Aras'ın aldığı kolyeyi elbisenin dışına verdim. Bu parlayan taşlı kolye, ne zaman baksam içime huzur, suratıma bir tebessüm yayıyordu. Elimi kolyenin üzerinden çekerek omzumun üzerine düşen saçlarımı sırt tarafıma itekledim. Küçük, ince zincirli çantamı omzuma asıp odanın kapısını açarak dışarı çıktım.

Salondaki koltuğa oturup keyifle sigarasını içen Aras, görünmemle gözlerini üzerime dikti. Beni şöyle bir süzdükten sonra, ayağa kalktı. Sigarasını baş ve işaret parmağının arasında tuttu ve ağzında biriken dumanları birer halka biçiminde dışarı bıraktı. Başımı yana çevirerek üzerime doğru gelen dumandan bir nebze olsun kaçınmaya çalıştım. Bana doğru bir adım attığında konuştu. "Bana bak."

Dağılan dumanla beraber suratımı ona doğru çevirdim, eli yumuşak bir şekilde çenemi kavradığında, "Çok güzelsin," diye itiraf etti sesi oldukça berraktı. Gözlerim kömürden daha kara olan gözleriyle buluştuğunda, diyecek bir şey bulamadım. "Bu yüzden..." dedikten sonra kirpikleri birbirine yaklaştı. "O ruju silmeliyiz."

"Ne? Nasıl?"

Kafasını biraz daha bana doğru eğdi ve harekete geçmeden önce sessizce fısıldadı. "İşte böyle." Ve sonra, içimde sayısız havai fişek patladı...

Aras'la beraber içinde olduğumuz sitenin geniş asansöründen zemin kata inmeyi bekliyorduk. Asansör on dördüncü katta durduğunda, ikimizin de bakışları kapıdan içeri gireceklere odaklandı. Kapı iki yana açıldığında gördüğüm sima yabancı değildi. Ara sıra sitenin bahçesinde karşılaştığım, aynı apartmanda oturduğumuz genç ve hamile kadın, Reyhan'dı. Mavi gözleri benimle buluştuğunda ısıltılı bir gülümseme yerleşti suratına. "Günaydın!"

Aynı gülümsemeyle, "Günaydın," diye karşılık verdim. Yalnızdaki uzun boylu, kumral, yeşil gözlere sahip adam ise ko-

casıydı zannımca. Buradan bakınca boy, pos ve güzellik olarak birbirlerine çok yakıştıklarını fark ettim. Normalde güzel kızların yanında hep kendileri kadar iyi olmayan adamları göürdüm fakat Reyhan bu tablonun dışına çıkmıştı.

Asansöre girdiklerinde, "Ne haber?" dedi. O sırada Aras ve Reyhan'ın eşi de birbirlerine selam vermişlerdi.

"İyilik, seni sormalı," derken gözlerim belirginleşen karnına gitti. "Bebekler nasıl?"

Bu sorumla beraber eli refleks olarak bebe mavisi bluzunun üzerinden karnına gitti. Masmavi gözlerini kırıştırdı. "İyiler, yani sanırım. Şimdi kontrole gidiyoruz."

Reyhan yerine eşi gülererek araya girdi. "İyiler iyiler, her gece tekme atıp 'biz buradayız' diyerek anneyi de beni de uyandırıyorlar."

Reyhan, ona yumuşak ama yapay bir öfke taşıyan, sevimli bir bakış attı. "Uyandırmıyorlar Bora, sen uyumayıp kulağını karnına koyarak tekmelerini bekliyorsun. Sonra beni uyandırıyor." "

Bora, Reyhan'ın omzuna kolunu atarak kendisine çekti ve alnına bir öpücük kondurdu. "Ne yapayım aşkım, sabırsızlanıyorum."

Reyhan gülererek kafasını salladığında gülümsememe hâkim olamamıştım. Ne kadar mutlu görünüyordardı, gerçek bir çiftti işte karşımdaki. Kocasına ona olan sevgisini göstermekten çekinmiyordu, gözlerindeki parıltıyı hissetmemek mümkün değildi. İmrenmişim.

Asansörden çıkan kapının açılacağını belli eden uyarı sesiyle düşüncelerim bir cam misali parçalandı. Kapı iki yana açıldığında hep beraber dışarı çıktık. Reyhan tekrar bana dönüp omzuma dokundu. "Görüşürüz Eylül, bir ara uğra bize, bekliyorum."

"Görüşürüz canım..." deyip gülümsedim. Aras ve Bora da birbirlerine başla selam verdikten sonra yollarımız ayrıldı.

Aras, anahtarın düğmesine basarak siyah Range Rover'ını açtı, arabamın önüne geldiğinde elimle kapı kulpunu kavrayarak hızla içine girdim. İçeri girdiğinde, beklemeden arabayı çalıştırdı ve park alanından çıkması için geri geri sürdü. Park

çizgisinden ayrıldığıımızda direksiyonu çevirip düz yolda sürmeye devam etti.

Ellerimi önümde birleştirdim. Dakikalardır tırnaklarıma bakıyordum. Yol yahut gittiğimiz yer umurumda değildi. Neden-se, içimi iri bir kasvet bulutu kaplamıştı. Daralıyordum. Biraz olsun sıkıntımı gidermek için canı açarak kafamı dışarı çıkardım. Hava, sıcaklığından bir şey kaybetmemişti, arabanın içine dolan rüzgâr, insanı serinletmeye yetmiyordu.

“Kahvaltı yapalım mı?”

“He?” diyerek Aras’a döndüm.

Kaşılarıyla sahili işaret etti. “Burada güzel bir kahvaltı salonu biliyorum.”

“Geç kalmıyor muyuz?”

“Sorun yok,” diyerek direksiyonu sola çevirip arabanın yönünü değiştirdi. “Gün Işığı” yazılı tabelanın bulunduğu restoran tipi kahvaltı salonunun açık parkına arabayı park etti, anahtarı çıkardığında ona uyarak arabadan indim.

Deniz kokusu burnuma dolarken rahatladığımı hissetmiş-tim. Derin bir nefes alıp havanın ciğerlerime işlemesine sebebi-yet verirken Aras’ın da inmesiyle ona ayak uydurdum. Burası, duvar yerine camların bulunduğu, lüks bir yerdı. Masaları de-nize uyumluluk sağlamak amacıyla mavinin çeşitli tonlarında sıralanmıştı. İçeri girdiğimizde, masaları dışarıda olan tarafa geçtik. Turkuvaz rengi, parlak masaya karşılıklı olarak oturduk. Bu masayı seçmemizin özel bir nedeni yoktu, sadece diğerleri doluydu ve bize burası kalmıştı. Deniz sağ tarafımda kalıyordu ve kafamı oradan çekmek istemiyordum. Sahi, ben ne zamandır denize girmiyordum?

Hissettiğim kıpırdanmayla arkamı döndüm, genç, kısa boylu garson menülerimizi önümüze bırakarak başımızda dikilirken menüye bakmadan Aras’a yöneldim.

O da menüye bakmak yerine, “İki kahvaltı tabağı ve iki çay,” dedi. Genç çocuk başını sallayarak menüleri geri alıp arkasını döndü.

“Neyin var?” Aras’ın sorusuyla sarsıldım. Sahi benim neyim vardı? Neden bir türlü mutlu olamıyordum? Aklım, Reyhan

ve Bora'nın asansördeki hallerinde kalmıştı. Birbirlerine sevgi sözlerini eksik etmeyen, gerçek bir çiftti onlar. Ama ben evlendiğim adamdan "seni seviyorum" cümlesini bile duyamamıştım.

Biraz sonra, "Haksızlık mı ediyorum?" diye düşündüm. Alı tarafı iki kelimeden oluşan bir cümleye neden bu kadar takılmıştım? Aras'ın bana söylediği çoğu sözün içi, beklediğim kelimeden daha doluydu. "Sen benim nefesimsin."

Şimdi bu cümle, "seni seviyorum" cümlesinden daha gerçekçi, daha özgün, daha etkileyici değil miydi? Bana bakışları her şeyi yeterince anlatmıyor muydu zaten? Bencilleşmişim, kesinlikle bencilleşmişim.

"Bilmiyorum," dedim içten bir sesle, gerçekten bilmiyordum. Aklım allak bullak olmuştu. "Sanırım Rana yüzünden," diye geçiştirdim. Ah, bir de o vardı tabii... Onunla konuşmam lazımdı ama Aras bu konuda fazla sertti. Arkadaşımı uyarmam lazımdı.

Garson gelip tabakları ve çayları bıraktığında, "Başka bir arzunuz var mı?" diye sordu.

"Hayır, teşekkürler," dedi Aras ve garson tekrar uzaklaştı. Siyah gözler gözlerimle buluştuğunda, "Ah Polyanna, ah..." dedi kafasını sallayarak. "Onunla konuşmadan rahat etmeyeceksin değil mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak gözlerimi kısıtım. "Aras, o benim arkadaşım. Onu uyarmazsam rahat uyuyamam."

Birden, "Ara," dediğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Nasıl yani?"

Çenesini kaldırarak masanın üzerine bıraktığım telefonumu işaret etti. "Rana'yı ara, buraya gelsin. Hep beraber konuşalım."

Dudaklarım aralanırken dişlerimin görünmesi gecikmedi. "Sahi mi?"

"Eylül, fikrimi değiştirmeden arayacak mısınız?"

Hızla kafamı salladım. "Tamam, tamam hemen arıyorum!"

Heyecandan titreyen parmaklarımla telefonumu kaldırıp Rana'nın numarasını tuşladım. Daha çalmadan kulağıma götürüp açmasını bekledim. Üçüncü çalışında olacak, telefon açıldı. "Efendim?"

Sesini işittiğimde, oturduğum yerde dikleştim. "Rana, ne haber?"

"İyilik," derken duraksadı, bir şeylerle uğraşıyor gibiydi. "Aradığın iyi oldu, ben de bugün sana gelmeyi düşünüyordum."

Karşımdaymış gibi gülümsedim. "Güzel tevafuk desene! Ben de seninle konuşmak için aramıştım ama evde değilim, Gün Işığı adında bir kahvaltı salonundayım. Gelebilir misin?"

"Olur," derken son heceyi uzattı. "Biliyorum orayı. Gelirim bir yarım saate."

Başımınla onayladım. "Tamam canım, bekliyorum."

Telefonu kapattığımda gözlerimi dalgasız denizden ayırıp mutlu bir şekilde Aras'a baktım. "Geliyor."

Gözlerini kırptıktan sonra tabağımı işaret etti. "Hadi, başla yemeye."

Başımı sallayarak önümdeki salamdan bir lokma kestim, hızla ağzıma götürdüm. Beklemeden kaşardan da kesip yemeye başladım, buharı tüten simitten de bir dilim alırken yanağım çoktan şişmişti. Aras'ın güldüğünü anladığımda gözlerine baktım, kaşlarını kaldırarak çayımı işaret etti. "Çayından da iç."

Gerçekten boğazımın rahatlaması için bu gerekliydi, keza lokmaları yutamayacak duruma gelmiştim. Sıcak, ince belli bardağı elime alıp yudumlayarak yediklerimin kolay bir şekilde inmesini sağladım. Aras benden daha sakın bir şekilde yemeğini yerken gözleri bir an boğazıma takıldı, yüzünde değişik bir ifade oluşurken neye baktığını anlamak için başımı eğdim.

"Ne oldu? Bir şey mi var?"

Boğazını temizleyerek kahvaltı tabağına yöneldi. "Hiç, hiç-bir şey. Kolye... Güzel durmuş."

Gülümseyerek kolyeyi işaret ve başparmağımın arasına tutuşturdum. "Kıyafetime uyuyordu, dışarı çıkardım. Sahi, sen bunu nasıl buldun Aras? Yani, sitenin girişine doğru fırlatmıştım..."

"Ben bulurum," dediğinde gözlerimi kıstım.

"Ya, hemen kibir! Söylesene, merak ediyorum."

Konuşmadan önce çayından bir yudum aldı ve yutmayı bekledi. Bardağı masaya koydu. "Sitede bir kızın boynunda gördüm."

Söylediği cümleye karşı kaşlarını çatıldı. “Sen kızların boy-nuna mı bakıyorsun.”

Güldü. “Kıskanma hemen. Eve çıkmak için asansörü beklerken önümdeki iki kız kendi aralarında konuşuyorlardı. Kolyeden bahsettiler, dışarıda bulduğunu söyledi. Asansörün içine girdiğimizde benim aldığım kolye olduğunu fark ettim. Senin ani öfkeyle onu dışarı atmış olman kaçınılmazdı.”

Çatılan kaşlarının havalanması gecikmemişti. “Tamam ama kız nasıl inandı kolyenin sana ait olduğuna?”

Konuşmak için ağzındaki lokmasının bitmesini bekledi. “Kolyeyi tut ve arkasını çevir. Üzerinde bir tarih göreceksin.”

Dediğini yapıp merakla kolyenin arkasını kontrol etti. “08.27.1956,” diye okudum.

Başıyla onayladı. “Satıcı kadının kolyeyi satmamasının esas nedeni bu tarihte saklı. Büyük ihtimalle, geçmişten bir anı. Kim bilir, belki şu an yanında olmayan sevdiği adamla...”

Tüylerim ürperirken kolyenin üzerime yüklediği manevi ağırlığın artmaya başlayışını izledim. Aras’ın beni casuslukla suçladığı günün ertesinde, kolyeyi bulup düşüncesizce balkondan aşağı savurmuştum... Öfkeme yenik düşüp böyle bir şey yapmıştım ve şu an geçmişte yaptığım bu harekete pişman oldum. Ya hiç bulunmasaydı?

“Eylül.” Duyduğum tanıdık sesle başımı kolyeden kaldırıp soluma baktım, Rana’nın suratını görmemle büyük bir tebesüm takınarak ayağa kalktım. “Geldin mi?” dedim gereksizce, sanki görmüyor muydum? Birbirimizle kucaklaştık. Ayrılırken Aras’la bakiştılar.

“Merhaba.”

“Merhaba.”

İkisinin bakışlarında da ayrı bir ciddiyet, memnuniyetsizlik vardı. Bunlar niye birbirlerinden hazzetmiyorlardı ki?

“Eylül biz baş başa konuşmayacak mıyız?”

Rana sorar gözlerle bana baktığında dudaklarımı bükerek mahcup bir tavır takıldım. “Aslında... Hayır, yani Aras’tan çekinmene gerek yok.”

Gözlerini devirdi, ardından Aras’a baktı. “Ne zamandan beri kızlarla dedikodu yapıyorsun Bay Zorba Mafya?”

Aras'ın kaşları çatıldı. "Senin ilişkilerin benim karıma mu-sallat olmaya başladığından beri."

"Ne?"

Aras'ın pat diye konuya girmesi üzerine Rana'dan çıkan bu anlamsız kelimeye karşın, "Aras," dedim uyarır bir şekilde.

Hemen bana döndü. "Ne var, soyunu sopunu bilmediği in-sanla sevgili olan o."

"Eylül senin soyunu sopunu çok biliyordu, değil mi?"

Arkadaşımın cümlesiyle kaşlarım bükülürken, "Rana..." de-dim hayret ve üzgünlük taşıyan bir sesle.

Hızla bana baktı. "Özür dilerim Eylül, öyle demek isteme-dim."

"Sen de şu kız için endişelen." Aras onaylamaz bir şekilde başını sallarken, Rana ona dönüp bir cevap vereceğinde sabre-demeyerek araya girdim. "Artık bir susar mısınız!" Gürlemem-le, Aras ve Rana dâhil neredeyse tüm kafe bir anlığına susup bana dönmüştü. Bu tıpkı, sürekli konuşan bir sınıfa öğretmenin dayanamayıp bağırması sonucunda oluşan sessizliğe benziyor-du. Hafifçe öksürdüm ve ses seviyemi düzelterek karşımdaki iki insana baktım. "Çözmemiz gereken ortak bir mesele var. Tartış-mamız gereken bir şey yok. Sakin olun ve beni dinleyin, yoksa kalkıp gideceğim."

Aras umursamaz bir şekilde denize bakarken Rana kollarını göğsünde birleştirdi.

Bakışlarını Rana'ya çevirip hiç beklemeden konuya girdim. "Rana, anladığım üzere senin bir sevgilin var ve benim bunun kim olduğuna dair de tehlikeli şüphelerim var. Kiminle sevgi-lisin?"

Kaşları gözlerinin üzerine indi. Böyle bir şeyden haberim olduğuna şaşırmış gibiydi. "Yani, sevgili sayılırız. İsmi Barlas, tanıyor musunuz?"

O an, başımdan aşağı bir kova kaynar su dökülmüş gibi his-settim. "Ciddi olamazsın!"

Kırpikleri birbirine yaklaştı. "Neden ki?"

"O çocuk... Rana... Bu nasıl söylenir ki?" Yutkundum ve ne-fesimi tazeledim. Konuyu uzatmanın anlamı yoktu, Rana acilen

Barlas'ın kimliğini ve yaşadıklarını bilmeliydi. "O da Aras gibi bir mafya grubunda çalışıyor."

Rana'nın suratında hayret ifadesi aradım, ancak en ufak bir duygu değişimi olmadı. Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Bunu söyledi."

"Ee?"

"Benim için grubu bırakabileceğini söyledi. Bu konuda samimi."

Aras kendini tutamadı ve gülmeye başladı. Ve alaycı gülüşünün arasında konuştu. "Arkadaşın bu kadar saf görünmüyordu."

Rana Aras'a yönelik bir şey söyleyecekken tekrar tartışmaların ve konu sapmasını diye hızla araya girdim. "Bekle... Bu sözüne nasıl kandin?"

Eliyle kestane rengi saçlarını geriye attı ve ilk iki düğmesi açık olan tozpembe gömleğinden boynunun görünmesini sağladı. "Durumumuz kötü Eylül, babam öldüğünde iflasın eşiğindeydik. Şirketi kurtarmak için yüklü bir miktarda para lazımdı... Tüm umutlarımız tükenmişti, evimize haciz gelmesine ramak kalmıştı ta ki Barlas, anneme ortaklık teklif edene kadar..." Dudaklarım şokla açılırken dinlemeye devam ettim. Bunu bize hiç yansıtmamıştı. "Bana, benim için her şeyi yapabileceğini söylüyor. Az bir miktardan bahsetmiyorum Eylül, insan sevmediği kişi için bunu niye yapsın? Kim yapar?"

Diyecek bir şey aradım... Aklım karışmıştı, daha fazlası mümkün olabilirmiş gibi.

"Ama... O şizofren..."

Söyleyeceklerimi tamamlamama fırsat vermeden araya girdi. "Evet, ergenlik zamanlarında öyle bir dönem atlatmış. Babasıyla annesini bir anda kaybetmiş ve onunla ilgilenecek kimse yokmuş. Akıl hastanesinde yatması da, bu mafya örgütüne katılması da kaçınılmaz olmuş tabii. Ailesiz, kimsesiz bir çocuktan bahsediyoruz..."

Aralanan dudaklarım, bir cümle oluşturmamdan kapandı. Barlas'ın geçmişinde böyle bir şey olduğunu bilmiyordum. Adam hakkında ne duysam, bir sonrakine daha çok şaşıırıyordum.

"Güzel hikâye." Aras kafasını öylesine sallayarak ayağa kalk-

tı. “Eylül, ben daha fazla bu safsataları dinlemek istemiyorum. Gördüğün gibi herkes hayatından memnun, hadi gidiyoruz.”

Ondan önce, şüpheli bir tavırla Rana’ya baktım ve, “Sen...” dedim. “Mutlu musun?” O kolay kolay âşık olmazdı. Lise aşkını nasıl unutabilmişti? Daha düne kadar onun peşinde koşuyordu.

İçtenlikle gülümseyip elini elimin üzerine koydu. “İnan bana mutluyum.”

“Hadi Eylül.”

Aras’ın cümlesine karşın, önce Rana’nın tebessümüne karşılık verdim. Madem öyleydi, yapacağım bir şey yoktu. Ben tüm bildiklerimi söylemiştim. İçim rahatlarırken geri çekilerek arkama astığım ceketimi aldım. Kalkmaya hazırlandığımda, “Rana, seni de bırakalım,” dedim.

“Gerek yok, Barlas gelecek almaya. Annemlerle buluşacağız.”

Vay canına, gerçekten ilerletmiş olmalıydılar. Esra Abla gibi otoriter bir kadının, Barlas’ı onaylaması ve gözü gibi koruduğu kızının onunla olan ilişkisine karşı çıkmaması oldukça garipti. İçten içe, “Para sıkıntısı böyle bir şey demek ki,” diye geçirdim ve onaylar gibi kafa salladım. “Peki, görüşürüz o zaman.”

Rana’yla vedalaşıp Aras hesabı ödedikten sonra mekândan çıktığımızdan beri aklımda bu ilginç ilişki canlanıyordu. Bir türlü inanamıyordum. “Çok şaşkınım,” dedim arabaya doğru ilerlerken içimde tutmaktan vazgeçip.

Aras, arabaya binmeden hemen önce bana baktı. “Barlas’ın Rana ile olması, seninle görüşebileceği anlamına gelmiyor, bilesin.”

Gözlerim, kara irislerini bulduğunda, “Hâlâ şüpheli misin?” diye sordum.

“Önzezi diyelim,” diyerek elindeki anahtarın tuşuna basıp arabayı açtı.

Aracın etrafından dolaşıp şoför kapısının olduğu tarafa geçti. Bense ön yolcu kapısını yavaşça açtım ve krem rengi, rahat deri koltuğa oturdum. Aynı anda kapılarımızı kapattık. Tekrar ona döndüm ve “Ondan niye hazzetmiyorsun?” diye sordum.

Arabayı çalıştırdı. Gözü yoldaydı. “Beni öldürmek istiyor.”
Dehşete düşmüş gibi gözlerimi açtım. “Nasıl yani?”

“Sürekli benimle yarış halinde, ne yaparsam aynısını yapmaya çalışıyor... Onu rahatlatacak tek şey ortadan kalkmam.”

“Tövbe tövbe...” dedim el frenindeki büyük elini tutarak
“Deme şöyle şeyler.”

Hafiften gülümseyip sakinleşmemi sağlamak istercesine bana baktı. “Merak etme... Bir şey yapamaz, sadece istiyor. Bunu yapamayacağını anlayınca da ilgilendiğim şeylere dadanıyor.”

Ürperdim ve elimi sanki bir şeyi def etmek istermiş gibi salıdım. “Of aman, bizden uzak olsun.”

Tek elini direksiyondan çekip yanağımdan bir makas aldı. “Ha şöyle güzelim... İstedğim dilden konuşmaya başlıyorsun.”
Ardından ekledi. “Seni Eda’ya bırakayım mı?”

“Neden ki? Ofisine gelmemi istediğini sanıyordum?”

Direksiyonu sola çevirip arabanın yön değiştirmesini sağladı. “Sana bugünlük izin veresim geldi. Hem, yarın Eda’yı istemeye gelecekler, ona yardımcı olursun. Nihayetinde yarın yanında olamayacağız.”

Başta cümlesini onaylasam da, sonlara doğru anlamlandıramayıp araya girdim. “Bir dakika... Neden olamayacağız ki?”

“Hazal da orada olacak.”

Bu isimle beraber, beynimde bir şimşek çakmış gibi hissettim. Hazal’ı sevmiyordum, onu sevmemek en doğal hakkımdı. Kasıtlı olarak düşünme neden olmuştu bir kere, o attan düşme olayı daha beter sonuçlanabilirdi. Başımı bir yere çarpıp beyin kanaması geçirebilirdim, omuriliğime zarar verebilirdim ya da daha da kötüsü, ölebilirdim. Evet, onu sevmemekte haklıydım fakat bir yerde o var diye gitmemezlik yapamazdım. Beni bir şeylerden geri koymasına izin veremezdim, bu onun istediği olurdu. “O geri zekâlının hayatımı yönlendirmesine izin veremem. Orada olması umurumda değil, Eda’nın yanında olmalıyız.”

“Eylül, kimse için huzursuz olacağın bir ortama girmek zorunda değilsin.”

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Ben niye huzursuz olacağımı, o olsun. Bizim alanımıza girecek olan o.”

Araba kırmızı ışıktaki durduğunda yanağındaki çukurun görünmesini sağladı. “İşte benim Eylül Karahanlı'm,” dedikten sonra beni kendisine çekmesine, ardından saçlarımın üzerine öpücük bırakmasına izin verdim.

“Eylül, nasılım?”

Kafamı kaldırıp Eda'ya baktım. Dün akşama kadar Eda ve hizmetlilerle beraber bugün için gerekli yemekleri ve temizliği halletmiştik. Aras burada kalmamı sorun etmemişti. Bugün ise son işlemleri halledip giyinmiştik. Eda zümrüt yeşili, sade, diz altında biten bir elbise giymiş, saçlarını ise atkuyruğu yaptırmıştı. İsteme olduğu için pek de özenmemesine, (Eda ne kadar özenmezse işte) rağmen oldukça şıktı. Yine, her zamanki gibi dudak uçuklatan bir güzelliğe sahipti.

“Süpersin, hep öylesin ya!”

“Yaaa,” deyip gülümseyerek bana sarıldı. “İyi ki seninle tanıştım.”

Eda'nın odasının kapısı açıldı. Sevinç Abla içeri girer girmez, “Kızlar arabalar geldi, hadi.” dedi. Gözleri bizi bulduğundaysa duraksadı ve dilini dişlerinin arasına koyup üç kere tükürürmüş gibi yaptı. “Ay maşallah benim kızlarıma.” İrisleri hayranlıkla parlıyordu. “Size bir nazar duası okumam lazım,” dediğinde gülüştük.

Kaçlarımla dışarıyı işaret ederek, “Hadi,” dedim. “Şimdi kapı çalınır bekletmeyelim.”

Eda, “Tamam,” der gibi uzun takma kirpiklerle çevrili gözlerini kapatıp açtı. Ahşap merdivenlerden inerken, “Sen mutfağa,” dedim Eda'ya.

Heyecanla kafasını salladı. “Tamam, sen de gel hemen.”

Kapı çaldığında, “Tamam, tamam, hadi...” diyerek sırtına dokundum. O gözleriyle onaylayıp hızlı adımlarla mutfağa doğru yürürken, ben de Sevinç Abla ile beraber merdivenleri bitirip kapıya yöneldim. Sevinç Abla kapıyı açtı ve aynı anda, “Hoş geldiniz,” dedik. İlk önce Hazal'ın babası, nam-ı diğer ikinci

Başkan gülerek elindeki kırmızı gül buketini uzatıp içeri girdi. Arkasında ise yalnızca Baran vardı. Parlak gözlerini gözlerime odaklayarak suratına mahcup bir gülümseme ekleyip elindeki çikolata kutusunu uzattı.

Çiçeği alırken, “Hoş geldin Baran,” dedim.

“Hoş buldum Eylül,” diyerek içeri girdiğinde şaşırdım, çünkü Hazal yoktu. Şaşkın bir tebessüm yüzüme yerleşirken rahatça kapıyı kapattım. Sevinç Abla, Baran’ın arkasından salona doğru ilerlediğinde ben elimdeki büyük gül buketi ve çikolata tepsisiyle mutfığa doğru adımlar attım. Hizmetli Şengül Abla elimdekileri aldığı anda, kahve makinesinin başında bekleyen Eda’ya baktım. Teknoloji nelere olanak sağlıyordu!

“İlahi Eda,” dedim gülerek. “En azından Baran’ın kahvesini kendi elinle yap.” Yanına yaklaşırken kurduğum cümleye karşın omuz silkti.

Kahveleri fincanlara koyarken karşılık verdi. “Aman Eylül, benim hayatımda hiç kahve yapmışlığım mı var? Şu köpük olayını hiç beceremiyorum zaten. Evlenmeden öldürmek istemiyorum adamı,” dedi ve ben kıkırdarken Baran’ın fincanını biraz geri çekti.

“Ve işin en eğlenceli kısmı!” dedim ahşap, klasik mutfak dolabının rafındaki pembe başlıklı cam tuzluğu elime aldığımda.

Tuzluğu eline almadan önce kararsız bakışlarla bana baktı. “Ay Eylül, yapmasak mı?”

Kaşlarını kaldırdım. “Olur mu öyle şey, âdetimiz bu.”

“Sen Aras’a yapmış mıydın?”

Mutsuzca iç çektim. “Biliyorsun, bizimki normal bir isteme değildi.”

Eda’nın suratında oluşan haşın gülümseme aklında yine garip fikirlerin döndüğüne delaletti. Baran’ın bardağına tuz ile acıyı kattıktan sonra, ikinci bir fincanı bana uzattığında sorarcasına ona baktım. Açıklamada gecikmedi. “Aras seni çok kolay aldı. Biraz zorlamaktan zarar gelmez, ha?”

Kırpiklerimin arasındaki mesafe açıldı. “Eda... Olur mu ki?”

Yavaşça omzuma dokundu. “Neden olmasın? Haydi...”

Bir anlık deli cesaretiyle, düşünmeden tuzluğu elime al-

dımı ve gülerek Aras'ın fincanına neredeyse bir çay kaşığı tuzu boşalttım. Ardından biberiye de ekleyip karıştırdığımda Eda, "Oh oh, yarasın..." diyerek fincanı alıp tepsiye koydu. Tepsiyi kaldırdığında hafifçe arkasını dönüp yavaş adımlarla yürümeye başladı. Ağır adamlarına eşlik ediyordum. Salona ilk o girdi, arkasında ise içimde değişik bir heyecanla ben vardım. Eda önce Emin Abi'ye tuttu tepsiyi, bense o sırada siyah gözlerin üzerimde oluşturduğu etkiyi hissederek koltuğa, Aras'ın yanına geçmiştim. Duygularımı belli etmemek için yüzüne bakmadım, bakarsam gülerdim ve o bir şeyler olduğunu anlardı ama ben hiç tahmin etmeden içmesini istiyordum kahveyi. Tepsi sırası Aras'a geldiğinde, Eda da benim gibi hiç çaktırmadan ciddiyetini korudu. En son Baran'ın kahvesi verildiğinde Aras'la aynı anda fincanları dudaklarına götürdüler ve aynı anda bir öksürük döküldü ikisinin de dudağından...

Aras boğazını temizlerken kaşlarını çatı. "Bu," dediğinde gülümseyerek dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. "Yarasın kocacığım."

Kara gözleri anlamsız bir ifadeyle bana değdi. O sırada Sevinç Abla'nın sesi duyuldu. "Baran, oğlum bir dikişte içmen gerekiyor."

Gülümsemem genişledi. Tekrar Aras'a yaklaştım ve eğlenen bir ifadeyle konuştum. "Duydun zilin sesini!"

İsteme merasimi sorunsuz şekilde hallolduktan sonra Aras, Emin Abi ve Sevinç Abla salonda otururlarken, biz Eda'yla biraz hava almak biraz da günün değerlendirmesini yapmak için bahçeye çıkmıştık. Yaz akşamı olmasına rağmen hava serindi ve bu da oturduğum yerde üzerimdeki ince şalı zayıf vücuduma biraz daha bastırmama neden oluyordu.

"Haftaya da nişan telaşı... Ah Eylül, sanırım sahiden evleniyorum!"

Eda'nın heyecanı sesinden belli oluyordu, gülüşlerini tutamıyordu. İfadesinde en ufak yapmacıklık göremiyordum. Eh,

Baran üzerine çok düşüyordu, her istediğine özen gösteriyor, fikirlerini önemsiyordu. Eda'ya değer veriyordu ve bu Eda'nın hoşuna gitmiş, onu sevmesini sağlamıştı. Gülümsedim. "Hakkında her zaman en hayırlısı olsun."

"Amin..." derken gökyüzüne bakarak iç çekti. Sonra bana döndü. "Ama ben durgun gördüm seni biraz... Bir sorunuz mu var?"

"Yoo," dedim gözlerim rastgele salladığım ayaklarıma bakarken. "Aksine her şey çok iyi ama..." Devamını getiremedim, nasıl getirecektim, ne diyecektim ki, aması neydi?

"Aması ne Eylül?"

"Sanırım ben bebek istiyorum."

Cümlem biter bitmez Eda'ya baktım. Bir anda mutlu bir şekilde dudaklarını iki yanına kıvrıdı. "E bu süper! Yani neyini sorun ettin ki? Sizin elinizde, istiyorsan bunu Aras'la paylaşmalısın."

Başımı geriye attım. "Öyle değil işte... Biz daha Aras'la... Olmadık."

Alt ve üst kirpiklerinin arasındaki mesafe iyice açıldı. "NE?"

"Duydun işte..." dedim sıkıntıyla. Cümlemi devam ettirecekken bahçenin çıkışına doğru bir yerden gelen tıkırtı sesi ikimizin de dikkatini dağıtmıştı. İkimiz de konuşmayı bırakıp oraya baktık ama hiçbir şey göremedik.

Eda, yine de, "Kim var orada?!" diye bağırdı. Ancak bağırtısına karşılık gelmedi. "Kedidir büyük ihtimal..." Sonra tekrar bana döndü. "Her neyse, yani aranızda en ufak bir şey olmadı mı, askerlik arkadaşı gibi misiniz?"

"Yok canım daha neler... Tabii ki oluyor bazı şeyler..."

"Ooo kızlarım muhabbete dalmış bizi unuttu." Sevinç Abi'nin araya giren sesiyle toparlanarak arkamızı döndüğümüzde, dışarı çıktıklarını gördük. Eda ile aynı anda ayağa kalktım.

"Gidiyor musunuz?" diye sordu Eda.

"Vakit geç oldu kızım, sen de yat dinlen daha nişan hazırlığın var..."

Başıyla onaylayıp, "Peki," dedi Emin Abi'ye karşın.

"Hadi cümleten iyi geceler..."

“Demek tuzlu kahve...” Herkesle vedalaşıp arabaya bindiği-
mizde ben emniyet kemerimi takarken Aras’ta çıkan bu cüm-
leye karşı gülümsemeden edemedim. “Söyle bana Eylül,” dedi
arabayı çalıştırırken. “Bunun intikamını senden nasıl alayım?”

Kafamı koltuk başlığına yaslayıp tebessümümü düşürmeden
ona baktım. “İntikam almanı gerektirecek bir şey yapmadım
ki... Bunu yapmak zorundaydın, beni çok kolay aldın...”

“Bak sen...” dedi tek elini direksiyondan çekip dişlerinin
arasına sıkıştırdığı sigarasını yakmadan hemen önce. “Nesi ko-
laydı? İzmir’e kadar geldim senin için, seni şerefsizin birinin
elinden kurtardım...”

Havalı bir edayla kaşlarımı kaldırdım. “Yapacaksın tabii, be-
nim gibi biriyle evlendin.” Yanıtıma karşı gülerек yakmış oldu-
ğu sigaranın dumanını üzerime üfledi. Hemen elimle dumanı
dağıtmaya çalışıp camı açtım.

Öksürürken başımı cama doğru çevirdim. “Aras, yapma ya...”

“Niye, dumanlarla boğuşurken çok tatlı oluyorsun.”

Kafamı camdan çekerek ona baktım. “Sen de bugün kahveyi
içerken çok tatlı olmuştun.”

Gülerек direksiyonu kavradığı bir elini çekti ve başıma koya-
rak kafamı koltuğa yasladı, gözlerini yoldan çekmeden metalik
sesiyle konuştu. “Uyu.”

Başım koltuğa montelenmişken bir anda değiştirdiği konuya
karşılık, “Neden?” diye sordum.

“Sabah erken uyandın. Yarın da erken uyanacaksın. Sorun-
suz bir şekilde uyanman için, uyu.”

Gözlerimi yüzüne sabitledim. “Tamam, uyurum ama beni
eve taşırsan.”

“Bakarız,” dediğinde kaşlarım kıvrıldı.

“Ne demek bakarız?”

Sigarasından bir nefes daha çekti içine, duman dağılırken
konuştu. “Biraz kilo almışsın. Seni taşımak eskisi kadar kolay
değil.”

“Kim?” diyerek başımı aşağı eğip vücuduma baktım. “Ben mi kilo almışım? Sahiden mi? Kötü mü duruyor?”

Eli tekrar başıma gelirken güldüğünü duydum, bu gülüş, tepkimin onu eğlendirdiğini gösteriyordu. Ben hâlâ gerçekten kilo alıp almadığımı kontrol etmeye çabalarken o, kafamı tekrar koltuğa yasladı ve “Uyu, güzelim,” diye emretti. Şu söylediğinden sonra çok kolaymış gibi!

Hissettiğim hareketlenmeyle gözlerimi açtığımda, yatağıma yerleştiğimi fark ettim. İlk birkaç saniye ne olduğunu anımsayamasam da, sonrasında hafızam yerine geldi. En son Aras’la arabada olduğumuzu hatırlıyordum; ne ara arabadan inip eve geldiğimizi bilmiyordum. Bildiğim tek şey, uykuma devam etmek istediğimdi. Bu düşünceme uyarak, tatlı rüyalara dalmak amacıyla gözlerimi kapatacağım an elindeki büyük, siyah zarfla görüş alanıma giren Aras’la uyumayı bir kenara attım, çatallaşan sesimle sordum.

“O ne?”

Zarfin içindekilere odaklanan gözleri sorumla beraber bana yöneldi. Bakışlarında, yine içeriğini anlayamadığım çeşitli düşünceler gölgeleniyordu. Uzun bir nefes aldı ve zarfı komodinin üstüne koydu. Yatağa gireceği sıra soruma cevap verdi.

“Azat Kılıç’ın yirminci yıl davetiyesi...”

Bölüm Dokuz

Tuzak

“Eda Hanım, biraz dik durursanız...”

“Dik mi? Nefessiz kaldım. Ay daraldım, yeter bugünlük bu kadar.” Eda, çevik bir hareketle elbisesinin üzerine rötuşlarını yapan terzinin ellerinden kurtuldu. Nişanına sadece beş gün kalmıştı, bütün hazırlıklar hız kesmeden devam ediyordu. Şu an ise buz mavisi tonlarından oluşan kıyafeti özel dikimle hal-loluyordu, biraz az mızmızlansa elbisenin bitişi daha kısa süre-bilirdi lâkin Eda’ydı bu...

Orta yaşlardaki sarışın kadın, “Ama,” dediyse de Eda’ya bas-kın gelemedi. Terzi, yanındaki kumral, kısa boylu genç kıza, “Peki, topla kızım malzemeleri,” dediğinde Eda çoktan yapay kabine girerek üzerindeki çıkarmaya başlamıştı.

“Kusura bakmayın,” dedim ayağa kalkarak yüzüme sıcak bir tebessüm yerleştirirken. “Havalar da sıcak ya, daraldı biraz.”

Kadın büyük bir şey yokmuş gibi şöylece kafasını salladı. “Olur böyle durumlar.” Ardından eliyle kendine yelpaze yaptı. “Havalar sahiden çok sıcak.”

“Buyurun, yarın aynı saatte gelirsiniz.” Eda, kabinden çıkar çıkmaz elbisesini terziye uzattı. Kadın elbiseyi kıyafet çantasına yerleştirip fermuarını çekti.

"Yarın görüşürüz, iyi günler." Başımızla onaylayarak beraberce kapıya doğru ilerledik. Ben kapıyı açtığım an telefonumun çalmasıyla onlardan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Eda terzi kadını ve yanındaki asistanını uğurlarken telefonumu salaş pantolonumun cebinden çıkardım. Ve ekranda yazan, okuyuşumla kalbimde ritim hızlanmasına neden olan isme yanıt vermek için parmaklarımı onay tuşunda gezdirip telefonu kulağıma tuttum. "Efendim?"

"Çıkıyorum ben, hazır mısın?"

Karşımdaymış gibi gözlerimi kırpıttım. "Hazırım hazırım. Terzi şimdi çıktı zaten."

"Peki güzelim, on dakikaya oradayım."

"Tamam..." diyerek telefonumu kapatıp tekrar cebime koydum.

"Yemek yer miyiz?"

Cümlesiyle arkamı dönerek Eda'nın yorgun yüzüne baktım. "Aras aradı, çıkmış geliyor. Alışverişe çıkacağız orada yeriz. Sen de gelmek ister misin?"

Dehşete düşmüş bir vaziyette kafa sallayarak önündeki krem koltuğa yığıldı. "Eylül ben ölüyorum. Size iyi eğlenceler!"

Gülümsedim. "Şuna bak... Daha bunlar hiçbir şey şeker. Enerjini tüketme!"

"Bana kalsa kışın evlenirim, yazın cılıkm çıkıyor yahu."

Sesli bir kahkaha attım. "Yaren!" diye seslendi Eda yardımcılarından birine ben arkamdaki koltuğa otururken.

Çok geçmeden Yaren, hizmetçi kıyafetiyle salonun ucunda görüldü. Eda'nın önüne kadar geldi sonra esmer yüzündeki ince dudakları aralandı. "Buyurun Eda Hanım?"

"Hayatım, bize iki limonata getirebilir misin sana zahmet? Çok yorulduk da."

Başını aşağı yukarı salladı genç kadın. "Hemen getiriyorum."

O, yanımdan uzaklaşırken Eda tekrar bana döndü. "Ec, ne alacaksın nişana, var mı aklında bir şeyler?"

Sırtımı yumuşak koltuğa yasladım. "Aslına bakarsan yok. Bakarım, hoş bulduğum birini alırım."

"Hoş bulduğunuz birini alırsın. Aras'la gidiyorsun, senden çok onun sözü geçecektir."

“Yok canım, karışacağını sanmıyorum. Hatta benimle mağazalara bile girmez o.”

Eda, “Öyle mi?” dercesine kaşlarını kaldırıp bana tekrar zıt anlamlı bir yanıt vereceksen elimdeki telefonun titremesi şimşek hızıyla ayağa fırlamama sebebiyet verdi. “Geldi, çıkayım ben.”

Hareketlendiğini görünce ellerimi uzatarak onu engelledim. “Otur sen, zaten yorgunsun, ben çıkarım.”

Kirpiklerini kırpıştırıp tekrar koltuğa yaslandı. “İtiraz edemeyeceğim.”

“Eylül Hanım... Çıkıyor musunuz?”

Elindeki üzerinde limonataların bulunduğu tepsiyle şaşkınca suratımı inceleyen Yaren’e karşım boynumu eğdim. “Çıkamam gerekiyor...”

“Bari limonatanızı içseydiniz.” Hafifçe tebessüm ederek ona doğru gittim. “Hayır diyemem.” Soğukluktan kenarları buğulanmış bardağı elime aldığımda, parmaklarıma geçen ferahlık bile iyi hissetmeme yetmişti. Beklemeden bardağı kaldırıp dudaklarıma götürdüm ve bir dikişte ekşi içeceği bitirdim. Boğazım oluşan rahatlama etkisiyle normal haline kavuşurken boş bardağı tekrar tepsiye koydum. “Eline sağlık Yaren, çok güzel olmuş.”

Ela gözlerinde mutlu bir ifade belirdi. “Afiyet olsun, hoşça kalın...”

“Siz de...” diyerek minik çantamı omzuma asıp kapıya ilerledim. Kapı kulpunu kavrayarak aşağı indirip araladıktan sonra kendimi temiz havaya bıraktım.

Ağustos ayı, etkisini havaya öyle bir işlemiştir ki, esen rüzgâr ılık demeye dilin yetmeyeceği bir kavamdaydı. Teni kavuran güneşe, bir yağmurun eşlik etmesi, ben de dâhil olmak üzere birçok insanın şu an tek istediği şeydi hiç şüphesiz. Bahçe çıkışına kadar ilerlediğim bu süre zarfında alnımın çoktan ter akıtmaya hazır bir hâle geldiğini fark ettim. Siyah Range Rover’a sadece birkaç adımım kalmışken bahçenin demir, sıra sıra direklerden oluşan kapısını gıcırdatarak araladım. Şoför koltuğuna baktığımda Aras yerine Eray’ın bedenini görmem, arkaya oturmam

gerektiği sinyallerini verdi beynime. Yolcu kapısını açarak içeri girdiğinde, Aras'ın burada olduğunu gördüm. Bana bakıyordu ve ben de ona gülümseyerek kapımı kapattım.

Eray arabayı sürmeye başladığında, "Ne haber?" diye sordum Aras'a soluk soluğa bir sesle. Dedğim gibi, hava o denli sıcak ki, iki adımlık yerde beni nefes nefese bırakmayı başarmıştı.

"İyi..." derken beni süzdü. "Ama sen pek iyi görünmüyorsun."

"Heh," diye soludum alnıma yapışan saçlarımı geriye atıp. Topuzumu bozarak tekrar yaparken devam ettim. "Hava çok sıcak, terden yapış yapış oldum."

Alnımdan aşağı süzülüğünü hissettiğim teri silmemi engelleyen şey onun başparmağı oldu. Eli alnımdan aşağı gezinip yapacağım şeyi kendi halletti, saçlarımı geriye attı. "Eray, klimayı biraz daha aç."

"Tamam abi."

Parmağını şakaklarımdan çekerken tebessümüne hâkim olamadım. Hoş, onun yanındayken, öylece dursa bile dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyordum, bir de böyle şeyler yapınca ağzım hiç kapanmıyordu ki! Sırtımı deri koltuğa yaslar-ken ona baktım. "Bensiz nasıl geçti iş günün, beni özledin mi?"

Sorumla beraber aralanan dudaklarını kapatıp yüzüne ciddi bir ifade vermeye çalışarak öksürdü. "Ne oldu?" diyerek endişeli bir şekilde elimi sırtına götürdüm. "İyi misin?"

"Su vereyim mi?"

Arabadan Eray'ın gülme sesini işittiğimde Aras o ciddi ifadeyle öksürmeyi bırakarak bana baktı. Elimini sırtından çekerek hızla enleme koydum. Ben, Eray'ın burada olduğunu unutarak boşta bulunmuştum. Serice Aras'tan geri çekilerek cama yanaş-tım.

"Abi, hangi alışveriş merkezine gidiyoruz? Yoksa eve mi gitmek istersiniz?"

Aras bir kez daha bana baktıktan sonra, sert ifadesiyle Eray'a döndü. "Alışveriş merkezine sür, Eray."

Sesinden öyle bir ciddiyet akıyordu ki Eray'ın suratı, anında gülüşünü kaybetmiş, ölü bir surata dönüşmüştü.

Neden büyük bir hata yapmışım gibi davranıyordu, utanıla-

cak bir şey mi söylemiştim? Benden mi utanıyordu? Ne zaman yakınlaşmaya çalışsam onurumu kırıyordu.

Bozulan moralimle kollarımı göğsümde birleştirerek camdan dışarıyı izledim. Fena halde bir trafik vardı, yazı tatilde geçiremeyen herkes dışarı akın etmiş olmalıydı. Neyse ki gideceğimiz yer yakındı da, arabadaki bu gergin ortamı, daha fazla solumak zorunda kalmayacaktım.

Biraz sonra, araba sola saparak yön değiştirmiş ve fazla uzağa gitmeden, büyük bir alışveriş merkezinin önünde durmuştu.

“Abi, siz inin, ben park halinde beklerim.”

Aras Eray'a bir şey söylemeden kapısını açıp dışarı çıktığında ben de aynısını yaptım. Yanıma geldiğinde suratına bakmadan yürümeye devam ettim, uzak durmamı mı istiyordu, duracaktım.

Alışveriş merkezinin bahçesinden, döner kapısından ve sonra arama panellerinden geçerken de hiç konuşmadık. Burası, tıpkı sokaklar gibi, her zamankinden biraz daha fazla kalabalıktı.

Aras, “Nereden başlayalım?” diye sorduğunda ona baktım.

“Senin gelmene gerek yok. Ben tek hallederim.”

Dediğimi duymamış gibi gözleriyle mağazaları tararken kaşlarıyla sağ köşeyi işaret etti.

“Şurası başlamak için ideal.”

Yürümeye başladığında konuştum. “Aras, ciddiylim. Gelmene gerek yok, benimle gezmek zorunda değilsin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Tek hallederim.”

Kaşları çatılırken, “Ne?” diye sordu anlamamış gibi.

Omuz silktim. “Duydun işte.”

“Seninle gezmeyi istemediğimi de nereden çıkardın?”

“Senden. Arabadaki tavrından...”

Ciddiyetini bozmadı. “Arabadaki tavrım gayet normaldi, Eray'ın yanında seninle nasıl konuşmamı bekliyorsun?”

“Sorun Eray'ın yanında olmamız değil,” diye araya girdim.

“Sorun senin ben sana her yaklaşışımda beni geri çevirmen, gururumu kırman...”

“Güzelim ben bana yaklaşma demiyorum ki...” diyerek beni kendine çekip koltuğunun altına sığınmamı sağladığında anlık bir affallama yaşadım. “Sadece yanımızda bizimkilerden biri var-

ken biraz daha resmi olmalıyız. Yoksa tek olduğumuzda istediğin kadar yaklaş, bak o zaman bir şey diyor muyum.”

Kafamı kaldırarak yüzüne baktım. “Şu, ani ruh değişikliğinin beni benden alıyor.”

Burnumu sıkı. “Biliyorum, ben başlı başına seni senden alıyorum.”

Egoistliğine karşı istemsizce gülümsedim. “Ben de senin aklını başından alıyorum.” Yanında dura dura iyice kendine benzediğimi kurduğum bu cümleden anlayabilmek çok kolaydı.

Nasıl itiraz edeceğini düşünürken beni şaşırtacak bir şekilde, “Evet,” dedi. “Bende akıl bırakmıyorsun; Emin Abi’yi aramam gerekliydi, unuttum bak.”

Rastgele bir mağazaya doğru yürürken, “Neden araman gerekli?” diye sordum. Doğruladığı cümle içimi panayır meydana çevirmişti.

“Azat Kılıç’ın davetiyesi hakkında konuşmamız icap ediyor.”

“Gidecek miyiz?”

“Dediğim gibi, bu davetle ilgili şüphelerim var, önce Emin Abi ile bir istişare yapmam gerekiyor.”

“Anladım,” dedikten sonra işaret parmağımla önümüzdeki yeri gösterdim. “Buraya girelim mi? İnternette görüyorum, güzel modelleri var.”

Kafasını yana eğerek, “Olur,” dedi.

Ve böylece kıyafet yolumuzun ilk durağına gelmiştik. Siyah fonun üzerine beyaz renkle markası yazılı butiğin içine girdiğimizde, dışarıdan daha parlak ışıklar karşıladı bizi. Mağazanın içi, oldukça büyüktü ve aydınlatması yüksekti. Biraz ilerlediğimizde gözlerimle rafları taramaya başladım. Fakat henüz gözüm kestiğim bir elbise yoktu.

“Hoş geldiniz, nelere bakmak istersiniz?” Yanımdan gelen sese karşın kafamı sağımdan çekerek gözleri Aras’ın üzerinde olan genç kıza döndüm ve Aras’ın konuşmasına fırsat vermeden konuştum.

“Elbise bakacaktım, ben.”

“Ben” kelimesini vurgulamıştım çünkü bunu yapmazsam kız, bakışlarını Aras’tan hiç çekmeyecekti sanki. Yöntemim işe yarayıp olacağı satıcı kızın parlak gözleri hızla bana baktı.

“Ne için?”

“Nişan için.”

Kız gözlerini ikimizin üzerinde gezdirdi, hayalleri yıkılmış gibiydi. Memnuniyetsiz bir tavırla sordu. “Sizin nişanınız mı?”

“Hayır,” dedikten sonra Aras’a yanaştım, kızın bakışları rahatlayacakken ekledim. “Biz evliyiz.”

Dudakları yuvarlak oluşturdu, şaşkınlığı suratından okunuyordu. Bozuntuya vermemeye çalışarak gülümsedi. “Pekâlâ.” Eliyle arka rafları işaret etti. “Bu taraftan.”

Başımla onaylayarak arkasından ilerledim. Koridor boyunca gittikten sonra, kız sağ taraftaki arka arkaya dizilmiş parlutlu kıyafetlerin arasından bir elbise çıkarıp bize doğru tuttu. Siyah renk elbisenin boyu diz üzerinde bitiyordu, üçgen olan boyun kısmı elbisenin üzerindeki tek ilgi odağıydı, V şeklinde bir dekoltesi vardı ve dekolte ince bir çizgi olarak göbek deliğine kadar iniyordu.

“Güzeldi...” dedim elbiseyi elime alarak üzerime tutup aynadan bakarken. Ardından görevliye sordum. “Deneyebilir miyim?”

Görevli kız bana yanıt vereceği sıra Aras’tan çıkan, “Boşuna deneme,” cümlesiyle arkamı döndüm.

O, hoşnut olmamış siyah gözleriyle elbiseyi süzerken, “Neden?” dedim. “Beğenmedin mi?”

Hızla kafasını salladı. “Hiç beğenmedim. Yakışmaz bu sana.”

“Çok açık sözlüsün,” diyerek dudaklarımı büktüm. İnsanın hevesini dakikasında kırıyordu.

Elbiseyi yerle bir olan moralimle satıcı kıza uzattım. Kız tam alacağı sıra, arkamızdan gelen yabancı bir ses, onu duraksattı. “Aksine hanımefendinin beli ince, harika bir fizikiği var. Elbise bel kemiğinin üzerinde durarak inceliği ve fizikiğinin güzelliğini gözler önüne serecek ve görenlere muhteşem bir görsel şölen sunacaktır.” Duyulan bu erkek sesi, hepimizin ilgisini kendine çekmişti. Üzerinde değişik desenleri olan bir tişörtün altına, giydiği saks mavisi kısa paçalı pantolonuyla ve bakımlı suratıyla gülerek bize bakan ve kesinlikle tanıdık olmayan kumral adam birkaç adım daha atarak yanımıza yaklaştı.

“Merhaba, ben stilist Ayaz Atar.” Gülümsemesini soldurmadan elini Aras’a uzattı fakat o, sert bakışlarıyla bir adama, bir de eline baktığında, tutmayacağını anlamak pek de zor değildi. Ayaz Atar, hayretle boş kalan elini indirirken Aras kasılan çeneyle bana doğru döndü.

“Eylül, yakışmaz dedim. Haydi, çıkıyoruz.”

Elimden tutarak beni çıkışa doğru çevirdiğinde, “Aras dur, ne yapıyorsun?!” diye sordum. Ne olmuştu şimdi? Beni dinlemeden yürümeye devam ettiğinde alelacele elbiseyi görevli genç kıza iade ettim. Aras kendisiyle beraber beni de hızla çıkışa doğru sürüklerken kendi kendine konuşuyordu. “Yavşağa bak.. Çok yakışmış, beli inceymiş, fiziki güzelmiş...”

Hız kesmeden mağazanın dışına çıktığımızda hem yürümeye, hem de söylenmeye devam ediyordu. Elimi çekmeye çalışarak, “Aras dur dedim, ya bu ne acele?” dedim:

Bana bakmadan yanıtladı. “Eylül yürü, yoksa kan çıkacak.”

“Ne kanı? Ya yine ne oldu?” diye cevap verdim hiçbir şey anlamadığımı apaçık belli eden sesimle.

“O stilist yavşağın kanı.”

Dükkândan çıktığımızda daha fazla dayanamadan hızla elimi elinden çektim ve durdum. “Adam ne dedi ki?!”

Sinirle bana döndü, kara gözlerinde öfke patlaması yaşıyordu. “Ne demek ne dedi ki? Lan, ona ne senin fiziğinden, belinden?”

Hayretler içerisinde topuklarımı yere vurdum. “Aras sana inanamıyorum! Adam stilist, müşterileri kandırmak için öyle afili cümleler kurması gerekiyor!”

Gözlerini kapatıp açtıktan sonra, “Başlarım stilistine,” dedi. “Yürü, başka bir yere giriyoruz. Bak şimdiden uyarıyorum, öyle dekolteli, yahut mini elbiseleri değil giyinmek eline dahi almıyorsun. He, giymek mi istiyorsun, alırız, evde istediğin kadar giyinirsin ama dışarıda öyle şeyleri giyinmeyi unut.”

Gözlerimi devirerek sinirle soludum. “Ya ben zaten hiç dekolteli giyinmiyorum ki!”

“İyi ediyorsun.” Tekrar elimi tuttu. “Şimdi başka bir yere giriyoruz, maddelerimi unutma.”

Eda haklı çıkmıştı. Aras denediğim her elbiseye bir kulp bulmuş, hepsinden beni vazgeçirmeyi başarmıştı. Üstelik dilinde bilinmedik bir büyü vardı, vazgeçirmek için öyle kelimeler se- çiyordu ki, bir anda kendimi başka bir kıyafeti denerken bu- luyordum, onun istemediği birkaç kıyafeti alsam da nişan için aldığım elbise onun onayından geçmişti. Lacivert rengi sıfır kol elbise, omuzlardan yere kadar iniyordu. Kumaşı kalçalarımı sa- rıyor, aşağıya doğru daha salaş bir görünüm alıyordu. İki tara- finda da omuzdan başlayıp, kalça kemiğine kadar inen dantel detayları vardı. Aynı işlemler, transparan olarak kol kısımlarına da işlenmişti ve giyinince kolda çiçek dövmeleeri var gibi duru- yordu. Gayet sık, zarif ve sevimliydi. Tarafların ikisinin de hoş- nut olması, bizim ilişkimiz açısından önemli bir olaydı, yoksa şiddetli bir çatışma çıkabilirdi.

“Acıktın mı?” Poşetleri Eray’la gönderdiğimizde alışveriş-i- miz sonlanmıştı.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirerek onaylarcasına ka- famı salladım. “Çok acıktım.”

“Ne yemek istersin?”

Alt dudağımı dişleyerek gözlerimle alışveriş merkezinin yemek katına baktım. “Aslına bakarsan, canım birkaç gündür hamburger istiyordu.”

“Hamburger mi?” dedi gülerek.

“Evet, şu büyük olanlarından var ya. Bir de acı sosu oluyor içinde... Böyle patatesleri batıracaksın soslarına sonra bir ısırk alacaksın... Ah...” diyerek tavana baktım. “Aras, çok açım.”

Suratındaki gülümseme derinleşti. “Yemek canavarı,” dedik- ten sonra kışlarıyla yürüyen merdiveni işaret etti. “Haydi çıka- lım.” Hızla onaylayıp kolumu beline doladım, kolunu omzuma atarak sarılışıma destek olduğunda, öylece yürümeye devam et- tik. Alışveriş merkezi öyle kalabalıktı ki, yürüyen merdivenler- den çıkmak için insanların oluşturduğu sırayı bekledik. Yukarı çıktığımızda, gözlerim boş bir masa aradı, şansımıza yanımız- daki masada duranlar toparlanıyordu. Masanın temizlenmesini beklerken Aras bana döndü, kolunu omzumdan çekti.

“Sen otur, ben alır gelirim.”

Gözlerimi kırparak, “Tamam” işareti yaptım.

Aras yiyecekleri almaya gittiğinde, dediğini yaparak man sandalyelerden birini çekip masaya oturdum. Çantamı bir başka sandalyenin üzerine koyarken zaman geçirmek için telefonu elime aldım. Whatsapp’ten gelen mesajlara tıkladım, grup mesajları vardı. Okumadığım mesajlara göz atmak için grubun ismine tıkladım.

Parlayan Yıldızlar Takımı

Grubun yeni değişen ismi dahi gülümsememe yetmişti. Sandalyeye yaslanarak mesajları okumaya başladım.

Rana: Okula gittim bugün kayıt için, sahiden çok iyi bir ortam vardı. Umarım yabancılık çekmem.

Merve: Aynı şeyi söyleyemeyeceğim, benim okulumdaki tipler hep burnu havada kişilerdi, aralarında kendimi kötü hissettim.

Mesajların geneli üniversiteyle alakalıydı, benim haricimde hepsi bir yeri kazanmış ve yerleşmişti. Kendimin şu an, boş bir şekilde evde oturuyor olduğunu düşünmek moralimi bozmuştu. Üniversite hayallerim arasındaydı, fakat imkânlarım yüzünden kazanmaya şansım bile olmamıştı. Bu sene de çalışsam, kazanamaz mıydım? Neden yapamayaydım ki? Tembel bir öğrenci değildim, çoğu bilgim aklımda tazeydi. Bu sene çalışırsam ben de bir yere girebilirdim. İçimde yanan umut kıvılcıklarını bir kenara bırakmam Aras’ın elindeki tepsiyle gelmesiyle olmuştu. Tepsiyi masaya bıraktı ve sandalyesini çekerek karşıma oturdu. Kendi tepsimi önüme alarak gülümsememi soldurmadan hamburgerimi açtım.

“Bir şey mi oldu?”

Hamburgerimi ısırmaya yeltenirken bana karşın kullandığı bu cümleye, “Nasıl?” diye karşılık verdim.

“Ağzın kulaklarında. Yüzüne değişik bir gülümseme hâkim.”

Hızla kafamı salladım, lokmam ufalırken konuştum. “Üniversiteye hazırlanacağım.”

Yemeğiyle ilgilenmeden bana bakmaya devam etti. “Nereden çıktı bu fikir?”

Ayrarı çalkaladıktan sonra pipetini geçirdim. "Hayalimdi... Daha önce iki kez girmiştim ama sürekli çalışmak, kendimi geçindirmek zorunda olduğumdan doğru düzgün çalışmayıp başaramamıştım. Bu sene de yaşadıklarımızdan dolayı giremedim sınava. Önümüzdeki sene için iyi bir şekilde hazırlanmak istiyorum. Neden, bir sorun mu var?"

Başıyla, "Hayır" işareti yaptı. "Üniversite senin için iyi olacaktır. Destekliyorum." Gülümsedim ve tekrar önümdeki yemeğe odaklandım.

Akşam sularında alışveriş merkezindeki işimiz tamamen bitmiş, eve doğru yola çıkmıştık. Arabanın içinde Eray'ın radyodan açmış olduğu sakin bir müzik hâkimdi ve klima sonuna kadar açıktı. Vaktin akşam olması havanın sıcaklığını gram düşürmemişti.

Başımı yasladığım camdan dışarı bakarken gördüğüm manzaraya karşı, birden heyecanlanıp, "Aa, lunapark!" diye çıktım. Sesimin biraz fazla çıktığını düşünüp kısıtım. "Burada lunapark olduğunu bilmiyordum." Sonra Aras'a döndüm. "Biliyor musun Aras, ben hiç lunaparka gitmedim. Yani beni hiç götüren olmadı."

Bunu, beni şu an oraya götürmesi için söylememiştim, sadece içimde hep bir yaraydı, bir çocukluk arzusu. O zaman gidememişim ki, şimdi gitsem alır mıydım hevesimi sanki? Aras bir şey söylemedi, o da benim gibi hareket halindeki arabanın camından gittikçe uzaklaşan lunaparka baktı. Sonrasında, sabahki halinin aksine Eray'a aldırmadan beni kendine çekti. Başım otomatik olarak göğsüne yaslandığında, saçlarımın üzerini öptüğünü hissettim.

Ertesi gün geldiğinde, Eda'nın isteme gecesi Aras'a gelen Azat Kılıç daveti hakkında konuşmak için Emin Abilere gel-

miştik. Çocukları evde değildi, sadece Emin Abi ve Sevinç Abla vardı. Yemekten sonra, çıkışa yakın bir zamanda davet hakkında konuşmaya başladıklarında, Sevinç Abla konuşmalarına katılmamızın doğru olmadığını söylese de Aras, yanlarında durmamın bir sorun olmayacağını ifade etmişti. Sevinç Abla komşusunun acil çağrısıyla yardıma giderken ben, Aras ve Emin Abi'nin yanında durmuştum.

"Dediğim gibi oğlum, senin kumarhaneye rakip olacağını bildiğini belli etmek için gönderdi bu davetiyeyi. Adım gibi eminim." İçimden, "*Adın da Emin zaten,*" diye soğuk bir espi geçirsem de, bunu dışa vurmadım.

"Biliyorum abi, ama rahat durmayacağını da biliyorum. O şerefsiz, beni oraya sorunsuz bir şekilde çağırmas."

"Davette bir suikast düzenleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Belki..." dedi Aras, düşünceli gözlerle köy evinin parkelerine bakarken. "Aslına bakarsan davette uluorta bir çatışma çıkarabileceğini düşünmüyorum. Başka bir planı var gibi ne dersen de, bu davetiye bana boş gelmedi. Altında gizli bir şeyler var."

Emin Abi, Aras'ın kurduğu cümlelerin ardından derin bir nefes aldı. "Haklısın. Şu sıra dışarıya tek çıkmasan iyi olabilir evlat. Peşine mutlaka birkaç adam almalısın. Dikkatli davranmalıyız."

"Davranalım bakalım," dedi Aras ayağa kalkarken.

Emin Abi'nin kaşları çatıldı. "Ne o, gidiyor musunuz?"

"Geç oldu, kalkalım. Artık hiçbir saniyemiz boş sayılmaz."

Emin Abi onu onaylayarak ayağa kalktı, kapıya doğru yürürken, "Adamsız dışarı çıkma oğlum," diye tekrarladı.

Aras onu takmayarak başka bir soru sordu. "Babamın durumu nasıl? Bir gelişme var mı?"

Başını "*Hayır*" anlamında salladı. "Bildiğin gibi..."

"Onu tekrar görmek istiyorum."

"Şu sıralar imkânsız oğlum, sabret, hayırlısıyla şu günleri bir geçelim..."

Aras, dudaklarını birbirine bastırarak onu başıyla onayladı, ardından elini uzatarak tokalaştı. "Hayırlı geceler abi."

"Hayırlı geceler..."

Aynı cümleyi ben de kurduğumda evden çıktık. Ahşap mer-

divenleri indikten sonra bahçe kapısını da geçip arabanın önüne geldik. Köy, bu saatlerde oldukça sessiz ve sanki biraz da urkuttuğu gibi. Geceğin karanlık silüeti insanın aklına kötü senaryolar çiziyordu. Bu senaryolara beynimi yöneltmeden hızla kapıyı açtım ve Aras'la aynı zamanda içeri geçtim. O, arabayı çalıştırdığında emniyet kemerimi taktım. Ardından konuştum. "Atç Arca'yı bir daha görmeyi ben de istiyorum Aras... Umarım babam eski sağlığına kavuşur."

Burukça gülümsedi. "Babamı buldum, daha da kaybetmeye niyetim yok Eylül, tamamen düzelmesi için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ben de dua ederim..."

Parlak siyaha bürünen gözleri bir an bana değdi, ardından tekrar yola döndü.

Bense aklının dağılması adına yeni bir konu açtım, babasından konuşulunca üzüldüğünü biliyordum. "Bugün Sevinç Abla'nın yaptığı yaprak sarmasına hiç dokunmadın... Sevmiyor musun?"

Soruma yanıt vermek yerine, bir şey olmuş gibi kaşlarını çatı. Gözleri yola bakıyordu, ancak yolu görmüyor gibiydi.

Ruh değişimini anlayarak tedirginleştim ve, "Aras? Ne oldu?" diye sordum.

Yüzü bir anda ciddileşirken, "Saat taktın mı?" diye sordu.

"Ne?" dedim sorduğu soruyu zihnimde anlamlandırmaya çalışarak.

"Saat, taktın mı?" Saat ne alakaydı?

"Hayır, neden?"

Göğsü hızla inip kalkarken dudakları dehşetle aralandı. "Bomba..."

Söylediği kelimeyle beraber endişe duygusu bedenimde hızla yayılırken hayretle bağırdım. "NE?"

Ve sonra, oluşan sessizlikte kulaklarıma "tik-tak" sesleri çalınmaya başladı. Tüylerim teker teker ürperirken nihayetinde zihnim gerçeği idrak etti.

İçinde bulunduğumuz arabaya bomba yerleştirilmişti...

Bölüm On

Davet

Aras'ın kara bakışları direksiyonun biraz aşağısındaki bölüme kayarken, içime mesken olan endişeyle bakışlarımı oraya çevirip bir kanıt aradım. Üzerinde geri sayımın bulunduğu dijital bir saate benzeyen kara kutuyu daha sonra gördüm. Kan rengine bürünen rakamlar geriye doğru akıyordu.

17...

16...

15...

Saniyeler tüm hızıyla gerilerken, "Aras?!" diye sordum. "Ne yapacağız?"

Kafasını kaldırdı ve gözleri yolda gezindi. "Kemerini çıkar." Ses tonunu sakın tutmaya çalışıyordu, kafamı sallayarak titreyen ellerimle hızla dediğini yaptım, bu süreçte zaman gerilemeye devam ediyordu.

14...

13...

12...

"Kapını aç ve atla."

"NE?!" diye haykırdım, araba hareket halindeydi.

"Eylül vakit daralıyor! Kapını aç."

Korku dolu gözlerle ona baktığımda, "HADİ!" diye kükredi.

Elimi ayağımla titrerken derin bir nefes alarak cesaretliliğe çıktım. Aras yanımdaydı. bana zarar verecek bir şey emretmezdi. Kendimi teskin etmeye çalıştığımda gözlerimi tekrar sayaca yöneldi.

8...

7...

6...

Atlamalıyım. Aksi halde, zaten içinde bomba bulunan bir arabadaydık ve sayımı durmadan ilerliyordu. Atlamak, en mantıklısıydı. Elim biraz daha cesur bir şekilde kapı kulpunu kavradığında, "ŞİMDİ!" diye bağırdı Aras ve ikimiz aynı anda kapılarımızı açtık.

Kendimi nasıl dışarı fırlattığımı bilmiyordum, bedenim yolun zeminine çarparak yuvarlanırken acıyı henüz hissetmemiştim ama o yüksek patlama sesini işitebilmişim. Yuvarlanma hareketim son bulduğunda ellerimi yere koyarak ayağa kalkmaya çalıştım. Ancak tam doğrulacağım sırada, yoldan çıkmasına ramak kalan alevler içindeki siyah Range Rover'in bir kez daha patladığını gördüm. Turuncu, dehşet verici ateş bulutunun karanlık yolu aydınlatmasıyla kalkmaya çalışmayı bıraktım ve hayret dolu gözlerle o tarafa doğru baktım.

Şoktaydım, daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Arabanın parçaları bir bir etrafa saçılırken metrelerce uzağımdaki ateşin sıcaklığı hissediliyordu. Gözlerim yönünü değiştiremiyordu, kulaklarım enteresan bir çınlamaya yol vermişti ve bu, rahatsız ediciydi.

Bir anda beni kendine saran kollarla bakış açımı yön değiştirdi. Aras'ın bana bir şeyler söylediğini anlıyordum, fakat söylediklerini anlamlandıramıyordum. Eli yüzümü avuçladığında, "Eylül?" diye sordu. "İyi misin?"

Nihayetinde yutkunmak aklıma gelmişti. Yutkundum ve gözlerimi kırptırarak başımı salladım, kulaklarım hâlâ çınılıyordu. "İyi-iyiyim... Ama..." dedikten sonra, etraftaki yoğun karbondioksit dumanı nedeniyle boğazımı temizleyip rahat bir nefes almaya çalışarak tekrar oraya baktım. Alevlerinin sakinleşmeye başladığı patlama bölgesine...

Zihnim darmadağın olmuştu, bu adrenalini atlatmak pek kolay gözüküyordu. Şu an yaşadığımız gerçek miydi? Gövdem ağır ağır inip kalkarken fark etmeseydik bizi içinde yakıp kavuracak olan ateşe bakıyordum.

Aras, “Bana bak,” dediğinde, çenemi tutan eliyle ona döndüm. “Sakinleş.”

Kafamı salladım ya da salladığımı sandım. Bilmiyordum. Gözlerimi kapatıp açarak kendime gelmeye çalıştım. “Sakinim...” derken kekeleydim. “Ben sadece... Şaşkıyım. Kim yaptı bunu Aras, neden?”

Ben yerde otuyordum, o ise diz çökmüş bir vaziyette bana bakıyordu. “Azat Kılıç,” dedi. Sesinde en ufak bir şüphe yoktu.

“O adam...” Nefeslendim. “Bu kadar kötü mü? Ölebilirdik.”

“Bundan daha kötü. Ama korkma, bir halt yapamayacak. Bu bombayı onun başında patlatacağım.”

Dişlerim birbirine çarparken alnından aşağı ince ince süzülen kanı fark ederek hızla elimi oraya götürdüm. “Başın kanıyor.”

“Dert değil, sen iyisin değil mi?”

“İyiyim, Aras.”

Nefesini tazeleyerek gözlerini kapattı ve sakın bir şekilde yanına oturdu. Ceketinin cebinden, –büyük ihtimal atladiktan sonra olacak– ön camı çatlamış olan telefonunu çıkardı, umursamadan ekranını açtı, en azından çalışıyordu. Bir numara tuşlayarak ben onu izlerken telefonunu kulağına götürdü. Sağ tarafı bana dönüktü, bu sayede kanayan alnını görebiliyordum.

“Emin Abi.” Konuşmaya başladığında üzerimi süzdüm, beyaz, salaş tişörtüm yırtılmış, dar kotumun diz kısımları tahriş olmuştu. Aklıma gelen fikirle ellerimi tişörtün alt kısmındaki yırtık bölgeye götürerek çekiştirip, kopmasını sağladım.

O, bulunduğumuz yeri tarif ederken kopardığım çaputu kanayan alnına bastırdım. İrkilerek bana baktığında yaptığım şeyi anladıktan sonra engel koymadan konuşmaya devam etti.

“Tamam, bekliyoruz.” Telefonunu kapatıp tekrar cebine sığıştırarak bana yöneldi. İlgili bakışlarıyla beni süzüyordu, çok geçmeden eliyle alnındaki elimi tutarak yavaşça indirdi, ardın-

dan elimini dış yüzeyine içimi kıpırdatacak beklemediğim bir öpücük kondurdu. İkimizde sessizdik, söyleyecek bir şeyimiz yok gibiydi. Aras'ın yüzünden gerildiğini anlamak zor değildi. Sıkılan içimle dudaklarımı araladım, fakat daha sonra ne diyeceğimi bilemediğimden kapattım. Dişlerim birbirine çarpıyordu, titriyordum ama hava soğuk değildi. Birden omuzlarıma kapanan ceketle başımı kaldırdım, bana bakmak yerine kolunu omzumla atarak başımı ona yaslamama neden oldu. "Sakinleş... Geçti."

Ona sığındığımda, korku bedenimden göç edip yerine başka türlü duyguların geçmesine izin veriyordu. Sönen alevleri izlerken duyduğum motor sesiyle bakışlarımı o yöne çevirdim, birkaç saniye sonra siyah bir araba önümüzde durdu. Emin Abi arabanın kapısını açıp, "İyi misiniz?!" diye sorduğunda Aras, üzerini silkeleyerek ayağa kalktı. Bana uzattığı elini tutarak kalkmaya çalıştığımda sendeleyerek acı dolu bir inleme çıkardım. Aras'ın kirpikleri birbirine yaklaştı. "Bir şey mi oldu?"

Kalkmayı başardıktan sonra hafifçe gülümseyerek. "Dizim biraz sızlıyor o kadar," dedim. Beni kolunun altına alarak arabaya kadar beraber yürümemize sebep olurken saçlarımin üzerine bıraktığı öpücüğünü hissetmiştim. Emin Abi normal bir şekilde kapısını kapatırken biz içeri girer girmez arabanın tekerleri çıgık atarak geri dönüp köy evine doğru gitmeye başladı.

"Şükür size bir şey olmamış. Ya fark edemeseydiniz?" diyen Emin Abi elini dehşete düşmüş bir vaziyette saçlarında gezdirdi.

Aras, soğukkanlılığını koruyordu. "Olay oldu ve bitti, onu düşünmeyi bırakmalıyız. Şimdi ne yapacağımızı konuşmanın vakti."

Emin Abi başıyla onaylasa da içi rahat etmiş gibi değildi. "Biz nasıl anlamayız, nasıl önlem almayız... O davetiye resmen buna delaletti. Ah..."

O an, "Emin Abi!" diye kükredi Aras. "Yeter dedim, düşünmemiz gereken bu değil, sus artık!" Onun da sınırlendiğini fakat sakın durmaya çalıştığını biliyordum, Emin Abi böyle konuşmaya devam ederse Aras da düzgün düşünemeyecekti ve bunu engellemeye çalışıyordu.

“Kusura bakma oğlum. Ben sadece, önlemsiz olmamızı yediremiyorum.”

Aras sakın bir nefes alarak başını deri koltuğa yasladığında, ona destek olmak için elini tuttum. Gözlerini açmadı, güçlü durmaya çalışıyordu, belki de çalışmıyordu, zaten öyleydi. Alnında belirginleşen damarından öfkeli olduğunu çözebiliyordum ama o bunu dışarı vurmamakta kararlıydı. Beş on dakika sonra, araba köy evinin önünde durdu, fakat burası Emin Abi'nin evi değildi.

Emin Abi kendi kapısını açtığında şoför, Aras'ın kapısını açtı. Aras indikten sonra, ben de kendi kapımı açarak sızlayan ayağımı toprak zeminle birleştirdim. Ardından arabadan destek alarak kapıyı kapattım. Biraz zorlanarak yürüyüp Aras'ın yanına yaklaştığımda ikinci bir spor araba dikkatleri kendine çekti. Araba ani fren yaparak durdu, kapısı aceleyle açıldı ve içindeki endişeli siyah gözlere sahip Pusat, koşar adımlarla bize doğru geldi. “Neler oldu, herkes iyi mi?”

Nefes nefese sorduğu soruya Aras cevap vermezken ben atıldım. “İyiyiz.” Gözleri şükredercesine sakince kapanıp açıldı. “Çok şükür... Hangi şerefsiz yaptı bunu, Azat mı?”

“Bunları içeride konuşalım.” Pusat yutkunarak başını sallayıp Emin Abi'yi onayladı. Hepimiz Emin Abi'nin arkasından ilerlemeye başladık.

Emin Abi, tek katlı evin ahşap kapısını açtıktan sonra, eliyle tutarak girmemizi bekledi. Aras, kolunu tekrar omzuma atıp bana destek olmayı sağladı, içeriye beraber girdik.

Burası, içinde pek fazla eşyanın bulunmadığı bir köy eviydi. Duvarlar kalitesiz bir sarı rengine boyanmış, küçük salonundaki koltukların ortasına büyük, kahverengi ahşap bir masa yerleştirilmişti. Aras ve ben yan yanaydık, Emin Abi ve Pusat ise tam karşımıza oturmuşlardı.

Emin Abi masanın üzerindeki cam sürahidenden bir bardağa su doldurduktan sonra bana uzattı. “Temizdir, iç kızım. İyi gelir.” Başımın altına onaylayıp, “Teşekkürler,” diyerek bana doğru uzatılan suyu aldım. Bardağı dudaklarıma yaklaştırıp suyun boğazıma doğru akmasına izin verdim. Birkaç yudum aldıktan sonra tekrar masaya koydum.

"Azat Kılıç, neden yaptı bunu? Henüz senin ona olan düşmanlığından bihaber. Yoksa gerçekleri bildiğini biliyor mu?"

"Hayır," dedi Aras Pusat'a karşı. "Tamamen davetiyeye alakalı."

"Ne davetiyesi?" Pusat'ın olaylardan haberi olmaması beni şaşırtmıştı.

"Azat Kılıç bana, yirminci yıl davetiyesi gönderdi, ilk kumarhanesinde olacak bir davet."

Öte yandan bana olan güvenleri, bütün bu planların içinde bulunmam, beni sevindirmişti.

"Ee?" dedi Pusat merakla, yeni öğrenmiş olmasına takılmayarak.

"Ben davetiyeyi elime aldığımdan beri, altında bir şeyler arıyordum. Ve işte, birkaç gün sonraya bu bomba meydana geldi."

"Vay anasını s-" Aras uyarıcı bir tonla boğazını temizlediğinde Pusat mahcup bir şekilde bana döndü. "Pardon Eylül, unuttum."

Omuzlarımı kaldırıp indirirken gülümsememe hâkim olmaya çalıştım. "Sorun yok, siz devam edin."

"Davetten önce bunu yapması tamamen planlı. Kumarhaneye talip olacağımı kesinlikle öğrenmiş. Yaptığı şey, kurtulursak göz korkutma, kurtulamazsak ortadan kaldırma olacaktı."

"Lan bu nasıl bir psikopat böyle," diyen Pusat'ın şaşkın olduğu her halinden belliydi.

Emin Abi araya girdi. "Ne yapacağız? Karşılıksız kalmamalı."

Pusat, muhteşem bir fikir bulmuş gibi öne atıldı. "Bence davet günü, kumarhanesine bir bomba yerleştirelim. Kısasa kisas."

"Hayır," dedi Aras keskin bir şekilde. "O zaten şu an bizden öyle bir tepki bekliyor. Onun istediği gibi davranmak, bizi yükseletmek yerine aşağı çeker."

"Haklısın." Emin Abi onu onaylandıktan sonra ekledi. "Peki ne yapmalı?"

"Davete gideceğim."

Bir anda hepimiz gözlerimizi far görmüş tavşan gibi Aras'ın üzerine yönelttik.

"Saçmalama," diye cırladığımda kara gözleri susturmak amacıyla bana öyle bir baktı ki, zihnimdeki tüm kelimeler yer değiştirip anlamını yitirmişti.

Hızla önüme dönüp masanın üzerinde birleştirdiğim elle-rime baktığımda Pusat konuştu. “Eylül haklı. Delirdin mi, o şerefsiz sana normal bir günde bunu yaptıysa, kim bilir davette neler yapar.”

“Bir şey yapamayacak. Eğer davete gitmezsem, ondan korktuğum ve kumarhaneden geri çekildiğim kayıtlara geçecek. Fakat gidersem, o benden korkacak.”

“Yine de bu tehlikeli evlat.”

“Bu yola, tehlikesiz olduğunu düşünerek girmedim değil mi? Önüme çıkan ilk gerçek zorlukta geri çekilirsem, nerede kaldı benim intikam yeminim.”

Emin Abi nefeslendi. “Aras... İyi düşün.”

“Ben, kendimi düşünmeyi dört yaşında bıraktım. Düşünecek bir şey yok. Benim adım da Aras Karahanlı’ysa, o Azat Kılıç’ı dünyaya geldiğine pişman edeceğim. Hepiniz söylediklerime şahitsiniz.”

Kararlılığı karşısında, kimsenin bir şey söylemeye mecali kalmamıştı. Ses tonu bile, öyle bir güç taşıyordu ki, öyle bir ayarlıyordu ki kendini karşı koyamıyordunuz. Bu, sadece bana yahut karşımdaki iki adama özgü kullanılan bir güç değildi, kiminle konuşursa konuşsun, etkisinden bir damla eksilmezdi.

Biraz daha konuşuldu her şey, aynı şeyler tekrar edildi. Konu evrilip çevrildi, bir zamandan sonra, ilgimi onlara veremeyip uykusuzluktan acıyan gözlerimle kafamı masaya koymamakla mücadele ederken isminin söylenmesiyle irkildim.

“Kalk hadi, gidiyoruz.”

Gözlerimi kapatıp açarak Aras’a baktığımda başımı sallayarak ayağa kalkmaya çalıştım.

“Ben sizi bırakayım.”

“Olur,” dedi Aras, Pusat’a karşı.

“Yarın yeni bir araba yollarım.” Emin Abi bu cümleyi kurduğunda çoktan ayağa kalkmıştım. Ezilen bacağıma hafif hafif sızlarken yaşadığım acıyı Aras’a belli etmemeye çalıştım. Topalamamı gizlemeye çabalarken Pusat kapıyı açtı, Aras ve ben aynı anda kapıdan çıktık. Yan yana yürümeye başladığımızda burkulan ayağımla bedenim omzuna doğru yığıldı. Aras, kolları beni

sıkıca sararken “İyi misin? Başın mı döndü? Kafana darbe almış mıydın?” diye arka arkaya sorular dizdi endişeli ses tonuyla.

Toparlanarak, “Hayır,” diye itiraz ettim. “Başım değil endişelenme, ayağımı burktum sadece.”

“Yürümekte zorluk mu çekiyorsun?”

Endişesini belli etmesi garibime gitmişti. Gerçekten kötü görünüyordum ve bu durumu toparlamalıyım. “Daha beterlerini yaşamıştım Aras.”

Gülümseyerek hızla beni kucağına alması, beklediğim şeylerde son sırada bile değildi. Belki de bu yüzden çıkmıştı dudaklarımdan küçük çapta bir çığlık. Ellerimi boynuna sarıp düşmemek için ona tutunduğumda, başını kulağıma eğip “Güçlü karım benim,” diye fısıldadı.

Kalbimin içindeki baterist yine en hareketli şarkılarından birini çalarken kendimi ve heyecanımı tutmaya çalışarak, “Aras, Pusat burada,” dedim, aynı şekilde kulağına doğru. Geçen Eray’ın yanında yaklaşmama izin vermeyen o değil miydi? Şimdi Pusat’ın yanında kucağına alıyordu... Aras... İyisin hoşsun da, şu dengesizliklerin beni benden alıyor.

“Umurumda değil,” dediğinde şaşkınca yüzüne baktım. O ise gerçekten umursamaz bir şekilde kapıyı açtı, ardından beni koltuğa bıraktı. Kapıyı yavaşça kapattıktan sonra, Pusat’la aynı anda kendi kapılarını açtılar. Arabaya geçtiklerinde Pusat beklemeden çalıştırdı.

Orman karanlıktı, toprak yolu aydınlatan tek şey, spor arabanın beyaz farlarıydı. İkiisi aynı anda sigaralarını yaktıklarında, camlarını açarak soğuk rüzgârın içeri girmesini sağladılar. Rüzgâr tenime işlerken Aras’ın omzuma bıraktığı cekete biraz daha sarıldım. Gözlerim hâlâ yanıyordu. Başımı siyah deri koltuğa yaslayarak uyumaya çalıştım fakat kirpiklerimi birbirine bastırduğumda bomba anı, izlediğim bir film gibi aklımda canlanıyordu. Uzun birkaç dakikanın ardından kendimi nihayet uykunun kollarına atabilmişim.

Bomba anımı tekrar yaşadığım ve bu sefer kurtulamayacağımı belli olan bir kâbusun ardından, o korkunç atmosferden sıyrılmak amacıyla korkuyla derin bir nefes alıp gözlerimi dehşet içinde açtım. İlk birkaç saniye, nerede olduğumu kavrayamazsam da, anında üzerime eğilen siyah gözleri tanımamamın imkânı yoktu. Onu her yerde, her şekilde, her zaman tanırımdı. Hiç değilse, irislerine baktığımda kalbimde oluşan gümbürtüden...

"Ne oldu?" Bir elinin avuç içini yattığım yastığın üzerine koyan Aras, tedirgin bir ifadeyle suratımı süzüyordu.

Kuruyan boğazımı konuşmamı keskin bir şekilde önlediği için cevap vermeden önce hafifçe yutkundum. "Neredeyiz?" dedim. Çünkü kâbustan çıkıp çıkmadığımı, o dehşet verici olayı atlatıp atlatamadığımıza hâlâ emin değildim.

"Evimizdeyiz güzelim," derken gözleri terlemiş yüzümde gezindi. "Neyin var?"

Her ne kadar kendimi güçlü göstermeye çalışıp bomba olayından sonra doğru düzgün toparlandığımı söyleyemezdim bu yüzden bu cümle, beni yatıştırmıştı. Bir anda, karşımda olmasının verdiği rahatlıkla kollarımı boynuna dolayıp rahat bir nefes aldım. "Yok, yok bir şey. Sadece bir kâbus."

Başta, sarılışımı beklememiş olduğundan olacak, bedeni kaskatı kesilse de, saniyeler içinde yumuşadı. Kolları gevşediğinde büyük ellerinden birini alnımın üzerine uzattı ve alnıma yapışan birkaç teli geriye attı. "Bugünle mi alakalı?"

Öyleydi, ancak bunu bilip kötü olduğumu düşünerek kendisini suçlamaması için olumsuz anlamda kafamı salladım. Hemen konuştum. "İlayır hayır, saçma sapan, kesik kesik bir kâbustu. Ne olduğunu bile pek hatırlamıyorum."

"Anladım," dese de gözleri yalanıma inanmadığını belli eder bir ifade taşıyordu. Diğer elini de üzerimden çekmesinin ardından saçlarımı tekrar geriye attı. "Ilık bir duş al, ben diğer odadayım."

Duş sonrasında rahat etmem için çıkacağımı biliyordum, ancak içimden gelmişken ona bir şeyler söylemem lazımdı. Bu nedenle arkasını dönecekken elini tutarak, "Bekle," dedim. Sorar gözlerle bana baktığında beklemeden bana döntük olan göv-

desine atılıp içimden gelen kuvvetle bir kez daha ona sarıldım. Bu sefer affallamadan, bunu bekliliyormuş gibi sarılışıma karşılık verdi. Okyanusumsu kokusunu derinden soludum. "İyi ki ya-nımdasın."

İçten bir şekilde yanıtladı. "Sen de."

"Seni seviyorum," dediğimde duraksadı.

"Ben..." dedi, ardından derin bir nefes aldı. "Ben..." Sinirle soluduğumu duydum, söylemeyi bu kez de başaramadığından omuzlarından tutarak beni kendinden çekti. "Ben de bir duş alsam iyi olacak." Yaşadığım kırgınlıkla yüzüne bakmaya devam ediyordum, o ise gözlerini bana değıdirmemeye ant içmişti san-ki. Eliyle arkayı işaret etti. "Diğer odada. Sonra gelirim... Uyu-maya."

Dudaklarını birbirine bastırıp bozuntuya verinemeye çalı-şarak onaylarcasına kafamı salladım. "*Şilphe yok, Eylül,*" dedim kendi kendime. "*Şilphe yok. Sen hislerini biliyorsun.*"

Ve en sonunda saçuma geçirdiğim tokamı çıkararak aklımda dönen sorularla duş için hazırlandım.

Uyandığımda saatin kaç olduğundan bihaberdim. Tek bildi-ğim kâbuslarla dolu olanın ardından rahat bir uyku almış oldu-ğum ve vücudumda hamlanan birkaç yer hissettiğimdi. Gerine-rek doğrudum ve etrafıma bakındım, Aras yoktu.

Nereye gitmiş olabileceğini düşünürken, odadaki her ayrıntı gibi siyah olan yuvarlak duvar saati bana göz kırptı. Küçük çu-buk, akrep, dördün üzerinde miydi yoksa ben mi yanlış görü-yordum?

Gözlerimi ovuşturup tekrar baktım. Doğal olarak bir şey değişmedi. Eda'nın isteme olayları, alışverişler, iş hayatı ve son olarak bomba vakasının üst üste gelmiş olduğu düşünülünce, bu kadar uyumuş olmamı garip karşılanmamalıydı.

Saatin doğruluğuna emin olup Aras'ın işe gitmiş olabile-ceğini düşünerek ayaklarımı yataktan sarkıttım. Kalktığımda odadaki banyoya doğru ilerledim. Banyonun kapısı aralıktı ve

içeriden bir konuşma sesi geliyordu. Birkaç adım daha yaklaştığımda, Aras'ın yüzünü gördüm. Ellerini lavabonun üzerine koymuştu ve aynaya bakıp bir şeyler söylüyordu.

Biraz sonra kendi kendine konuştuğunu anladım ve merakla dinlemeye koyuldum.

"Eylül, ben seni..." dedi ve tamamlamadan nefes aldı. Ne yaptığını anlamayarak kaşlarımı çattım. "Ben seni..." Eliyle lavaboya sertçe vurdu. "Söylesene lan... Bunu mu diyemiyorsun. Seviyorum diyeceksin işte. Haydi koçum, tekrar başlıyoruz." Boğazını temizledi ve eliyle ensesini kaşdı. "Eylül, ben... Ben... Ben var ya ben." Hızla, kendinden tiksiniş gibi kafasını salladı. "Dünyanın en beceriksiz adamıyım. Ulan iki kelimeyi yan yana getiremiyorum," dedi ve öfkeyle sakallarını tıraş etmeye başladı.

Yüzümde şaşkın bir gülümsemeyle onu izlerken yanaklarını yıkamaya başladığında, yakalanacağım düşüncesiyle hızla geri çekildim. Onu izlediğimi bilmemesi daha iyiydi.

Biliyordum, biliyordum!

Yalan söylemiyordu işte, o kelimeyle ilgili sahiden bir problemi vardı. Canım ya... Nasıl da söylemeye çalışıyor.

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi engellemeye çalıştım, ancak ne mümkündü. Bir kere, böyle söylemeyi denemesi yeterdi. Beceremeyince nasıl da sinirleniyordu öyle. Ya... Tam sevmelik.

"Eylül?"

"Efendim?" dedim hâlâ kendi kendime sırtıp hayal âlemimde az önceki görüntüyü yaşıtırken.

"Neyin var, ne gülüyorsun öyle kendi kendine?"

"Ben mi?" dedim gülümsememi dindirmeye çalışıp.

"Evet sen?" derken tek kaşı havalandı.

"Hiç... Aklıma bir fıkra geldi de. Anlatayım mı? Bak, Temel, bir Alman, bir İtalyan ve bir Japon'la bir uçağa binmiş..."

"Gerçekten anlatacak mısınız?"

Kaşları havaya kalkıp bezgin bir şekilde sorduğunda elimi saçlarımın altına götürdüm. "Yok ya, boş ver," dediğimde kafasını sallayarak dolabına doğru ilerledi. Ben hâlâ gülerken onu

izlerken o açuğı gardırobundan bir takım elbise çıkarıp yatağıın üzerine koydu.

“Bir yere mi gidiyorsun?”

Bana bakmadan cevapladı. “Davete gideceğim ya.”

Bahsettiğı davetin Azat Kılıç'ın daveti olduğunu anladım ve içimde aniden kara bir bulut şişmeye başladı. O adamın bahsi geçince tedirgin olmadan edemiyordum. Yatakta toparlanıp Aras'a döndüm. “Aras... Gitmesek olmaz mı?”

“Gitmesek?” dedi kafasını iliklediğı siyah gömleğinin düğmelerinden kaldırarak bana baktığında. “Sen zaten gelmiyorsun.”

Kaşlarım çatılırken cümleyi anlamlandırmaya çalıştım. Ardından hızla yanıtladım. “Ne demek gelmiyorsun? Tabii ki geliyorum.”

“Gelmiyorsun dedim,” diyerek tekrar gömlek ilikleme işleme devam etti.

Pes etmeye niyetim yoktu, çenemi dikleştirdim ve gözlerimi üzerinden asla çekmedim. “Sen gidiyorsan ben de geleceğim. Ben gitmiyorsam sen de gitmeyeceksin.”

Bakışları tekrar beni bulduğunda, yatıştırmaya çalışır gibi konuştu. “Eylül, orada olursan aklım sürekli sende kalacak.”

“Neden hep kendini düşünüyorsun? Orada olmazsam da benim aklım hep sende kalacak. ‘Ya başına bir şey gelirse?’ diye düşünmekten yine rahat bir uyku uyuyamayacağım.”

Yaka düğmesini iliklerken, “Yanımda olursan durumu değiştirebilecek misin?” diye sordu alaycı bir ses tonuyla.

“Hayır ama ne olursa olsun seninle olmak istiyorum. Yanındayken hiçbir şeyden korkmuyorum.”

Birkaç saniye, irislerimin en derinine ulaşmak istercesine baktı. Biraz olsun yumuşadığını hissettim. Derken ceketini almak için arkasını döndü ve onu da giyinirken bana bakmadan konuştu. “Rahat durmuyorsun, dur dediğim yerde durmazsın sen. Başına yeni bir bela eklemek istemiyorum.”

Söylediklerimi yakından duymasının daha etkili olacağını düşünerek ayağı kalkıp onun olduğu tarafa doğru gittim. Yanına geldiğimde, yalvaran bakışlarla karşılık verdim. “Aras yemin ederim yanından ayrılmayacağım.” Elimi önüne uzattım.

"İstersen elimi eline yapıştır. Hayır demem, yeter ki yanında olayım."

Ceketini iki kolundan da geçirdikten sonra omzuna yerleştirdiğinde bir elime, bir de bana baktı. "Gelmiyorsun desem?"

Omuz silktilim. "Gizlice peşinden gelirim." İnanamayan gözlerle bana bakarken devam ettim. "Daha önce yapmıştım, biliyorsun."

Çarpık gülümsemesi yüzüne can verdi. "Çok değiştin sen."

"Geliyor muyum yani?"

"Şu yapıştırma işini bir düşüneyim," dedi.

Ellerimi mutlu bir şekilde birbirine çarptım. Ardından ellerimi siyah gömleğinin yakasına atıp katlı olan yerleri düzelttim. "Merak etme, yapıştırıcıya ihtiyaç kalmayacak. Elini hiç bırakmayacağım ki!" Yanağını öptüm.

Geri çekildiğinde gülümsedi. "Üzerine düzgün bir şeyler giyin. Yemek yer çıkarız."

Başım la onaylayıp vakit kaybetmeden dolabı açarak elbiseleri süzdüm, Aras her an fikrini değiştirebilirdi. Bir an önce gece mavisi rengindeki, ön eteği dizlere kadar uzun, arkadan ek olarak gelen kumaşının topuklarıma kadar geldiği elbisemi çıkardım. Aras, neyi aldığıma şöyle bir baktı, sonra bir şey demedi.

Elimdeki elbiseyle odanın kapısına doğru yürürken, "Nereye?" diye sordu.

"Üzerimi değiştireceğim."

Kafasını salladı. "Çıkmana ne gerek var, giyin burada," dediğinde gözlerimi açarak bön bön suratına baktım. Tepkimi anlamış gibi nefeslenerek dolabın kapağını kapattı. "Peki, ben çıkarım." Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana doğru yaklaştığını görünce başımı aşağı indirip kapının önünden çekildim.

"Sözde evliyiz." Çıkmadan hemen önce kendi kendine söylendiğinde yutkunarak kapıyı yavaşça kapattım.

Gerildiğimi hissediyordum, niye böyle oluyordu? O da biraz anlayış göstermeliydi, bir anda tabularımı nasıl yıkabilirdim?

Adam sana aylardır anlayış gösteriyor.

Bilincim bana seslendiğinde elimle başıma vurdum, şu an konuşmanın sırası değildi. Bluzumu hızla çıkarıp elbiseyi başımdan aşağı geçirdim. Pijamam varken belinin geçmeyeceği-

ni anladığımda dizlerimden sıyırdım. Elbise rahatça bedenime oturduğunda, çünkü banyodan dolayı kabaran saçlarıma bir şekil vermeye çalıştım. Almayacağını fark ettiğimde öylece bıraktım, dalgalıydı ve pek de kötü durmuyordu. Makyaj malzemelerini karıştırıp kırmızı rujlu elime aldım, sadece renk vermesi için birkaç dokunuş yaptıktan sonra dudaklarımı birbirine bastırıp çektim. Yanaklarıma allık sürüp göz kapaklarıma ince bir eyeliner çektim. Fondöten yahut kapatıcı sürmemi gerektirecek bir suratım yoktu, diğer malzemeleri yerine bırakıp hiç giymek istemediğim, elbiseyle aynı renk topukluları elime aldım. Bunlarla yürürken ne kadar zorlandığımı iyi biliyordum. Erkekler ne rahattı yahu. Ne kıyafet dertleri vardı, ne topuklu ayakkabı. Sonra neden kadınlar geç hazırlanıyor!

İçimdeki feminist konuşmaya başladığında daha fazla durmamam gerektiğini anlayarak giydiğim topuklularla ayağa kalktım. Bir ileri bir geri giderek deneme yürüyüşü yaptım. Alıştığımda odadan dışarı çıktım. Koridoru bitirdiğimde salonu geçerek mutfığa döndüm. Aras, tencereden kendine yemek koyuyordu. İyi de, evde yemek yoktu ki.

Hızla yaklaştım arkasından, topuklularımın sesi sayesinde tabağına makarna koymayı bırakarak bana döndü. "Hazır mısın?"

Onu başımla onayladığımda, beni şöyle bir süzdü. Sonrasında tabağını eline alarak mutfaktaki masanın üzerine bıraktı. Sandalyesini çekerek oturduğunda, "Makarnayı sen mi yaptın?" diye sordum.

"İnsanın çok uykucu bir karısı olunca kahvaltı akşamın beşinde makarnayla yapılmış."

Çatalını makarnasına batırdı.

"Aşk olsun Aras, ilk defa oluyor."

"Olsun güzelim, haydi sen de ye bir şeyler. Çıkarız birazdan." Kirpiklerimi, "Tamam," der gibi kırıp üst raftan bir tabak çıkardım. Ayağımdaki topuklular sayesinde bu işlem zor olmamıştı. Makarnayı koyduktan sonra tabağı masaya bırakıp dolaptan bir kutu vişne suyu çıkardım. Önce Aras'ın bardağına sonra kendi bardağıma koyarak salça soslu makarnayı yemeye başladım. Ağzıma attığım lokmam bittiğinde, "Hm... Güzel

yapmışsın,” diye itiraf ettim.

“Ne sandın, biz de biliyoruz bir şeyler.”

Bir kaşık daha almadan hemen önce, “Duyan da portakal soslu ördek yapmış sanır,” dedim.

Ciddi bir şekilde bana baktı. “Elindeki şeylerle yetinmeyi bilmelisin Polyanna.”

Suratım, yapay bir minnettarlık duygusuyla yeşerdi. “Tabii canım, portakal soslu ördek ne ki bunun yanında...”

Gülerek, “Aferin,” dediğinde gülümsemesine eşlik ettim. “Beni o açılan gamzesine gömün a dostlar!” İçimdeki apaçı kız konuşmaya başladığında onu susturmak adına tekrar yemeğe yu-muldum.

Azat Kılıç'ın mekânına gitmek için arabaya bindiğimizde, içinde bulunduğumuz yeni aracı inceliyordum. Yine son derece lüks ve konforluydu fakat bir Range Rover değildi. O daha büyük ve yüksek olduğu için onda daha rahat ediyordum.

“Yeni arabamızı beğendin mi?” diyen Aras’la beraber aracı incelemeyi bırakarak ona döndüm. Gözleri yoldaydı.

“Güzel ama eskisini daha çok seviyordum.”

Dudaklarının sağ tarafı yukarı doğru kıvrıldı, ardından gözleri bana değdi. “Sana alayım bir tane.”

“Bakkaldan gofret mi alıyorsun Aras?” diye sordum gülerek.

“Galeri sahibi olduğumu unutuyor musun karıcığım?”

Evet, bu ayrıntı aklımdan uçup gitmişti. Lakin Aras’tan böyle büyük bir şey isteyecek değildim. Bu nedenle, “Yine de... Teşekkür ederim, gerek yok,” dedim.

Azat Kılıç'ın kumarhanesi, evimize nereden baksan bir kırk beş dakika uzaklıktaydı. Yol sona erdiğinde rahat bir nefes alarak kendimi dışarı attım. Aras, arabanın anahtarını valeyeye vererek yanıma geldiğinde hiç çekinmeden koluna girdim. “Yapışık el” maddemizi unutmamıştım, yaramazlık yapmayacaktım.

Etrafımızda, bir sürü siyah takım elbiseli adam ve yanlarında eşleri yahut sevgilileri bulunuyordu. Elbette tek olanlar da vardı

ancak nadirdi. O an içten içe Aras'ın yanında gelmek istememi ve bunu başarmış olmamı tebrik ettim.

"Aras Karahanlı." Duyduğum bu yabancı sesle, ctraftakile-ri incelemeyi bırakıp önüme dönerek konuşan adama baktım. Aras'ın boylarında, ondan daha esmer bir adamdı. Yanında sarışın, kendisi kadar uzun ve ince belli bir kadın bulunuyordu.

"Cesur Köroğlu."

İkisi de birbirine benzer bir gülümseme takınıp el sıkıştılar. Bu gülümsemelerin samimi olduğunu düşünmüyordum.

"Başkanlığın hayırlı olsun, bir gelemelik ofisini kirletmeye."

Aras karşısındaki adama karşı başını omzuna doğru eğerek, "Eyvallah," dedi düz bir sesle.

Konuşmayı uzatmak istemediğini anladım. Kelimesi biter bitmez belimdeki eli sayesinde beni kendisiyle beraber ilerletip kumarhanenin girişine doğru götürmeye başladı. Kırmızı halının serili olduğu merdivenlerden inerken, "Kimdi o adam?" diye sordum.

Umursamaz bir tavırla, "Pezevenğin biri," diye yanıtladığında kaşlarımı kaldırdım. Aras'ın bu âlemden sevdiği biri yok muydu? Kimi sorsam, böyle kötü lakaplarla cevaplıyordu.

Anlamış gibi, "Hmm..." dediğimde koyu yeşil renginin hâkim olduğu lüks salonun ortasına gelmiştik. Tavandaki, kristal taşlara sahip avizelerin loş bir şekilde aydınlatığı mekânda birçok kumar masası, üzerinde kâğıt oynayan insanlar, içki tepkisi taşıyan kızlı erkekli garsonlar vardı. Kokteyl masalarından birinin önüne geçtiğimizde birkaç kişi daha gelip Aras'la muhabbet etmişti.

"Bu yavaşgın burada ne işi var?"

Aras'tan çıkan soru üzerine kafamı baktığı yöne çevirdiğim- de tanımadığım yüzler arasında o yüzü gördüm. Barlas'ı. Üzerinde fit vücudunu saran siyah bir takım elbise vardı. Dalgalı kahverengi saçlarının uçları yine her zamanki gibi kavruk tene sahip alınının üzerine düşmüştü ve karşısındaki iki adamla konuşurken arada kafasını kullanarak saçlarını sağına atıyordu.

Onu incelemeyi bırakıp Aras'a döndüm. "Belki tanıdığdır." Başını, "Hayır" der gibi salladı. "Değil."

Altında bir şey aradığı belliydi. Bu şüpheli tavrı, benim de

İçimde bir sıkıntı oluşmasına neden oldu. Tekrar göz ucuyla Barlas'a baktım. Barlas, yüzüne içeriğini anlayamadığım bir gülümseme katıp elini havaya kaldırarak Aras'a selam gönderdi. Aras ona karşı bir şey yapmadı, ardından bana döndü, kulağıma doğru eğildi. "Soru sorma, çaktırmadan bana eşlik et."

Elimi tuttu ve yürüdük. Orta yaşlarında cüsseli, keskin bakışlara sahip bir adam konuşma yapmaya başladığında, dinlemek yerine insanların arasından yavaş yavaş süzülüyorduk. Nereye gittiğimizi bilmiyordum, ne yapacağımızı da. Soru sorma demişti, bu yüzden susup yaşayarak görmeyi seçtim. Derken duvarları altın varaklarla kaplı bir koridordan geçtik. Bordo renkteki büyük kapının önünden geçeceğimiz sıra kapı yavaşça açıldı. İkimiz de refleks olarak oraya döndük. Kapıyı açan kişinin tanıdık yüzü, zihnimde hemen çağrışım yaptı. Bu, Azat Kılıç'ın oğlu Demir Kılıç'tı. "Buraya gelin," diye fısıldadı.

Gerginlikle Aras'ın kolunu biraz daha sıkıtiğimde ayaklarına eşlik ettim. İçeri girer girmez kapıyı kapattı, ben ikisinin ne ara bir buluşma planladıklarını düşünürken, "Ne haber?" diye sordu Demir. Koyu kahverengi gözleri Aras'ın üstündeydi. Üzerinde yine siyah bir deri ceket ve buradakilere aykırı, yer yer yırtıkları olan bir kot pantolon vardı. Tarzından ödün vermemişti.

"İyi diyelim," dedi Aras, ona doğru yürürken. İçinde bulunduğumuz oda, büyük bir toplantı salonuna benziyordu. Bordo renk perdeler, siyah, upuzun bir masa, büyük pırlantalara sahip avize. Ben zengin detayları incelediğim sıra, "Haberler nasıl?" diye sordu Aras.

Demir suratına yamuk bir gülümseme kattı, daha sonra kalçasını masanın üzerine koyarak rahat bir tavır aldı. "Muhteşem. Ziya'nın büyük bir açığını buldum. Bu bilgi babamın eline gitmeden şantajı sen yapmalısın."

"Nedir?"

Demir, derin bir nefes aldı. "Ziya büyük bir uyuşturucu kaçakçısı. Birkaç güne, gümrüğe getirecek ilaçları. Bu, onun hayatının hamlesi olacak, kimsenin haberi yok. Hele ki polis duysa..." Elini boğazında gezdirdi. "Ziya'nın tüm varisi, otoritesi, anında yok olur."

Aras, kaşlarını kaldırarak yüzüne memnun bir gülümseme katı. "Güzel..."

Bir anda, hislerimi içimde tutamadan araya girdim. "Kendi menfaatleriniz için o pis uyuşturucuların içeri girmesine izin mi vereceksiniz?"

"Hayır," dedi Demir. "Öyle olmayacak. Ziya'dan intikam almak isteyen bir arkadaşı var, Aras kumarhaneyi satın aldıktan sonra devreye o arkadaşını girecek ve Ziya'yı ihbar edecek. Bir taşla iki kuş. Hem Karahanlı kârlı çıkacak, hem ben."

"Ziya'nın tutuklanmasını neden istiyorsun?" diye sordugumda Aras, "Eylül," diye uyardı.

Lakin Demir bana yanıt verdi. "Uyuşturucu kötüdür." Gülümsedikten sonra devam etti. "Bu bilgi için Ziya'nın arkadaşından da yüklü miktarda para alacağım." Kaşlarını kaldırarak anlamış vaziyette kafamı salladım. Rahatlamıştım. Hoş, Aras'ın öyle bir şeye izin vereceğini düşünmüyordum, kendi çıkarları için zararsız binlerce insanı, genci harcamazdı.

Demir daha sonra Aras'a döndü. "Babamı bitir, Karahanlı. Sende bu ışığı görüyorum. Elinden geleni ardına koyma. Annemin ölüm yıl dönümüne kadar, Azat Kılıç'ın işi bitmiş olsun."

Söylediklerine şaşırılmıştım. Bir insan babasından neden bu kadar nefret ederdi? Adını ağzına aldığı an gözlerinden ateş fışkırıyor gibiydi. Ölmesini istiyordu, işinin bitirilmesini istiyordu.

Aras'ın yüzündeki ifade iyice ciddileştiğinde yanıtlayacağını anlayarak düşüncelerimi dağıtıp ona konsantre oldum. "Bunu, en az senin kadar istiyorum."

Dışarıdan gelen adım sesleri kulaklarımıza dolduğunda, Demir gözlerini büyüttü ve kaşlarıyla dışarıyı işaret etti. "Ben camdan çıkarım, beraber olduğumuz anlaşılmasın. Siz kapıdan çıkabilirsiniz."

"Dikkatli ol," dedi Aras.

Demir, başıyla onaylayıp pencereye doğru ilerledi, açık camdan mermerin üzerine çıktı ve beklemeden atladı. Yüksek değildi, bu yüzden çıkması kolay olmuştu. Adım sesleri uzaklaştığında Aras kapıyı açtı ve elimden tutarak dışarı çıktı.

Konuşmalar, olacaklar, riskli planlar beni germişti. İçim kötü

bir kasvete bürünürken yüzümün ısındığını hissettim, başım döner gibi olduğunda, "Aras," dedim durarak, hızla bana döndü.

Gözleri suratımı bulduğunda halimi hemen anladığını, çatılan kaşlarından sezdim. "Neyin var?"

"Ben, bir lavaboya gitsem iyi olacak. Sıcakladım," dediğimde elini alınma koydu. Sonra gözleri kısıldı.

"Ateşin var. Eve gidelim, ben duyacağımı duydum."

"Böyle arabaya binmek istemiyorum. Önce yüzümü yıkasam iyi olur."

Gözleriyle etrafı kolaçan edip, "Lavabo nerede ki?" diye mırıldandı. Ardından o sıra yanımızdan geçen bir garsonu durdurdu. "Lavabo ne tarafta?"

"Yukarıda abi, soldan ilk kapı."

Tekrar bana döndü. "Gel."

Elimi tutarak ilerlediğinde ona uyduym ve merdiven basamaklarını beraber çıktık. Yüzüm iyice sıcaklamıştı, attığım her adımda pes edip yere oturmaya ve bir daha da kalkmamayı istiyordum. Fakat direndim. Merdiven çıkma işlemimiz sona erdiği an, lavaboya doğru dönecekken arkamızdan gelen ses bizi durdurdu. "Ne kadar güzel bir çift." Aynı anda sesin sahibine döndüğümüzde, karşımızdaki adamın az önce konuşma yapan kişi olduğunu sezdim.

"Hiç elini bırakmayan bir eş ve ona sadık bir kadın. İmrenilecek bir tablo. Birinden birine zarar gelse, ah, çok yazık değil mi? Bütün büyü bozulur." Adam psikopatça gülerek konuşmasını sonlandırdığında anlamamış bir hâlde Aras'a döndüm. Aras, çatılmış kaşlarıyla o adama bakıyordu.

"Ben, Azat Kılıç. Eşine bakman normal, daha önce hiç karşılaşmamıştık." Adamın, bana yönelik cümlesiyle, olduğum yerde çakılıp kalmıştım adeta. Almak istediğim nefes boğazıma takılmış, öylece kalmıştı. Karşımda duran bu adam, Aras'ın ailesini acımasızca katleden katilin ta kendisiydi. Yutkunmaya çabaladım, lakin başaramadım.

Adam hâlâ bana bakarken Aras, "Ne demeye çalışıyorsun?" diyerek Azat Kılıç'ın benimle olan göz temasını kesmek istercesine araya girdi. Sıkırmamak için direndiği ellerinin dış yüzeyin-

deki damarlarının kabarmasından ve burnunun iki kanadının genişçe açılmasından kendisini tuttuğunu çok iyi anlayabiliyordum. Adama saldırmamak adına, iradesiyle güçlü bir yarış halindeydi.

Azat Kılıç, ince dudaklarını araladı, daha sonra elindeki purodan bir nefes çekip dumanını yere üfledi, tıpkı oğlununki gibi olan koyu kahverengi gözlerini üzerimizde dolandırdı ve o boğuk sesiyle bir daha hiçbir ağızdan duymak istemediğim o tehditkâr cümleleri söyledi.

“Cahiliyet insanı güçlendirirmiş bilir misiniz? Mesela, başına neler geleceğini bilmeyen insan, çok cesur davranırmış. Öyle cesur davranırmış ki gözü hiç kimseyi, hiçbir şeyi, nerede durması gerektiğini bilmezmiş... Ve sonra bam! Tıpkı bir bomba gibi patlarmış gerçekler beynine. Cahiliyet kötü gençler, cahil kalmak kötü. İnsan, başına neler geleceğini bilerek yaşamalı, ona göre hareket etmeli. Unutmayın, hayat pamuk ipliğine bağlı derler. Birisi gelir... Ve o ipliği,” dedikten sonra tıpkı Demir gibi elini boynunda gezdirdi. “Tak diye en orta yerinden keser. Cahiliyet kötü.”

Bölüm On Bir

Lunapark

Yanan vücudum, soğuk suyla temasından sonra titremeye başlamıştı. Nereden böyle şifa kapığımı bilmiyordum, bildiğim bir şey varsa o da şimdi üşüyor olduğumdu. Ağustos ayında hasta olmayı nasıl becermiştim, bilmiyorum ama hiçbir zaman vücudum çok da dirençli olmamıştı. Gözlerim kapalıydı fakat uyku ugramıyordu. Yatağın sol tarafının eğilmesiyle yanıma geldiğini anladığım Aras'a doğru adeta çekildim. Güçlü kolları beni kendine hapsederken, başımı boyun girintisine yaklaştırdım. Başıma değen soğuk şey önce tüylerimi ürpertti, gözlerimi açtığımda alnıma ıslak bez koyduğunu gördüm.

Hemen sonra sesi, bir mırıltı gibi duyuldu. "Çok ateşin var, hastaneye gidelim."

"Hayır" anlamında kafamı salladım. "Bu yıl hastanede çok zaman geçirdim. O ortama bir daha girmek istemiyorum. Hem, iyiyim ki ben." Sesimi dinç tutmaya çalışıyordum.

"İyi ol," dedi etkileyici ses tonuyla bezi alnımdan çekip nemlenen tenime bir öpücük kondururken. Onunla huzura ersem de gözlerimin önüne gelen manzaraya hâkim olamıyordum, gözümü kapattığım an karşıma o kötü adamın yüzü geçiyordu.

"Cahiliyet kötü..." Tehdit saçan kelimeleri zihnimde yankıla-

nırken elini, tıpkı keskin bir kılıç gibi kırılmış boğazında gezdiriş bir video misali canlandı zihnimde.

O anı yok etmek isteyerek, "Aras..." dedim.

"Söyle, güzelim."

"O adam..." derken nefeslendim. Ben, sadece yaptıklarını bildiğimden bu kadar etkilenmişim ama Aras, o adamın işlediği kötülöklere kendi gözleriyle şahit olmuştu. İçim titredi, zorla yutkundum. "Azat... Gerçekten kötü görünüyor."

"Öyle," dediğinde bir iç çektim.

"Bu intikamı almak zorunda mısın?"

"Ne?"

Başımı kaldırıp yüzüne baktım. İçimdekileri söyleyecektim, tutamazdım. Soludum. "Biliyorum, yaşadıkların iğrenç şeyler. Belki bunları anlatmaya kelimeler yetmez ama... Ya bu intikam... Sana beklenmedik bir son getirirse?"

"Getirmeyecek," dedi sert, taviz tanımayan bir tonla. "O adamın acı çekmesini gözlerimle izleyeceğim. Her ne pahasına olursa olsun."

Kararlılığı karşısında sadece yutkundum, vücudumun sıcaklığı beni geriordu. Önce öksürdüm, ardından devam ettim. "Ya bu paha..."

Söyleyeceğimi anlamış gibi araya girdi. "Bu paha benden bir şey olmayacak. Onun çevremdekilere zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Hayatta her şey planladığımız gibi gitmez. Demek istediğim..." Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırdım. "Zamanın neler getireceğini tahmin edemiyoruz. Kendi haline bırakırsan, belki daha fazla acı çekecek. Başına hiç beklenmedik şeyler gelecek belki? Unutma, kötöleri hiçbir zaman iyi son beklemez."

"Benim parmağım olmadan acı çekerse, benim içim rahatlar mı?"

Yanlış düşünüyordu. Biraz daha doğruldum ve gözlerinin tam içine baktım. "Eline ne geçecek Aras? Sen intikam aldığında geçmiş düzelecek mi peki? Geri getirebilecek misin sevdiklerini? Ya bu uğurda başka bir şeyini daha kaybedersen, nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

“Ateşin düştü gibi.”

Alnıma koyduğu bezi tekrar alırken, “Aras...” dedim itiraz edercesine.

Fakat yine, cümlemi bitirmeme izin vermedi. “Eylül, bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Konunun ikimizin de istemeyeceği bir noktaya taşınmasını istemiyorsan sen de kapat.”

“Ben sadece...”

“Sen sadece kendini düşün tamam mı?” diye araya girdi. “Beni yönlendirmeye çalışma, geçmişimi kurcalama. Yaptıklarımı sorgulama oldu mu? Öylece yanımda dur, varlığını hissettir, sorgusuz sualsiz. Anladın mı?”

“Bu haksızlık. Sen ikimiz hakkında düşünüp kararlar alırken, benim seni düşünmeye hakkım olmaması haksızlık. Her gün ‘Eve acaba sağlam gelecek mi?’ diye düşünmem... Bunlar haksızlık.”

“Benim yaşamım bu Eylül, intikam haricinde çiçekçi dükkânında çalışmıyorum zaten, mafyayım ben. Sana teklifi yaparken yarınımın olmadığını söyledim.”

“Biliyorum, biliyorum ama... Bırakamaz mısın? Yani bu işleri... Çekip gitsek... Sadece ikimiz, geçmişine büyük bir çizgi atsan, yeni bir hayata başlasak. Tamamen sıfırdan...”

Derin bir iç çekti, ardından omzumdaki eliyle beni biraz daha kendine bastırdı. “Bırakamam güzelim... Ben bıraksam bile, onlar beni bırakmaz.”

Gözlerim yaşarırken gözlerimi görmemesi için kapattım, Azat Kılıç denilen o adam gerçekten kötüydü, bunu iliklerime kadar hissetmiştim. İçimdeki kasvet bulutu genişledi. Daralıyordum.

Gözyaşlarımı tuttum, dişlerimi birbirine bastırdım. Birden, “Bana bir söz ver,” dedim.

Kavisli kaşları hafiften çatıldı. “Ne sözü?”

“Beni hiç bırakmayacağını söyle.”

Kirpikleri birbirine yaklaştı. “Bunu daha önce söylememiş miydim?”

“Söz ver Aras. Buna ihtiyacım var.”

Suratındaki tüm ciddiyeti koruyarak, “Söz veriyorum,” dedi.

Tek kaşımı kaldırdım. "Tutamazsan?"

Güldü. "Tutamazsam, beni kendi silahımla vur, oldu mu?"

Ancak ben resmiyeti bozmamakta kararlıyım. "Bulamazsam?"

Omuzları kalkıp indi, gülüşü çarpık versiyonunu aldı. "Orasını bilemem, ben nasıl buluyorum seni nereye gitsen, sen de aynı şekilde bir çare bul. Her şeyi ben söyleyemem."

Omzuna vurdum. "Her şeyi dalgaya vur zaten."

Başparmağı kolumda gezindi. "Çok duygusalsın, ne yapayım Polyanna, moralini düzeltmeye çalışıyorum."

"Düzelmedi," dedim huysuz bir çocuk gibi.

"Ne yapsak..." dedi sahiden düşünürcesine. Ardından ekledi. "Şu uzaklara gitme işini sevdim, belki bir gün... Ama şimdi hayalini kurmaya ne dersin?"

"Nasıl yani?"

"Bütün bu işlerden kurtulmuşum, başımızda herhangi bir sorun yok..."

Yapmaya çalıştığını anlayarak heyecanla atladım. "Ve tam deniz kenarında bir evde oturuyoruz!"

"Ben deniz sevmem, arka tarafı ormana baksın."

"Sahi mi?" dediğimde göz kırptı.

"Hem çocuklarımız için tehlikeli olur."

"Çocuklarımız mı?" diye sordum yanaklarım -dahası mümkünmüş gibi- ısınmaya başlarken. Sanki bana kendisinin yüz yaşında bir vampir olduğunu açıklamıştı. Sesim öylesine yüksek ve öylesine şaşkın çıkmıştı.

O ise hiç çekinmeden, "Evet," dedi. "İki taneler, biri kız biri erkek. Oldukça yaramazlar, tabii ben eve gelince pek yaramazlık yapamıyorlar, sen sözünü geçiremiyorsun."

"Kim demiş?" derken kollarımı göğsümde birleştirdim. "Çok otoriter bir anneyim ben. Akşamdan akşama eve gel, sonra çocuklar çok uslu, sen otoriter değilsin de."

Gülümsemesi genişledi. "Ben bilmem, gördüğümü söylüyorum."

Gözlerimi, hainlik yapmış gibi kıstım. "Çok fenasın."

"Huyum kurusun."

"Güzel hayaldi."

“Zor ama imkânsız değil.”

“İmkânsız değil,” diye tekrarladım anında o günlere ışınlanmayı dileyerek. Dudaklarını alnıma bastırdı, ellerimi karnının üzerine koyup başımı tekrar göğsüne yasladım.

“Canını sıkma,” diye mırıldandı sol kulağıma yaklaşan dudaklarıyla.

Bana bir ninni kadar eşsiz ve huzur veren sesine karşın, “Deneyeceğim,” dedim ve gözlerimi onun kolları arasında bir uykuya daha açtım.

Aras'ın ofisinde, bana verdiği köşede oturuyordum. Adının Ziya olduğunu hatırladığım, şu rekabetli kumarhaneyi satmak isteyen adam içeride, onun odasındaydı. Aras büyük ihtimalle Demir'in verdiği kilit bilgiyi adama bugün söyleyecek ve kumarhaneyi satın almak için bir tehdit oluşturunca.

Ben önümdeki bilgisayardan sosyal medya hesaplarıma bakarken birden kapı açıldı ve dışarıya, az önce beyaz tenli gördüğüm yüzü tabiri yerindeyse mosmor olan Ziya dışarı çıktı. Bana bakmadan hızlı adımlarla ilerlerken sinirli ve gergin olduğunu anlamak pek zor değildi. Şimşek hızıyla asansöre binerek ofisi terk ettiğinde arkasından ona tamamen zıt bir halde olan Aras çıktı, omzunu kapı pervazına yaslarken kollarını göğsünde birleştirip bana baktığında yüzünde nadir görülen bir mutluluk ifadesi vardı. Adamın peşinden sinsi bir ifadeyle bakarken ayağa kalktım.

“Toplantı olumlu bitti galiba.”

Siyah gözlerini bana çevirerek gülümsemesini düşürmeden, “Hem de nasıl,” dedikten sonra, bu anı bekliyormuş gibi kolumdan tutarak beni kendine çekti. “Mutluluğuma mutluluk eklemeye ne dersin?” dediğinde, oluşan yakınlıktan dolayı hızlanan kalp ritimimle beraber tedirgin bir halde suratına baktım.

“Nasıl?” Yakın olduğumuz an kekelememeyi ne zaman öğrenecektim?

Gözleri, suratımın her ayrıntısında dolaştı. Sağ elini yukarı kaldırıp yanağıma düşen bir saç tutamını kulağımın arkasına

sıkıştırdı. İçimdeki kıvılcımlarını arttırarak konuştu. “Şu birkaç gündür beraber olamıyoruz. Bir şeyler yapalım.”

Keyifsizce dudaklarını birbirine bastırdım. “Akşam nişan var... Eda'lara geçmem lazım.”

Mutsuz bir şekilde homurdandı. “Ne nişanmış, kendi düğünümüzde bu kadar ayrı kalmadık.”

Haklı isyanına karşı utançla gülümsemeden edemedim, yanaklarımdan ısındığını hissediyordum. Nazikçe boğazımı temizledim. “Yarın yaparız bir şeyler. Bugünden sonra rahatım.”

Beni, “Yarın uygun olmayabilirim,” diye yanıtladıktan sonra toparlanarak kollarını bedenimden çekti. “Her neyse, git hadi.”

“Trip mi yapıyorsun?” dediğimde ellerini cebine soktu, tam bir şey söyleyecekken arkadan gelen Pusat'ın sesi onu durdurdu.

“Toplantı nasıldı?” Bu cümleyle beraber ikimiz de merakla bize doğru gelen Pusat'a baktık.

“Muhteşem,” diye yanıtladı Aras, istifini bozmadan.

Pusat, bedenine tam oturan siyah takımıyla ona doğru ilerlerken esmer suratı işittiği bu cümleyle bariz bir şekilde rahatladı. Odaya gireceklerini anladığımda, “Ben gidiyorum,” diye seslenerek kendimi hatırlattım. Pusat da tıpkı Aras gibi bana baktı.

“Kendine dikkat et.”

“Nereye?”

Aynı anda söyledikleri cümlelere karşın hangisine cevap vereceğimi düşündüm. Pusat, “Nereye?” demişti. Eda'nın nişanı için yardıma gideceğimi ona nasıl söyleyecektim? Derin bir nefes aldıktan sonra kestirme yolu seçtim, nişanı söylememe gerek yoktu, her şeyi ne kadar ayrıntılı düşünüyordum.

“Edalara.”

“Neden?” dediğinde, ne söyleyeceğimi bilemediğimden Aras'a baktım. Başını sallayarak odasına girip beni Pusat'la yalnız bıraktığında, “Ben... Ona yardım edeceğim. Akşam için,” dedim.

Anlamış gibi kaşlarını havaya kaldırıp ellerini siyah takımının cebine soktu. “Demek sahiden evleniyor.” Yüzündeki ifadeyi, koyu kahverengi gözlerindeki hissi anlayamadım. Öylesine ifadesizdi, en ufak bir duygu belirtisi yoktu.

“Öyle,” dedim sessizce.

“Güzel. Mutluluk dileklerinizi iletir misin? Mutlu olmayı... Hak ediyor.”

Ve o aradığım ifadesini, son sözlerindeki ses titremesi ele vermişti. Daha fazla konuşmadan arkasını dönüp odanın kapısını kapattığında acısını yüreğimde hissettiğimden, öylece durdum. Dolan gözlerimin sırası değildi, başkası için ağlamamın sırası değildi. Derin bir nefes aldım ve hızla arkamı dönerek dışarı çıktım.

Hazırlıklar tüm hızıyla devam ediyordu, saç makyajı yapılan Eda, tamamlanan kıyafetini giyindikten sonra dışarı çıktığında hayran bir ifadeyle onu süzdüm. Buz mavisi elbisesinin kumaşı, ince, fit vücudunu dizlerine kadar sarıyordu. Dizlerinden sonra ise aynı renkte kabarık bir tür olarak devam ediyordu elbise. Ters dönmüş bir ağaç modeli gibiydi. Kalçasının çıkıntısı, belinin inceliği öyle orantılıydı ki, çoğu ünlüye, modele taş çıkarırdı. V şeklinde çok hafif bir göğüs dekoltesi vardı. Elbisenin ön tarafındaki tek detay, yine aynı renkte pahalı, naif dantel işlemleriydi. Terzi, işini hakkıyla yapmıştı. Arkasına sıkı bir topuz yaptırdığı kestane rengi saçların güzel yüzünü açıkta bıraktığı, Eda'nın suratındaki mutluluk gerçek miydi, anlayamıyordum. Normalde nasıl olduğunu en az on kere soran Eda, bu sefer hiçbir şey sormadı. Lakin ben araya girdim.

“Yine çok güzel oldun.”

Kaşları beni işaret etti. “Sen kendine bak.” Gülümsedim, fakat onun ela rengi gözlerinde en ufak bir parıltı yoktu.

“Neyin var?” diye sordum. Oflayarak yatağın üzerine oturdu. Elleriyle yüzünü kapattı, birkaç saniye öylece durdu. Ayağındaki vefasız topukluların çıkardığı tak tak sesleriyle yanına ilerledim, kolumu omzuna koydum. “Eda, neyin var?”

Kıpkırmızı olan gözlerini bana doğru kaldırıp burnunu çekti. Ağlıyor muydu? “Yok bir şey...”

Endişeyle yanında giderken, “Ben de yedim,” dedim ve ya-

nına oturdum. Elimi omzuna koydum. "Anlat bak, merak ettiriyorsun."

Biraz daha sustuktan sonra eliyle gözlerini sildi. "Pusat... Sana bir şey söyledi mi?"

Bu sefer duran ben oldum. Beklentili bir şekilde bana baktıkça doğruları söyleyip söylememek konusunda bir anlık kararsızlık yaşadım. Ve söyledim. "Mutluluklar diledi... Senin mutluluğu hak ettiğini söyledi."

Yüzüne sahte bir gülümseme kattı. "Hah." Kafasını anlam veremiyormuş gibi salladı. "Madem mutluluğu hak ediyorum, peki o neden bahsetmedi bu mutluluğu bana?!" Başta yüksek çıkan sesi, sonlara doğru bir fısıltıya dönmüştü.

"Eda..." dediğimde hızla ayağa kalktı.

Elinin tersiyle makyajı akan sol gözünü sildi, burnunu çekti. Çenesi dikleşti. "Bu, onun için döktüğüm son gözyaşıydı Ey-lül. Son damlayı akıtmam lazımdı. Yanlış anlama, şu an çok sevinçliyim. Baran iyi bir insan," dedikten sonra nefesini tazeledi. "Çok iyi bir insan."

Ağzımı açıp ona iyiliğin evlilik için yeterli olmadığını, sevgi olmadan ilerleyemeyeceğini söyleyeceğim sıra, odanın kapısı tıklatıldı. Eda, hızla bana arkasını dönüp makyaj masasına eğildi, kapıdakine, "Bir saniye," diye seslendi. Kaşla göz arasında akan makyajını düzeltti ve, "Girin," dedi. Ardından kapı açıldı. Üzerinde koyu lacivert, oldukça sık ve kumral tenine yakışan takım elbisesiyle içeri giren Baran, önce beni görerek yüzüne bir tebessüm yerleştirdi. Gülümsemesine karşılık verdiğimde Eda'ya döndü, başlarda gülen gözleri, makyajın kapatamadığı kızark gözlerini görür görmez bir endişe tablosuna dönüştü.

"Eda, neyin var hayatım?"

Eda şaşkın bir şekilde toparlanmaya çalışırken, "Hiç," dedi ve profesyonelce ekledi. "Sadece babam geldi aklıma. Onun da burada olmasını isterdim." Sesi titreyen Eda'yı Baran hızla kollarının arasına aldı.

"Güzelim benim... Ağlama sen." Onlar birbiriyle ilgilenirken ben, şu an bu odada bir fazlalık olduğumu düşünerek ayağa kalkıp sessizce odadan çıktım ve kahverengi, cilalı kapıyı kapat-

tım. Her yeri klasik eşyalarla döşenmiş evin üst katından merdivenleri kullanarak aşağı inerken gelen toplu konuşma seslerinden alt katın kalabalıklaşmaya başladığını anlamıştım. Başkan yeni öldüğü için evde sadece yakınların olduğu sade bir nişan töreni yapılması kararlaştırılmıştı. Aşağı indikçe irislerime yabancı simalar yakalandı.

Ama bir insan vardı ki, bana sırtı dönük olsa bile yabancı gelmezdi, tanırdım. Evet, o bana sırtı dönük olan kişi Aras'tı. Evin oldukça geniş salonuna kurulan kokteyl masalarından birinde iki adamla konuşuyordu. Bunu el hareketlerinden ve karşısındaki adamların onu onaylarcasına gözlerini kırpmaları ve kafa sallamalarından sezmiştim. Yanına ulaştığımda, üç çift gözün de ilgi odağı oldum.

Kendimden emin bir sesle, "Merhaba," dediğimde iki yabancı adam hafifçe gülümseyerek selamımı aldılar.

"Merhabalar, gelin hanım." Yaşları elliye yakın olan beyaz saçlı, sivri burunlu adam gülümseyerek konuştuğunda gülüşüne karşılık verdim. "Bizim hanım seni cenazede görmüş, evde öve öve bitiremiyor. Çok hamaratmışsın. Ee, Aras kadar zeki bir adam, kiminle evleneceğini iyi bilir dedim ben de."

Hafiften utanarak, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, kendimden eminliğim buraya kadardı işte. Gözlerim şöyle bir Aras'a değdiğinde gülümsemesini gizlediğini sezdim.

Çalan klasik müziğin önüne geçen alkış sesi herkes gibi benim de merdivenin başına bakmama sebebiyet verdi. Baran ve Eda tebessümün kapladığı suratlarıyla aşağı inerlerken alkışlar, en ufak bir azalma kaydetmemişti. Sevinç Abla elindeki tepsiyle bana el salladığında koşar adımlarla yanına gittim. *Doğru ya, tepsiyi ben tutacaktım.*

Üstünde kurdeleyle birbirine bağlanmış olan alyansların ve makasın bulunduğu tepsiyi alarak yüzüklerin kesileceği bölüme geçtim. Burada duvar süslenmişti, E ve B harflerinin asılı olduğu gri, parlak balonlar, üzeri çeşitli nişan hediyeleriyle dolu-

rulmuş özenli bir masa, altın ve gümüş renklerinin ağırlığı ve eşsiz uyumu hayranlık uyandırıyor.

Masayı incelemeyi bırakıp elimdeki tepsiyle yanıma gelen Eda ve Baran'a baktığımda Eda bana bembeyaz dişlerini göstererek sınırsız bir gülümseme attı. Daha önceki mutsuz halini nasıl bu kadar çabuk atlattığı aklımda dönerken, karşıma gelen Aras dikkatleri dağıtmıştı.

Yüzükleri o mu takacaktı?

Tabii ya, şu an Başkan olduğu için rütbe üstünlüğü ondaydı. Aynı zamanda Eda'yla kardeş gibi büyüdüklerini biliyordum. Aras, bana bakmadan kırmızı kurdeleyle bağlanmış yüzükleri tepside alıp ikisinin parmaklarına geçirdi. Ardından gümüş, küçük makası alıp ciddiyetle yüzüklerin kurdelesini kesti. Yükselen alkış seslerinin arasında sakince, "Hayırlı olsun," dedi.

"Fotoğrafa bakın!" Sevinç Abla'nın büyük oğlu Yiğit bize seslendiğinde, bir anlık şokla hepimiz ona döndük.

"Gülümseyin!" dediğinde Aras elini belime koyarak beni kendine çekti. İlk önce garipsesem de daha sonra ona yaklaşıp kameraya karşı dişlerimi göstererek gülümsedim...

Nişan, başladığı gibi sade ve sakin devam etmiş, aynı sakinlikte bitmişti. Aksi giden hiçbir şey olmamıştı. Hastaneden çıkan, iyileşen Hazal bile sakindi. Hatta bu sakinlikten öteydi, kız resmen benden uzak duruyor, göz göze bile gelmemeye çalışıyordu. Aynı şekilde Aras'a da yaklaşmıyordu. Evet, bu güzel ve istediğim bir şeydi ancak garipti. Bu ani değişimi, at olayından sonra olmuştu. Belki de kendini suçlu hissediyordu.

"Yuh lan!" Araba ani frenle durduğunda öne doğru savrulduğum, emniyet kemeri sayesinde kafam cama çarpmadan sırtım tekrar koltuğa yapıştığında meraklı gözlerle, camını açmış önümüzden hızla geçen arabanın arkasından bakan Aras'a baktım.

"Ne oluyor?" diye sordum endişeyle.

Gözüyle, yanımdan ışık hızıyla geçip giden arabayı takip etti. "Şerefsiz ehliyeti bakkaldan almış."

Aracı tekrar sürmeye başladığında başparmağımla damağımı kaldırdım. Ardından sağ elimi göğsüme koyarak rahat bir nefes verdim. Sorunsuz bir şekilde yolculuğumuza devam ederken elimdeki nişan süslerine baktım. Ve fark ettiğim ayrıntıyla kaşlarımı çattım.

28.08

"Bugün ayın yirmi sekizi mi?" diye geçirdim içimden. Ne zamandır takvime bakmıyordum. Fakat bu tarih, içimde hafif bir kıpırtı olmasını sağlamıştı. Yani... Yarın benim doğum günüm. Ağzım hayretle açılırken kafamı Aras'a doğru kaldırıp, "Yarın bir şey yapabilir miyiz," diye sormayı düşündüm.

Sonra aklıma gelen cümleyle vazgeçtim. "Yarın uygun olmaya bilirim," demişti sabah. Bilmiyor muydu doğum günüm olduğunu? İçimde koyu gri bir sis oluştu. Başımı ona doğru çevirdim. Az önceki olayın etkisini atlamamış gibi öfkeli bir ifadeyle yola bakarak arabayı sürmeye devam ediyordu. "Aras."

Bana bakmadan, sinirli ses tonuyla, "Ne var?" dedi.

Beklemediğim bu tepkiye karşılık, "Ne bağıırıyorsun?" dedim trip atar gibi.

"Sinirliyim gördüğün gibi."

Hâlâ yola bakıyordu. Kaşlarımı çattım. "Bana mı sinirlisin sanki? Ne diye bağıırıyorsun."

"Eylül, uzatma güzelim. Ne oldu?"

Sakin tutmaya çalıştığı sesine karşı omuz silktim. "Yok bir şey," diyerek candan bakmak için kafamı çevirdim.

Nihayet bana baktığını hissettim. "Ne oldu, dedim."

Aynı şekilde, "Yok bir şey dedim," diye karşılık verdim.

"La havle..." derken sabrını zorladığını anlayabiliyordum.

"Kızım söylesene."

Çatık kaşlarımla tekrar ona baktım. "Kızım mı? Ben senin kızın değilim!"

Arabayı yanan kırmızı ışıkla durdurduğunda bakışlarındaki öfke yavaş yavaş silinip yerini büyük bir çekiciliğe bıraktı. Kara gözleri, büyük bir özlemle gözlerimi süzerken konuştu. "Evet, sen benim karımsın ve inan bana bu, bir an bile aklımdan çıkmıyor."

Kalbimin üzerindeki kelebekler sürü halinde oradan çıkıp vücudumda süzöldüler. İçim karıncalandı, bir kez daha vuruldum. Yeşil ışık yandığında boğazımı temizledim ve saçlarımı kulağımın arkasına atıp önüme baktım. “Yok bir şey. Yarın meşgul müsün diyecektim.”

“Sabah söyledim ya meşgul olacağım diye.”

Evet, söylemişti. Hüznümü belli etmemeye çabaladım. “İyi tamam.”

“Neden?” derken kaşları hafiften gözlerinin üzerine indi.

“Hiç...” dedim. Sonra hızlı bir yalan uydurdum. “Geçen... Aldığımız kıyafetlerden biri dar geldi de, onu geri vermeye gider miyiz diye soracaktım.”

“Maalesef güzelim,” dediğinde tekrar yola döndü. “Yarın halletmem gereken çok önemli şeyler var.”

“Benden önemli mi?” demek istedim ama söyleyemedim. Onun yerine, “Peki,” diye mırıldanıp gözlerimi tekrar elimdeki küçük cam şişeden oluşan nişan hediyesine çevirdim.

Ertesi gün, yani doğum günüm, oldukça sıradan bir şekilde geçti. Saat akşamın dokuzuna doğru geliyordu, Aras söylediği gibi eve uğramamıştı, bense kendi kendime bir pasta yapıp televizyonda taktığım Kore dizisi karşısında pastamı kestim. Zoruna gitmiş miydi, hem de çok... Doğum günüm için bir hazırlık yapmasına gerek yoktu ama en azından bir mesaj, bir arama da mı olamazdı? O kadar mı önemsizdi? Unuttu desem, o daha kötüydü. Ben onun doğum gününü ilk gördüğüm anda hafızama kazı mıştım.

Her ne kadar televizyon açık olsa da benim gözüm telefonundaydı. En ufak bir titreşiminde heyecanlanıyor, sonra gelen mesajın arkadaşımın olduğunu anlayıp tekrar umutsuzluğa sürükleniyordum. Kendi kendime kestiğim pastamdan bir çatal alacağım sıra titreyen telefonum beni tekrar heyecanlandırdı. Üstelik bu sefer üzerinde yazan isim, heyecanıma heyecan kattı. Aras'a taktığım ismi görür görmez tabağı masaya bırakıp

hızla telefonumu aldım. Onu beklediğimi sanmasın diye bira bekledim. Sonra, “Ya açmıyorum diye kapatırsa?” diye düşünüyü hemen açtım.

“Alo?” Sesimdeki beklentiği gizlemeyi denedim ancak ne kadar başarılı oldum bilemiyordum.

“Eylül, ne yapıyorsun güzelim?”

Karşımdaymış gibi omuz silktilim. “Ne yapayım, televizyor izliyordum. Sen?”

“Bildiğin gibi. Gece gelmeyeceğim, iyi misin diye sorayım dedim.”

“Öyle mi?” derken bu sefer de kırık sesimi belli etmemeye çalıştım. “Tamam, sana iyi çalışmalar. Ben... İyiyim. Sorun yok.” Gülmeye çalıştım.

“Tamam, iyi geceler güzelim,” dediğinde beklemeden telefonu kapattım. Kırılan kalbim beni tekrar mutsuzluğa sürüklerken televizyonu kapatıp oturduğum koltuğa uzandım. Gözlerim dolduğunda ağlamama izin vermemek amacıyla uyumaya çalıştım. Tüm iştahım kaçmıştı ne yiyesim ne içesim ne de başka bir şey yapasım vardı.

Tanıdık melodi kulaklarımı doldurunca gözümü açmadan telefonumu elime alıp bir kez daha kulağıma götürdüm.

“Alo?” dedim uykulu çıkan sesimle.

“Eylül, çabuk hazırlan.”

Sesin Eda'ya ait olduğunu anladığımda gözlerimi açmaya çalıştım. “Niye?”

“Eray'a söyledim seni alacak. Bugün doğum günün değil mi? Aras'ın da evde olmadığını söyledin. Kız kıza bir şeyler yapalım.”

Tek istediğim Aras'la bir kutlama yapmaktı ve o evde olmayınca bütün keyfim kaçmıştı. Başka kimseyle bir şey yapmak istemiyordum bu yüzden yattığım koltuğa iyice sindim. “Eda ya, çok uykum var. Boş ver.”

“Ya Eylül, o kadar hazırlık yaptım, bir kafeyi kapattım! Mızıkçılık yapayım deme. Hem karaoke de var.”

Eda yapardı, benim için bu kadar zahmete girmiş olması çok değerliydi. Ancak canımı istemiyordu ve ben hayatımda bir kez

olsun önce kendi isteklerimi öne çekmeyi denedim. “Boş ver bak. Hem Aras da izin vermez.”

“Kızım ne olacak, ne kadar korkaksın.”

Yattığım yere iyice sindim. “Olmaz Eda, sahidem bu bir tartışma konusu olur çıkar. Aramız bozulmasın.”

“Ya doğum gününü hatırlamayan o. Bu zaten büyük bir tartışma konusu değil mi?”

Haklıydı ve bu moralimi daha çok bozdu. “İşi başından aşkın,” dedim, kendimi de avutmak ister gibi. “Bu durumda beni düşünmesini zaten bekleyemem. Çocukluk olur. Hem yorgunum da biraz. Uyuyacağım. Ama düşündüğün için teşekkür ederim.”

“Eylül, Aras’tan ben izin alırım.”

“Saçmalama Eda! Doğum günümü hatırlatmak istermiş gibi... Sakın. Hadi ben uyuyorum. Düşündüğün için tekrar teşekkürler.”

“Peki...” dediğinde, “Seviyorum seni,” diye karşılık verdim ve, “Ben de...” yanıtını aldıktan sonra kapattım.

Eda’nın yüzüme vurduğu gerçekler, bozulan moralime birkaç odun daha kırmış ve içimdeki ateşin daha da büyümesine neden olmuştu. Ne kadar dedem tarafından istenmeyen torun olursam olayım, anneannemlerde yaşarken istisnasız her doğum günüm anneannemin yaptığı güzel pastayla kutlanırdı. Hatta o gün, dedem bile her zamankinden daha da mutluymuş gibi gelirdi gözümde. Telefonum bir kez daha titrediğinde gelen bu sefer mesajdı. Başta operatörümünden olduğunu düşünüp açmadıysam da iki kez daha titrediğinde önemli bir şey olduğunu düşünerek elime aldım.

Mesaj Çınar’dan gelmişti. Pasta fotoğrafı atmıştı, üzerineyse mum dikilmişti. Bu anneannemin yaptığı pastaydı, tanımama imkân yoktu. Hemen yazdıklarını okumak için ekranı biraz aşağı indirdim.

Gönderen: Çınar

*-Sen olmasan bile, doğumunun bize verdiği heyecan bizimle
yeğen, iyi ki doğdun!*

Sulanan gözlerimle biraz daha aşağıya indim. Bir fotoğraf daha atmıştı. Fotoğraf yüklendiğinde büyük bir kahkaha attım. Çınar, çatalındaki koca dilim pastayı ağzına atarken kendini çekmişti. Bal rengi gözleri kocaman açılmış, şaşkın bir hâlde çatalındaki pastaya bakıyordu. Biraz daha gülüp altında yazdığı mesaja baktım.

Gönderen: Çınar

-Elbette doğmana değil, sayende bu pastayı yiyebilmeme seviyorum.

“Pislik,” dedim sanki yanımdaymış gibi, kıkırdayarak. Ardından sağ yanağımdan süzülen yaş silmeye uğraşmadan cevap yazmaya koyuldum.

Gönderilen: Çınar

-Yanımda olamasanız bile, sevginiz yüreğimde. Sizi çok seviyorum!

İki gözümünden akan yaş yanağımın üzerinden naif bir yağmur damlası gibi kayıp giderken burnumu çektim ve telefonumu kilitledim. Dudaklarımı birbirine bastırıp ağlayışımı durdurmayı denedim fakat nafileydi, gözlerim beni dinlemiyordu.

Sessiz evin içinde yayılan kapı sesi bana bir “Ağlama!” komutu gibi gelmişti. Bir kez daha burnumu çektim ve kapı ikinci kez çalınırken ellerimin tersiyle gözlerimi sildim. Ardından hızla toparlanıp ayağa kalktım. Bu aşamada üçüncü kez çalan kapıya, “Geliyorum!” diye seslendim. Kapının önüne geldiğimde açmadan evvel tuttuğum nefesimi serbest bıraktım ve kolu yavaşça aşağı indirip kapıyı açtım.

“Başka zaman olsa, başının dikine gidersin, ilk defa sözümü dinleyeceğin tuttu.”

Cümlesiyle beraber gözlerimi kırparak, karşımdaki esmer suratı izliyordum. Her zamanki siyah takımlarından birini giymiş olan Aras, siyah gözlerini gözlerime dikmiş, öylece bana bakıyordu. Hayal mi görüyordum yoksa gerçek miydi, emin

olmadım ve birkaç kez daha gözlerimi kırıştırdım. Hâlâ karşımda olduğunu görünce dudaklarımı araladım.

"Aras..." dedim, kekelemem kaçınılmazdı. "Sen..." Nefeslendim. "Hani gelmeyecektin?"

Sorumu hazırlamak yerine kaşlarıyla evi işaret etti. "Hadi hazırlan."

Kaşlarım, anında gözlerimin üzerine indiğinde, "Ne?" dedim. "Nereye?" Kafamın içi bilinmezliklerle doluydu. Hani eve gelmeyecekti? Bugün çok yoğun olacağını söylememiş miydi? Ne için hazırlanacaktım?

"Dışarı çıkacağız."

Suratım, iyice saf bir hâl aldı. "Ne için?"

Çarpık gülümsemesi, o muhteşem suratında yerini alırken en içten bakışlarını yolladı bana. "Günün anlam ve önemi için."

Kısılan gözlerim, bu sefer tıpkı bir far görmüş tavşan gibi açıldı. Günün anlam ve önemi ne demekti? Doğum günümü hatırlamış mıydı? İçimde sevinmeye yer arayan yanlarım sevinç dansı yapmaya hazırlanırken katı ve mantıklı tarafımın sesi onların önüne geçip onları bastırdı. "Eda'nın söylemediğini ne biliyorsun?"

Doğru ya, Eda tüm beklentilerimi, hüznümü biliyordu. Ve bunu içinde tutamazdı. Büyük ihtimalle o söylemişti. Bu düşünceyle, anında omuzlarım düştü ve gülümsemeye dönen suratım asıldı. "Eda mı söyledi?"

"Ben Eda'ya söyledim."

Kaşlarım, mana veremediğimi belli edercesine gözlerimin üzerine indi. "Nasıl yani?"

"Sana sürpriz yapayım dedim, fakat yine başarılı olamadım. Sahi Eylül, dinlemezsin dinlemezsin bugün mü sözümünden çıkmamayı düşündün?"

Söylediklerine olan yanıtlım, hiç alakasız bir soru oldu. "Aras, doğum günümü unutmadın mı?"

"Tabii ki unutmadım," derken çarpık gülümsemesi genişledi. "Tarih hafızam sandığından daha kuvvetli."

Daha fazla bekleyemeden, "Aras!" dedim heyecanla ve hızla boynuna atladım. Ani sarılışımdan dolayı birkaç adım gerilese

de nihayetinde beni tutmayı başarmıştı. “Unuttun sandım. Hatırlamayacaksın sandım.”

“Tamam güzelim, daha sonra bu sarılmanın devamını isterim ama şimdi hazırlanman lazım. Saatin on iki olmasına çok az var.” Kafamı, “Tamam,” der gibi sallayarak ondan geri çekildim. İçimdeki hissiyata engel olamadan yanaklarına iki öpücük kondurup gülümsemesini sağladıktan sonra, mutlu bir şekilde arkamı dönüp kıyafetimi değiştirmeye gittim.

Bana ölüm gibi gelen on beş dakikalık kıyafet arama işlemi, elime geçen siyah elbiseyle son bulmuştu. Elbise dizlerimin hemen üstünde bitiyordu, straplezdi fakat ‘M’ şeklindeki göğüs kısmının üzerinden boynuma kadar gelen tül, gerdan kısmının tamamen çıplak durmasını engelliyor, transparan bir görünüm veriyordu. Belden oturtmalıydı ve eteği salaş pililer halinde dalgalanıyordu. Elbiseyi alelacele giyinip suratıma siyah gölgeli bir makyaj yapmış ve saçlarımı dalga dalga omuzlarımdan aşağı bırakmıştım. Aynadaki aksime baktığımda, gülümsemeden edemedim...

“Al.” Aras, apartmanın garajında yürürken bir anda bu kelimayı kurduğunda, başımı ona çevirerek neyden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Bana uzattığı şey, üzerinde tuşları olan, oldukça küçük, minik bir kumandaya benziyordu.

“Ne bu?”

“Arabanın anahtarı.”

Gözlerim, söylediği şeyle beraber kısıldı, bu gece daha kaç kez bilinmeze düşecektim bilmiyordum. Sağ elimi saçına götürüp aklımın başıma gelmesi adına başımı kaşırken, “Ne arabası?” diye sordum.

“El arabası,” dedi gülerek.

Yüzümü buruşturdum. Espri miydi bu şimdi? Gözlerimi devirerek, “Çok komiksin,” dediğimde, kaşlarıyla karşı tarafı işaret etti.

“Güzelim, yeni arabanın anahtarı.”

Bir kez daha, “Ne?” dedim ve tıpkı onun yaptığı gibi karşıya baktım. Gördüğüm şey, mat siyah renkte kocaman bir Range Rover’dı. Kırpiklerim kendiliğinden kırpıldı, adımlarım anında yavaşladı. Dudaklarım kendiliğinden açıldı. Hayalim çok değil, birkaç adım ötemdeydi. Daha fazla yürümeden duraksadım, nefes alıp verişlerim yavaşlamıştı. Aras’ın da adımları benimle aynı anda durduğunda, “Aras ben...” dedim ve nihayet bakışlarımı arabadan ayırıp sevdiğim adama baktım.

“Hiç bana, bunu kabul edemem gibi soğuk ve samimiyetten uzak cümleleri kurmayı deneme. Ben bunu sana aldım, sen de kullanacaksın. İkiletme yok.”

Bunu kabul edemezdim, hayır. Bu araba, nereden baksak iki ev fiyatı ederdi. Bu benim boyumu aşardı. Bu nedenle yutkunun “Aras...” diyerek yeni bir itiraz cümlesi kurmaya çalıştım.

Fakat yine dinlemeden anahtarı elime tutuşturup kendi konuştum. “Range Rover hayranı olduğumu biliyorum. Camları kurşun geçirmez, sana özel ayarlandı. Aç bakalım, açılışını ben yaptım iyi gibi.”

Dudaklarımı bir kez daha açacağım sırada, “Hadi, Eylül,” dedi ve elini omzuma koyup beni şoför kapısına doğru çevirdi. O zaman, ne dersem diyeyim beni kabul etmeyeceğini anladım ve tutmaya çalıştığım heyecanlı gülümsememi serbest bırakıp şoför kapısına gittim. Titreyen ellerimle arabayı açıp sürücü koltuğuna geçtim.

Aras da içeri geçtiğinde, titreyen elimle anahtarı yuvasına sokup çevirdim, araba çalışırken ilk olarak başarılı bir şekilde park alanından çıkardım. Ben otuz iki dış sırtırken Aras penceremi açtı, rüzgar saçlarımı havalandırırken arabayı büyük bir hevesle onun tarif ettiği yere sürdüm.

Evden yaklaşık yarım saat uzaklaşmıştık, gece olduğu için sokakta ne bizden başka insan ne de araba vardı. Uzun, kenarlarında ormanlık alanın olduğu asfalt yoldan ilerlerken, “Yol kenarına park et,” dedi Aras.

Dediğini yaptığında, "Neresi burası?" diye sormayı istemedim.

El frenini çektiğim sıra, "Soru sormak yok." dedi ve kapı açarak dışarı çıktı. İçimdeki sorular artsa da, "Birazdan benim zaten," düşüncesiyle sustum ve peşi sıra dışarı çıktım. İlk adımında Aras'ın yanına yetiştim, ayağımdaki topuklular pek rahat edecek tarzda değildi, yürümem rahattı.

Ağustos ayının son demlerinde olsak da hava henüz karıncu sıcaklığını atamamıştı, sıcak bir geceydi ama titriyordu. Bu titreyiş kesinlikle heyecanıyla alakalıydı. Henüz arabaya şokunu atlatamamıştım, bakalım şimdi neyle karşılaşacak, şaşkınlığıma bir şaşkınlık daha ekleyecektim?

Yürüdüğümüz, kenarları yapay ağaçlarla süslü yol boyunca Aras'tan tek bir kelime çıkmadı. Benim gözlerimse fildır fıldır en azından bir ipucu bulmak adına etrafta geziniyordu.

Derken, biraz daha yürüdükten sonra, suratıma yansıyan yarıdönerli ışıkları fark etmemem imkânsız hale geldi. İlk olarak dönme dolap takıldı gözüme, ardından atlıkarınca, hemen arkasından çarpışan araba bölümü, tırtıl... Ve bunların hepsi aklımda bir bütün oluştu.

Lunapark.

Hayret dolu bir gülümsemeyle bakışlarımı parktan çevirip Aras'a döndüğümde, "Sahi mi?" dedim.

Başını bana çevirip hayatımda gördüğüm en koyu irislerle sahip simsiyah gözlerini gözlerime değdirdi. Hayatım boyunca böyle durmayı isteyeceğim kadar güzel baktı, ardından kıvrımlı dudakları aralandı. "Eylül, bundan sonra tüm ilklerini benimle yaşamamı istiyorum."

İlk birkaç saniye, bakışlarının sarhoşluğuyla ne demek istediğini, ne ima ettiğini anlayamadım. Ancak hemen sonrasında, bir süre önce onunla paylaştığım bir ayrıntı zihnimde yankılandı.

Başımı yasladığım camdan dışarı bakarken gördüğüm manzaraya karşı, birden heyecanlanıp, "Aa, lunapark!" diye çıktım. Sesimin biraz fazla çıktığını düşünüp kısıtım. "Burada lunapark olduğunu bilmiyordum." Sonra Aras'a döndüm. "Biliyor musun Aras, ben hiç lunapark gitmedim. Yani beni hiç götüren olmadı."

O an, Aras'ın bu söylediklerimle pek ilgilenmediğini düşünmüştüm. Ancak şimdi yaptıkları bunun tam tersini söylüyor-
du. Söylediğim şeyleri bir bir aklına kazımişti ve şu an, doğum
gününde beni lunaparka getirmişti. Bu, benim için eşsiz bir
anmıştı. Range Rover'dan bile özel ve güzeldi. Dolan gözle-
rime karşın dudaklarımı birbirine bastırıp, "Sen..." dedim.

Devamını o tamamladı. "Biliyorum fazla mükemmelim."

Gülümsememi tutamadan, gözlerimle onaylayıp, "Öylesin,"
dediğinde elimi tutarak beni içeri çekmeye başladı. Lunaparka
bombos görünce burayı da kapattığını düşündüm.

Tam alana girdiğimizde, "Şimdi söyle, ilk neye binmek is-
tersin?" dedi.

O an, içimde biriken yılların heyecanı ve arzusuyla, çocuk
Eylül'ün bir adımı öne çıkmasına izin vererek, "Tırtıl!" diye ba-
ğırdım.

Lunaparkta, aklımda kalan her şeye sırasıyla ve korkusuzca
binmiştim. İstedğim kadar bağırmış, istediğim kadar gülmüş-
tüm. Uzun zamandır bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyordum.
En sonunda, yükseklik korkumu görmezden gelerek -Aras ya-
nındayken hiçbir şeyden korkamıyordum- dönme dolaba bin-
diğimizde mutluluktan kalbim deli gibi atıyordu.

Dönme dolap en yukarıda durduğunda, uykuya dalan şehri
izliyordum. Binalardaki evlerin çoğunun ışığı sönmüştü, açık
olanlar parmakla sayılacak kadar azdı neredeyse. Dönme dola-
bın haddinden fazla yukarıda kaldığını fark ettiğimde kaşlarımı
çattım ve Aras'a baktım. Hafiften tedirgin olmuştum.

"Niye dönmüyor? Bozuldu galiba?"

İstifini bozmadı. "Eylül, öyle şeyler anca filmlerde olur. Ben
söyledim burada dursun diye. Korkma."

Kırpiklerimi birbirine yaklaştırdım. "Neden ki?"

"Eda önerdi. Romantik oluyormuş."

Bu cümleyle beraber, gülmek istesem de kalp çarpıntım bu
istegiimi bastırdı. Hareket halindeyken aşağı bakmak kolaydı

kalat böyle durursak, bakamazdım. Yutkundum. "Ama... En yuksekten korkuyorum. Aşağı bakamam böyle."

"Bakma zaten, aşağı bakıp ne yapacaksın. Bana bak v..." dediğinde kalbime bilmem kaçınıcı aşk tohumlarını serpiyordu. Dediklerini yapmak, korkularımın en iyi kaçış yolumdu zaten. Onu dinledim. Dizlerimin üzerindeki elimi büyük ve sıcak ellerinin arasına aldığı anda, yüreğimin, göğsümü delecek raddede geldiğini hissettim.

Aras, dolgun dudaklarını ıslattuktan sonra boğazını temizledi. Bir şey söyleyecek gibiydi, gerilmişti. "Eylül, ben..." dedi boğaz sesiyle, biraz sonra nefes aldı. "Ben seni..." Zorlandığını anladım, söylemeye çalıştığı şeyi kavramıştım. Beni sevdiğini söyleyecekti. Banyodaki provası aklıma geldiğinde, hızla araya girip elimi yanağına koydum. "Söylemene gerek yok. Biliyorum."

Olumsuz anlamda kafasını salladı. "Ben seni seviyorum." Bir solukta söylediği cümle gözlerimi fal taşı gibi açmama neden oldu. "Oh be," dedi rahatlamış gibi. Ben ağzı açık aytan budalası gibi ona bakmaya devam ederken, o devam etti. "Seviyorum lan, harbiden seviyorum. Ne var bunu söylemekte? Köpekler gibi seviyorum seni." O rahatlamışken art arda kurduğu bu cümleler benim zihnimdeki bütün sözcüklerin yerlerini değiştirmişti. Ağzım kurudu ama yutkunmayı akıl edemiyordum. Böyle kombo bir itirafa hazır değildim. Beni doğum günümde kalp krizinden öldürmeyi mi düşünüyordu? "O her gün yetimhaneye gelen küçük, siyah gözlü kıızı deliler gibi seviyorum."

Son söylediğiyle beraber, "N-ne?" dedim. Her gün yetimhaneye gelen küçük kız da kimdi?

Başıyla onayladı. "Doğru duydun, o, bahsettiğin, her gün ziyaret edip kendine benzer kişileri bulduğun yetimhane, içinde benim de olduğum yetimhaneydi."

O an, Aras'la aramızda geçen ilk zamanlarımızdaki bir diyalog gözlerimin önünde belirdi. Derin bir iç çektim.

"Biliyor musun?" diye sordum Aras'la beraber önlerinde kesilmiş pastaları yiyen çocukları izlerken. "Ben küçükken, evimizin yakınlarında bir yetimhane vardı..." Eski zamanlar gözlerimin önünde belirdiğinde, dolan gözlerime karşı dudaklarını birbirine bastırıp yut-

~~benim~~ ardından devam ettim. "Etrafındaki herkesin annesi babası ~~benim~~ benim gibi değildi ve... Ben her gün soluğu orada alıyordum. Çünkü oradakiler benim aynamdı. Bu bana bir terapi gibi geliyordu. Ta ki dedem bir ağustos günü, taşınacağımızı söyleyene kadar. Şimdiki evimize taşındık, orada gidebileceğim bir yetimhane ~~benim~~ ve gımdı..." Burukça gülümsedim. "Eski zamanlara dönmüş ~~gibi~~ aldım." Söylediklerime bir yanıt vermesini beklediğim Aras'a baktım. Dudakları cıvıp verecekmiş gibi aralandı. Sonra yanlış bir şey söyleyecekmiş gibi kufasını salladı ve yaslandığımız duvardan sırtını ~~çektim~~. "Gidiyoruz," dedi.

Dudaklarımı iyice aralandı. Bir günde daha nasıl şaşırabilirdim bilmiyordum. Gerçekten, doğru söylüyor olamazdı, değil mi? Bu kadar tevafuk... Bir şekilde yollarımızın birbirine rastlaması... "Ama Aras..." dedim zihnimdekilere eş olarak. "Bu, nasıl olur?"

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ben artık şaşırmıyorum gitzenim. Ben artık biliyorum ki, sen benim kaderimsin."

Nefes nefeseydim, sızlayan gözlerim daha fazla dayanamadan birkaç damla mutluluk yaşını serbest bıraktı. "Aras..." dedim ağlak bir halde. Ve dönme dolapta olmamızı umursamadan ona doğru auldım. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

Kolları beni sararken ayaklarıyla sepetin dengesini sağladı. "Eylül," dediğinde, ilgimi tekrar ona verdim. Bakışlarındaki içtenlik, artarak yerinde durmaya devam ediyordu. "İlk öptüğüğünü aldım, ilk aşkı aldım," derken gülümseyip etrafa baktı. "İlk defa benimle lunaparka geldin..." Soludu. "Aynı şeyler benim için de geçerli, sen de her konuda ilkim oldun. Bundan sonra tüm ilkerimizi beraber yaşamamızı istiyorum. Ne dersin, artık sahiden biz olmamızın vakti gelmedi mi?"

Cümleleri aklımda değişik heyecanlar oluştururken geri çekilip, "Bu... Bir teklif mi?" diye sordum.

Dudakları sağına doğru yükselip o arada kendini belli eden gamzesini gözler önüne serdi. "Karım olduğun düşünülünce, pek de teklif sayılmaz. Sadece zamanı geldi diyelim. Fazla dayanmadık mı?"

Heyecan duygusu yüreğime dolarken biraz düşündüm. Bu,

bugünden itibaren tamamen birbirimizin olacağız demekti. Hâlâ gözlerime bakuyorken daha fazla düşünmeyip olumlu anlamda kafamı salladım.

“Haklısın,” dedim. “Zamanı geldi.”

Ve o gün, sahiden evli olduğumuzu anladığım gündü. Bunu nikâh defterine imza attığımız gün belirtmiş, bugünden sonra ise tescillemiştik. Artık, gerçek bir Karahanlı'ydım. Aras Karahanlı'nın karısı Eylül Karahanlı tabiri, bugün gerçek anlamına kavuşmuştu...

Bölüm On İki

Tevafuk

Hayatımızda değişik dönüm noktalarının başkarakterleri olurduk. Benim dönüm noktam, Çınar'ın ödevi maksadıyla tekin olmayan bir sokağa girip arabama yabancı birini almamla başlamıştı. Onun sürekli etrafımda olmasıyla devam etmiş, dedemin beni kovmasıyla zirveyi dolanmıştı. Başta bir bilinmeze doğru gittiğimi düşünüyordum, şimdi ise daha önce hiçbir şey bilmediğimi. Ben hayata onunla başlamıştım, ondan önce yaşadıklarım şimdinin yanında hiçbir şeydi. Önceleri ondan bir an önce kurtulmayı dilerken nasıl oluyordu da şimdi onsuz bir ânımın geçmesini istemiyordum?

Hayat garipti, uygun başka bir kelime bulamadım.

Fokurdayan su kaynatıcısının sesiyle domates kesme işini bir kenara bırakarak kaynayan suyu gümüş rengindeki çaydanlığa boşalttım. Hâlâ uyuyan Aras'tan bilerek önce kalkmış, işlerimi halledip üzerimi giyinerek kahvaltı hazırlamaya koyulmuştum. Krem rengi kusa kollu gömleğimin üzerine giydiğim bileklerimizde biten şık, ince, rengârenk renklere ve desenlere sahip ceket sandalyenin üzerine bırakıp daha rahat çalışmamı sağladım. Çayı demledikten sonra domates ve salatalık doğradığım tabağı mutfaktaki, salondakine göre küçük olan masanın üzeri-

ne hafifçe bıraktım. Kızartma tenceresindeki patatesler hâlâ çığ duruyordu. Musluğun önüne gelerek elimi yıkadım, ardından arkamı döndüm.

Arkamı döndüm ve iki elini mutfak tezgâhına koyarak karşımdaki bedenim bana bir kapan oluşturduğunu fark ettim. Elim damagıma koyarak kaldırdım. "Aras... Uyandın mı?" dedim korku dolu sesimle. Neler oluyordu? Bugün niye normalde görmek için can attığım bu adamın siyah gözlerine bu sefer bakamıyordum? Gerilmiştim, haddinden fazla utanıyordum. Utanılacak ne vardı?

"Uyandım," dedi beni cezbeden ses tonuyla.

"İ-yi. Kahvaltı hazırladım. Geç masaya. Ben... Ben de seni izleyeyim."

Güldü. "Ne?"

Hızla kafamı ona doğru kaldırdım. "Ne, ne?" dediğimde nihayet gözlerinin içine bakabilmişim. Siyah irislerinde nadir gördüğüm parlaklıklardan vardı.

"Sen ne yapacaksın?"

Elimi enseme attım. "Ben de sana çay koyayım dedim ya..." Aynı hızda kafamı tekrar mutfaktaki açık renk parkelere çevirdim.

Çeneme değen soğuk parmaklar tüylerimi teker teker kabartıp içime bir kıvılcım yayarken konuştu. "Bana bak." Başım hâlâ oraya doğru dönüktü, nefes alışlarımdan duyulduğu konusunda şüphem yoktu. Biraz sonra çenemdeki elleri kafamı kendisine doğru çevirdiğinde ona izin verdim. Gözlerim siyah gözleriyle buluştuğunda içimdeki kıvılcımlara mâni olamadım. Fazla yakındık. Öyle ki duştan çıktığını saçlarındaki ıslaklıktan değil de burnuma dolan ferah duş jeli kokusundan anlayabiliyordum. Ona yaklaşmak istiyordum ama nereden hücum etmişti vücuduma bu çekimserlik? Oysaki dün aramızdaki bütün perdeler kalkmıştı, resmen biz olmuşken neden şimdi bu kadar utanıyordum?

Ah, dün gece...

Hâlâ bir rüya olup olmadığı konusunda yargıya varamamıştım.

"Aras... Bakma bana öyle yanaklarım ısınıyor."

Cümlemlerle beraber dudağının bir kenarı hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Bakışları azalmak yerine yoğunlaşarak üzerimdeki etkisini devam ettirirken, “Nasıl?” diye sordu.

Nefes alıp verdim ve tekrar gözlerimi yere doğru eğdim. “Böyle işte.”

İki eliyle beraber yanaklarımı kavradı, soğuk elleri tenime değdiğinde ne kadar sıcakladığımı fark etmiş olmalıydı. Bakışlarım ürkek bir ceylan gibi ona değdiğinde alnını alnıma yasladı. Şimdi daha yakındık ve başka bir tarafa bakma lüksüm artık yoktu. “Böyle mi?” Elinden birini indirerek beni biraz daha çektiğinde kalbim göğsümü delebilecek güçte atmaya başladı.

“Beni mahvediyorsun,” diye itiraf ettiğimde gülümseyerek ısınan yanağıma bir buse kondurdu.

“Sahiden sıcaksın.” Öyleydi ve bu hareketleri beni serinletmek yerine daha fazla ısı yükselimine neden oluyordu. Hatta burnuma artık yanık kokusu bile gelmeye başlamıştı. Yanaklarım köze dönüşmüş olamazdı değil mi?

Yanık kokusu...

Git gide artıyordu.

“Aras...” dediğimde mırıldandı.

“Yanağım mı yanıyor?”

“Ne?” dediğinde gülme tınısını hissettim. Bu saçma bir soruydu.

Ama hâlâ kokuyu hissediyordum.

Hayır, Aras beni yakmış olamazdı. Yani mecazi olarak yaktığı doğrudu ama gerçekte yapamazdı.

Tabii benim fark etmediğim özel güçleri yoksa.

Neler oluyordu? Bu koku nereden geliyordu? Düşünme yetimi ne zaman kaybetmiştim?

Bak işte, şimdi de mutfak dumanlar sarmaya başlamıştı. Kim bilir hangi dikkatsiz kadın ocağın altını açık bırakmıştı. Bina yanmadan fark edilse iyi olacaktı.

Birden kaynayan çaydanlıktaki su fokurdayıp üzerindeki delikten bana sıçradığında korkuyla gözlerimi büyüttüm. Bu, bana bir işaretti. Aklıma gelen ayrıntıyla hızla elimi göğsüne koyarak Aras’ı kendimden uzaklaştırıp haykırdım. “Patates!”

O afallamışken ben hızla ocağın önüne geldim. Sis bulutu mutfağı sarmıştı. Tencerenin üzerinden alev çıkmasına ramak kalmış, patatesler kapkara bir kömür parçasına dönüşmüştü. Ocağı kapatarak musluğun önüne tutmak için kızartma tencerinin kulpunu elimle tuttum.

“Ay!” Normalde ısıya dayanıklı olan kulp bile yanmış ve elimi hızla çekmemle, tencerenin ocaktan biraz kaymasına neden olmuştu.

“Eylül çekil.”

Aras’tan gelen cümle üzerine birkaç adım geriledim. Tencereyi tuttuğunda, “Dikkatli ol,” dedim. Beni duymamış gibi konuştu. “Çık mutfaktan, pencereleri aç.”

Kafamı hızla aşağı yukarı salladım ve salonun pencerelerine yöneldim. Hepsini açtığımda mutfağı kaplayan duman salona sinsi sinsi dolmaya başlamıştı.

Aras, kolunu ağzına tutarak gözleri kısık bir vaziyette salona doğru geldiğinde, “İyi misin?” diye sordum.

“Kural bilmem kaç. Mutfaktayken karına yaklaşmak yok. Ölüm riski var.”

Kendi kendine konuştuğunda kaşlarını çatıttım. “*Senin için ölürüm*’lere ne oldu?”

Gülümsedi. “Patates kızartmasından çıkan yangınla ölmek ne kadar havalı Eylül?”

“Of ya,” diyerek omuzlarımı düşürüp kendimi koltuğa bıraktım.

“Ne güzel kahvaltı hazırlıyordum. Gitti güzelim patatesler.”

“Kalk haydi, dışarıda yaparız kahvaltıyı.”

Onaylayarak ayağa kalktım, mutfağı doğru ilerleyip sandalinenin üzerine bıraktığım renkli ceketimi aldıktan sonra tekrar Aras’a doğru yürüdüm. Aynı zamanda ceketimi kokladım. “Öff... Çok kötü is kokmuş.” Yüzümü buruşturarak bu ceket giymekten vazgeçtim, daha sonra beni izleyen Aras’a iyice yaklaşıp onu da kokladım. “Sana da bulaşmış.”

Başını salladı. “Bugün senin yüzünden geç kalacağız. Maaşından kesmeliyim.”

Odamıza doğru ilerlerken şaşkınca yüzüne baktım. “Benim maaşım mı var?”

Kapıyı açtı. “Çalışıyorsan bunun bir bedeli olmalı.”

“Ben ceza olarak çalıştığımı sanıyordum.”

“Sürekli yanımda olman sana bir ceza gibi mi geliyor?”

“Hayır,” der gibi hızla kafamı salladım. “Aksine, sürekli seni gördüğüm için daha iyi hissediyorum ama ben şey sandım, hani Barlas...”

“Boş ver,” dedi ceketini omuzlarından çıkarırken. “Geçmiş konuşmayalım.”

Konuyu hatırlamak, tekrar gündeme gelmesini istemediğini anladığımda gözlerimi kırparak dolaba döndüm. Kapağını açarak bir önceki ceketime benzeyen rengârenk, kalçama kadar uzayan ceket çıkardım. Hızla kollarımdan geçirdikten sonra arkamı döndüm. Bu sırada Aras gömleğini çıkarmış, diğer beyaz gömleğini üzerine geçirmeye hazırlanmıştı. Dün geceden sonra onu böyle görmeye alışkın olmam lazımdı ama hâlâ utanç duvarımı yıkacak bir balyoz bulamamıştım. Sanırım bu balyoz görevini zaman üstlenecekti. Aras gömleğinin düğmelerini iliklediğinde siyah, kaliteli ceketini elime alıp giyinmesi için tuttum. Kollarını geçirdikten sonra bana doğru dönüp, teşekkür maksadıyla sevecen bir tavırla burnumu sıktı.

Yüzümü buruşturup geri çekildiğinde o muhteşem gülümsemesiyle, “Çıkalım,” dedi.

“Aras.”

“Ne oldu?”

Dış kapıya doğru ilerlerken nefesimi tazeledim. “Ofise geçmeden, bir yere uğrayabilir miyiz?”

Tekrar kapıyı açtığı anda, “Merak etme, kahvaltı edeceğiz,” dedi.

Kapıyı çektiğinde peşinden giderek itiraz ettim. “Hayır hayır, demek istediğim kahvaltı değil.” Asansörün önüne geçtiğimizde düğmeye bastı, ardından konuşmaya devam etmem için siyah gözlerini suratıma değdirdi. Bense beklemeden ekledim. “Normalde, doğum günümde annemin mezarını ziyaret ederim. Fakat dün bunu gerçekleştiremedim. Bu benim için bir gelenek gibi. Bugün, şimdi oraya gidebilir miyiz, annemi ziyarete?”

Uyarı sesiyle asansörün geldiğini anlamıştım. Aras, cevap

vermeden önce kapının aralanmasını bekledi, içine girdiğimizde garaj katının düğmesine bastı, ardından tekrar koyu bakışlarını benimle buluşturdu. "Gidelim," dedi düz bir sesle. Bana olan bakışlarındaki hissiyatı çok kolay sezebilmiştim, acımı yüreğinde taşıyormuş gibiydi. Bir şey söyleyemedim, dudaklarıma minnet içeren bir tebessüm yerleştirmekle yetindim.

Asansör çok geçmeden duraksamıştı. Ya binamızdaki herkes emekliydi ya da bizden başka bu saatte dışarı çıkan yoktu. Asansör genelde boş geliyordu, kim bilir, belki bunda yaz ayında olmamızın da payı vardı. Nihayetinde çoğunun bizim aksimize güzel tatil planları vardı.

Kapı kendiliğinden sürüklenerek açıldığında Aras'la aynı anda otoparka çıktık. Benden birkaç adım ileride gidiyordu. O, siyah spor arabasının önüne geldiğinde, otoparkın girişine yakın bir yerden tarafıma doğru gelen bir beden, benim dikkatimi kendeinde toplamıştı.

Sarı, parlayan saçları, fizigi, giyiniş tarzı bana bir zamanlar benimle evlenmek isteyen Kenan'ı anımsatmıştı. Fakat ben adamı daha fazla inceleyemeden görüş alanımdan çıktığı için emin olamamıştım. Hem zaten, Kenan'ın bu sitede işi neydi ki?

"Eylül?"

Kulaklarıma dolan soru tınlı sese karşın Aras'a döndüm. "Ha?"

"Nereye bakıyorsun?"

Sağ elimi kaldırarak başparmağımla arkamı işaret ettim. "Birine benzettim."

Siyah gözleri merakla elimin işaret ettiği yere yönelmiş, ardından kaşları anlamsız bir şekilde çatılmıştı. "Kimi?"

"Kimi mi?" Gittiğini bilmiyormuş gibi kendi kendime tekrar ettiğim bu sorusuyla hızla arkamı döndüm, tam beklediğim gibi boş bir alanla karşılaştım. Aras'ın Kenan'ı ya da ona benzer birisini görmesine gerek yoktu. "Gitmiş," dedim tekrar önüme dönerek. "Neyse, önemli bir şey değildi."

Yine de şüpheyle gösterdiğim yere bir kez daha baktı. Bir ayrımı göremediğinde, kafasını salladı. "Haydi, bin arabaya," dediğinde onu onaylayarak camları siyah filtrelerle çevrili spor

arabanın ön yolcu kapısını açtım. Rahat, krem rengi deri koltuğa kendimi bırakıp kapımı çektim. Gözüm hâlâ garajın etrafında gezinirken zihnimde hâlâ yüzünü net göremediğim o beden vardı...

Aras'ın arabaya bindiğini gördüğümde, düşüncelerimi şimdilik bir kenara atarak emniyet kemerimi taktım. Arabayı geri geri sürerek park alanından çıkardı, ardından düz yola girdi.

Onunla aynı mekânda, aynı havayı solumak uzun zamandır bu kadar değişik hissettirmiyordu. Evli insanlar bu duyguya nasıl alışıyordu? Yüzüne baktıkça yüzüm alev alacakmış gibi enteresan bir hissiyata kapılıyordum.

Acaba o da böyle miydi?

Hayır, hiç sanmıyordum, keza o dünden sonra bana daha yakın davranıyor, bakışlarındaki cüretkârlığı katiben gizlemiyordu.

Bu kötü müydü, hayır, asla. Bana karşı olan ilgisini seviyordum. Bu, ona sırlısıklaım âşık olduğum gerçeğinden de kaynaklanıyordu. O benim ilk karşılıklı sevdamdı ve kendisinin de bana olan hislerini bilmek, beni gökyüzünün doruklarına ulaştırıyordu.

"Bugün annemle seni tanıştıracayım." Bir anda dudaklarımdan dökülen bu cümleyle beraber siyah gözleri yoldan çıkıp beni buldu. Bozmadan devam ettim. "Son geldiğimde beni pek mutlu görmemişti..." Dedemin tokadından sonra ağlaya ağlaya anneme gidip haykırdığım zaman gözlerimde canlandı. "Şimdi mutlu göreceksin. Senin sayende."

İtirafına karşı, bir elini direksiyondan çekerek sol elimi şefkatli bir şekilde tuttu. Her teması içime bir kor gibi yerleşip ayak parmaklarımdan saç diplerime kadar etkilenmemi sağlıyordu. Bundan rahatsız değildim.

Mezarlığa yaklaştığımızda, beklemediğim bir anda durdu. Neden durduğunu anlamak için gözlerimi kısıp başımı hafifçe eğerek ona baktığımda, "Hemen geliyorum," dedi. Ne yapacağını anlamak için arabanın camından dışarı baktığımda yol boyunca sırayla dizilmiş çiçekçileri gördüm.

Çiçek mi alacaktı?

Sorumun yanıtı görüntülü bir şekilde gelmişti. Aras, sırala-

nan çiçekçilerden taş çatlasın on üç yaşlarında, masumca duran bir kızın tezgâhına gitti. Kızla gülümseyerek diyalog kurduktan sonra, içinde rengârenk çiçeklerin bulunduğu buketi aldı ve parasını uzattı. Ardından elindeki çiçekle, karizmasından ödün vermeyen bir tavırla arabaya doğru ilerledi. Kapısını açtı, içeri girdi. Arabayı çalıştırmadan önce çiçek buketini bana uzattı. “Annem için mi?” diye sordum.

“Bu, onunla ilk resmi tanışmamız olacak madem...” dediğinde gülümsememe hâkim olamadım.

“Sen... Seni anlatacak kelime bulamıyorum.”

“Kelimelere ihtiyacımız yok, Polyanna. Onlar bize hafif kalıyor,” dediğinde mesut bir gülümseme ile uzattığı çiçek buketini aldım, o ise arabayı tekrar kullanmaya başladı...

Hava, cıvıl cıvıldı. Mezarlıkta değişik bir huzur olurdu her zaman, bilmiyorum, bu huzur hüzünle karışıktı. Çok insanın sevdiğine sahiplik eden bu yeri huzurlu yapan şey belki de birleşen özlemin yaydığı değişik tatti.

Aras’la beraber toprak tümsekten yürüyerek çıktık, annemin mezarını görmemi engelleyen şey, önümdeki, dalları mevsimden dolayı sararmaya yüz tutmuş ağaçtı. Aras, bana yol vererek önce benim geçmemi sağladığında annemi sahiden görecekmış gibi heyecanlandım. Bu hep oluyordu.

Yürümeye devam edecekken annemin mezarını sulayan bedeni arkasından görmemle duraksadım. İçim heyecanla kaplansa da, ne yapacağımı bilemez bir vaziyette Aras’a döndüm. Belki de şimdi burada olmanın zamanı değildi. Aras, kaşlarını çatarak niye gerildiğimi anlamak için kafasını ağacın yanından uzattı.

“Gidelim,” diye fısıldadım. “Sorun yaşamak istemiyorum.”

“Onun sorun çıkaracağını sanmıyorum.”

Aynı sessizlikte konuştuğunda, itiraz etmeye hazırlandım. “Eylül, kızım.” Fakat anneannemin hasret kaldığım sesi kulaklarımda yankılandığında vazgeçip yanan gözlerimle hızla ona doğru döndüm.

"Anneanne." Zayıflamış yüzüne bakarken sesim titredi. Onunsa kendini tutamadan dudaklarının iki kenarı bir tebessümle kıvrıldı. Bundan cesaret alarak elimdeki çiçek buketini Aras'ın eline tutuşturup hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm. Önce buruşmuş elini tutup öptüm, alınına koydum ardından büyük bir özlemle sarıldım.

"Kınalı kuzum benim... Nasılsın gülüm?"

Bir anne sıcaklığında olan koynuna daha fazla sinerken gözlerimin yaşarmasına mani olmadım. "İyiym... Ama seni çok özledim, niye hiç gelmedin anneanne? Burnumda tüttün."

Sesim hıçkırıklarından dolayı titrerken benden ayrıldı ve elleriyle yüzümü avuçlayıp başparmağıyla gözlerimi sildikten sonra gözkapaklarına iki öpücük bıraktı. "Ağlama kuzum, niye ağlıyorsun?" Nefes alarak burnumu çektim, o sırada Aras'a baktı, sonrasında elaya çalan gözleri tekrar beni buldu. "Durumları biliyorsun... Fırsatım olmadı, olamadı ama hep aklımdaydın. Aslında buraya da seni görürüm diye geldim. Kalbim temizmiş. Çok iyi rast geldi."

Gözyaşlarım dudaklarımın üzerine tuzlu tadını bırakırken dudaklarımı birbirine bastırarak gülümsedim. Anneannem tekrar arkama baktığında aynı şekilde Aras'a döndüm, Aras'ı çağırmak istiyor ama çekiniyor gibiydi. Anneannem yerine ben konuştum. "Aras, gelsene."

Cümlemleri beklemiyor gibiydi. Kaşlarını kaldırarak dudaklarını düz bir çizgi haline getirdi. Ardından ciddi ifadesini bozmadan ağır adımlarla yanımıza geldi, elindeki çiçek buketinden tek elini çekerek anneannemin elini tutup öptükten sonra alınına koydu. Anneannem tebessüm ederek başını salladıktan sonra, "Nasılsın oğlum?" diye sordu.

Aras, hayranı olduğum kibarlığı ve efendiliği ile yanıtladı onu. "İyiym, siz nasılsınız?"

"İyi diyelim iyi olalım." Gülümsemesine karşın Aras da tebessüm etti. Daha sonra anneannem annemin mezarına döndü. "Kızım... Gördün mü bak, Eylül'ün evlendi. Eşiyle seni ziyaret gelmişler." Toprağına dokunduğu zaman sesinin kırıldığını hissettim. Kendisini tutarak ağlamasını engelleyip doğruldu.

Başındaki krem ve kahverenginin değişik desenler oluşturduğu eşarpını düzeltti. "Benim günüm gerekiyor yavrum... Kendinize dikkat edin." Öksürdü. "En kısa zamanda tekrar görüşmek dileğiyle."

Hızla kafamı sallayarak ona son kez sarıldım. Ayrıldığımızda Aras'ın yanından geçerken omzuna dokundu. Aras da gözlerini kırparak onu onayladı.

Anneannem uzaklaştığında mezarlıkta sadece ikimiz kalmıştık. Annemin beyaz mermerle çevrili mezarının kenarına oturdum. Avucunu, anneannemin döktüğü su sayesinde nemlenen toprağının üzerine bastırdım, elimi kaldırıp parmaklarımın arasında kalan toprağını kokladım, öptüm. "Nasılsın anneciğim?" diye sordum sonra, biraz bekledim. Sanki cevap verecekmiş gibi... Sonra ekledim. "İyi gibisin. Çimenlerin de hâlâ yemyeşil. Bizi gördüğüne sevindin değil mi?" Gülümseyerek mezana hafifçe sarıldım, üstümün tozlanmasını önemsemiyordum. Bu farklı bir şeydi, bu sanki toprak değildi.

Anne kokuyordu.

Onu güzelce içime çektikten sonra işaret parmağımla arkamdaki Aras'ı gösterdim. "Bu Aras... Sen onu daha önce görmüştün. Ama şimdi farklı bir konumla geldi." Başımı önüme eğerek fısıldadım. "O senin damadın."

Ayak seslerini hissettiğim Aras, elindeki çiçek buketini yavaşça mezarlığa bırakırken

"Merhaba," dedi.

Mezarla konuşuyorduk, dışarıdan görenler ilginç bulabilir-di. Ben Aras'ın da garipseyeceğini düşünürken o annemle konuşarak bana eşlik etmişti.

Bugün, doğru adamı sevdiğimi bir kez daha anlamış oldum. Çoğu erkek, hanımının yaşayan annesiyle bile konuşmaya burun kıvrırken, Aras, benim ölmüş annemle sanki karşısındaymış gibi konuşmuştu. Bunu benim için yapmıştı. Bu ayrıntı daha çok hoşuma gidiyordu.

İlerleyen dakikalarda, mezarlığın yanında bulunan sahilde bir banka oturmuş, kız kulesine karşı simit ve çayla kahvaltı yapmaya başlamıştık. Günümüz güzel başlamıştı, anneannemi

görmek ve bana küskün olmadığını bilmek içimde kırıntısı kalan son huzursuzluğu da silip süpürmüştü. Elimdeki simitten bir parça kopararak martılara atarken gülerек konuştuğum. "Aras, biliyor musun martılar aslında etçilmiş. Ama biz Türkler hayvanı simide alıştırdık."

Kahkaha atarak güldüğümde o da gözlerini kapayarak başını sallayıp bembeyaz dişleriyle güldü. "İyi ki bilmiyormuşum. Yoksa vicdan azabı çekerdim," deyip umarsızca bir simit parçası attı.

"Sen ve vicdan azabı?" diye sordum.

"Seninle yaşıyorum, böyle şeyler bulaşıcı galiba..." Haklıydı, ilk tanıştığım Aras ile şimdiki Aras arasında dağlar kadar fark vardı. Tabii tamamen değişmemişti, hâlâ bazen eski odun Aras oluyordu ama olsundu... Gülerken yüzümü süzdüğünde gözleri boynumda bir yere takıldı. Birkaç saniye oraya baktıktan sonra, içeriğini anlayamadığım bir gülüş takındı.

"Ne oldu? Bir şey mi dökmüşüm?"

Başımı eğip krem gömleğime baktığımda bir şey göremedim.

"Yok bir şey," dedi gülüşünü kapatmaya çalışarak. "Hadi kalk, ofise gidiyoruz."

Ayağa kalktığımda son kez tekrar üzerime baktım, sonuç yine aynıydı, hiçbir şey yoktu. Başımı sallayarak ben de kalktım, üzerimi silkeledikten sonra peşinden yürümeye başladım. Biraz daha otursak ne olurdu sanki? Kaçıyor mu şirketin!

Hızlı adımlarla ona yetişmeye çalıştığımında, "Aras beklese-ne," diye seslendim.

Arkasını döndü ve bana doğru ilerleyerek tam karşıma geçip ansızın elimi kavradı. "Sen, Eylül Karahanlı..." dedi tuttuğu elim enerjisini tüm vücuduma sıçratırken. Yaklaştı ve yüzünü yüzüme hizalayıp nefesinin suratıma yayılmasına sebep verdi. "Benimle takılmanın altın kuralının hızlı olmak olduğunu unutuyorsun." Bu konuşma bana ister istemez ilk zamanlarımızı hatırlatırken, beklemediğim bir anda beni kaldırarak şaşkın çıkışlarının arasında omzuna aldı...

Aras'ı ziyaret eden birkaç cemiyet adamının ardından, düğün tarihini kararlaştırmak için Eda gelmişti. Sahiden evleniyordu. Ben bunu her ne kadar doğru bir hareket olmasa da, Pusat'ın aklını başına getirmek için düzenlediği bir oyun olarak görüyordum. Fakat şimdi, hiç de öyle durmuyordu. Eda'nın dilinden Baran düşmüyordu, hatta bahsi geçtiğinde gözlerinin parladığını bile söyleyebilirdim.

"İnsanlar hâlâ tatilde, ben Ekim ayı uygundur diye düşünüyorum."

Eda'nın hevesli sesine karşın Aras, başını sağ omzuna doğru eğdi. "Zaman kısa değil mi? Çok acele etmene gerek yok."

"Hayır, hayır," diye itiraz etti Eda. "Uzamasını istemiyorum. Hepsini bir anda olsun bitsin."

Aras koltuğunda geriye yaslandı, ifadesini bozmadı. "Kararlısın yani?"

Eda tekrar başıyla onayladı, ela irisleri yine parlıyordu. "Hiç şüphesiz."

"Peki," dedi Aras, sonra önündeki ajandaya baktı. Üzerinde gerçek bir abi ciddiyeti vardı. "Dokuz Ekim, pazar gününe geliyor. Uygun mudur?"

Eda heyecanını gizlemeden gözlerini kırptırdı. "Aslında tam da o tarihi düşünüyordum."

"İyi, haber ver Baran'a alın gününüzü."

Önünde duran kahvesinden son yudumunu aldı Eda, yuttuktan sonra ayaklandı. "Tamam. Ben kalkayım, arkadaşlarla buluşacağım."

"Hangi arkadaşlar?"

"Liseden, mezunlar günü vardı da. Merak etme, Baran da gelecek."

"İyi," dedi Aras. "Dikkat et kendine."

Aras'ı onaylayan Eda ile aynı anda kapıdan çıktığımızda odanın kapısını yavaşça örttüm. "Sahiden evleniyorum," dedi çılgın arkadaşım çıkar çıkmaz inanamıyormuş gibi. Neden bu kadar çok istediğine sanırım hiç anlam veremeyecektim. Ona karşı gülümsemekle yetindim.

"Gideyim de şu çakma arkadaşlarıma Baran'la hava atayım,"

dediğinde başımı geriye atarak kakhaha attım. Bu kız tam bir çatlaktı. Gülme seslerimiz ofisi doldurduğunda ilk duran o oldu. Birden ciddileşti ve, “Az daha unutuluyordum!” dedi. Gözleri kısıldı. “Dün gece nasıldı?”

Sorusuyla beraber anında yanaklarımın ısındığını hissettim ve utançla başımı çevirdim. “Güzeldi,” diye mırıldandım.

“Ne demek güzeldi?” derken bakışları hâlâ üzerimdeydi. “Ne kadar güzeldi? Utandın sen! Neler oldu bakayım?”

Eliyle omzumu dürttüğünde, “Eda...” dedim hâlâ ona bakmamaya özen göstererek.

“Ne Eda?” diye yanıtladı ve bir adımda önüme geçip koca gözlerini tekrar yüzüme sabitledi. “Oha, sen utanıyorsun?” Gözleri, mümkünmüş gibi daha da fazla açıldı. “Yoksa... Oldu mu Eylül?”

Cevap vermek yerine çekimser bir tavrıyla, “Evet,” der gibi gülümsediğimde, “İnanamıyorum!” diye bağırды. Ardından, “Oley!” diye ekledi. Sonrasında bana sıkıca sarıldı. “Yani, artık teyze olabilirim!”

“Eda,” dedim kollarının arasındayken azarlar gibi. “Sessiz ol, bunu bütün ofisin bilmesine gerek yok!”

“Ay!” derken ‘Y’ harfini dört elif miktarı uzattı. Ardından nihayet geri çekilerek rahat bir nefes almamı sağladı. “Tamam, tamam,” dediğinde sırtarak gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. “Detaylarını sonra konuşacağız, Baran’ı daha fazla bekletmemek için gidiyorum ama gayet meraklı bir dönüşüm olacak bilesin.”

Aldığım nefesimi dışarı verir gibi gülümsedim. “Deli, git artık.”

Yanağımdan bir makas alıp kırmızıyla boyadığı dudaklarını büzerek öpücük attı. “Hoşça kal, yenge.”

O uzaklaştığında, ısınan yanaklarım soğumadan birkaç saniye arkasından baktım...

Bölüm On Üç

Kötü Karşılaşma

Ertesi sabah, Aras'ta değişik bir hâl olduğunu anlamamam için onunla hiç tanışmıyor olmam gerekliydi. Telefonla konuşmaları uzamıştı, tekrar tıraş olmuş ve sanki bir davete gidiyor-muşçasına hazırlanmıştı. Sorduğumda ise, herhangi bir değişik-liğin olmadığını söylemişti.

Tabii, yersem.

"Buyur yenge." Anıl'ın önüme yığıldığı kırmızılı mavili kalın dosyalar gözlerimi korkuyla Aras'ın kapısından çekmeme ve ir-kilerek sıçrayıp ona bakmama neden olmuştu.

Elimi damağıma koyarak kaldırdım. "Korkuttun beni," de-dim kızar gibi ondan sonra önümdeki ondan fazla dosyaya bak-tım. "Bunlar ne?"

"Yenge bunlar, 2010'dan itibaren satılan araçların listesi. Bunları bilgisayara tek tek geçirmen gerekiyor."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Ne?" diye haykırdım. "Neden?"

"Bilgisayardaki kopyaları silinmiş o yüzden. Önemli şeyler bu dosyalar."

Bezgin bir şekilde yüzümü düşürdüm, ne güzel burada on-
rup geleni gideni izliyordum, nereden çıkmıştı şimdi bu iş? "Anıl,
ben böyle şeylerden anlamam ki. Başkasına verseniz olmaz mı?"

İnce kaşları taviz vermeyen bir edayla havaya kalktı. "Olmaz yenge. Abi öyle emretti."

"Aras mı? Onda bugün var bir şeyler... Bir yere mi gidecek?"

"Evet, kum-" dedi, ardından ateşe basmış gibi gözlerini büyüttü. "Yani hayır, yani bilmiyorum. Ana, benim aşağıdakilere bir azar basmam lazım. Dosyalarda kullanacağın program masaüstünde var..."

Hızla konuşup arkasını döndüğünde, "Anıl!" diye bağırdım, fakat o çoktan asansöre binip gözden kaybolmuştu. Ortada herkesin bilip benim bilmediğim bir şey dönüyordu. Bu dosyalar da kesinlikle beni oyalamak için verilmişti. Adımın Eylül olduğu kadar emindim. Sinirle dudaklığımın içini kemirip bilgisayarı açtım.

Şimdilik inanmış gibi yapıp dosyaları gözden geçirmem iyi olacaktı. Biliyordum ki Aras bana bir şey söylemeyecekti, söylememişti.

Dosyaları ne yapacağımı düşündüm. Kenarlarına baktığımda yıllarının yazdığını gördüm. En eskisi olan 2010 yılına ait kırmızı dosyayı elime aldım. Açtıktan sonra birkaç sayfa çevirdim. Liste halinde isimler, araba markaları, fiyat ve satılan tarihler yazıyordu. Bir sayfada otuz isim vardı.

"Oha," diyerek isimleri incelemeyi bırakıp bilgisayara döndüm.

Vay çakallar, vay.

Bu işin beni oyalamak için verilmiş olduğunu anlamak için insan olmak yeterliydi. Sinirle gözlerimi devirdim ve isimleri masaüstündeki hazır programa geçirmeye başladım.

Neredeyse bir saat sonunda, 2010 yılının satım raporlarının yarısını tamamlamıştım. Aras hâlâ odasındaydı ve bugün onu ziyarete gelen hiç kimse olmamıştı.

Öğle vaktinde Aras'ın zihnimi meşgul etmesine fırsat vermeden masamdan kalktım. Neler olduğunu bir şekilde öğrenmek için yola koyulmam lazımdı. Bilgisayarı uyku moduna alıp dosyaları kapattıktan sonra asansöre binerek alt kata indim.

Burası, Aras'ın adamlarının bulunduğu kattı, oldukça ge-nişti ve binanın lükslüğünden bir şey kaybetmemişti. Camdan duvarlar, mimar elinden geçtiği belli olan masa düzeni, birkaç

pano vardı. Çeşitli yerlere konulmuş, rahat olduğunu bildiğini siyah deri koltukların bazıları doluydu.

Henüz aralarına geldiğim fark edilmemişken kenarda bir grup oluşturarak muhabbet eden takım elbiseli adamların yanına gitmeyi kafama koymuştum. Bugün hakkında konuşuyor olabilirlerdi. Sessizce yanlarına vardığımda bakışlarım bir çift mavi gözle buluştu.

"Aras Abi bu ihaleyi-" İri cüsseli adamın konuşmasını bölen şey, mavi gözlü adamın onu dürtmesi olmuştu.

"Buyur yenge, bir şey mi arzuladın?" Mavi gözlünün diğerlerini uyarır gibi konuşmasıyla birden hepsi bana döndü. Onların haricinde kattaki bütün gözlerin bana yöneldiğini hissettim. Bu üzerime biraz rahatsızlık verirken bakışları düşünmemeye karar verdim. Diğer adam susmadan önce, ihaleden bahsetmişti.

İhale... Ne ihalesi?

Aras bugün bir ihaleye gidecekti. Benden saklanan bir ihale. Düşünmeye çalıştım.

Beynimi zorladım.

İhale...

Daha sonra Azat Kılıç'ın yüzü bir anda gözlerimin önünde belirdi. Tabii ya...

Kumarhane ihalesi.

O bugün müymüş?

"Yenge?" Mavi gözlü, zayıf adamdan çıkan bu kelime ile tekrar onlara döndüm.

"Ben..." dedim bir şey bulmaya çalışarak. "Aras'ı ihaleye kim götürecekt?"

"Bunun hakkında sana bilgi vermemiz yasak."

Aras... Seninle gelmemem için bu kadar önlem aldın mı sa-
hiden?

Düşünmeyi bırakarak bir yeni sorumu dillendirdim. "Böyle ihalelere sadece erkekler mi gidiyor?"

Hepsi suskun bir şekilde bana bakmaya devam ettiklerinde, "Hadi ama..." dedim. "Aras'ın peşinden gidecek halim yok ya arkadaşlar."

İri adamlar kararsız gözlerle bana bakarlarken mavi gözlü

tekrar konuştu. “Kusura bakma yenge. Başka merak ettiğin bir şey varsa sor ama bu konuda bir şey sorma. Biz de emir kuluyuz biliyorsun.”

Yüzümü buruşturarak yüzlerine baktım, korkaklar. Bir de mafya adamı olacaksınız! Demek ki kadınlar da katlıyor ki cevap veremiyorlar.

Düşünceli bir şekilde başımı sallayarak arkamı döndüm. Neyse, aldığım bilgi bana yeterdi. En azından nereye gideceğini öğrenmiştim. Şimdi nasıl onunla gideceğim kalmıştı.

Evet, tabii ki onunla gidecektim. Aras benim her şeyimle ilgilenirken benim, onun hiçbir şeyine karışmamam haksızlıktı. Üstelik o Azat denilen adam manyağın tekiydi. Gelene kadar dokuz doğururdum. Yanında olmam, iyiliğinden emin olmam lazımdı.

Asansör durduğunda kapısı açıldı. Düşünceli bir halde başımı önüme eğmiş masama doğru yürüyordum ki birden duyduğum tanıdık sesle sıçrayarak kafamı kaldırdım.

“Aşağıda ne yapıyordun?”

Aras kalçasını masama yaslamış, ellerini göğsünde birleştirmiş bir vaziyette kömür kadar siyah gözleriyle sorarcasına bana bakıyordu. Bedenimi ani bir feveran kaplasa da, kendimi sakin tutmaya çalıştım. Toparlanarak cevapladım. “İşim vardı.”

Siyah gözlerini bir yelpaze gibi saran uzun ve sık kirpikleri birbirine yaklaştı. “Ne işi?”

Küçük bir çocuk tavrıyla omuzlarımı kaldırıp indirdim. “Sana ne, sen bana söylüyor musun ne yaptığınızı?”

“Söylemiyorum. Ama sen söyleyeceksin.” Kaşlarını havalandırarak, “Öyle mi?” dercesine baktım. Ardından masama yöneldim. Amacım onu umursamadan geçerek sandalyeme oturup tekrar dosyalarımla ilgilenmekti. Fakat önüme bir bariyer olan kolu beni engelledi.

“Şşş... Konuşmamız bitmedi.”

Kokusu burnumdan içeri muazzam bir şekilde yayılırken beni etkilemesini engelleyip korkusuzca suratına baktım. “Ne kadar sorarsan sor aşağıya neden indiğimi sana söylemeyeceğim.” Benden gizli işler yapmasının karşılığını böyle mi veriyordum? Henüz onunla âşık atacak bir seviye değildi bu.

"Aşağıya neden indiğini biliyorum." Yanıtı karşısında kapalı olan dudaklarım kendiliğinden aralandı. İhaleyi öğrendiğimi biliyor muydu? Bilmemesi garip olurdu, her şeyden bir şekilde haberdar olabiliyordu.

"İyi ya, neden soruyorsun o zaman?"

Omuzlarımdan tuttu ve tam karşısına geçmemi sağladı. Gözlerini gözlerime biraz daha yaklaştırdı, artık ılık nefesi yüzümü yalayıp geçiyordu. "İhaleye gelmeyeceksin."

Sesi beni hipnotize etmeye çalışır gibiydi. Tabii ki gidecektim. Ama, "Neden?" diye sordum.

"Nedeni açık, bu ortamlara girmeni istemiyorum."

Gözlerimi kapatıp açtım. "Sürekli hakkımda kararlar vermekten vazgeç."

Başını salladı. "Geçmeyeceğimi biliyorsun."

"Ben çocuk değilim, Aras."

Çarpık gülümsemesi esmer suratında yeni açan bir çiçek gibi yerşerdi. "Evet, çocuk değilsin," dedi ve ardından eliyle alnımdaki saç tellerini nazikçe geriye attı. Parmakları yanaklarımda oyalanırken gözlerini gözlerimden asla çekmedi. "Ama sen benim sin ve ben benim olan şeyler hakkında hüküm vermeyi severim."

Kalbimin içindeki baterist grubu yüksek ritme geçiş yapmıştı. Dişlerimi sıkarak çenemi kilitledim, etkisi altına girmek çok zordu. Diycek bir şey aradım, ama ne diyebilirdim ki?

Ben bunları düşünürken o dudaklarını ıslattı. "Benimle oraya gelmeyeceksin."

Gözlerine bakarken sinirle soludum, yine de suyuna gidiyormuş gibi yapmak en iyisi olacaktı. "Seninle oraya gelmeyeceğim," diye tekrar ettim.

Kafasını eğerek, memnun bir gülümseme takındı. "Takip etmek de yok."

Tekrar soludum ve tekrarladım. "Takip etmek de yok." Sen öyle san.

"Güzel," dedi, sol eli de saçlarımdan alnıma doğru inerken. "Uysal hallerini seviyorum." Ve iki avucunun arasına aldığı suratıma biraz daha eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. İçim, alev alsada etkilendiğimi belli etmemekte kararlıyım.

Ona kötü bir bakış atıp geri çekildim ve tekrar masama yöneldim.

“Şu an mesai saatleri içerisindeyim, izin verirsiniz halletmem gereken işlerim var,” diyerek masanın üzerindeki dosyaları işaret ettim.

“Demek patronuna yüz vermeyen çalışan imajı, ha?” Dediğine karşılık yüzümü buruşturup sandalyeme doğru ilerledim, oturduğumda ona cevap vermeden dosyalardan birini açtım ve üzerimdeki bakışlarına aldırış etmemeye çalışarak tripli bir tavırla bana uyduruktan verdirdiği işi bilgisayara geçirmeye başladım.

Otoparkın duvarlarından birinin arkasına sığınarak başımı yavaşça duvardan çekip karşıyı gözetledim. Bombuştı, kimse yoktu. Rahat bir nefes alarak ağır adımlarla Aras'ın arabasına doğru yürümeye başladım. Bir yandan yürüyor, diğer yandan arkamı kontrol ediyordum. Kendimi bir ajan gibi hissediyordum. Tek eksikim *James Bond* müziği ve siyah kıyafetlerdi. Yani, üstümdeki koyu krem rengindeki sıfır kol gömlek ve bluzumu içine verdiğim yüksek bel siyah kumaş pantolonumla daha çok bir iş kadınına benziyordum. Ayağımdaki dolgu topukları saymıyorum bile.

Saçlarımı geriye atarak tuttuğum nefesimi bıraktım ve birkaç saat önce Aras'a, “içinde tokamı unuttum” bahanesiyle kilidini açtığım arabanın bagajını araladım ve içine girdim.

Umarım çabuk gelirlerdi de nefessizlikten ölmezdim.

Bagajın kenarındaki çıkıntından tutarak üzerime çektim ve birkaç denemeden sonra kapatmayı başardım.

Bu karanlık ortam daha ilk saniyeden beni germiştii, en ufak bir ışık yoktu ama en azından genişti de rahat hareket edebiliyordum. İçinde bulunduğum durumu düşünmeyeyim diye cebimden kulaklığı takılı telefonumu çıkarıp müzik çalarını açtım.

Beklediğimin aksine, rahattı burası. Bacaklarımı tamamen uzatabilseydim daha rahat olabilirdim tabii.

Kulağımda David Guetta ve Sia'nın ortak şarkıları olan "Sky Wolf" çalıyordu, neredeyse yirminci şarkıya geçmiştim ve ~~baş~~ şimdi bana ilki kadar rahat gelmiyordu. Araba hareketine ~~deva~~ ederken sıkıldığımı ve nefeslerimin darlaştığını hissettim.

Sanırım artık dayanamıyordum, midem bulanıyordu. ~~Baş~~ vurarak arabayı açmalarını söyleyeceğim sıra kalbim temizmiş gibi araba durdu. Beklemeden sık nefeslerimle beraber ~~baş~~ vurmaya başladım. "Aras. Açın kapıyı!"

Vuruşlarım artarken sesim aynı yüksekliğindeydi. On yirmi saniye geçti geçmedi, nihayet bagajın kapısı açılıp temiz hava içeriye dolmuştu. "Eylül?!" Sorar tonda hayretle çıkan sesine karşı doğrularak gülümsedim.

"Merhaba."

"Sen... Ne işin var senin burada?!"

Saçımı düzelterek düzgün nefesler almaya başladım. "Bir daha bagaja binersen iki olsun. Nefes almak ne güzel şey yahu."

Cümlemi umursamayarak kolumu kavradı. "Ne işin var burada dedim!"

"Ne işim olabilir!" diye bağırdım nihayet onun gibi ciddileşerek. "Sen nasıl benim yanımda oluyorsan ben de senin yanında olmak istiyorum anladın mı? Her anında!"

Dişlerini sıkarak kolumdan çekip bağırdı. "Çık şuradan."

Canımın acısını önemsemeden beni dışarı çekmesine izin verdim. Ayaklarım sertçe yere değdiğinde beni tutmasa düşerdim ama tutuşu düşmekten daha çok acı veriyordu.

"Anıl!" diye bağırdı beni arka koltuğa doğru sürüklerken. "Eylül'ü eve götür."

"Ne?!" Kolumu sıkın ellerinden kurtulmaya çalıştım ancak nafileydi, kıvranışlarım sadece arabanın kapısını açmasına engel oluyordu. "Bok giderim." Dudaklarımdan birden çıkan argo kelime ikimizin de yüzüne anlık bir afallama yerleştirdi. Fakat ikimiz de şu an bunun üzerinde duracak değildik.

Aras bir kez daha kükredti. "Anıl dedim!" Arkamdaki Anıl'ın ve Pusat'ın yüzünü göremiyordum, tek derdim Aras'ın elinden kurtulup içeri girebilmektir.

"İhale öncesi karısıyla tartışan bir adet Karahanlı." Yaşlı ses ku-

laklarımıza yerleştğinde ikimiz de açık kalan ağızlarımızdan bir kelime çıkaramadan duraksadık. “Yenilginin öfkesini şimdiden yavıyorsun demek ortaya.” Dudaklarından histerik bir kahkaha çıktı. “Ne diyeyim, kolay gelsin.” Biz hâlâ birbirimize bakarken Azat Kılıç’ın yanımızdan uzaklaştığını ayak sesleriyle hissettik.

Aras’ın elleri bileklerimi haddinden fazla sıkmaya başladığında, şu anda yüzüne yerleşen ve ellerinde kuvvet bulan öfkenin bana karşı olmadığını biliyordum. Acıya daha fazla direnemeyerek dudaklarımdan kısıp bir inleme çıktığında, şoktan çıkar gibi elini gevşeterek geri çekildi. Hızla bileğimi sallayarak dudaklarımı ısırduğımda başımı onaylamaz bir şekilde sallayarak benden uzaklaştı.

Otoparktan, ihalenin yapılacağı yere çıkmak için asansöre doğru ilerlediğinde arkasından yürümeye başladım. Bu sayede Pusat ve Anıl’la yan yana kalmıştım. İkisi de bana baktılar, bir şey söylemek istediler ama başaramayarak tekrar önlerine döndüler. Aras’ın arkasından, açılan asansörün içine girdik. On dört rakamına bastı Aras ve asansör çalıştı.

Kata geldiğimizde duran asansörden Anıl ve Pusat indi önce, Aras’ın sinirli suratıyla göz göze gelmemek adına arkalarından ilerledim. Fakat kolumdan tutan ellerle geriye çekilen bedenimle tekrar asansörün içine çekilmiştim.

Sırtımı asansörün duvarına yaslamama neden olan Aras, ellerini başımın iki yanına gelecek şekilde duvara koydu. Koyu bakışlarını gözlerime denk getirerek tehlikeli ses tonuyla konuştu. “Yanımdan bir saniye bile ayrılırsan...” dedi ve biraz daha yaklaştı. Öyle ki daha yeni sigara içtiğini anlayabilmişim, ferah okyanus kokusu sigarayla harmanlanmıştı. “Sana neler yapabileceğimi söylememe gerek var mı?”

Kararlı gözleri, kelimelerinden daha çok anlatıyordu demek istediklerini. Delici bakışlarında bir yumuşaklık aramıyordum çünkü yoktu. Bir yanıt bekler gibi kafasını hafifçe eğdiğinde, “Hayır” dercesine başımı salladım.

“Güzel,” dedi ve duvara dayadığı ellerini çekerek elimi tuttu. Hızlı adımlarla geniş beyaz duvarlarla kaplı koridordan düz bir şekilde devam ettik. Heyecan, vücudumdaki etkisini biraz

olsun azaltmamıştı. Yanaklarımın içini kemirirken başımı dış-
leştirdim ve biraz olsun "Aras Karahanlı'nın Karısı" kimliğime
yakışır bir vaziyette olabilmeyi denedim.

Güçlü ve kararlı.

Siyah kapının önüne geldiğimizde, Pusat ve Anıl'ın içeri gir-
meyip bizi beklediklerini gördüm. Yanlarına vardığımızda Anıl
kapıyı açtı, içeri girmemizi bekledi. Elimi tutan Aras'a uyararak
içeri girdim, Pusat ve Anıl ise arkamızdan geliyorlardı. Girer
girmez ilk olarak odanın dekorasyonu çarpmıştı gözüme. Siyah
uzun, cilalı gibi görünen bir masanın etrafına toplanmıştı in-
sanlar, hepsi oturuyordu. Masanın üzerinde herkese özel su şi-
şesi ve bardağı vardı. Naci denilen, kumarhanenin sahibi adam
masanın en başına oturmuş, girer girmez diğerleri gibi gözlerini
bize dikmişti. Aldığım nefesimi tuttuğumda, gözlerim erkekle-
re özgü bakışların dışında bir bakış daha seçti.

Bir kadın.

Ela gözlere, delici bakışlara sahip, giydiği dekolteli krem
rengi gömleğiyle beraber özgüveninin oldukça yüksek olduğu
belli olan, neredeyse sarışın denilebilecek kumrallıktaki kadının
irisleri, delici bir ok gibi gözlerime sabitlenirken tuttuğum ne-
fesimi bırakmak aklımın ucundan bile geçmedi.

Onda değişik bir şeyler sezdim, fakat bulduğum ortam
münasebetiyle pek fazla üstünde duramadım.

Aras'a ayrılan yer, Naci'nin sağ tarafındaki bölümün en başı
ve ne yazık ki Azat Kılıç'ın tam karşısındı. O adamın bakışları
içimdeki kasvet bulutunu şişirdikçe şişiriyordu, sanki bu bulut
bir gün patlayacaktı.

Ve ben, bunu düşünmek bile istemiyordum.

Yanımdaki sandalyenin çekilme sesiyle dikkatim dağıldı, ba-
şım aynı hızla Anıl ve Pusat'a döndü, ağır bir şekilde sandalye-
lerine oturdular. Pusat, benim yanımdaydı.

"Karahanlı da geldiğine göre ihale sonucuna başlayabilirsiniz."
Naci'den çıkan söz üzerine hepimiz ona döndük, dolgun el-
leriyle önündeki kat kat dizilmiş dosyalara çeki düzen verdi.
"Sayın Sayiner," dedi ilk olarak kumral kadına bakarak, kadın
gözünü kırpmadan onu dinlerken başkasına dönerek devam

etti. "Sayın Keskinoglu, Sayın Kılıç." Ve en son Aras'a baktı. "Ve Sayın Karahanlı..."

Naci, boğazını temizledikten sonra ellerini dosyaların üzerinden çekerek konuşmasına devam etti. "Bu kumarhanede emeğim fazla, onu bu raddeye getirmek için çok uğraştım, çabaladım, gecemi gündüzümü verdim..." Kumarhanenin geçmişinden, nasıl büyüttüğünden üstü kapalı ancak uzun süreli bahsetti. Ve sonra burnunu çekerek dönen deri koltuğuna yaslandı, yüzünde az biraz tedirginlik hissediyordum. Gözleri arada sırada Aras'a değişiyor, ardı ardına geri çekiyordu.

Konuşma boyunca onları dinliyor gibi görünsem de her şeyi incelemekle meşguldüm. Tırnaklarım cilalı masanın üstünde duruyor, tıkrdamamak için direniyorlardı. Ortam sıkıcı, korkutucu ve diken üstünde oturmaya neden olan bir gerginlikle doluydu. Sanki her an, taraflar silahlarını çıkaracak ve bir çatışma yaşanacaktı.

"Bütün dosyaları, verilen miktarları, yapılacak faaliyetleri inceledim ve en iyi şekilde değerlendirdim." Nihayet sadede gelen konuşmasıyla tekrar Naci'ye odaklandım, gıcık tutmuş gibi tekrar öksürdü ve önündeki su dolu bardaktan birkaç yudum aldı. "Ve bu manada en yararlı teklifin, Karahanlı tarafından geldiği kanaatine vardım."

Zaten Aras'ın alacağını biliyordum, hiç şüphesiz uyuşturucu tehdidi işe yaramıştı.

Azat Kılıç'ın delici bakışları da beni şaşırtmamıştı, ancak gözüm yumruk şeklinde sıkıldığı eline kaydı. Eli morarmaya dönmüş, damarları belirginleşmişti.

Korkunç görünüyordu.

"Kumarhanenin yeni sahibi, Aras Karahanlı'dır. Tüm katıllara teşekkür ederim."

Ve o şiddetli ses, sıkılan yumruğun masaya geçmesinden başka bir şeyden kaynaklanmıyordu. Ben, elimde olmadan sıçramıştım fakat diğer kimsede en ufak bir ürpriş olmamıştı.

Kumral kadında bile.

Azat Kılıç ayağa kalktığında, son kez alev saçan gözlerini üzerimizde gezdirdi, yüzüne sahte bir sakinlik yerleştirse de

bakışlarındaki düşmanlık devam ediyordu. Solumadan, korkusuzca konuştu. “Elindekilerle yetinmeyi bil Karahanlı, umarım daha fazla ileri gitmeye çalışmazsın. Bu kumarhane sana büyük fayda sağlayacaktır, tebrik ederim.”

Sonrasında ardına bakmadan sinirli adımlarla dışarı çıktı. Arkasındaki adamları da tıpkı onun gibiydi. Soğuk ve yenilgiyi hazmedemeyen...

Aras’a baktığımda yüzüne sadece dalgacı, yamuk gülüşlerinden birini kattığını gördüm. Korku duygusu ona da ulaşmamıştı, en az Azat Kılıç kadar cesurdu.

Aras bana işaret ederek Azat çıkar çıkmaz ayağa kalktığında, ona eşlik ettim. Bir anda odadaki herkes ayaklanmıştı. İsmi bilmediğim adamlar Aras’ı tebrik ederek dışarı çıktılar.

Ama bir tanesi hariç.

Kumral kadın, asabi duruşuyla, topuklu ayakkabılarının çıkardığı “tak tak” sesleriyle bize doğru geldi. Ardından ciddiyetini bozmadan tek kaşını kaldırarak, “Karahanlı,” dedi, bu seslenişin bir selam babında olduğunu anlamak için çok fazla düşünmeye gerek yoktu.

“Sayınır,” dedi Aras, aynı resmiyetle. O sıra, kumral sanşın, yüzüne ciddiyetini bozmayan bir gülümseme ekleyip uzun tırnaklarını bordo rengiyle ojelediği elini Aras’a uzattı.

Ben mi? Ben burada fitiriyordum!

Tutmaması için Aras’ın kolunu birazcık sıksam da işe yaramadığını görmek beni üzdü.

Aras, kolunu sıkı mamı umursamadan güzel olduğu inkâr edilemeyecek kadınla el sıkıştı.

“Tebrik ederim,” dedi ismi her ne haltsa.

Aras başını hafifçe eğerek, “Eyvallah” dercesine tebrikini aldı.

“Sizinle iletişime geçmek istiyorum, belki bir ortaklık...” Kadının tok sesi sinirimi bozdu.

Aras’ın karşılığı gecikmedi. “Madem istiyorsunuz, bir gün mekânıma gelmenizi beklerim. Böylelikle daha iyi konuşabiliriz.”

Kadın, gülümsemesini düşürmek yerine daha da derinleştirdi. “Gayet tabii.”

Elleri neden hâlâ birleşikti?

Daha fazla bu manzaraya dayanamayacağımı anladığımda, aklımdaki şey bu ortamı terk etmektir. Aras'ın, 'yanımdan ayrılmama' temalı sözünü umursamamaya arkamı döndüğümde, unuttuğum şey elime kenetlenen eliydi. En ufak dönüşüme izin vermeden beni yanına mıhlamışken öfkeyle patlayacaktım.

Aras'ın kolunu sıkınamam biraz daha arttığında, gözlerim tekrar iç içe olan ellerine kaydı, sinirimi dışarı püskürtecekken ellerini ayıran başka bir ses oldu.

"Yenge, araç hazır." Hiç hoşuma gitmeyen kadın, nihayet 'şerefsiz' kocamın elini serbest bırakarak kapıdaki iri yapılı adama döndü.

Bir dakika... Yenge mi? Bu kadın evli miydi?

"Geliyorum," dedi kadın, daha sonra yine Aras'a döndü, el gözlerini tekrar adı pisliğin teki olan kocama çevirdi. "O halde, görüşmek üzere, Karahanlı."

"Görüşmek üzere, Sayınır." Haysiyetsiz kocamın olumlu cevabı sonucunda başını önüne eğerek gülümseyen yüzü boyalı kadın, memnun bir şekilde arkasını döndü ve kapıdan çıkarak kendisini bekleyen aracına doğru gitti.

Odada yalnız kalır kalmaz bir hışımla elimi Aras'tan çekmeye çalıştım.

Ancak nafiyleydi.

"Bırak!" diye bağırardım, yapmadı ve hafif öfkeli siyah gözlerini gözlerime değdirdi.

"Yanımdan ayrılırsan neler olabileceğini söylemiştim. Neden deniyorsun?"

"Umurumda değil. Bırak dedim."

Tek kaşını kaldırdı, yüzüne yerleşmeye çalışan gülümsemeyi engelliyor gibiydi. "Bu öfkenin sebebini sorabilir miyim?"

Ağzımı yuvarlak biçiminde açtı. "Bir de soruyor musun? Ya... Bir de soruyor musun Aras? Pes!"

"Bağırma," dedi hâlâ gülümsemesini tutmaya çalışarak ama ilki kadar başarılı olamamıştı.

"Girişmiş iziri Kirişinli, girişmiş iziri Siyininir," diye taklit ettiğimde, artık gülümsemesini saklaması imkânsızdı. Bu hâli daha çok sinirimi bozdu, çünkü o gülünce anlamsız bir şekilde

benim de gülesim geliyordu. Fakat kendimi tuttum. "Bir de gülüyor musun?" Başını sallayarak onayladığında, elimle göğsüne vurmaya başladım. "Bir de. Gülüyor. Musun?!"

Vuruşlarımdan biri koluna denk geldiğinde, ciddi bir şekilde inledi. "Ah!" Gözlerime endişe tohumları yerleşse de, benim vuruşlarımda bir sinek etkisi bile oluşturmadığını bildiğimden devam ettim. "Eylül, dur."

Umursamadım. "Seni haysiyetsiz, adi pislik, düşüncesiz, utanmaz adam! Karının yanında başka kadınlara mavi boncuk dağıtmaya utanmıyor musun?"

"Eylül, dur dedim."

Öfkem dinmemişti. "Üstelik o kadın da evli..."

En sonunda ellerimi tuttu, bu hareketini beklemediğimden hızla kafamı kaldırarak yüzüne baktım, kara gözlerini gözlerime odakladı ve üzerinden resmiyet akan sesiyle konuştu. "Eylül dur dedim. Yoksa..."

Bakışlarını yüzümün her bir noktasında gezdirirken beni etkilemesine izin vermeden konuştum. "Yoksa ne?! Ne olur?"

Hafifçe gülümsedi, ancak bu tehlikeli bir gülüş sayılabilirdi. Kaşlarıyla yanımdaki masayı işaret etti. "Yoksa bu masa, çok değişik anlara şahit olur." Fısıltı tonunda çıkan sesine ve cümlesine karşılık nefes almayı unuttum. Hoşnut bir şekilde devam etti. "Yeterince açık olabildim mi Polyanna?"

Yutkundum, sözlerinin beni serseme çevirmesini bırakmıyordum. Çenemi dikleştirdim ve kelimelerin etkisini zihnimden savuşturmaya çalıştım, kurumuş dudaklarımı ıslattıktan sonra konuştum. "Benimle uğraşma Aras, git o neredeyse içine düşeceğin kadınla uğraş."

"Bunu gerçekten ister misin?" Cümlemini düşünmeden kurmuştum ve ardından onun donuk bakışlarıyla verdiği yanıtı gecikmemişti.

Hayır, tabii ki istemezdim. Bir de soruyor muydu?! Öfkeyle solumaya başladım, kelime haznem sanki bütün değerini kaybetmişti. Siyah gözlerine bakmayı bırakarak bir cevap vermek yerine arkamı dönüp uzaklaşmak için harekete geçtim.

Fakat uzun kolları beni sararak buna yine izin vermemişti.

Sinirden delirecektim.

Yüzüne dönmedim, içten içe konuşmama yemini ederek bir cevap da vermedim. Ama kulağımda hissettiğim nefesi beni bir cevaba sürüklemişti.

“Ben kendi karımla uğraşmak istiyorum.” Kolları arasında hızla yüzüne döndüm. Yüzlerimiz arasında bir milim mesafe vardı.

“Şimdi mi aklına geldi bir karın olduğu?”

Hafifçe gülümseyerek alnını alnıma yasladı, gözleri ondan kaçırmak istediğim gözlerime değerken kurtuluşum sahiden zor oluyordu. Kokusu ise ondan kopmama hiç mi hiç yardımcı olmuyordu. “Aksine, hiç aklımdan çıkmıyor.” Kaşlarımı çatarak söyleyecek bir söz aradığımda fırsat vermeden devam etti. “Bir karım olduğu. Onun gözleri.” Daha sonra tek elini saçlarımın üzerinde gezdirdi. “Saçları.” Saçımdan aldığı tutamı burnuna götürerek yumuşak bir nefes çekti. “Kokusu.” Alnını alnımdan çekti fakat gözlerini gözlerimden ayırmadı, gülerken burnumu sıktı, bu hareketi yüzümü buruşturup benim de gülmemeye neden olduğunda devam etti. “Her şeye soktuğu burnu.” Gözlerimi kapayarak gülümseyip başımı yan tarafıma çevirdim, tekrar ona baktığımda bakışları bu sefer ağzıma yöneldi. “Daha biraz önce beni kaskandığını dile döken küçük ağzı...” Utançla kafamı çevirdiğimde gülümsememi bastıramadım, eliyle çenemi tutarak beni tekrar kendine çevirdi, daha sonra boğazını temizledi. “Her soluduğunda beni rahatlatan nefesi... Hiç aklımdan çıkmıyor.”

Bir anda sözleriyle tüm öfkemi yerle yeksan edip ona aşkla bakmama sebebiyet vermişti. Gözlerim suratının her bir noktasını incelerken neden trip yaptığımı unutmuş gibiydim. “O kadın...” dedim hatırladığımda.

Cümlemleri Aras tamamladı. “O kadınla aramda hiçbir şey yok, olamaz.” Sesi bir fısıltıya dönüştü. “Benim için bir piyondan farksız.”

İçim rahatlarırken tuttuğum nefesimi yavaşça bıraktım.

“Sorun çözüldü mü?”

Tek kaşı havalandığında, “Sayılır,” dedim. “Yine de o kadınla pek içli dışlı olmanı istemiyorum.”

Gülümsedi. "Kıskanç hallerine bayılıyorum."

"Beni delirtme, Sayın Karahanlı."

Bugün ona hitap edilen şekilde konuştuğumda gülüşünü kaybetmeden kaşlarını kaldırarak başını hafifçe yana eğdi. "Peki, Bayan Karahanlı. Ama bence artık bu gereksiz konuyu kapatmalıyız. Benimle bir kutlama yapmaya ne dersiniz?"

"Nasıl bir kutlama, Sayın Karahanlı?"

"İkimizi de memnun edecek bir kutlama."

"Hmm..." dedim aklımda planlarını tahmin etmeye çalışırken. Yine de hemen kabul etmeye gönlüm yoktu. "Bilemiyorum, ajandama bakmam lazım."

O an ciddileşti ve, "Senin ajandan benim," deyip beklemeden elimi tutarak itirazlarıma fırsat tanımadan beni ihalenin yapıldığı salonun çıkış kapısına doğru yürüttü.

Ne olursa olsun, tüm sinirlerimi yok etmeyi biliyordu, nasıl da yumuşatmıştı beni. Oysaki öfkeden delireceğimi düşünüyordum. Tekrar asansörün önüne geldiğimizde karşımızda bulunan Pusat ve Anıl'ı görmeyi beklemiyordum.

"Abi, biz de sizi bekliyorduk. Hadi kutlama yemeğine."

Kaşlarını çatılırken Aras'a baktım, o ifadesini bozmamıştı. "Kutlama yemeği mi?" diye sordu, anlaşılan o da bundan haberdar değildi.

"Anıl ayarlamış kardeşim, benim de şimdi haberim oluyor."

Pusat açıklamada bulunurken Aras, karşı çıkacak gibi dudaklarını araladı. "Benim başka-"

"Biz de yemeğe çıkmayı düşünüyorduk. Bence çok iyi düşünmüşün Anıl." Anıl'ın tombul yüzündeki hevesi görebiliyordum ve bunun solmaması için Aras'ın cümlesini hızla yarıda kesmiştim.

Aras bana anlam verememiş gibi bakarken Anıl gülümsedi. "Süper o zaman yenge, çok güzel bir mekânda rezervasyon yaptırdım. Haydi gidelim," dedi hevesle ve asansörün düğmesine basarak kapısının açılmasına neden oldu. Sırayla asansöre bindik. Aras'ın, bu dörtlü yemek fikrinden pek hoşnut olmadığını anlamak zor değildi.

Asansör aşağı inerken Anıl mekânı övmeye devam ediyordu. "Bir soya soslu tavuğu var ki... Off..." Sonra sessiz olduğunu

düşündüğü bir tavırla Pusat'a döndü. "Hele de onu servis eden garson kızları..."

Çapkın bir kahkaha attığında, "Anıl yeter," diye azarladı Aras onu.

Pusat gülmemek için kendini zor tutarken Anıl hemen toparlandı. "Yani abi, garson kızlar neyi nasıl servis edeceğini biliyorlar... Yani bu işte ustalar onu demek istiyordum..."

Aras kınarcasına kafasını salladığında Anıl açılan asansörden hızla ilerleyerek arabanın kapısını açtı, Aras ilk önce benim girmemi bekledi, içeri girip deri koltuğa oturduğumda yanıma geldi ve kapı kapandı. Anıl şoför koltuğuna, Pusat da yanındaki koltuğa oturduktan sonra araba çalıştı.

Geldiğimiz yer lüks bir restorandı, ayrı ayrı bölümlerde duran yuvarlak masalar, evde özel bir davet veriyormuş havası taşıyordu. Üzerlerindeki şamdanların pahalının pahalısı olduğuna dair bir şüphem yoktu. Gümüş rengi parlak masa örtüsünün üzerindeki altın rengi tabakların sadece renginin altın olduğu konusunda şüphelerim vardı.

Şık olan sadece masalar değildi, masalarda oturan insanlar da son derece göz kamaştırıyordu. Etrafa hâkim olan loş ışık kusurları kapatıyor, âdeta insanları kusursuz gösteriyordu.

"Eylül?" İsmimi duyduğumda etrafı incelemeyi bırakarak Aras'a döndüm.

"Ha?" Üzerimde hissettiğim şaşkın bakışlara karşın düzelttim. "Yani efendim?"

"Garson geldi, ne istediğimizi soruyor. Menüü incele istersen."

"Ah, dalmışım. Tamam..." diyerek deri kaplama menüü aradım. Türkçe bir kelime bile yazmıyordu. Zannımca İtalyancaydı. Yazan şeyleri anlamadığımda garsona döndüm. "Bunun Türkçesini alabilir miyim?"

Masmavi gözlerle sahip garson kız kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

Kıza cevap vereceğim sıra ensemde yayılan nefes dikkatimi kendisine çekti. "Menü zaten Türkçe."

Yutkunarak aynı şekilde Aras'a dönüp çaktırmadan kulağına fısıldadım. "Hiçbir şey anlamadım." Suratına içten bir gülümseme katarak görünen gamzeleriyle garsona döndü ve ikram için de anlamını bilmediğim bir şey sipariş etti. Garson başını sallayarak onayladı. "İçecek olarak ne istersiniz, kırmızı şarabımız oldukça iddialı ve lezzetlidir. Genelde sadece onun için bile gelenler olur."

"Alkol almıyoruz," dedi Aras ciddi tavrından ödün vermeden, Anıl ve Pusat itiraz eder gibi baksalar da Aras'ın bir bakışı onları susturmaya yetmişti.

Garson kız şaşırdı, fakat çabuk toplardı. "Pekâlâ, meyve sulanımız, hatta soğuk çayımız bile kendi yapımımızdır. Ne istersiniz?"

"Bilirsiniz, alkol almak şu devirde cinayet işlemekle aynı. Sarhoş olup araç kullanmalar ve sonucunda doğan feci kazalar kaçınılmaz oluyor tabii. Ben portakal suyu alayım hanımefendi." Anıl yuvarlak yüzüyle çapkın sırtışıyla kadına bakarken konuştuğunda mavi gözlü kız, beni şaşırtarak Anıl'a yüz verircesine gülümsedi. Hayır ses tonu komik, cümleleri daha da komikti. Ben kendimi gülmek için zorluyordum, ancak kız oldukça etkilenmiş görünüyordu.

Pusat mı? Bakışlarını masadan kaldırmıyordu.

Bir zaman sonra yemeklerimiz geldiğinde büyük bir muhabbetle yemeye başlamıştık.

"Abi, o kumarhanenin senin olduğu söylendiğinde Azat'ın tipi neydi öyle? Domatesten daha kırmızı, patlıcandan daha mordu." Anıl'la beraber kahkaha attığımda Aras ve Pusat sadece tebessümle yetinmişlerdi.

"Eylül yenge, yemiyorsan bifteğini alabilir miyim?" Dudaklarımı açarak üzgün bir şekilde tabağıma baktım, daha doymamıştım ki.

Yine de Anıl'ı reddetmeyip tabağıma uzatacağım sıra tabağının önüne konan el buna engel oldu. "Anıl, yediğinle yetinmeyi bil, obez olacaksın. Rahat bırak Eylül'ün tabağını."

"Abi ben israf olmasın diye şey ettim, yoksa haklısın tabii..."

"Sorum yok, yiyebilirsin, ben doydum." diyerek tekrar tabağıma uzatacağım sıra Aras bana döndü.

"Yalan söyleme Polyanna, doymadığını biliyorum sus ve Anıl'ı ikna etmişken yemeğini ye."

Utana sıkıla tekrar tabağıma dönüp yemeğimi yemeye devam ettim. Aynı şekilde muhabbetler devam etmişti, ben eğleniyordum fakat Aras için aynı şeyi söyleyemezdim. Solibete kaulmadığını fark ettiğimde kulağına yaklaşarak "Neyin var?" diye sordum.

Gözleri bir anlığına yüzümde gezindi, ardından o da bana yaklaştı. "İstediğim kutlama kesinlikle bu şekilde değildi."

"Nasıldı?"

Suratımı inceledikten sonra bakişları dudaklarıma kayd. "Daha az konuşma, daha fazla sen..."

Yanaklarım ısınırken tebessümümü tutarak saçımın bir tutamını arkama attım. "Anın tadını çıkar, günün sonunda eve gideceğiz sonuçta."

Başıyla onayladı. "İnan bana biraz gülüyorsam o da bunu bildiğimdendir."

Yumuşak ses tonu beni kendimden geçirirken cümleleriyle sadece beni istediğini vurgulaması midemdeki fişekleri patlatıp kanıma yakıcı bir sıcaklık yolluyordu. Biraz daha yelpaze kırpiklerinin gölgelediği kara gözlerine bakarsam nefes almayı hatırlayamayacak derecede unutacaktım. Bu nedenle yüzümdeki mesut ifadeyi bölmeden masaya döndüm ve Anıl'ı dinlemeye devam ettim.

Lüks restorandan çıktığımızda Anıl ve Pusat'ın arabanın önünde muhabbet ettiklerini gördüm. Bizi görünce konuşmalarını yarıda kesip bize baktılar. Anıl sırttı ve yanlarına geldiğimizde konuştu. "Bir yer daha biliyorum, çok güzel-"

"HAYIR!" diye atladı Aras bu sefer kimseye imkân vermeyecek. "Eylül ve ben eve gidiyoruz. Siz de ne yapıyorsanız yapın." Pusat anlamış bir şekilde kahkaha attığında Anıl ağzı açık öylece kalmıştı. Aras, daha fazla bir şey söylemeden arabanın şoför koltuğuna geçtiğinde ben manalı gülümsemelere karşı utanarak

sessizce, “İyi geceler,” dileyip hızlı adımlarla arabaya, kocamın yanına geçtim.

Ertesi sabah Aras’ın keskin emriyle işe gitmemiştim. Dünkü bagaja binme cezam, onunla bir daha ofisine gitmememle sonuçlanmıştı. Oysaki ben dünkü hareketlerinden sonra ceza falan almayacağımı düşünmüştüm.

Yanlış düşünmüştüm.

Ferah bir duş almamın ardından, kalçamın altına kadar uzanan kapüşonlumu omuzlarımdan geçirip fermuarını çektim. Eylül ayına girmemizle havadaki sıcaklık yerini hafif esintilere bırakmıştı ve duş aldığımdan dolayı hasta olmak istediğim en son şeydi. Giydiğim siyah tayıt bacaklarımı sarıp üşümemi biraz daha engelliyordu. Mor ve sarı renklerindeki spor ayakkabılarımı giyerken rahatlığından ötürü ayaklarımın bayram ettiğini hissettim.

Dünkü topuklulardan sonra...

Silkinip ayağa kalktım ve yeni yeni kuruyan saçlarımı tepemde atkuyruğu şeklinde bağladım. Çok uzamıştılar, kestirmem iyi olabilirdi.

Bu fikri aklımın bir köşesine kazıyıp su şişemi elime alarak dış kapıya doğru yürümeye başladım.

Evet, spor yapacaktım.

Aras’ın yanındaki kadınları gördükçe buna karar vermemem imkânsız gibiydi. Yahu sanki mafya hanımı değil de Victoria’s Secret melekleriydiler. Hazal’dan tut, ismini bilmediğim Sayın Sayiner’e kadar fit vücutluydular. Ben onların yanında çocuk gibi kalıyordum, bu gidişata dur demem şarttı.

Asansörden aşağı inip parçalı bulutlu havaya kendimi bıraktım. Kulaklığımı takıp beni motive edecek müziklerden birini açarak –ki bu yol David Guetta’dan geçiyordu– kapüşonumu başıma örttüm. Birkaç kere burnumdan nefes alıp ağzımdan verdikten sonra gerinerek koşmaya başladım. Etrafını ağaçların çevrelediği sitenin bahçesinde benim gibi koşan, bisiklet süren

yahut yürüyüş yapan çok insan vardı. Genelini de çiftler oluştuyordu. Bir an, Aras'la neden hiç burada zaman geçirmediğimizi düşündüm. Güzel bir sitemiz vardı, bu bahçede tek anımız Elif'le beraber yaptığımız piknik olmuştu.

Sahi, Elif nasıldı acaba?

Bir an, küçük, parlak gözleri belirdi karşımda, ne kadar güzel bir kızdı. Özlediğimi hissettim. Belki Aras'a bahsedersem beni yanına götürürdü?

Virajı dönecekken sert bir şeye çarpmamla gerileyip elimi alnımın üzerine koyarak acı içerisinde inledim. Düşmemi zor engellemişken gözlerimi açıp neye çarptığımı görmek istedim. Önce kulaklıklarımı çıkardım, başımda kuşlar dönüyordu sanki, kafamı kaldırmadan bağırdım. "Beyefendi neden önünüze bakmıyorsunuz? Hayır, beynim yarıldı resmen!" Başım hâlâ eğik, elim hâlâ başımdaydı.

"Ters şeritten gelen sendin."

Ses tonu tanıdık gelse de çıkaramadım. Kaşlarımı çatarak kafamı kaldırırken sinirle konuştum. "Ne şeridi yahu, otoban mı burası, koşu yapıyoruz." Fakat cümlem henüz bitmeden sesim yarıda kesilmişti.

İçine bakarken iğrendiğim mavi gözler, önündeki bir tutamını rampa yaptığı kısa sarı saçlar, kibar bir burun ve o tanıdık yüz... Kenan. Merter Bey'in oğlu olan, benimle evlenmek isteyen ve onu istemedim diye Aras'la olan fotoğraflarımı dedeme gönderen, hayatımın dönüm noktasının başkarakterlerinden biri olan Kenan.

Ben çatılan kaşlarımla ona bakarken onun sarıya dönük kirpikleri kısıldı. İnce fakat belirgin kıvrımlara sahip dudakları aralandı. "Eylül..." derken bana doğru bir adım attı. "Seni görmek ne kadar güzel."

Bölüm On Dört

Sarıl Bana

Kenan'ın mavi gözlerine bakarken içimden çok şey geçiyordu. Ona öfkeliydim, yüzüne karşı bağırıp çağırmak, onu yumruk manyağı yapmak istiyordum. Ondan hâlâ tiksiniyordum.

“Ben aynı şeyi söyleyemeyeceğim,” derken çenem dik, sesim toktu. Aramızdaki mesafeye dikkat ederek, “Ne işin var senin burada?” diye sordum.

Siyah, vücuduna yapışan tişörtünün sardığı omuzlarını kaldırıp indirdi. “Kader bizi sürekli karşılaştırıyor.”

Sinirle gözlerimi kapatıp açtım. “Bak, bu sitede yüksek güvenlik önlemleri var, fark edilirsen yaka paça dışarı atılırsın.”

Komik bir şey söylemişim gibi gülümsedi. İnce yanaklarında, kendisine yakışmayan iki derin gamze belirdi. “Hangi site yönetimi ev sahibini dışarı atabilir ki?”

Cümlesi biter bitmez dudaklarımdan hayret dolu bir, “NE?” nidası çıktı. Ne demişti o? Ev sahibi mi? Yanlış mı duymuştum? Kenan'ın, burada bir evi var olamazdı, değil mi?

“Aynen öyle,” dediğinde gülümsemesi soldu ve mavi irisleri beni rahatsız edercesine suratımı süzdü. “Ben de seni görünce çok şaşırdım fakat artık hayret etmemem gerektiğini anladım. Rüyalarından çıkmadığın gibi, hayatımdan da çıkıyorsun.”

“Nasıl konuştuğuna dikkat et,” derken sesim küfreder gibiydi. “Karşında evli bir kadın var.”

Başını olumsuz anlamda salladı. “Karşımda, benim bir anlık kuskançlığım yüzünden evlenmek zorunda kalan bir kadın var.”

İki yanımdan aşağı sarkan ellerimi yumruk yapar gibi sık-tım. Kendimi zor tutuyordum, her an saldırabilirdim. Birbirle-rine kenetlediğim dişlerim, dişetlerimi acıtıyordu. Pislik herif, yaptığı şeyi kabul ediyordu bir de. Aras’la evlendiğime pişman değildim, hatta bu olay başıma gelen en güzel şeylerden biriydi. Ancak Kenan yüzünden yaşadıklarımı, ailemin gözünde düşü-ğüm durumu unutamazdım. Aras benim kaderimdi, bir şekilde onunla evlenecektim belki ama Kenan musallat olmasaydı daha normal şekilde gerçekleştirebilirdik bunu. Yediğim dayak, akıt-tuğım gözyaşları ve haksız yere işittiğim onca hakaret olmadan...

Kenan’ın suratına bakmayı, midemin daha fazla kaldırma-yacağını düşünerek, “İğrenç bir insan olduğunu bir kez daha hatırlattın,” dedim ve arkamı döndüm.

Ancak, ben döner dönmez kolumdan tutup beni durdurdu. “Eylül bekle.”

Öfkeli bir tavırla önce kolumdaki eline, sonra da sarı suratı-na baktım. “Bırak kolumu!”

Bırakmadı. “Eylül, bak zorla evlendiğini biliyorum. Buna sebep olan geri zekâlının ben olduğumu da. Şu an mutsuz bir evliliğe sahip olduğunu anlamak zor değil. O magandanın seni mutlu edemediğine adım gibi eminim. Bak, evli olman umu-rumda değil. Tek celsede boşanırsın ve beklemeden hemen ev-leniriz.”

Söyledikleri, zihnimde saçma bir fıkra kadar bile anlam olu-şturamamıştı. Bundandır ki suratımda bomboş bir ifadeyle ona bakmaya devam ediyordum. “Ne saçmalıyorsun?”

“Eylül, anlamıyor numarası yapma. Sana bir kapı açıyorum işte, seni o adamdan kurtaracağım diyorum. Seviyorum seni, ilk günkü gibi.”

“Ya sen manyak mısın?” diyerek kolumu bir hışımla elleri-nin arasından çekip aldım. “Dünyada kalan son erkek bile ol-san, dönüp sana bakmam be! Üstelik ben Aras’a deli gibi aşığım.

Sandığının aksine beni mutlu eden tek insan o. Bir daha sakın," derken işaret parmağımı ona doğru tuttum. "Ama sakın, ne kocamın adını ne de benim adıma ağzına al!"

Ve suratına tükürme isteğimi bir kenara bırakıp bir kez daha arkamı döndüm. Fakat en fazla iki adım atmıştım ki, Kenan yine kolumdan tuttu ve beni bu sefer sertçe kendine doğru çevirip kollarını belime dolayarak bana sarıldı. "Yapma. Affet beni Eylül, özür dilerim." Kafam âdeta gövdesine yapışmıştı. Put gibi kalmıştım, öyle sıkı sarılmıştı ki ne sağıma ne soluma ne de arkama hareketlenebiliyordum.

Tam ona, hiçbir zaman sevgili olmadığımızı ve bu yüzden onu affedeceğim bir şey yapmadığını söylemek için dudaklarımı açmıştım ki, bedenim bir başka güç tarafından Kenan'ın kollarının arasından sertçe alındı. Ve ben daha ne olduğunu anlamadan Kenan aldığı kafa darbesiyle yerle bir oldu.

Gördüğüm manzara karşısında dudaklarımdan korkuyla, "Aras!" kelimesi döküldü ve bir kez daha yerde yatarak eliyle yüzünü tutan Kenan'a karşı hamle yapacağını anladığımda, hızla koşarak siyah takım elbisesinin sardığı kolundan tuttum. "Aras dur!" Eğer şimdi durmazsa, bir daha durmazdı. Onu tanıyordum.

Kolunu sert bir hareketle elimden kurtardı ve, "Ne işin var lan senin burada?" diye kükredi Kenan'a doğru sertçe yürürken. Kenan tam toparlandığı sırada, Aras onun iki yakasından sertçe tuttu ve, "Lan sen kimin karısına asılıyorsun, şerefsiz!" diye bağırıp bir kafa daha attı. Kenan yere yığıldığı an işittiğim çığlıklarla, bu kavgayı izleyenin tek ben olmadığımı anladım.

Kalabalığı dert etmeyip altında kalan bedeni yumruklayan Aras'a doğru korkuyla yürüdüm. "Aras!" Kenan'ın beyaz suratı tamamen kan rengini alırken, Aras'ın yanına vardım ve hızla omuzlarından tutarak onu sakinleştirmeye çalıştım. "Aras, dur! Aras-"

"Bırak!" Bir eli benim üzerime gelerek ittiğinde, kuvvetine karşı gelemeden gerileyerek kalçamın üstüne, sert bir şekilde düştüm. Gözlerim çektiğim acıyla kısılrken dirseğimi tarif edilemez bir acı ele geçirdi. Umursamadan tekrar ayağa kalkmaya çalıştım. "Aras, dur, öldüreceksin! Aras!" Hipnotize olmuş gibi

vuruşlarına devam ederken çevremizdeki insanlara baktım. “Ya ne bakıyorsunuz! Ayırsanıza!” Sanki söylememi bekliyorlarmış gibi birkaç erkek grubu Aras’ın üzerine gitti.

Güçlkle ayırdıklarında toparlanmaya çalıştım, kalçam bir acıya daha kucak açarken zorlukla doğruldum. Ayağa kalktığımda ellerimi birbirine vurarak silkeledim. Güçlkle zapt edilen Aras, birçok adamın onu tutmasına rağmen yerde yatan Kenan’a sövmeye devam etti.

“Aras!” diye haykırdım önüne geçtiğimde. Gözleri hâlâ dövdüğü adama bakarken ilgiyi kendime çekmem için ellerimle yüzünü avuçladım.

“Sakin ol! Bana bak.” Sinir krizi geçirdiği apaçık ortadaydı, kendinde değildi. “Bana bak!” diye bağırdım gözleri hâlâ yerdleyen. Nihayet bu sefer bakabilmişti. Kara gözleri gözlerime odaklandığında bir anda elimden tuttu ve kalabalığı yararak kaldığımız apartmana doğru yürümeye başladı. Hâlâ sinirli olduğunu elimi sert bir şekilde sıkmasından anlayabiliyordum. Yüksek ihtimalle, Kenan’ı daha kötü yapmamak adına oradan ayrılmayı seçmişti. Durdukça öfkesine hâkim olamayacaktı.

Bahçeden binaya, hatta açılan asansöre kadar aynı hızla ulaştık. Asansöre girdiğimiz an, tekrar, “Aras iyi misin?” demek istedim ancak o, cümlem daha bitmeden beni elimden çekerek sırtımı asansörün duvarına yasladı. Ellerini iki yanımdan duvara yaslariken, başını eğip yüzlerimizin yakınlaşmasına neden oldu. Nefesi yüzümün her noktasında alev topu gibi gezinirken, “Değilim,” dedi. Alnındaki damar belirginleşmişti. Çenesi kasıldı. “Bana o adamı öldürmemem için bir sebep söyle,” diye fısıldadığında dehşete düşmüş gibi yüzüne baktım, o sırada açılan asansör kapısıyla içeriye giren bir grup gençle ayrılacağını düşünsem de bu, Aras’ın pek umurunda olmamıştı. Onlar bize bakarken burada olduklarını unutmaya çalıştım.

Aras’ın gözlerine bakarken unutmam pek de zor olmuyordu.

Asansör katımızda açıldığında bize yol veren genç gruba bakmadan kolumdan tuttu ve tekrar istediği yöne doğru yürüttü beni. Evin kapısını açtığında içeri girer girmez aynı sertlikle kapattı. Kolumdan tutarak beni odamıza sürükleyip içeri fırlat-

uğunda neredeyse yatağa düşecektim. Deneyimi yaşayarak bu durmayı başardığımda, "Söyle!" diye kükredi tekrar, sonra çalınmış bir bomba gibiydi. "Bana o adamı öldürdün mü, yoksa hep söyle."

Zihnim donmuş gibiydi. Aras'tı uzun zaman sonra bu kadar sinirli götürüyordum ve ne yapacağımı şaşırmış bir vaziyetteydim. Yutkundum ve yanıtlarken kekelememeye çalıştım. "Çoktandır ni gerektirecek bir şey yapmadı!"

Kağıları büküldü. "Nasıl yapmadı? Sana dokundu!" Cevabım iriletiğinde bana doğru adınlar atmaya başladı, kankarfa ne yapacak diye beklerken tam karşına geçti. "Tan beni daha sana dokunmaya kıyamazken, o nasıl ellerini sırtına koyar, seni gövdesine bastırır?!" Bir yandan engel olamadığını kıyımlama kıskanmasıyla bayram ederken, diğer yanın onu nasıl sakınabileceğini düşünüyordu.

Bir an sonra, Kenan'ı unutturup onun üzerinden şünetim daha mantıklı olacağını düşünerek üzerimdeki kapüşonlunun kolunu sıvayıp bileğimi kaldırdım. "Bu mu kıyamamış hâlin?" Kollarım, hâlâ sızlıyordu. Gözleri bileğime değmedi bile, fermuarı hafif açık kapüşonluma bakıyordu. I lipnoz olmuş gibiydi. Gerileyeceğim sıra belimden tutarak beni kendine çekti, eli fermuarına gittiğinde ne yapacağını çözebilmiş değildim.

Fermuarımı aşağı indirmeye başladığında kalbim hızlandı, "N-ne yapıyorsun?" diye sordum. Ne yazık ki, kekelemiştim. Hızla tüm fermuarı indirdiğinde nefes almayı unutmuşum, nasıl alıyorduk?

Bana cevap verince yerine kapüşonlumu omuzlarımdan sıyırdı. Karşısında sporcu atletimle kaldığımda, elinde top haline getirdiği kapüşonlumu bir hışımla yere attı. Bana doğru yaklaştı, önemsemeden attığı kapüşonlunun üzerine bastı. Elleriyile saçlarımdan altından enseme kavradi. "Kokusu sinmiş. Bir daha o kıyafeti giymiyorsun." Burnu omzuma değdiğinde, tenimi koklaması beni baştan ayağa ürpertti. "Güzel..." dedi kafasını kaldırmadan, konuşurken. "Tenin hâlâ sen kokuyor." Elini belime atarak beni kendine bastırıp sarıldığında, şaşkınlıktan ellerim havada kalmıştı.

"Sarı bana." Sex omurundan yumuşadığını anladığımda, rahat bir nefes vererek kollarımı sırtına vardım, başımı eğip öpmeye başladım. İşte bana dünyanın en huzur veren yeri hissettirdi. Kalp atışlarımız birbirine çarparken, dudaklarını kulağıma doğru çekti ve kalbindeki bateristleri harekete geçirecek bir hızla, sert mizacıyla yumuşak bir şekilde fısıldadı. "Seni sadece ben böyle sıkı sarmalıyım, yalnızca ikinizin tenlerinin kokusu birbirine karışmalı... Öyle karışmalı ki, yanımda olmadığın anlarda bile buram buram seni hissedeyim."

Eda'nın Anlatımı

Arabanın arka koltuğuna yaslanarak elime aldığım telefondan mesaj kısmına girip Eylül'ün numarasını tuşladım.

Gönderilen: Eylül

-Kapının önündeyim.

Mesajımı gönderdikten sonra galerimde gezinmeye başladım. Ekran görüntülerinin bulunduğu klasöre girdim, neredeyse son elli fotoğraf gelinlik modellerinden oluşuyordu. Canım sıkıldığında bunu hep yapardım, klasör karıştırma gibi bir huyum vardı. Daha aşağısına inmeye cesaretim yoktu, o fotoğraf yüzünden... Ne silmeye gücüm ne de bakmaya cesaretim yetiyordu. Gözlerim neredeyse yanacakken kapının açılmasıyla toparlanarak derin bir nefes aldım.

"Selam!"

Eylül arabaya girip yanıma oturduğunda sevecen bir tavırla gülümsemeyi denedim. "Selam bebeğim, ne haber?"

Araba hareket etmeden yaklaşip birbirimizi öptük. "İyi diylim iyi olsun..." dedi sırtını deri koltuğa yaslariken. Başımı salladığımda yapay gülümsemem de yüzümden çoktan silinmişti artık.

Eylül'ün bakışlarını üzerimde hissettim. "Senin neyin var?"

Ona bakmadan iç çektim, ardından dudaklarımı birbirine

bastırarak omuz silktim. “Düğün telaşı...” diye yanıtladıkta, sonra bir gülümseme numarası daha yaptım. İçimdekilen alatarak Eylül’ü de germek istemiyordum. Kurduğum cümleye inanmadığına emindim fakat anlayışlı hali devreye girdi, üzlemedi...

Sırf gelinliklerden oluşan bir alışveriş merkezine geldiğimizde sağdan başlayarak bir butiğe girdik. Kristal taşlarla süslü gelinliklerin göz kamaştırdığı bu yerde ikimiz de ağzımız açık bir şekilde etrafı süzüyorduk. Daha ilk mağazada böyle olduysak diğerlerinde alacağımız şekli bilemiyordum.

“Merhaba, hoş geldiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Bize doğru yöneltilen ince ses ile askıları incelemeyi bırakıp kısa boylu, yapay sarışın olduğu belli olan kıza döndüm. Eylül, “Merhaba...” diyerek içten bir şekilde karşılık verdiğinde ben elimdeki telefonumdan bu mağazanın internette beğendiğim modelinin fotoğrafını açtım. Önü genişçe bir V yakadan oluşuyordu, askıları iki omuza düşüyor ve salaş bir hava katıyordu. “Şu modeli istiyorum.” Telefonu kıza uzattığımda gözlerini kısararak inceledi, daha sonra uygun bedeni çıkararak kabine götürdü. Kabine girdiğimde üzerimdeki rahat elbiseyi çıkarıp tek parça olan kırık beyaz rengindeki gelinliği giydim. Aynaya baktığımda yüzümü buruşturdum, beli tam oturmamış, bir potluk katmıştı. İnternette gördüğüm kadar güzel durmuyordu. Gelinlikle beraber kabinden çıktığımda Eylül hayran bakışlarını üzerimde tuttu. “Vay, güzelmış.”

Boy aynasında kendimi incelerken düşündüğüm tek şey mutlu olup olmadığım. Evet evleniyordum, evlendiğim adam yakışıklı ve makam sahibi birisiydi.

Her şey tamamdı ama ben mutlu muydum?

“Ama sanki belinde bir potluk var.” Eylül ayağa kalkıp yanıma geldiğinde bel boşluğumdaki kumaşı kavradı. “Baksana...”

Kafamı sallayıp düşüncelerimden arındım. “Evet güzelim ya, ben de fark ettim. Değiştireyim, diğerlerine bakalım, daha yeni başlıyoruz.”

Birçok mağazaya girmiştik, denediğim modellerden doğru düzgün içime sineni olmamıştı; son girdiğimiz butikteki bu istediğim kabarıklıkta model kadar... Özel dikim olması beni daha da heyecanlandırmıştı. Belinde taşlarla işlenmiş bir kemeri vardı, süt beyazı rengindeydi, V yakasının ucu, göbek deliğine yakın bir yerde bitiyordu, dekoltesini ince beyaz bir tül kapıyor, gelinliğe transparan bir hava veriyordu. Gelinliğe içim ısınmıştı ve daha başka modellere bakmak istemiyordum, buna gücüm de kalmamıştı.

Alışveriş sonrasında, Eylül'le beraber benim evime gelip bir şeyler yiyip muhabbet etmiştik. Günün sonunda Aras, Eylül'ü almıştı ve ben yine tek başıma kalmıştım.

Odamda uzanıyordum, gözlerim tam karşımdaki gelinliğin üzerindeydi. Yalnız kaldığımda beynime bir sürü kasvetli düşünce doluyordu. Yaptığının doğru mu yanlış mı olduğunu sorguluyordu zihnimin derinliklerinde saklanan onlarca ses. Gelinliğe bakıyordum, düğünümü düşünüyordum, yanımda olacak damadı hayal ediyordum. Baran'ı düşünmeye çalışıyordum, o simsiyah kaliteli takımın içinde, yanımda, hayal etmek istediğim kişi Baran'dı. Fakat olmuyordu, aklımın her tarafı, Pusat'la çevriliydi. Boş tavana baktığımda canlanan yüz, Pusat'ındı, gözlerimi kapattığımda aklıma gelen şeyler Baran'ın bana söylediği güzel sözler değil, Pusat'la olan anılarımdı.

Kafa derimde hissettiğim inanılmaz ağrılarla baş edemeyeceğimi anladığımda, ellerimle başımı tutup ayaklarımı yataktan sarkıtarak ayağa kalktım. Beklemeden odamdan dışarı çıktım, ev sessiz ve karanlıktı. Koridorun ışığını açıp, titrek adımlarımla ahşap, cilalı merdivenlerden yavaş yavaş indim. Yapmak istediğim mutfığa gidip, bir ağır kesici içmekti.

Dış kapının önünden geçeceğim sıra işittiğim kapı ziliyle duraksadım. Kaşlarım başta çatılsa da gelenin henüz buradan ayrılışının üzerinden çok geçmeyen Eylül olduğunu düşündüm. Zaten dışarıdaki korumalar, buraya bir yabancıya girmesine

izin vermezlerdi. Üzerinde fazla fikir yürütmeden, kaldırımın takatimin olmadığı elimi kapı koluna attım ve beklemeden kapıyı açıp, araladım.

O an, küçük çapta bir şok geçirdim. Tüm işlevlerim bir anlığına durdu. Kırpıklarım, kıpırdayamaz hâle geldi. Ürpeler, tüylerimle beraber olduğum yere adeta mihlandım. Dudaklarım benden izinsiz bir şekilde aralandığında söyleyecek bir şey aradım. Ama dilim en kolayını seçti. “Pusat...”

Bölüm On Beş

Seni İstiyorum

Nefes alıp verişlerim hızlanırken, kalbim göğsümü delebi-
lecek güçte atmaya başladı. Sanki birden her şey ağır çekime
girmişti. Esmer yüzünü görmemle kendimi kaybetmekten kor-
karcasına kapı koluna bir sığınakmış gibi tutundum.

Gücüm yoktu, tükeniyordu.

Bana doğru bir adım atıp aramızdaki mesafeyi kısalttığında,
“Eda...” dedi tıpkı benim gibi, sanki son gücünü kullanıyordu o
da son demini yaşıyordu. “Meleğim...”

Yüzümün her zerresinin ateşler içinde kaldığını hissediyor-
dum. Dudaklarımı açıp bir şeyler söylemek istiyordum, neden
burada olduğunu, gitmesi gerektiğini... Lakin aynı zamanda
hiçbir şey yapamıyordum. Kilitlenmiş gibiydim. Nefesim vü-
cuduma yetmeyince başımı önüme eğip gözlerimi kapattım;
dayanamazdım, bu kelimedden sonra o koyu kahverengi gözleri-
ne bakamazdım, bakarsam erirdim, kaybolurdu tüm fikirlerim,
kalırdım bir enkazım altında, kurtulamazdım.

“Eda,” dediğinde kapıya doğru daha da yaklaştığını anladım.
Sesindeki çaresizliği dinliyordum. “Aç gözlerini.”

Yapmadım, aynı şekilde durmaya devam ettim. Nudum tutulmuştu, şimdi başım, daha şiddetli bir zelzeleye tabi tutulmuştu. Kalbimin üzerinde dehşet bir sızı vardı. Ellerini yanaklarımda hissettiğimde titrediğimi fark etmemesi imkânsızdı. "Aç, yalvarırım. Bak bana... Göster, dünyadaki cennetimi. Bak bak ki rahata ereyim." Karşılık vermediğimde elini başımın yanındaki kapı pervazına vurdu. "Eda!"

Dudaklarımı birbirine bastırıp, "Pusat..." diye sızlandım sesizce, gözlerim hâlâ kapalıydı. "Git... Yalvarırım git."

"İstiyor musun Eda? Gerçekten gitmemi istiyor musun? Eğer sahiden gidersem, bir daha dönüşüm olmaz, biliyorsun değil mi?"

Cümlesi bana dünyanın en tehlikeli tehdidi olarak gelirken, tekrar, "Git," demek istedim, ancak buna cesaretim yoktu. Şimdi "git" dersem, dediği gibi hayatıma bir daha dönüşü olmayacaktı. Bir şey söylememeyi seçtim. Öylece duracaktım.

"Mutlu musun Eda?" *Mutluyum, yanımda sen varken.*

Cevap vermedim.

"O adamla evlenmeyi gerçekten istiyor musun?" *Bilmiyorum, ama onun yerinde sen olsaydın cevaptan emindim.*

Sustum.

"Bana bir cevap ver!" *Sana dönemem Pusat, ikinci kez beni ykmana izin veremem. Bunu yapamam.*

Alnımda hissettiğim sıcak baskı, bir öpücükten başka bir şey değildi. Gözlerim buna dayanamayarak açıldığında, koyu kahverengileri bulduğunda, kendini tutamadan yaşlarını akıtmaya başladı. Bunca zamandır içime attığım ağlama patlak verdiği için, durmak bilmiyor, aralarına hıçkırıklarımı da alıyordu.

"Meleğim... Ağlama. Biz ağlamayı hak etmiyoruz." Omuzlarımdan tutarak beni kendine çektiğinde sıcaklığını ne kadar özlediğimi fark ettim. Onu deli gibi özlemiştim, havada kalan ellerim pes ederek ona sarıldığında, içime bir rahatlama rüzgân savruldu. İstedğim ağrı kesici ya da herhangi bir ilaç değildi sanki, istediğim sadece buydu.

Son kez görüyormuşum gibi kokusunu doya doya içime çektiğimde, onun da aynısını yaptığını anladım. Nefeslerimiz

birbirine karışmıştı. Büyüsüne kapılmış gidiyordum. Tabularımı ne ara bu kadar çabuk yıkmıştım? Düşün arifesinde, bir adama bu kadar tümit vermişken, şimdi yaptığım bu hareketler ne kadar etikti?

Pusat, tekrar alnıma bir öpücük kondurduğunda, bedenime yeniden bir elektrik dalgası hücum etti. Omuzlarımdan tutunarak geri çekildiğinde, o kadarlık yokluğunun bile, şimdiden üşüttüğünü fark ettim. Ne çabuk alıştıırıyordu kendine...

Karşıma geçip iki eliyle ellerimi kavrayıp kaldırdığında ona mani olmadım. Yelpaze misali kirpiklerinin değerli bir mücevher gibi sakladığı gözlerini gözlerimden ayırmadı, iri dudaklarından taze bir nefes bıraktıktan sonra konuştu. "Eda'm... Sana yemin ederim ki, gitmeye mecbur bırakıldım. Senden gittim," dedikten sonra sağ elimi kalbinin üzerine götürdü. Hızlanan kalp atışlarını çok rahat duyabiliyordum. "...ama sen buramdan gitmedin. İçimdeydin. Başka kimse olmadı hayatımda, içimdeki sessiz silüetle beraber, mutluydum ben... İnan bana, ne başka bir ruh ne başka bir beden aldı kalbimi..."

"Eda'm..." dedi tekrar, ben sessiz sessiz ağlarken. "Sen benim ilkimsin, sonumsun, soluğumsun..." Başparmakları gözlerimi usulca sildi, daha sonra ellerimi bırakmadan kapıya doğru geri bir adım attı. Kafasıyla dışarıyı işaret etti. "Affet beni, dön bana," derken üzerimi süzdü. "Kimseye hesap vermek zorunda değiliz. Karşıma çıkan tüm engellere göğüs germeye hazırım. Yeter ki benimle ol. Tekrar başlayalım, sadece ikimiz. Kendimize bir küçük bir dünya oluşturalım. Gör bak, mutluluk nasıl bulacak bizi. Ondan sonrasında gözyaşı yok... Meleğim... Her şeye yeniden başlamaya, sadece benimle olmaya var mısınız?"

Aralık kalan dudaklarımdan ön dişlerim görünüyordu. Nefesim kesilmiş, kafam allak bullak olmuştu. Ne yapmalıydım?

Ne yapacaktım?

Bir tarafta hâlâ âşık olduğum, aşkı kendisiyle yaşadığım adam, diğer tarafta bana henüz hiçbir acı çekirtmemiş adam vardı...

Pusat ve söyledikleri, fikirlerimi zehirliyor, beni yalnızca sürüklemeye çalışıyordu. Kötü olan, kalbimin onunla olmaya can atmasıydı.

"Peki ya Baran?" diye haykırdı mantığım. "Ona umut aşıladın, onunla bir yola girdin. Pusat'ın sana yaşattıklarını nasıl ona yaşatmayacağını düşünürsün? Nasıl bencilliğe sürüklenirsin?"

İçim sızım sızım sızıyordu, birinden biri çekilecekti. Kalp ve mantık çekişmeli bir rekabet içindeydi.

Nasıl mutlu olacaktım?

Sadece kendimi mi düşünmeliydim?

Gözlerimden akan yaşlar durmamış, donmuştu. Diğer bütün hücrelerim gibi. Ellerimin buz tuttuğunu biliyordum. Kah-verengi gözlerin yerini daha açık renkteki gözler aldığı anda başımı salladım. Yutkundum. "Geç kaldın Pusat..." dedim ellerim elindeyken. "Sen bana, bize geç kaldın..." diyerek elimi yavaşça elinden çektim.

Mutlu ifadesine koyu kasvetli bulutlar eklenmiş, gülüşü donarak dudakları kendiliğinden aralanmıştı. "Eda..." dediğinde bir adım geriye kaldım.

Boğazımdaki yumruya aldırış etmeden konuştum. "Ben, senin gidişinle yaralandım." Sağ elimi kalbimin üzerine koydum. "Burası ayrılışınla kanadı. Yüksek bir binanın enkazında kaldı yüreğim, üzerine taşlar düştü, kat kat... Ben acıyı yaşadım Pusat, iliklerime kadar yaşadım. Nasıl olduğunu biliyorum, nasıl yaktığını, nasıl yıktığını, nasıl ezdiğini... Söyle bana, bu acıları bu kadar derin yaşamışken, bir başkasına aynılarını nasıl yaparım?"

"Hayır," der gibi kafamı salladım. "Yapmam, yapmam."

"Onunla mutlu mu olacaksın!?" diye bağırırken çenemi kilitledim. "Sevmediğin biriyle evleniyorsun Eda, ikinizi de mutsuz edeceksin. Senin aklın ben de!"

Gözlerimi kısarak, "Hayır!" diye kükredim. Bakışlarımı korkusuzca irislerine değdirirken devam ettim. "Benim aklım sende değil, Baran'da." *Kalbim sende.*

Cümlemi bitirdiğimde, suratındaki kırgınlıkla nefes nefese kalmıştım. Yine kanatıyordu beni işte, yine yakıyordu. Düşen gözleri bana bakarken elmacık kemiğinde olan hareketlenmeyle yutkunduğunu anladım. "Peki..." diye kabullendiğinde, sanki karnıma bir yumruk saplanmıştı. "O halde benim aklımı geri ver. Ver ki, düşünmeyi bırakayım, çık aklımdan. Her bedende

seni görmek ne demek biliyor musun?"

Yutkundum, çenemi dikleştirip başımı başka yöne çevirdim. "Böyle yaparak sadece işi daha da zorlaştırıyorsun. Çık Pusuat. Yıllar önce yaptığın gibi git, bırak beni. O alıstırdığın yokluğunla yaşamama izin ver, hayatıma musallat olma bundan sonra. Ben seni sildim." Kendi sözlerimi kalbime bir ok gibi saplansa da, güçlü durmalıyım. Eda Alfa'ydım ben; bundan daha acılarını yaşamıştım. Ölümle tanışmıştım ben, ayrılık mı beni yıldıracaktı?

Burun kanatları genişlerken, kaşları havalandı. "Beni sildin, öyle mi?"

Gözlerimden bir damla daha akmasına izin vermedim, suratımdaki ciddiyete gölge düşürmedim. "Seni sildim." Ses tonum bir bıçak kadar keskindi.

Çenesi kasıldı, gözlerinin beyazı kızardı, soludu. "Bu sefer gidersem..." Duraksadı. "Bu sefer gidersem, bir daha dönmem."

"Gitme!" dememi istiyordu, bunu iliklerime kadar hissediyordum. İradesiz olduğumu düşünmesin diye, bakışlarımı bakışlarından ayırmadım, sert duruşumu bozmadım. Sağ elimi havaya kaldırarak, "Dönme," diye onayladım.

Bakışları kaldırdığım elime, yüzük parmağıma, altın alyansa takıldı. Tekrar yutkundum, yüreğindeki alevi, içimde hissettim. Kaşları acı içinde çatıldı. Son bir şey söylemek için hareketlendi, daha sonra hızlıca kafasını sallayarak aralanan dudaklarını kapattı. Ardından arkasını dönerek evden uzaklaşması, ışık hızıyla gerçekleşti.

Nefeslerim hızlanırken göğsüm sıkıştı, bacaklarımdaki tüm güç tükendi.

Ne yapmıştım ben?

Bunu nasıl yapardım?

Gitmesine nasıl izin vermiştim?

"Geri dön," diye fısıldadım gidişini izlerken. "Yalvarırım dön," diyerek çarpma hızıyla kendi kendine sallanan bahçe kapısına baktım. Eğer dönerse, başka bir şey söylemesini beklemeden giderdim onunla. Çünkü kan fışkıran kalbimi, şimdi bir tek o durdurabilirdi.

Kapı açılmayınca, son gücümle çabucak bahçeye çıktım, loş

ışığın altında cadde yoluna doğru koşmaya başladım. Fakat ben daha bahçe kapısının önüne gelemeden araba önümden hızla geçip gitmiş, benim, "Pusat!" diyerek tükenen dermanımıyla yere çökmeme sebep olmuştu.

Ne babamın adamları ne de bana bakışları umurumdaydı. Dünyam kararmıştı sanki. Boğazımdan, alev alev yakıveren hiç-kırıklar yükselirken bakışlarım halen yoldaydı. Burnumu çeke çeke, omuzlarım kalkıp ine ine, göğsüm darala darala, nefesim kesile kesile ağlamaya başladım.

Bugün, kalbim gitmişti vücudumdan. Yaşamam imkânsızdı bu durumda, ama yaşıyordum, en zoru da buydu ya işte. Düş-lerimde sakladığım geleceğim gitmişti, yıllarım gitmişti, hayal-lerim ilhak edilmişti, su dolu bir kuyunun en dibine batmışım, kayıp yıllarım ve hayallerim de orada benimle beraberdi. Geride kalan, insanların gördüğü ben, ben değildim artık.

Eylül'ün Anlatımı

Eda'yı o şekilde bıraktığımda içim kesinlikle rahat değildi. Ama yalnız kalmasının daha iyi olacağını söylemişti. Eda öyleydi işte, güçsüz anlarını göstermek istemiyordu, ağlayışlarını gizliyordu, gözyaşlarını acizlik olarak görüyordu.

Ben öyle değildim mesela, aksine sorunumu biriyle paylaşmadan rahat edemezdim, biriyle konuştuktan sonra yumuşar rahat nefes alırdım. Belki bu benim güçsüzlüğümden kaynaklanıyordu ama Eda gibi yaralı bir serçeyken güçlü bir kartal gibi görünmeye çalışmayı istemezdim. Neysem oydum.

Ve bir arkadaş olarak, ona yardım edememek de bozuyordu moralimi.

"Neyin var?" Bana yöneltilen cümleye karşı kahvaltılık tabağımdaki zeytinle oynamayı bırakarak Aras'a baktım. Siyah takımının içine siyah bir gömlek giymiş, koyu giyiminden taviz vermemişti. Kenan olayından sonra, yeni yeni sakinleşmeye

başlıyordu. evet bana karşı kötü bir davranışı, tepkisi olmamıştı fakat o olayın sinirlerini gerdiğini hissedebiliyordum. Hırsını alamamıştı.

“Eda’yı düşünüyordum.”

“Bozma moralini, toparlamıştır o, tanımıyor musun Eda’yı?”

İç çekerek omuz silkтім. “Tanıyorum, ama işte...” Başımı varla yok arası sallayıp tekrar ona baktım. “Nereye gidiyorsun?”

Masaya doğru ilerleyip dilimlediğim simitlerden bir parça koparıp ağzına attı.

“Kumarhaneye mimar gelecek, düzenlenmesi hakkında konuşacağız.”

Bir anda gözlerimde ışık belirdi, boş bir yeri düzenlemeyi, düzenlenmesi hakkında fikir vermeyi severdim. Heyecanla sordum. “Ben de gelebilir miyim?”

Kaşları havalandı, durgunluğumdan sıyrılarak istediğim bu şey garibine gitmiş olmalıydı.

“Neden gelmek istiyorsun?”

“Fikir sunarım, severim öyle şeyleri. Hem, evde canım sıkılıyor, bahçede Eray’la turlamaktansa seninle olmam daha iyi değil mi?” Bir de Eray meselesi vardı tabii. Kenan’ın bana musallat olduğu o günden beri, Aras korumanın dozunu arttırmıştı. Eray şimdi her adımında beni takip ediyordu. Evet, sitenin bahçesinde bile.

Yarım gülümsemesini takındı. “Benimle olman her zaman daha iyi.” Daha sonra kafasıyla dışarıyı işaret etti. “İyi, kalk hadi.”

Hızla başımı sallayarak ayağa kalktım, çay bardağımı kaldıra-
cağım sıra, “Elleme boşuna,” dediğinde kaşlarımı çatıttım.

“Neden?”

“Bugün yardımcın gelecek.”

Bakışlarım şaşkın bir hâl aldı. “Sahi mi? Hiç bahsetmemiştin.”

“Araştırması için Anıl’a emir verdim. O da bulmuş, gelir bira-
zdan.”

“Anladım... Ama bekleseydik, tanışmış olurduk yani, kadın boş eve gelmesin...”

“Gerek yok, akşam tanışırız. Hafta içleri yatılı kalacak.”

Ağzım hayretle aralanırken, “Peki...” diye mırıldandım, evi-

mizde bir yabancıyla yaşamaya alışabilir miydim bilmiyordum. Yine de bunu düşünmeyi şimdilik bırakıp hızla peşine takıldım, yanına yetiştiğimde kapının önüne gelmiştik. Asansörle aşağı inerek garaja geldiğimizde arabasının kapısını açtı ve aynı anda içine girdik.

O, arabayı sürerken ben beyaz spor ayakkabılarımın bağcığını bağlamakla meşguldüm. İşimi bitirdiğimde doğrularak sırtımı koltuğa yasladım. Bu sırada Aras sigarasını dudaklarının arasına almış, tek eliyle ceketinin ceplerini karıştırarak çakmağını arıyordu. Biraz sonra bulamadığında, yardım amacıyla torpidoya baktım, kendi çakmağı olmasa da orada bir çakmak daha vardı. Gümüş renkli, üzerinde güzel motifleri olan, taşlı bir çakmaktı. Aras'ın çakmaklara önem verdiğini önemseddiğini hatırlayınca, kimin olduğu konusunda pek düşünmeden elime aldım.

Siyah bakışların üzerimde olduğunu hissediyordum, doğrularak ona yaklaştığımda, hislerimde yanılmadığımı gördüm. Araba kırmızı ışıktaki durduğunda çakmağı alevlendirerek dudaklarının arasındaki sigaranın ucuna değdirdim. Sigaranın yanması için yanaklarını içine çekerek nefes aldığında hayran hayran onu izliyordum. Hareketimle beraber bakışları yoğunlaşmıştı, gözlerinin yüzümün her zerresini süzdüğünü hissederken çakmağı kapatıp geri çekilmeye çalıştım, fakat suratıma üflediği duman yüzünden ellerimle yelpaze yapıp, ona hayıflanmama sebep oldu.

“Ya Aras! Bunu niye yapıyorsun?” diyerek camımı sonuna kadar açtığımda öksürmemeye çalışıyordum.

Kızarcı gibi ona baktığımda sordu. “Sigarayı birine üfleme ne demektir, biliyor musun?”

“Hayır, bilmiyorum. Ne demekmiş, seni dumanında boğarım falan mı?”

Gülerek kafasını salladı, söylediğim korniğine gitmiş gibiydi. “Hayır,” dedikten sonra ciddileşti, benimse merak duyduğum katbekat arttı. “Seni istiyorum demek.”

İçimdeki kıvılcıklar yükselişe geçerken dudaklarım şok ile açıldı. Bu, bunu bana ilk yapışı değildi, Fransa’da da yapmıştı bunu, onu geçtim, henüz evli olmadığımız zamanlarda bile yapıyordu.

Ben, beni aciz görmek hoşuna gittiğinden yaptığını sanıyordum.

Aras... O zamandan beri benden etkileniyor muydu?

Ben aval aval kalmışken o, gülümsemesini genişleterek yanan yeşil ışıqla beraber arabayı tekrar sürmeye başladığında aklım ve kalbim hâlâ çıkan anlamın etkisindeydi. Ben; beni zavallı, çocuk, önemsiz gördüğünü sanırken o, o zamanlarda bile benden hoşlanıyordu ve her şey gibi, bu isteğini de elde etmişti.

İçimdeki her hücre, edindiğim bilgi karşısında donmayı bırakıp alevlendiğinde sevinçten gülmemek için kendimi zor tuttum. Aras beni hiçbir zaman çocuk olarak görmemişti, her zaman istemişti. Tıpkı benim gibi, o da ilk andan beri benden etkilenmişti. Ben şaşkınca koltuğuma geri yaslanırken o, verdiği bilgiden memnun bir şekilde arabasını sürmeye devam ediyordu.

Yaklaşık bir saatin sonunda, kumarhaneye gelmiştik. Aslında ismi, içinde yapılacak olan faaliyetler beni geriyordu, fakat Aras'ın bunu bir amaç doğrultusunda yaptığını zihnime hatırlatarak içimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Kumarhanenin içi bomboştı, etrafta hiçbir detay yoktu. Mermer merdivenlerden inerken konuşurken sesi yankı yapan orta yaşlardaki adam dikkatimi çekti. Etrafındaki insanlara bir şeyler söylüyor, ayrıca elindeki not defterine bir şeyler karalıyordu.

Mimar olmalıydı.

Merdivenleri inip yanına yaklaştığımız sıra, ayak seslerimizi fark edip kafasını kaldırdı. Yeşil gözleri önce Aras, ardından tanımaya çalışır gibi bana değdi. "Hoş geldiniz Aras Bey," dedi elindeki not defterini aşağı indirerek daha sonra bana dönerek başıyla selam verdi. "Eylül Hanım."

Aynı şekilde selamını aldığımda, yüzüne dişlerini göstermeden bir tebessüm yerleştirip Aras'a döndü. "Nasılsınız?"

Aras, gereksiz gördüğü bu soruya yanıt vermek yerine direkt konuya girdi. "Mekânın nasıl olacağı hakkında bir plan yapabildin mi?"

Adam hızla başını salladı. "Evet, evet..." diyerek not def-

terini yere koyup soluklandı. “Söylediğim gibi buradan önce Las Vegas’taydım, bu süreçte bir sürü kumarhane dizaynı inceledim. Bilirsiniz, Las Vegas kumarın başkentidir.” Aras başını onaylarcasına salladı, hemen esas konuya geçmesini ister gibi bir hâli vardı, adamı bunu anlamış gibi toparlanarak devam etti. “Şunu fark ettim ki, kumarhanelerde artık koyu yeşil rengi devre dışı kalmış. Altın sarısı rengi ön planda. Altını çağrıştırdığı için olduğunu düşünüyorum. İnsanlara daha fazla oyun, daha fazla para isteği veriyor. Demem o ki; bütün duvarlar o renk ile kaplanmalı, yıldızlı bir görünüm almalı. Masalar da ona uyumlu şekilde olacak, artı olarak sandalyelerin rahatlığına önem veriliyor; ne kadar rahat o kadar uzun süreli oyun.” Bir elini havalandırarak solumuzdaki duvarı gösterdi. “İçki rafı bu tarafta olacak, tam girince göze çarpan kısım, ayrıyeten oyunu oynayan herkesin görebileceği bir konum. Bilirsiniz, içkiye sinirliyken de mutluysen de ihtiyaç duyulur.” Adam gerçekten her şeyi kusursuz düşünmüştü, o anlattıkça söyledikleri kafamda canlanıyor ve aklımdaki görüntüye hayran kalıyordum. Hayalimde bu kadar kusursuz görünürken kim bilir gerçeği nasıl olacaktı?

“Boydan boya spot ışıklandırma sistemi olacak,” diye sonlandırdığında konuşmasını kaşlarım çatılmıştı.

“Spot mu?” dediğimde ikisinin de dikkatini çektim. “Masaların üzeri boş mu kalacak?”

“Evet Eylül Hanım, beğenmediniz mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırıp işaret parmağımı çenemin üzerine koydum. “Hayır, aksine tüm fikirleriniz hoşuma gitti fakat masaların üzerinin boş kalma fikrini benimseyemedim. Spot eksik kalır, bence her masanın tam ortasına gelecek şekilde avizeler asılmalı. Böylelikle hem etraf daha aydınlık olur, hem masalarda oturanlar kendilerini daha özel hissederler.”

Aras hâlâ dikkatle beni incelerken mimar adam, söylediklerimi beğenmemiş gibiydi. Başını olumsuz bir şekilde salladı. “O kadar yere gittim, dediğiniz gibi bir şeyle karşılaşmadım. İşin erbabı benim, spot daha iyi-”

“Hayır.” Adam hevesimi kırarcasına konuşmaya başladığında, Aras’tan çıkan bu keskin itiraz onu far görmüş tavşan gibi

durdurdu. "Eylül'ün dediği olacak. Avize daha iyi." Dudaklarını hafiften bir gülümseme esir alırken bastırmaya çalışarak alt dudağını ısıtıp Aras'a baktım, çaktırmadan ciddi ifadesinden taviz veremeyip bana göz kırptıktan sonra tekrar adama döndü.

"Fakat Aras Bey..."

"Emrime itiraz mı edeceksin?" Aras, tehdit dolu sesiyle tek kaşını kaldırıp kara bakışlarını kullanarak adama baktığında, mimar utanmasa korkuyla bir adım gerileyecekti.

"Hayır, hayır efendim haklısınız. Bence de avize daha iyi." Ardından çarçabuk bana döndü. "Çok güzel düşündünüz Eylül Hanım, fikirlerimi aydınlattığınız için teşekkür ederim."

Karahanlı etkisinden nasibini alıp burnu havadalığından eser kalmayan mimara başını eğerek "rica ederim" efekti yolladım.

Sonrasında, tadilatla olan yapıyı gezmeye devam ettik.

"Aras..."

Seslenişimle beraber gözlerini birkaç saniyeliğine yoldan çekerek bana baktığında, mırıldandı.

"Avize fikri gerçekten hoşuna gitmiş miydi, yoksa ben söylediğim için mi öyle istedin?"

"Hangisini isterdin?" dediğinde duraksadım.

Fikrimin güzel olduğunu düşünmesini de isterdim, olmasa bile benim için istemiş olması da moralimi bozmazdı aslında. Ama yine de, "Gerçekten hoşuna gitmiş olmasını," diye yanıtladım.

Omuz silkti. "O zaman öyle kabul et."

"Ne yani, hoşuna gitmedi mi?"

Direksiyonu sağa çevirdiğinde siteye girmiştik. "Dekoras-yondan falan anlamam ben Eylül. Çok hevesli söyledin, ben de gerçekleşmesini istedim. O adamın senin hevesini kırmasına izin veremezdim, kimsenin seni hayal kırıklığına uğratmasına izin vermem."

Kurduğu cümleler içime bir şenlik ateşi yakarken sırtımı deri koltuğa yasladım. Yüzünü süzmeyi bırakmadım, doya doya bakmak istiyordum.

Araba durduğunda park ettiğini anladım ve rahat nefes almak için hızla dışarı çıktım. Soluklanırken Aras'ın da çıkışını duyduğumda yanıma yaklaşmasını bekledim. Asansöre doğru ilerleyeceğim sırada, önümde yükselerek bana engel olan koluna karşı suratına baktım. Adımlarım durduğunda gözlerim, neden durdurduğunu anlamak amacıyla onun baktığı tarafa yönelmişti.

Birkaç adım ötemizden, üzerine giydiği kahverengi sportif ceket, altına giydiği koyu kot pantolonu ve omzuna asılı sırt çantasıyla tarzından ödün vermeyen Kenan'ın bize, daha doğrusu asansöre doğru yürüdüğünü gördüğümde Aras'ın neden beni durdurduğunu anlamıştım. Asansöre beraber girmemizi istemiyordu.

Kenan, yaklaştıkça bizi fark etti ve gözlerini direkt Aras'a odakladı. Çatuk kaşlarla Aras'a bakıp yürümeye devam ederken Aras aksine dalga geçer bir gülümsemeyle yüzünü süzüyordu. Eh, adamın gözü morarmış, burnu şişmiş, üzerine yara bandı yapıştırılmıştı. Aras'ın, büyük bir zevkle yaptığı eserine memnuniyetle bakması kaçınılmazdı.

Kenan, bizi geçtiği ve asansöre yaklaştığı halde mavi gözlerini Aras'tan çekmemişti.

Bakışları bana kaydığında, kafasını hafifçe eğerek selam verir gibi yaptı. Aras, bu selama karşı ona doğru yürümek için bir hamle yaptığı anda aceleyle kolunu tuttum, sinirlendiğini öfkeyle soluyup tuttuğum kolunun kalkıp inmesinden anlıyordum. Varlığını hissederek duraksadığında Kenan çoktan asansörün içine girmişti.

"Ben bu çocuğun gelmişini geçmişini..."

Gözlerimi kapatıp açarak derin bir nefes aldım. "Aras, lütfen yine başlama."

Yutkunarak kilitlenen çenesini araladı, önümdeki kolunu indirerek bana döndü. "Gözünde uyku bandıyla dışarı çıkmak istemiyorsan, baktığın yere dikkat et."

Cümlesini tartmaya çalıştım, anladığımdaysa gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yok artık Aras! Ben ne yaptım şimdi?!"

Hızla kafasını sallayarak yanımdan geçip asansöre doğru

ilerlediğinde afalladım. Öyle hızlı yürüyordu ki, koşarak anca yetişmiştim. Selam vermeye çalışan Kenan'dı, benim ne suçum vardı? Aras ona bakmasa, bakmak benim aklının ucundan bile geçmezdi ki.

Asansörde ikimiz de hiçbir şey söylemeden küs gibi yukarı çıkmıştık. Aras'ın sinirli olduğunu ve bunu tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Onun öfkeli hallerinde damarları belirgin olur ve yüzü kızarmaya başlardı. Kenan'ın hareketleri sinirlerini zorluyor, o da kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Başarılı mıydı? Evet. İlk başlardaki, başıma silah dayadığı zamanlardaki Aras olsa, anlamadan dinlemeden her şeyi birbirine katardı.

Kapıya doğru yürürken kolundan tutarak onu durdurdum, çatık kaşlarla bir bana bir koluma baktıktan sonra tek kaşını kaldırdı. Nefesimi tazeleyerek bir adım daha attıktan sonra siyahında kaybolmak istediğim gözlerine baktım. Onun gözleri ilk zamanki gibi korkutuyordu beni, aksine karanlığı çekiyordu benliğimi.

Soluyarak gözlerinde gezinme fikrimi bir kenara bırakıp dudaklarımı ıslattıktan sonra konuştum. "Bak ben... Aramızda gereksiz yere bir gerginlik olmasını istemiyorum..." Cümlem bittiği halde öylece dinlemeye devam ediyordu. "En ufak şeyin, aramızda gereksiz bir gerginliğe neden olmasını da... Mesela Kenan meselesi," dedim hızla. "Aras ben ondan sadece ilk gördüğümde etkilenmiştim. Ama karakterini tanıyınca ölesiye soğudum. Ailelerimiz bizi evlendirmeye kesin gözüyle bakıyordu ama ben onunla evleneceğime ölürdüm. Yani..."

Açıklamalarımın onu rahatlatmaya çalıştığımda kaşları hafifçe gözlerinin üzerine indi. "Sen ondan etkilendin mi?"

"Ne? Aras... Onu ilk gördüğümde on üç yaşındaydım."

"Soruma cevap ver."

Ciddi bir şekilde konuştuğunda bilmem kaçınıcı kez derin bir nefes aldım. "Ne önemi var?" dedikten sonra birkaç adım daha atıp ellerimi ensesine koyarak nefeslerimizin birbirine karışmasına olanak verdim. Gözlerimi siyahlarından çekerek üzerini yeni yeni çıkan sakallarının süslediği yanaklarını ellerimin arasına aldım. Dokunuşumla vücudunda oluşan elektriklenme-

yi hissetmiştim. Bakışlarım tekrar gözlerini bulduğunda çekimeden konuşmama devam ettim. “Sen benim âşık olduğum tek kişinin Aras, her konuda benim ilkim senken bunların ne önemi var? Biz birbirimize aitiz.”

Başını sallayarak elleriyle belimden kavrayıp beni biraz daha kendine çekti. “Biz birbirimize aitiz...” dediğinde, bu cümlemin onu kendine getirdiğini anlamıştım. “Sen benimsin...” diyerek aynı şekilde elini yanağıma çıkardı. “Konu sen olunca ne yapacağımı bilemiyorum...” Ardından kulağıma doğru fısıldadı. “Ama neyi istediğimi biliyorum.”

Beklemediğim bir anda beni hızla kucığına aldığı anda dudaklarımdan kopan anlık çığlık dışında hızla ona tutunup beni götürmesine izin vermiştim. Adımları hızlanırken kapıyı açtı ve ayağıyla kapattıktan sonra temposunu düşürmeden odaya doğru yürümeye başladı. Burnuma çok güzel kokular geliyordu, yemek ve temizlik kokusu birbirine karışıp Aras’ın ferahladığım kokusunu almamı engelliyordu.

Odaya girdiğimizde kapıyı kapatmakla uğraşmayıp beni yere bıraktıktan sonra, ellerini duvara koyarak beni kendi ile duvar arasına sıkıştırdı.

Fakat odanın açık olan kapısı tıklatıldığında, benim irkilererek o yöne bakmamla hareketi etkisiz kalmıştı. Normalde bunu Aras’ın benden önce fark etmesi gerekirken böyle zamanlarda neden ben daha iyi fark ediyordum?

“Ne oldu?” diye sorduğunda, “Kapı tıklatıldı,” dedim.

“Emin misin?” Sorusuyla kendinin duymamasına o da şaşır-mış gibiydi. Çatılan kışkılarıyla, dudaklarını aralayıp o da kafasını kapıya doğru çevirdi, bir yandan elini çaktırmadan belindeki silahına götürdüğünü görüyordum. Silahı çıkardığında, “Kim var orada?” diye sordu.

Daha sonra içeri giren beden, karşısında gördüğü silahla mas-mavi gözlerini korkuyla açıp ellerini havaya kaldırdı. “Meraba, ben Natasha Duchowski. Bura geldim, hizmet 11 amacıylan.” Kız, bozuk Türkçesiyle derdini anlatırken Aras çoktan silahı indirmiş, bense dehşetle açılan gözlerimle ona bakmaya başlamıştım.

O-ha, o-ha, o-ha!

Bu... Bu kızın deli bir vücudu vardı, uzun bir boy, sapsarı, parlak saçlar, makyaj yapmadığı halde pürüzsüz duran bembeyaz yüz, ona uyumlu olarak parlak parlak bakan mavi gözler, insanın her konuşmasında daha fazlasını isteyeceği dolgun, pembe dudaklar ve... Neredeyse benim boyum kadar olan bacaklar!

Kaşlarım sinirle gözlerimin üzerine inerken, "Hizmet mi?" diye sordum ve sinirle Aras'a baktım. Natasha bilmemeski onu da şaşırtmış görünüyordu.

Aras, belli belirsiz, "Ulan Anıl..." diye mırıldandığında tekrar Natasha'ya döndüm.

"Ne hizmeti?" dedim. Lütfen bana Anıl'ın tuttuğu hizmetçinin bu olduğunu söylemeyin, lütfen, lütfen!

"Beni tuttu Anıl... Burada iş yapan yok ihtiyaç var yardım... Ben da kabul ettim. Evi temizleyip yemek yaptı, Aras Beyin çamaşırlar yıkadı ve ütiledi ben tek tek."

"Aras Bey'in çamaşırlar?!" diye sorduğumda kız başıyla onayladı. Nefeslendim. "Natasha, salona geçer misin?"

"Peki Eylül Hanım, ben kuracak sofra, sonra sizi beklemek."

Onu içten içe, "*Bin kiricik sıfırı, sinri sizi biklimik!*" diye tekrarladım. Kız odadan çıkar çıkmaz hızla Aras'a döndüm. "Aras bu ne?!"

Boş gözlerle bana baktı. "Ne, ne?"

Kaşlarım mümkünü varmış gibi daha fazla çatılırken öfkeyle devam ettim. "Bu kız ne?! Bu nasıl yardımcı?!"

"Basbayağı yardımcı işte. Nesi var?"

Şaka mı yapıyordu? "Nesi mi var? Nesi yok ki? Sen bana yardımcı mı almak istedin yoksa kendine istediklerini verecek ikinci birini mi almak istedin?!"

Düz ifadesini bozmadı. "Şşş, o nası laf öyle? Kız duyacak."

"Duyarsa duysun... Ne o, yeni metresinin üzülmesinden mi korkuyorsun?"

"Saçmalama Eylül," dediğinde gülmek için kendini zor tuttuğunu fark ederek bu sakın tavrının benimle eğlenmekle alakası olduğunu anlamıştım. Kaşlarım iyice çatılırken kollarımı göğsümde birleştirip çenemi dikleştirerek konuştum. "Derhal bu kızı bu evden gönderiyorsun."

"Gece gece nereye yollayalım kızı?" Yanıtı oldukça ciddi duruyordu. "Zaten yarın Baran'ın köyüne gideceğiz, bu gece kal-sın, yarın gider."

Tek kaşım havalandı. "Mafya adamı Aras Karahanlı, siz ne zaman bu kadar insanları düşünür oldunuz? Aynı şefkatli düşüncenizi Kenan'a kafa atmadan önce de uygulamanızı beklerdim."

"Aynı şey değil."

"Basbayağı aynı şey! Ya senin kışkandığında her şeyi yapmaya hakkın var da benim niye yok?!" Onaylamaz bir biçimde başını salladığında, "O kız, bu gece evimizde kalırsa yemin ederim ben burada kalmam," dedim.

"Hadi canım, nereye gideceksin?"

"Binada çok tanıdık komşumuz var biliyorsun. Giderim birine."

Kaşlarını çatan taraf o oldu. "Bir yere gidemezsin," dedikten sonra, "Otur oturduğün yerde," diye ekledi.

Başımı sağ omzuma doğru eğdim. "Öyleyse böyle, Aras."

"Eylül, elin yabancı kızını bile bu saatte dışarı çıkarmadığım düşünülürse, seni çıkartacağımı gerçekten düşünebiliyor musun?"

"Senden izin isteyen kim?" diyerek kapıya doğru yöneldiğimde kolumdan sertçe tutup beni olduğün yerde durdurdu. "Hiçbir yere gitmiyorsun." Dudaklarımı aralayarak bir şey söyleyeceğim sıra devam etti. "Anıl'a mesaj attım, birazdan gelip alacak kızı."

Gözlerim kısılrken, "Nasıl?" dedim. "Ne zaman?"

Afallamam hoşuna gitmiş gibiydi. "Sen Natasha'yı sorguya çektiğin sıra." Cümlesi biter bitmez kapı zili duyuldu. "Ve geldi," dediğinde arkasından, "Düzenbaz pislik," diye mırıldandım duymayacağı bir şekilde.

"Bedelini ödeyeceğin kelimeler kullanıyorsun," dedikten sonra açık kalan ağızla öylece kaldığımda göz kırparak kapıyı açtı.

"İyi geceler abi, Natasha hazır mı?"

"Tuttuğun hizmetçiye..." dedi Aras ve ekledi. "Oğlum ben sana ne dedim?"

"Yengene yardımcı olacak becerikli birini bul dedin, abi benim de aklıma Natasha geldi. O çok beceriklidir, hele bir masajı

var ki... Hiç denedin mi?" diye sorduğunda beni görmediğini anlamıştım, birkaç adım daha atarak görmesini sağladım ve, "Anıl!" diye cırladım.

Beni görür görmez gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ana, yenge! Nasılsın iyi misin?" diye sordu hızla yaptığı gafı düzeltmek amacıyla.

Aras kafasını onaylamaz bir şekilde salladıktan sonra, salona dönerek, "Natasha," diye seslendi. Kız, bunu bekliyormuş gibi hızla yanımızda bitip, "Buyrun Aras Bey, siz istemek bir şey?" dedi.

Kızın her söylediği benim zihnimde farklı anlamlara yol açarken Aras'ın yanıtlamasına izin vermeden ben konuştum. "Evet Natasha, biz istemek bir şey. Sen var bu evden gitmek. Güle güle," diyerek elimle kapıyı gösterdiğimde anlamamış gibi kaşlarını çatıp kapıya doğru yaklaştı.

Ardından Anıl'ı görünce konuştu. "Anıl. Ne oldu sen niye gelmek buraya?"

"Kusura kalma Natasha, seni yanlış eve getirmişim. Gel, gidiyoruz."

"Ama nasıl olur? Bütün işleri yaptım, para almam gerekiyor." Oha, konu para olunca bülbül gibi şakıdı Türkçeyi!

Anıl, yatıştırmak istercesine Natasha'ya çapkın bir gülümseme yolladı. "Tamam, ben sana vereceğim güzelim paranı. Gel hadi."

Natasha, dudaklarını bükerek kapının arkasında duran sürgülü valizini aldı. "Peki ama nerede kalacak ben?" diye sordu Anıl'a doğru yürürken.

"Dert ettiğin şeye bak kuzum, benim evim ne güne duruyor," diyerek kapıdan çıkan Rus kızın omzuna kolunu atan Anıl bize göz kırpıp el sallayarak onu asansöre doğru götürdüğünde, rahat bir nefes aldım.

Aras hızla kapıyı kapattığında tekrar bana yönelmişti. Üzerime yaklaşıp ellerini başımın iki yanına koyarak beni kapı ile arasına sıkıştırdığında, kaşlarını kaldırarak, "Nerede kalmıştık?" diye sordu. Gülüşüne karşılık vererek ona doğru yaklaştığımda, ellerimle ensesini kavradım.

Benden gelecek hareketi beklerken, “Bugün sınırlarımı gererek işleminizi iptal ettiniz Aras Bey,” deyip hızla eğildim ve gevşeyen kollarının arasından çıkarak arkamda şaşkın bir adam bıraktığını bilmenin verdiği keyifle odaya doğru gittim.

Dalga öyle geçilmez, böyle geçilirdi.

“Hoş geldiniz!”

Baran’ın ailesi ve akrabaları kapının önünde birikmiş mutlu ifadelerle bizi bakıyorlardı. Onun memleketinde; düğünden iki hafta önce köye gidilir, erkek tarafı bir hafta boyunca ziyaret edilir ve yemek verildikten sonra düğün yerine topluca gidilir-miş. Eda bu âdeti itiraz etmeden kabul etti, İstanbul’dan uzaklaşmanın kendisine iyi geleceğini düşünüyordu.

“Hoş bulduk...” Aras ve Emin Abi bizi karşılayan adamlarla konuşurken Baran bazılarının elini öptü.

“Gelin kızım hoş geldin.” Eda’ya yöneltilen bu sözle onları incelemeyi bırakıp orta boylardaki tombul kadına baktım; yeşil gözlerindeki parıltı Baran’ınkiyle aynıydı, annesi olmalıydı. Eda, kadının elini öptükten sonra birbirleriyle sıkıca sanıldılar. Ben isteme zamanında gelmediler diye Baran’ın bir ailesi yok sanıyordum.

“Siz de hoş geldiniz...” Ardından Sevinç Abla ile sanıldılar, onlar arkadaki köy kıyafetli kız gruplarına yöneldiklerinde ben Baran’ın annesinin elini öpüyordum.

“Allah razı olsun kızım, hoş geldiniz.”

“Hoş bulduk teyzeciğim, sağ olun,” dedikten sonra ben de arkasındaki kızlara yöneldim. Hepsi gençtiler, benimle yaşıt görünüyordu bu esmer tenlere ve yeşil gözlere sahip kızlar, aramızda çok büyük bir fark olmadığı belliydi. Fakat biri onlardan daha farklı duruyordu. Soldan dördüncü olan kızın yazmasının altından belli olan saçları bakır renginde, yeşil gözleri ise diğerlerinden daha koyu bir vaziyetteydi. Küçük bir burna, güzel bir fiziğe ve yüze sahipti. İncelediğimi anlamış olacak ki, gülümseyerek, “Merhaba...” dedi.

“Merhaba...” diye yanıtladığımda birbirimizi öptük sırasıyla diğer kızlarla aynı şekilde selamlaştığımda, arkamdaki varlığı beni rahatsız eden Hazal da aynıını yapmıştı.

“Kızlar, misafir kızlarımıza odalarını gösterin.”

“Buyurun,” dedi esmer kızlardan kısa boylu olan. Yürüyeceğimiz sıra arkamı dönme ihtiyacı hissederek omzumun üzerinden Aras’a baktım.

Bakmamı bekliyormuş gibi onun da gözlerinin bende olduğunu fark ettiğimde, kirpiklerini kapatıp açarak gitme onayımı verdi. Bu onayla beraber önüme dönüp adımlarımı hızlandırıp kızlara yetiştim.

“Eda Yenge, sen sahiden çok güzelmişsin.” Kısa boylu kız koluna girdiğinde Eda gülümsedi. “O senin güzelliğin tatlım.”

“Hem de alçak gönüllü.” Ortanca kız da onu beğendiğini belli ederek konuştuğunda, Sevinç Abla bana yaklaşarak fısıldadı. “Şunlara bak kız, iki dakikada nasıl sahiplendiler.”

“Ne güzel işte,” diye yanıtladım aynı şekilde. “İmrendim.”

Kolunu omzuma atarak, “Oyy, kuzum ya...” dedi sevecen bir şekilde. Aras ve ben ıssızdık, fazla ıssız. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu, Eda da öyleydi, böyle sıcak bir aileye sahip olacağı için sevinmiştim.

Tahta merdivenleri gıcırdata gıcırdata çıktuktan sonra geniş bir hole girdik. Çokça kapı bulunuyordu. Kısa boylu kız sağ taraftaki kapılardan birini açtı. Ardından, “Sizin için bu odayı hazırladık,” dedi.

Hazal mızımız bir şekilde, “Beraber mi kalacağız?” derken; Sevinç Abla, Eda ve ben sorun çıkarmadan içeri girdik. Geniş bir odaydı, karşı karşıya iki divanın ortasında kalan duvarda kat kat döşekler bulunuyordu.

Elimdeki valizi bıraktığımda, pek detayı bulunmayan odayı incelemeyi bırakarak kızlara döndüm.

“İçerisinde banyo bulunduğu için bu odayı size verdik. Biraz küçük ama...”

“Hayır hayır,” dedi Eda ortanca kıza karşı. “Bu oda çok güzel, hem biz de beraber kalmayı istiyorduk bir ara. Değil mi Eylül?”

“Kesinlikle, çok güzel düşünmüşsünüz,” diyerek gülümsedim.

"Tamam, siz dinlenin şimdi isterseniz. Akşam yemeğinde çağırırız."

"Ya abla ben Eda Yenge'yle konuşmak istiyorum." Diğerlerinden birkaç yaş küçük olan kız huysuz bir şekilde konuşunca ablası onu uyardı. "Mihcan, insanlar yol yorgunu."

"Ya bence de sohbet edelim, sizi tanımak istiyorum," diyen Eda, Mihcan'a karşı gülümsediğinde kız ellerini çırpı. "Süpersin yenge..."

Biz gülüşürken yere adeta savrulan valizle beraber sahibine döndük. Hazal bir camdan farksız olan gözlerini üzerimizde gezdirdi. "Ben duş alıp yatacağım, biraz sessiz konuşursunuz umarım."

Hiçbirimiz onu umursayıp ya da kaile alıp cevap dahi vermedik.

Kızlarla bir divanın üzerine oturup muhabbete dalmıştık. Uzun zamandır böyle dolu bir arkadaş ortamına dâhil olmamıştım ve bu nedenle konuşmadan çok keyif almıştım. Ayrıca kızlar gerçekten sıcakkanlıydılar.

"Yenge ya, abimi ikna et biz de İstanbul'a taşınalım... Burada böyle dura dura evde kalacak Mercan Abla, köyde hiç yakışıklı çocuk yok ki..."

Mihcan'ın kurduğu cümleye karşın biz gülüştüğümüzde Mercan sinirle kardeşinin kolunu çimdikledi. "Ağzını topla kız."

"Ah! Şaka yaptım abla ya..." dedikten sonra bana döndü. "Eylül Abla, Aras Abi de çok yakışıklı sahiden. Öyle birisiyle evli olmak nasıl bir duygu?"

Mihcan'ın cümlesinin ortalarında Hazal saçlarını kurularak giyinik bir vaziyette dışarı çıktı. Onu umursamadan Mihcan'a döndüm. "Yalan söyleyemeyeceğim Mihcan, iyi ki onunla evliyim diyorum. Çok güzel bir his." Sevinç Abla uyuduğundan rahat rahat, biraz da Hazal kaşarına nispeten konuşmuştum. Hazal, her ne kadar telefonunun şarjını arıyormuş gibi görünse de bizi dinlediğine emindim.

“Evet onlar çok iyi, örnek çift. Bir kere bire kavga etmezler...” Eda da Hazal’a inat konuştuğunda kendimi tutamadan gülmüştüm.

“O zaman bize de Aras Abi gibi bir eş hem yakışıklı hem iyi...”

Mihcan, ablası Mercan’dan daha konuşkandı bu sebeple daha evlilik meraklısı görünüyordu. Öyle ki Mercan, kardeşinin bu cümlesine utançla başını sallayarak karşılık vermişti.

Odanın kapısı tıklatılarak açılıp muhabbetimizi bir balta gibi böldüğünde, içeri, buraya geldiğimde gördüğüm güzel kız girdi. Suratına en ufak bir mimik eklemeden konuştu. “Yemek hazır, yengem sizi çağırıyor.”

Kızın davetiyle, hepimiz toparlanarak onaylayıp ayağa kalktık. Eda, Sevinç Abla’yı uyandırırken ben de tokası kayan saçımı tekrar toplamıştım. Hazal yanımdan geçip giderek hepimizden önce aşağıya indi. Sevinç Abla da uyandığında, biz de peşinden gittik.

Yemek yiyecek olmak beni her zaman sevindirirdi fakat bu sefer başka bir nedeni vardı. Aras’ı görecektim. Buraya geldiğimizden bu yana saatler olmuştu ve ben onu henüz görememiştim.

Merdivenleri indiğimiz an, hızlanan kalp ritimlerime eş olarak gözlerim hemen yemek masasını buldu. Salonu kaplayan geniş masanın etrafını heyecanla taradım. Ancak masada sadece üç dört kadın vardı. Birisi Baran’ın annesi, diğerleriyse halası ve yengesiydi. El öpme merasiminden hatırlıyordum.

Hızlı adımlarla üzeri yemeklerle kaplı masaya ulaşip oturdüğümüzde bu sofranın sadece kızlara ayarlanmış olduğunu kesin olarak anladım, boş bir yer kalmamıştı.

Çorbalar tabaklara koyulmaya başladığında, daha fazla bekleyemeden yanımda oturan Sevinç Abla’nın kulağına doğru yaklaştım. “Abla, erkekler nerede?”

Kısık sesli bir kahkaha attı. “İlahi Eylül, daha bir gün bile olmadı. Hemen özledin mi?”

Aldığım yanıtla beraber yanaklarım ısındı. Konuşmaya çabalarırken kekeleydim. “Hayır, abla yani merak ettim. Ortalıkta

yoklar...”

“Onlar yan evde kalacaklarmış.” Cevabıyla beraber kaşlarım havalandı, hevesim kırıldı. Ben Aras’ı görmek için yan eve kadar gidemezdim ki. Ayıp olurdu.

“Bir gün de görmeyiver,” diye uyardı zihnim. Haklı olabilirdi.

“Eylül, yavrum çorbanı neden içmiyorsun? Beğenmediysen, hemen değiştirsinler.” Ben içinde Aras’ın bulunduğu çeşitli hülyalara dalmışken Eda’nın kayınvalidesinin sesiyle düşüncelerimi bir kenara bıraktım ve bakışlarımı hızla kadına çevirdim. “Yok, çok severim teşekkür ederim. Çok lezzetli,” dedim ve yalanuma ayak uydurarak tabağımdaki yayla çorbasına daha fazla dikkat çekmemek adına yumuldum.

Ertesi sabah, erkeklerin ava gittiğini öğrenerek uyanmış, Aras’ı bir gün daha görememiştim. Birkaç günümüz köyde bir şekilde birbirimizden ayrı geçmişti. Evler ayrı olduğundan karşılaşamıyorduk, akşamları belki görüşme fırsatımız olurdu lakin gün boyu çok yorulduğumuzdan eve gider gitmez uyuyakalıyordum.

Bugün ise kadınlarla beraber pikniğe gittiğimizden yine görüşemeyecektik, işin kötüsü telefon iyi çekmediğinden habereleşemiyorduk da. Acaba bu bir tek benim mi umurumdaydı? Çünkü Sevinç Abla ve Eda önlerindeki el işlerine dünyanın yedinci harikası gibi bakarak hallerinden oldukça mutlu gözüküyorlardı.

İç çekerek ben de mutlu olmaya çalıştım, anı yaşamalıydim. Tıpkı onlar gibi el işlerini inceledim. Baran’ın halası Aysel Abla, yaptığı oyayla dikkatimi çekmişti. Çingene pambesi rengindeki dümdüz tülbindin uçlarına küçük küçük rengârenk boncuklar işliyordu.

“Aysel Abla, ne kadar hoş duruyor,” diyerek oturduğum hasırda ona doğru kaydım.

“Hee, çok güzeldir bu oya. Zümrüt’ün çeyizine yapıyorum.” Kulağıma yaklaştı ve sesi sonrasında fısıltıya döndü. “Aramızda

kalsın kızım, yakın zamanda isteyecekler onu.”

Kaşlarını kaldırarak elimle tülbende dokundum. “Öyle mi, hayırlı olsun. Zümrüt sahiden güzel bir kız.”

Aysel Abla iç çekti. “Kaderi güzel olsun...” dedikten sonra bana döndü. “Kız Eylül, istersen sana da vereyim bunlardan bir tane.”

“Yok abla, teşekkür ederim zahmet etme.”

“Ne zahmeti, dur dur...” diyerek yanındaki poşeti kucığına alarak içindeki rengârenk yazmaları çıkardı. “Seç birini, hediye yem olsun. Çok sevdim ben seni.”

“Ama...” dediğinde şefkatle omzuma dokundu. “Hadi hadi...”

“Peki...” diyerek renk renk tülbentleri inceledim. Su yeşili, saks mavisi, tozpembe... Daha sonra kırmızı olan gözüme çarptı, canlı bir rengi vardı. Elime alarak bağlama şekline getirip başıma geçirdim ve onlar gibi ensemde bağlayarak uçlarını tepeme attım. Gülümseyerek Aysel Abla’ya bakarken, “Nasıl oldu?” diye sordum.

“Anam anam... Çok yakıştı.” Gülümsedim ve diğer işleri incelemeye başladım.

Piknik, dedikodu kazanı muhabbetlerle gelip geçerken eve vardığımızda hepimizin cılkı çıkmıştı. Mutfakta yorgunluk çayı hazırlanıyordu. Mihcan, canı çektiği için kek yapmaya koyulmuştu. Eda düş alıyor; Sevinç Abla ve Hazal uyuyor; Mercan, Mihcan, Sırma Abla, Aysel Abla ve ben de mutfaktaki masada sohbet ediyorduk.

Burada hava sabahları sıcak, akşamları ise buz gibi olduğundan her gece soba yakılıyor, yanan odunlar çıt çıt sesler çıkarıp adeta huzura bir tını daha ekliyordu.

“Kızım şu sobaya odun ekleyin, görmüyor musunuz ateşi söndü.” Sırma Abla’nın sözüyle Mihcan yaptığı işi bırakarak elini kurulayıp hızla sobaya yöneldi, birkaç saniye sonra şaşkınca yeşil gözleriyle bize baktı.

"Aa, odun yok!"

"Nasıl yok kızım?" dedi Sırma Abla ve elinde ördüğü kazağın masanın üzerine bırakarak Mihcan'a döndü. "Odunluktan getirmediniz mi?"

"Ah, piknik falan deyince yoruludum, odunluğa gitmeye de erinince evdekiler yeter dedim."

Sırma Abla derince bir nefes aldı. "Tek işin tembellik... Kalk odun getir."

Mihcan elindeki çırpma telini kaldırarak omuzlarını düşürdü. "Anne, kek yapıyorum."

"Kızım ben mi getireyim? Ablanın da eli işte. Hadi..." dediğinde hızla araya girdim. "Ben alırım!"

Söylediğim şeyin ardından tüm kadınlar aynı anda bana baktı. Bense cümlemleri biraz daha açtım. "Kızların işi yarım kalmasın."

Ayağa kalktığımda, "Valla her eve senden bir tane lazım," dedi Aysel abla. Gülümseyerek karşılık verdim.

Sandalyenin arkasına astığım gri yün hırkamı alıp kollarımdan geçirdikten sonra başımdaki kırmızı tülbandi düzelterip altımdaki rahat çiçekli şalvarla yürümeye başladım. Köy, her şeyle insanı rahatlatıyordu. Kıyafetleriyle bile.

Ahşap kapının kilidini çekerek açtım ve ayaklarımı toprak yolla birleştirdim. Geceleri gerçekten serin oluyordu. Soğuğu, çıkar çıkmaz iliklerime kadar hissetmiştim. Bir de korkunç. Yani herkes -hayvanlar bile- uyumuştı sanki ve çıt çıkmıyordu. Elimdeki feneri açarak önümü aydınlatıp düz bir şekilde yürümeye devam ettim. Daha sonra önüme normal bir evin odası kadar büyük bir yapı çıkınca durdum ve geniş odunluğun kapısını açtım. Kapının yanındaki düğmeye basarak ışıkları açtım ve fenerimi kapatıp cebime koydum. Tavana kadar dizilmiş odunlara doğru ilerledim. Kenardan bir poşet aldım ve üstteki odunlardan birini gözüme kestirdim. Kolumu uzatarak parmaklarımın üzerinde yükselip odunu almaya çalışsam da bir fayda sağlamıyordu.

Mihcan kısacık boyuyla bu odunları nasıl alıyordu yahu? Altan çektiğimi de çıkaramazdım ki.

“Yardım edeyim mi?” Hiç beklemediğim bu cümleye karşı elimi yüreğime koyarak damağımı kaldırdım. Arkamda hissettiğimi beden, sırtıma doğru yaklaşarak iki saattir uzanamadığım yerden bedenime olan temasıyla tek hamlede alabilmişti.

Geri çekildiğinde hızla arkamı dönüp tam dibimde olan o yüze baktım. “Aras!” dedim heyecanla günlerdir göremediğim adamın esmer yüzüyle hasretimi gidermeye başlarken.

Yüzüne çarpık bir gülümseme ekledikten sonra o da beni süzmeyi ihmal etmedi, gözleri saçlarımın üzerine takıldıktan sonra ellerini başımın iki yanına koyup sordu. “Nasılsın al yazmalım?”

Kaşlarım çatılırken kurduğu yeni lakaba takıldım. Daha sonra tül bendimin ucu tenime değince anladım ne demek istediğini. Ve tebessümüne mani olamadım. “Senin ne işin var burada?” dedim gülümsememi düşüremeden.

Bakışları yukarıya yöneldi. “Odunluktaki odunları kontrol edeyim dedim, eksik falan var mı diye...” Dalga geçtiğini anladığımda siyah gözlerini bana indirerek devam etti. “Ne işim olacak, seni görmeye geldim.”

İçim gıdıklanırken, “Buraya geldiğimi nereden biliyordun?” diye sordum.

Eliyle saçımı kulağımın arkasına atarken, “Sahiden bunu mu konuşacağız güzelim?” dedi.

“Ne konuşalım?” diye sordum etkisi vücudumda hareler oluşturmaya başladığında.

“Seni özledim.”

Direkt olarak, içine herhangi bir yan anlam katmadan kurduğu bu cümle içimdekilere tercüman olmuştu. Bana doğru yaklaşırken, “Aras...” diye sızlandım. “Birisini gelecek...”

“Sen?” diye sordu uyarıcı cümlemi umursamadan.

“Ben ne?”

Mesafemiz tehlikeli bir boyut alırken sesi fısıltı gibi çıktı. “Özlemedin mi?”

“Ben de özledim,” diye itiraf ettiğimde ellerimi gövdesine basturdum. “Ama şimdi git, birisi gelir. Kadınlar odun bekliyor.”

“Umurumda mı?” dedi geri çekilmeden. “Hayır anlamadı-

ğım evliyiz, biz niye ayrı kalıyoruz? Sektüler erkek yurdu gibi bir eve... Karımın yüzüne hasret kaldım." Söyledikleri beni güldürünce yanağıma bir buse kondurup, "Gülme," diye uyardı. Ben bu birbirimizi görememe olayını Aras'ın pek takmayacağına düşünsem de onun da böyle olduğunu bilmek beni istsmsizce gülümsetmişti. "Gülme dedim."

Diğer yanağıma da aynı işlemi gördüğünde tek kaşımı kaldırarak sordum. "Nedenmiş?"

"Seni bırakmamı zorlaştırıyor da ondan." Aras mıydı bu sahiden yoksa ben onsuzluktan halüsinasyon mu görüyordum? Yoksa gerçekten karşımda eşini özleyen bir adam mı vardı?

"Ya da gül," dedi başparmağını yanağımanın üzerine koyarken. "Bırakmak isteyen kim..."

İçim mest olurken, "Aras..." diye sızlandım. "Beni bekliyorlar." Umursamadığında ona teslim olmak üzereydim. Elimi ensesine koyarak onu kendime çektiğimde bulunduğumuz konumu unutup özlemimi serbest bıraktım.

"Eylül, abla?"

"Hiii!" diyerek Mihcan'ın sesiyle açılan gözlerimle ellerimi gövdesine koyarak tekrar onu kendimden itmeye çalıştım. Sesi duymasına rağmen istifini bozmamış, üzerimdeki kapanını dağıtmamıştı. Bu hareketsizliğine hayret ederken kapının ardındaki Mihcan'a seslendim.

"Efendim Mihcan?"

"Seni merak ettik." *Tam tahmin ettiğim gibi!*

"Geliyorum!" dedikten sonra hiç rahatsız olmayan sevgili kocama baktım. "Gitmem gerekiyor."

Başını sallayarak alnımı öptü. "Yarın benimle buluş."

"İmkânsız," dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. "Yarın yemekler yapılacak. Meşgul olacağız."

Sinirle soluyarak gözlerini tavana dikti. Tekrar bana baktı. "Umurumda değil, yarın benimle olacaksın."

"Aras," dedim sonra bu konuyu uzatmamayı seçtim. "Gitmem gerekiyor." Başını sallayarak geri çekilmeden önce tepeden birkaç odun daha alarak poşetime koydu, aptal kafam, ben odunları çoktan unutmuştum. Poşetimle ona arkamı dönüp

birkaç adım ilerledikten sonra içimdeki dürtülere engel olamadan hızla geri dönüp, “İyi geceler...” dedim.

Tekrar arkamı dönüp çıkışa doğru ilerlediğimde, verdiği cevap içimdeki bateristleri harekete geçirdi.

“Gecem yalnızca seninle olunca daha iyi oluyor.”

Bir yandan kazanlarla çorbalar yapılıyor, bir yandan piringler kavruluyor, baklavalar açılıyordu, insanlar kalabalıklaşmıştı, herkesin belli bir grubu vardı, hepsi karınca gibi çalışıyordu. Bizim görevimizse bir grup kadınla beraber sulu köfte için harçlı kıymaları bir bilye büyüklüğünde yuvarlamaktı.

“Maşallah Sırma, gelinin hem güzel hem eline iş yakışıyor.” Eda’ya övgü dolu sözler gelirken eller işte; tüm hayran bakışlar- sa onun üzerindeydi.

“Öyle öyle...” dedi Sırma Abla boşta olan eliyle Eda’nın yüzünü okşarken. Eda, sahiden bu aileye çok yakışmıştı. Kadın onu kızlarından asla ayırmıyordu, hatta Eda’yı daha üstte tutuyor diyebilirdim.

“Eylül Abla?”

Sesiyle arkamı dönerek bahçeden çıkış kapısında dikilen Mihcan’ın yeşil gözlerine baktım. “Efendim canım?”

“Komposto için vişne toplayacağım. Merak ettiğini söylemiştin.”

“Aa, evet...” dedikten sonra köfte leğenine baktım. “Ama işimiz var... Neyse sen git, başka zamana...”

Tekrar işe koyulacağım sıra Sırma Abla araya girdi. “Eylül git kızım sen, biz burada kaç kişiyiz. Hadi...”

Planı tehlikeye sokmamak adına, fazla itiraz etmeden gülümseyerek ayağa kalktım. “Peki...”

Arkamdaki çeşmeye ilerleyerek buz gibi suyla ferahlayıp ellerimi yıkadım. Aynı şekilde ıslak olan ellerimi enseme ve yanaklarıma sürdükten sonra soğuk sudan birkaç yudum içip boğazımı serinlettim. Başımdaki yazmayı düzeltmemin ardından Mihcan’ın yanına ilerledim, koluma girdiğinde kulağıma

yükseldi. "Ceviz ağacının dibinde seni bekliyor."

Gülümseyerek başımı salladım. Televizyonda yayınlanan köy dizilerindeki gibi gizli buluşan âşıklardan farkımız yoktu.

Toprak yoldan ilerleyip büyük bahçenin ön kapısını gıcırdatarak açtık. Yola çıkınca, ağaçların dibinde yürümeye devam ettik. Biraz sonra birkaç metre ötemde bir ağaca sırtını vererek sigarasını tüttüren Aras'ı gördüğümde içimdeki kıpırdanmalara hâkim olamadım. Siyah, üzerine tam oturarak kaslarını belli eden polo yaka bir tişört ve altına aynı siyahlıkta kot bir pantolon giymişti. Her ne kadar takım elbiseleriyle karizmatik duruşu olsa da sportif hallerini de seviyordum. Ne yaparsa yakışıyordu.

"Abla, bundan gerisini sen gidersin. Geç kalmamaya dikkat et, ben erken gelirim senin için bir bahane bulurum..." dediğinde Aras'ı süzmeyi bırakıp teşekkür içeren bir tebessümle Milhan'a baktım.

Elimi omzuna koyarak "Teşekkür ederim canım, kendine dikkat et," dedim.

Gülerek Aras'a baktıktan sonra bana, "Sen de," deyip kırdayarak arkasını döndü. Sigarasını yakan Aras çakmağını pantolonunun cebine koydu ve kafasını kaldırıp siyah gözleriyle havalı bakışlarından birini takınıp yüzüme baktı. Yanına vardığımda ufalan sigarasından son nefesi çekerek dumanını halkalar halinde serbest bıraktı. Yayılan duman kaybolmadan baş ve işaret parmağının arasındaki sigarayı yere attı.

"Ne haber köylü kızı?" dedi üzerimi süzdükten sonra. Güzel, şimdi de *al yazmalım*'dan *köylü kızı*'na terfi etmiştik.

"Seni gördüm daha iyi oldum."

"Biliyorum," diyerek yanıma geldi ve öylece yürümeye başladık. Ormanın içine karışmıştık, burası ağaçlar sayesinde güneş ışığı almıyordu ama yine de havanın sıcaklığını engelleyememişti. Yürürken bastığımız odunların ve tepemizde uçuşan kuşların sesi huzur veriyordu.

İlerlemeye devam ederken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Omuz silkti. "Geziyoruz..."

Ciddi olan suratına baktım. "Beni bunun için mi çağırdın?" Çapkınca gülümsedi. "Ne için çağırmanın isterdin?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bilmem..."

Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti. "Şu huzuru özlediğim için çağırdım," dediğinde ben de kollarımı beline dolayarak sarıldım. Böyle sarmaş dolaş bir şekilde yürümeye devam ediyorduk. Ona sarılmayı, beni sarmasını, ferah kokusunu so-lunmayı seviyordum. İyi ki çağırmıştı.

Biraz daha yürüdük. Sohbet konumuz resmen havadan su-dan şeylerdi. Ama konuşmayı özlediğimizden midir nedir, hiç sıkılmıyorduk. Ben konuşuyordum, Aras ise olumsuz bir tepki vermeden dinliyordu.

"Ay... Çok sıcak değil mi?" diye sorarak elimle giydiğim krem bluzumu yakasından tutarak çektiştiirdiğimde ferahlamaya çalışıyordum. Daha sonra bakışlarım karşıya takıldı ve anında büyüdü. "Serap mı görüyorum?" diye sordum.

O da aynı yere baktı.

Karşımızda, küçük bir şelalesi bulunan, berrak suya sahip serin görünen, içten içe girmek için can attığım bir ırmak du-ruyordu.

Aras, "Serap değil," dediğinde içimdeki hevesin hızlandırdı-ğı adımlarımla oraya doğru gittim, yansımam suda belli olurken eğildim ve elimle berrak suya dokundum. "Çok güzel..." Daha sonra başımı çevirip ayakta beni izleyen Aras'a baktım. "Acaba giriliyor mu buraya?"

Hemen, "Evet," dedi.

Bilmesini ya da düzgün bir yanıt almayı beklemiyordum, bundandır ki kaşlarım çatıldı.

"Nereden biliyorsun?"

"Ava gittiğimiz gün girmiştik."

Çattığım kaşlarımı kaldırarak başımı salladım ve tekrar suya döndüm.

"Girmek ister misin?"

Sesiyle, "Kıyafetim yok," diyerek iç çektim.

"Sadece ikimiz varız."

Kalp atışlarım hızlandı. "Daha neler..."

Tekrar ona döndüm, üzerindeki tişörtü uçlarından tutup çı-kardıığında ısınan yanaklarımla yine suya baktım. Sanırım gire-cekti. Erkek olmak ne rahattı!

Birkaç saniye sonra adımlarının sesini duyduğumda suya gireceğini iyice anladım ve ona bakmadan dudaklarımı büktüm. Ben de istiyordum, bu haksızlıktı.

“Ay!” Ben düşüncelerimle cebelleşirken Aras’ın koltuk altlarından tutarak ani çığılığımla beni seri bir şekilde kucağına alıp suya sokacağını anlamamış, tahmin dahi etmemiştim. Onunla beraber soğuk suya girdiğimde irkilen bedenimle haykırmam bir işe yaramadı çünkü tamamen ıslanmıştım. Beni gülerek serbest bıraktığında ayaklarımın yere değmediğini fark eder etmez hızla ona sarıldım. Kollarım omuzlarını kavrarken, “Aras ya!” diye hayıflandım. Su bedenimi titretiyordu. “Kıyafetim yok demiştim!”

“Hep bir şeyleri sorun ederek karşına gelen fırsatları geri tepiyorsun Polyanna. Bu sene hiç suya girmediğini biliyorum, hayıflanmak yerine anın tadını çıkar.” Haklıydı ama böyle suya girmek de hiç rahat değildi. Hem su oldukça derindi ve ben yüzme bilmiyordum.

“Keyfini çıkaramıyorum, çok derin,” dediğimde kollarını belime sardı.

“O zaman bana sokulmanın tadını çıkar,” dedikten sonra ona odaklanmak yerine duyduğum kalabalık seslerle başımı çevirdim.

“İnsanlar geliyor,” dediğimde sabrı taşmış gibi gözlerini devirdi.

“Başlayacağım insanlara...” dedikten sonra tekrar beni kucağına alması bir olmuştu.

Hızlı adımlarla sudan çıktıktan sonra, “Ne yapıyorsun?” diye sordum endişeyle ve, “Nereye?” diye ekledim etrafıma bakarak. Irmağın kenarındaki küçük kulübe tarzı eve doğru gidiyorduk.

“Hasret gidermeye güzelim,” dedikten sonra, “Boşuna debelenme,” diye keskin bir emir verdi ve bir kulübeye benzeyen dağ evinin kapısını açarak içeri girmemizi sağladı.

Aras’la gittiğimiz dağ evinden yaklaşık üç saat sonra çıkmış, buluştuğumuz yerde ayrılmıştık, o erkeklerin yanına bense ye-

mek pişiren kadınların yanına gitmeye başlamıştım. Bahçenin arka kapısından kimseye görünmeden eve çıkıp kıyafetlerimi değiştirmeyi kafaya koymuştum. Bahçe kapısını yavaşça açarak ağır hareketlerle içeri girdim. Çimenlerin üzerinde yürürken kömürlüğün önünden geçeceğim sıra duyduğum bağırma sesiyle duraksadım. Bu, bir erkek sesiydi.

Kaşlarımı çatarak aralık kalan kömürlük kapısının önüne biraz daha yaklaştığımda, bağırın sesin Baran'a ait olduğunu fark ettim.

Eda ile mi tartışıyordu?

Aralık kapıya doğru ilerledim. Kalan boşluktan onları görebiliyordum. Daha doğrusu sadece Baran'ın sırtını görebiliyordum. Ellerini duvara yaslamış üzerine kapan oluşturduğu yüzü görünmeyen kıza sertçe konuşmuştu fakat ne dediğini biraz geç kalmamdan dolayı tam olarak anlayamamıştım.

Kızın, "Sessiz ol, biri duyacak," dediğini duydum, fakat fısıltı gibi çıktığından bu sesin kime ait olduğunu anlayamadım.

Daha sonra Baran tekrar konuştu. "Umurumda değil, senin evlenmene izin vermeyeceğim Zümrüt. Bunu aklına sok."

Duyduklarım karşısında dudaklarım şokla açılırken duyduklarımı, gördüklerimi tartmaya çalıştım. Baran, neden Zümrüt'le bir kömürlükte bu kadar yakındı? Ve neden evlenmesine izin vermeyeceğini söylüyordu?

Anlamlandırmaya çalışmak amacıyla biraz daha yaklaşacağım sıra, ayağım metal odun kovalına çarptı ve kova devrilerek tiz bir ses çıkardı. Ardından çıkan bu sesle birbirine bakan iki çift göz aniden bana çevrildi...

Bölüm On Altı

Silah

Baran'ın ve Zümrüt'ün birbirinin neredeyse aynı renkte olan gözleri bana döndüğünde, ilk birkaç saniye hiçbir şey konuşmamıştık.

Suskunluğu ilk bozan Baran oldu. "Eylül," dedi elini yasladığı duvardan çekip ardından masum yüzüne samimi bir gülümseme kattı. "Bir şey mi arıyordun?" Suratında en ufak bir gerilme yoktu.

Hey, seni kuzeninle oldukça yakın bir halde görüyorum. Tek sorun benim bir şey arayıp aramamam mı?

Yüzüne bakarak kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. "Burada neler oluyor?"

Baran omuz silktiğinde Zümrüt'ün de bedeni dikleşmişti. "Ne demek neler oluyor?"

"Baran!" diye bağırdım. "Neyi kast ettiğimi biliyorsun! Sizi duydum ve bana bu yakınlığınızı açıklamanızı bekliyorum."

"Ne açıklaması?" diye sordu Baran şaşkın gülümsemesini yüzünden eksik etmeden, ardından eliyle Zümrüt'ü gösterdi. "Zümrüt benim kuzenim ve hiç de tekin olmayan bir insanla evlenmeye kalkıyor, onu uyarmak hakkım. Bir abi olarak."

"Sen kuzenlerini bir kömürlüğe sıkıştırarak mı uyarıyor-

sun!" diye haykırdığımda, "Sessiz ol," diye fısıldadı.

Ardından bana doğru birkaç adım atıp tam karşıma geçti. "Zümrüt'ün evleneceği kişinin pisliklerinden herkes haberdar değil. Önce gizlice uarmayı dencedim. Haydi ama Eylül, Eda'ya ne kadar aşık olduğumu görmüyor musun?" Bu adam niye bu kadar güvenilir ve iyi niyetli duruyordu? Doğru söyleyebilir miydi? Nihayetinde kuzeniydi, doğru olmadığı ne malumdu? Pusatçı tarafım devreye girmişti ve belki de adamın açığını bulmak için doğru olana değil de inanmak istediğime inanıyor-dum. Ah... Nasıl anlayacaktım?

"Baran Abi doğru söylüyor."

Zihnim çeşitli düşüncelerle kendisiyle çelişirken kurdu-ğu cümle üzerine onay almak istercesine Zümrüt'e döndüm, gözleri benimle buluştu. En ufak bir tedirginliği yoktu, pem-be bluzunun uçlarını düzelterek bize doğru yaklaşırken devam etti. "O hepimize abilik yapar. Sinan'ın tekin olmadığını bildiği için beni uarmak istedi, karşı çıktığımdaysa ortaya böyle bir manzara çıktı işte. Lütfen yanlış anlayıp evlilik arifesindeki in-sanların arasına girmeyin. Hem benimle Sinan'ın, hem Baran Abi'yle Eda'nın."

Çenemi kasarak öylece durmaya devam ettiğimde neye in-nacağımı, nasıl davranacağımı şaşmıştım. Tuttuğum nefesimi bıraktım ve bir şey söylemeden yumruk haline getirdiğim elle-rimle arkamı dönüp toprak yolda yürümeye başladım. Boşluğa düşmüş gibiydim.

Neye inanmalıydım, gördüklerime mi duyduklarına mı?

Kömürlükten çok az uzaklaşmıştım ki, kolumdan kavrayan bir el beni tutarak kendisine dönmemi sağladı. Arkama baktı-ğında Baran'ın parlak gözleriyle buluştum. "Eylül," dediğinde bir kumral yüzüne bir de kolumu kavrayan eline baktım. Uya-ricı tonumu anlamış olacak ki, elektrik yemiş gibi elini çekti. "Lütfen düşüncelerinin seni yönetmesine izin verme. Duyduk-ların gerçek olanlar... Eda ile aramıza bir nifak tohumunun yer-leşmesine olanak sağlama. Evlilik arifesindeyken yapma..."

"Eda senin için Pusat'ı reddetti!" diye bağırarak istedim yü-züne. Ama "ya doğru söylüyorsa" fikri konuşmamı engelliyordu.

Pek âlâ kuzenler birbiriyle yakın olabilirdi. Beynim şiddetli bir zelzeleye tutulmuştu, ne söylesem, ne düşünsem boştu.

Bir şey söylemek yerine kafamı varla yok arası sallayıp arkamı döndüm ve tekrar eve doğru ilerlemeye başladım.

O an Baran'ın, "Eylül!" demesiyle duraksadım ve son kez söyleyeceklerini dinledim. "Ben Eda'ya aşığım," dediğinde gözlerimi kapatıp açtım ve tekrar ona bakmadan köy evine doğru yürümeye devam ettim.

Bacaklarım tutmuyordu sanki kuvvetim azalmıştı. Biraz önce Aras'la beraber bir bahar yerine dönen vücudum şimdi kışa dönmüştü. Nasıl düşünmem gerektiğini bilmiyordum. "Kuzenler birbirlerine yakın olabilir," diye hatırlattı zihnim. Durumu açıklarlarken de oldukça rahat ve dürüst görünüyorlardı...

Peki, neden içim inanmak istemiyordu?

"Pusat'ı desteklediğin için," dedi bir tarafım. Öyle miydi şahiden? Pusat'ı tuttuğum için mi Baran'a inanmak istemiyordum?

"Eylül?" Bir hayalet sessizliği ve hissizliğinde öylece ilerlerken birden karşıma çıkan beden karşısında irkilerek başparmağımı damağıma koydum. "Hey, korkuttum mu?"

Eda ela gözlerini kullanarak ilgiyle bana bakarken sağ elini omzuma koyduğunda "Hayır" dercesine başımı salladım. "Dalgındım sadece. Birden karşıma çıkınca..." Yüzüne baktığımda az önce gördüğüm manzara karşıma geldi ve içimin daralması-na sebebiyet verdi.

İnanmam gereken neydi?

Biraz sonra gözlerinin kızarıklık olduğunu görünce kaşlarımı çattım. "Esas senin neyin var, ağladın mı?"

Gülerek omuz silkti. "Hayır, sevgili kayınvalidem soğan doğrattı." Elleriyle gözlerine doğru bir yelpaze yaptı. "Ah çok fena..."

"Kıyamam..." derken yanağını sıktım.

Gülümsemedi ve şüpheli bakışları suratımı süzdü. "Sen neredeydin kız? Mihcan geleli epey oluyor..." dediğinde ısınmaya başlayan yanaklarımın kızarına özelliğine sahip olmadığı için şükrettim.

Elimi enseme koyduktan sonra konuştum. "Ben şey... Köyü geçdim biraz."

Güzel, hiç yokmuş gibi duran bir farla süsleyip daha da güzelleştirdiği ela gözleri cümlemin altında başka anlam arar gibi kııldı. "Koca köyü tek başına mı geçdin?"

"Evet," dedim hızla. "Ne olacak?"

Eli saçlarımın üzerine değdi. "Saçların niye ıslak?"

"Hava çok sıcaktı. Çeşmede ısladım."

Yüzüne kurnaz bir gülümseme ekledi. "Anladım anladım," dediğinde rahat bir nefes verdim. "Belli ki Aras'la buluşmuşsun."

Dudaklarım "O" şeklini alırken gözlerim büyüdü. "Eda..."

"Ben bu yalanları yer miyim şeker kız?" Tek kaşı havalandığında devam etti. "Ama sana kızmıyorum, yeğen çalışmalarına tam gaz devam edin. Baran'la benden önce, çocuğumuza bir abi; abla şart."

Baran'ın yakaladığım sahnesi yine aklıma gelince tüylerimin diken diken olmasını engelleyemedim. Beynimdeki çatışma devam ederken, "Hey," dedi koluma dokunup. "Bebek kötü bir şey değil, neden rengin soldu?"

"Ben..." dedikten sonra nefesimi tazeledim. "Sadece biraz yorgunum..."

Gülüşü genişledi. "Anladım..." dedi son heceyi uzatarak, ardından elini kolumdan çekti. "Yorulmuşsun, dinlen biraz," diyerek göz kırptı ve ekledi. "Ben de Baran'ı bulayım. Dün gece buluşalım diye mesaj atmış ama telefon çekmediğinden anca bugün görebildim."

Dudaklarımı ıslatıp başımla onayladım onu. Yürümeye başladığında beni geçtikten sonra hızla arkamı döndüm. "Eda!"

Bekletmeden omzunun üzerinden sorarcasına bana baktı. "Baran'ın sevgisinden emin misin?"

Kirpiklerini kapatıp açtı. "İnan bana Eylül, emin olmasam onunla değil evlenmek, flört bile etmem." Verdiği yanıt içimi rahatlatırken gözlerimi kapayıp gülümsedim. "Peki, neden sordun?"

Hemen kafamı iki yanına doğru salladım. "Sadece mutluluktan emin olmak istiyorum."

Tebessüm etti. "Eylül, daha önce bir arkadaşımı bu kadar seveceğim aklımın ucundan geçmezdi. Sen insana huzur veriyorsun."

Cümlesi beni gülümsetirken, "Sen de öyle," dedim ve ikimiz de aynı anda arkamızı döndük. Kaldığımız odaya doğru giderken içimi rahatlatmaya çalışıyordum.

Kuzenini koruması doğal bir şeydi.

Şüpheli davranmamalıydım.

Emin olduğum bir kanıtım yoktu.

Baran, Eda'yı seviyordu.

Odaya girdiğimde ilk işimi üzerimdekilerden kurtulup ılık suyla banyo yapmak olmuştı. Zilmine giren kurt aklımı yiyip bitirirken banyo bile beni rahatlatmamıştı. Kıyafetlerimi değiştirip üzerime ince bir yorgan alıp divana yatışımda istediğim tek şey, biraz kafanı toplamaktır. Beynimde oluşan deprem dinmek bilmiyordu. Zümrüt'tü duvarla kendisi arasına sıkıştıran Baran, onu korumak istediğini söylüyordu. Eda'ya âşık olduğunu söylemişti. Eda ise aşkından emin olduğunu kesin bir şekilde dile getirmişti.

Peki, neden rahat değildim?

Saç diplerimi çekştirip yatakta sağ omzumun üzerine dönerek gözlerimi kapattım. Dışındukçe kafayı yiyecek gibi oluyordum. Biraz uyumak iyi olabilirdi.

Sızlanarak gözlerimi açtım. Odada göz gözlü görmüyordu. Yasuğun altına koyduğum telefonumu elime alarak doğruldum, telefonumun tuş kilidini açıp etrafı aydınlatıktan sonra saate baktım.

02.05

Elimi ağzıma koyarak esnediğimde bayağı uyuduğumu fark ettim. Fakat içimin sıkıntısı hâlâ dinmemişti. Telefonumu odada gezdirdiğimde herkesin uyuduğunu gördüm. Bendeysen uykusu falan kalmamıştı, aldığı nefesin yetmediğini hissederek doğrulup ayağa kalktım. Belki dışarı çıkıp biraz hava almanın iyi olabilirdi. Kesinlikle iyi olurdu. Yerde serili olan döşekte yatanlara

basmamaya dikkat ederek ayağa kalktım. Ekran ışığını önüne tutarak kapıya doğru yavaş adımlarla yürütdüm. Kapıyı geçirdirmamaya özen göstererek açtım ve merdivenlere geçtim. Merdivenleri de aynı sessizlikte indikten sonra girişte duran ayak-kabılarımı ayağıma geçirip ince pijamalarımı aldırış etmeden kapının kilidini açıp dışarı çıktım.

Hava soğuktu, bunu çıkar çıkmaz hissetmiş, ancak umursamamıştım. Kollarımı göğsümde birleştirerek bahçede derin nefesler alıp bir öne bir arkaya yürütyordum.

Düşüncelerim derinleşmişken erkeklerin kaldığı yan eve şöyle bir baktım.

Aras uyanık mıydı acaba?

Onunla konuşsam bir çözüm bulabilirdi belki?

Lakin evin hiçbir katının ışığı yanmıyordu.

Oraya da sessiz sedasız girsem, uyandırsam da konuşsak olmaz mıydı?

Fikirlerim beni dürttüklerken ne sıra oraya doğru yürütdüğümü bilmiyordum. Bir anda durdum.

Ne yapıyordum ben? Sabah götürdüm zaten. Gece gece içi erkek dolu bir eve girmek akıl kârı değildi. Ardi ardına geri dönmek için hareketlendim.

Ama karşımda gördüğüm bedenle korkuyla duraksadım. Tam çığlık atacakken kim olduğunu anlamış, çığlığımın içimde patlamasına izin vermiştim.

“Ne için var gece vakti dışarıda?” Aras’tan gelen soru üzerine rahat bir nefes alarak sakinleştim.

“Yanma gelecektim,” dedim çekinmeden.

Kaşları бүktölürken dudakları aralandı. “Bu saatte?” dedikten sonra dudağının bir kenarı havalandı. “Neden?”

Mutsuz bir şekilde omuzlarımı düştürdüm, ardından kaşlarımıyla bahçedeki çardağı işaret ettim. “Oraya geçelim mi?”

Bakışları ciddileşti. “Bir sorun mu var?”

“Evet,” dedikten sonra elini tutarak çardağa doğru yürütmeye başladım. Adımları bana uymuştu. Çardaktaki oturma köşesine oturduğumuzda yüzüne baktım, merak ve endişe ile beni süzüyordu gecedden daha karanlık olan gözleri.

Nefeslendim. "Aras... İçim çok rahatsız."

"Eylül, beni delirtme ve nedenini söyle. Hemen."

"Ben..." derken yutkundum. "Bugün görmemem gereken bir şey gördüm. Ama emin olamıyorum."

Siyah kaşları gözlerinin üzerine indi. "Ne gördün, neyden emin olamıyorsun?"

"Gerçek olanın hangisi olduğundan... Gördüklerimin mi, duyduklarımın mı?" dedikten sonra derince soludum. "Ben bugün Baran ve Zümrüt'ü kömürlükte gördüm. Baran, Zümrüt'ü sıkıştırmış, ona 'Evlenmene izin vermeyeceğim,' diyordu. Ama görsen Aras, o kadar yakındılar ki... Sonra biraz daha yaklaşayım derken ayağım tenekeye takıldı, ikisi de bana baktı. Onları gördüğümü anladılar..." dedikten sonra diğer kısımları da soluksuz anlattım, bakışlarındaki ciddiyet değişmemişti.

Eliyle alnını ovduğunda onun da bunu beklemediğini anlamıştım. "Baran, böyle bir şey yapmaya cesaret edemez," dediğinde gözlerimi gözlerine odakladım. "Eğer Eda'yı üzecek en ufak bir şey yaparsa onu doğduğuna pişman ederim. Bile bile böyle bir şeye kalkışamaz, kalkışmamalı."

"Umarım... Umarım dediğin gibidir." Kolunu omzuma atarak beni kendine çekti, başımı sığınağım olan omzuna yasladığında saçlarımin üzerine sıcak bir öpücük kondurdu. "Bozma moralini. Eda'nın üzülmesine izin vermem."

Başımı kaldırıp yetişebildiğim tek yer olan yanağına bir öpücük kondurdum. "İyi ki varsın," diyerek başımı tekrar omzuna koyduğumda gözlerimi kapattım.

"Sen de."

Sabah olduğunda herkeste ayrı bir telaş vardı, bugün yemek günüydü. Tüm köye geniş çaplı yemek verilecekti, bugün yemeği.

"Masalar diziliyor, tuzluklar ne tarafta?" Sırma Abla etrafta dört dönerken ben tepsiye dizdiğim bardakları götürmek için hareketlenmiştim, bahçeye yürüdükten sonra tepsiyi masaya koyarak bardakları dizmeye başladım.

Herkes bir şey için koşuşturuyordu, sesler birbirine karışmıştı. Kadınlar bahçede, erkekler ise arka taraftaki harmanda yiyeceklerdi yemeklerini.

Boş tepsiyi elime aldıktan sonra tekrar içeri girdim.

"Anne, tabaklar nerede?"

"Kızım, abin getirmedi mi yan evden?" Mercan, "Hayır" anlamında kafasını sallarken Sırma Abla bana döndü. "Eylül, yavrum kapının ağzındayken yan evdeki mutfaktan tabakları getirir misin?"

Başımınla onaylayıp arkamı döndüğümde, Eda'nın masaya kaşık çatalları dizdiğini, Hazal'ınsa bir şey yapmadan hamakta oturduğunu gördüm. Bu kız sahiden sinir bozucuydu. Herkes harıl harıl çalışırken sermiş kıymetlisini yatıyordu.

Sinirle kafamı sallayarak önüme dönüp yürümeye devam ettim. Aman, bizden uzak olsun da ne yaparsa yapsındı...

Erkeklerin kaldığı evin kapısını açarak içeri girdim, yukarıda olduğunu öğrendiğim mutfığa çıkmak için ahşap merdivenleri kullandım. Soldaki açık kapıdan girdiğimde üzerinde beyaz örtünün bulunduğu masadan dörtlü plastik tabakları aldım. Seri bir şekilde boş evin merdivenlerine ilerledim ve aşağı doğru inmeye başladığımda duyduğum sesle adımlarımı yavaşlattım. Yanılmıyorsam bu, Aras'ın sesiydi.

Biraz daha indiğimde bir odanın kapısının önünde konuşan iki takım elbiseli adamı gördüm. Biri, yani konuşan, tahmin ettiğim gibi Aras'tı ve diğeri ise Baran'dı. İkisinin de bedenlerini yandan görüyordum. Aras'ın Baran'a doğru kalkan işaret parmağı onu uyarıyor gibi bir hava taşıyordu. Biraz sonra cümlesini duyduğumda bu düşüncem tescillendi.

"Eğer Eda'yı üzecek bir hareket yaparsan seni gebertirim," dedi ve kaşlarını çatarak işaret parmağıyla iki kez tehditkâr bir şekilde gövdesine dokundu. Baran'ın korkuyla gerilen yüzünü süzdükten sonra elini serbest bırakarak sert bir şekilde dış kapıya doğru yürümeye başladı.

Aras'ın gidişiyle derin nefesler alan Baran biraz öyle bekledikten sonra arkasından çıkmıştı. Aras'ın onunla konuşmuş olması içimi rahatlatırken fark edilmemiş olmama sevindim.

Elimdeki tabaklarla evden çıkıp tekrar kadınlara yardım etmeye koyuldum.

Yemek güzel bir şekilde sonlanmış, nihayet İstanbul'a gıme zamanımız gelmişti. Baran'ın Eda'ya karşı başka bir kötü hareketini görmemiş olmam içimi ferahlatmış, gördüğüm manzarayı iyiye yormama sebebiyet vermişti. Gereksiz yere olayı kafamda büyüttüm.

Asansör katımızda durduğunda, "Nihayet!" dedim açılırken. Aras valizi taşıyarak arkamdan gelirken ben hızla anahatır çıkarp kapıyı açmışım. Evin içine girdiğimde soluklanarak, "Home sweet home!" diye seslendim.

Aras, "Aynen öyle," derken arkasından odamıza doğru yürüyordum. Kapıyı açtığında girer girmez üzerimdekilere aldın etmeden sırtüstü yatağa bıraktım kendimi.

"Ah, canım yatağım!" Ondan sonra doğrulmadan beni izleyen Aras'a baktım. Güldüğünü biliyordum, tahmin etmek zor değildi. Banyonun kapısının açıldığını duyunca içeri girdiğini anladım, çok geçmeden su sesi de gelmişti. Yatakta uyumamak için direniyordum, kıyafetlerimi değiştirsem iyi olacaktı, bütün bir yolculuğu onlarla geçirmiştim. Ama o kadar yorgundum ki, yapmak istediğim tek şey uyumaktı.

Gözlerim kapanacakken ortama hâkim olan telefon sesi beni ürperterek ilgimi kendisine çekti. Elimi bol Şile bezinden yapılmış pantolonumun cebine götürerek çıkardım ve kulağıma tuttum. "Efendim?" Sesim oldukça uykulu ve titreyimli çıkmıştı.

"Eylül, benim Ezel. Uyandırdım mı?"

Gözlerim iyice açılırken karşımdaymış gibi gülümseyerek kafamı sallayıp doğruldum. "Ezel, hayır uyandırmadın. Nasılsın? İzmir nasıl?"

"Sevindim güzellik, ben iyiyim, İzmir daha iyi, sen nasılsın? O olaydan sonra ne aradın ne sordun..." Bıçaklandığım, daha doğrusu tornavidalandığım zamandan bahsediyordu. Peşime takılan adam yüzünden alışveriş merkezinden onlardan haber-

siz kaçmış, sonrasında Aras'la tekrar İstanbul'a dönmüştüm. Ah... Ne zamanlardı!

"Evet, konuşmadık ama çok şey yaşadım Ezel. En basitinden, ani bir şekilde evlendim bu yüzden-"

"Hey, evlendin mi?" diyerek kesti beni. "Seni götüren adamla mı?"

"Evet evet, onunla..."

"Vay canına. Bundan bile haberim yok, alacağın olsun."

"Öyle değil, dedemle sorun yaşayarak evlendik. Ani bir şekilde, bir hafta içerisinde. Dedemi tanıyorsun..." Dedemi son görüşüm aklıma gelince sesime belli belirsiz bir kırgınlık yerleşmişti.

"Tanımaz mıyım? Kalpsiz adam! Sırf bu yüzden sana kızmayı, trip yapmayı es geçiyorum o halde... Esas konuya girersen iyi olacak."

Kaşlarım hafifçe çatıldı. "Esas konu?"

Nefes alışını duydum. "Aykut ile beraber İstanbul'a taşınmayı düşünüyoruz, orada bir kafe bulduk. Fakat bundan önce bize bir ortak lazım..." Konuşmasını dinlerken gözlerim bir anda beline sardığı havluyla banyodan çıkan Aras'ın saçlarından aşağı damlayan sularla ıslanan vücuduna kaymış, ardından bana doğru geldiğini görünce tekrar yukarı bakmıştı.

"Sen İzmir'deyken bir kafe açmayı istediğini söylemiştin. Ee, ne dersin, bize ortak olur musun? Çok işlek ve sevimli bir yer olduğuna emin olabilirsin."

Aldığım haberle yüzüme derin bir gülümseme yerleştirip dudaklarımı şaşkınca açtığımda Aras'ın beni izlediğini hissedebiliyordum. "Ezel... Bu harika bir teklif. Ben tabii ki isterim," dedikten sonra gözlerimi Aras'ın kara gözlerine odakladım. "Ama ondan önce eşimle konuşmam lazım. Ben sana dönerim olur mu?"

"Olur olur, bir hafta içinde dönersen sevinirim canım."

"Tamam canım, görüşürüz..." diyerek telefonu kapattığımızda içime mesken olan sevinç duygusuyla Aras'a bakmaya devam ettim.

Siyah eşofman altını giyindikten sonra üzerine bir şey giymeye ihtiyaç duymadan bana doğru gelirken sordu. "Kimdi arayan?"

"Ezel..." dedim yatağı girdiğinde. "İzmir'deki arkadaşın vardı ya..."

"İlatırladım," dedikten sonra yüzünü yüzüme çevirdi. "Ne istiyormuş?"

"İstanbul'a taşınacaklarmış, bir kafe açacak ve benim ortak olup olamayacağımı sordu. Ben de sana danışmam gerektiğini söyledim."

"Aferin," dedi hareketim hoşuna gitmiş gibi. "Nasıl bir kafe?" diye sordu sonra.

"Daha çok gençlerin takıldığı tarzda. Sevinli bir yer olduğuna söyledi. Eh, İzmir'deki de öyle bir yerdi."

Dilini dudaklarının üzerinde gezdirerek mırıldandı. Ardından tek kaşı havalandı. "Sen istiyor musun peki?"

"Küçükken Ezel'le çok hayalini kurardık," diye itiraf ettiğinde surat ifadesinin yumuşadığını sezdim.

"Peki..." dediğinde sırtarak ona baktım,

"Sahi mi?"

Göz kırptı. "Sahi... Biraz sosyalleşmek hakkın, tüm gün evde duruyorsun."

"Aras..." diyerek hızla ona sarıldığında başta afallasa da karışık vermesi gecikmedi. "Teşekkür ederim..."

"Etme," diye uyardı. "Bir işe başlayacak olman bana teşekkür etmeni gerektirmez."

"Yine başladık..." dediğimde yatakta yatar pozisyonu aldı.

Kafamı göğsüne bastırıldığında, "Aras?" diye sordum.

"Gerçekten teşekkür etmek istiyorsan bana sımsıkı sarıl. Kalbin göğsüme değsin. Bunu sevdiğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diyerek dediğini yaptım, kalp atışlarımı hissederek uyumayı sevdiğini söylemişti. Gözleri kapalıyken hafifçe doğrulup az az çıkan sakallarının üzerine içten bir öpücük kondurduğumda gözünü açmadan gülümsedi. Bunu da sevdiğini biliyordum.

Düğün hazırlıkları bitmiş, düğün günü gelip çatmıştı. Giydiğim krem-bej renklerinin hâkim olduğu elbisenin üst tarafı,

Her rengi kumaşın üzerine krem rengi çiçek ve yapraklarla süslenmişti. Alt eteği dizlerimin bayağı üzerinde kalarak mini bir görüntüm sağlasa da belimden çevreleyip ayaklarıma kadar inen tül oradaki görüntüyü kamufla ediyordu. Tabii, tülün belimde biten yırtmacını saymazsak... Yürürken o kısımla uğraşacağım belliydi.

Elimi elbisemin beline atıp fermuarını çekmeye başladım, ilk başta başarılı giderken belimin hentiz yarısına geçmişken takılan fermuar ne aşağı ne yukarı çıkıyordu. "İlay aksi!" diyerek fermuarla cebelleşmeye başladım. "Çıksana, yoruyorsun beni."

Ellerimi çekip tekrar fermuara koydum. "İlaydi..."

Belimin üzerine konan parmaklar beni geriye doğru çeken buram buram kokusu ve enseme üflenip tüylerimi diken diken eden nefesiyle anlamıştım Aras'ın geldiğini. "Fermuarla konuşup cebelleşen bir kadınla evliyim," dediğinde kendime gülümsedim.

"Ne yapayım, inat etti çıkmıyor," diye hayıflandığımda ellerini fermuarın üzerine koydu. Tek hareketiyle fermuar belimin aşağısına kadar inmişti. Gözlerim hızla büyüdü. "Aras, yukarı çeken gerekliyordu!"

"Sıkışmış, önce aşağı indirmem gerekiyordu," dedikten sonra tek hareketle fermuarı yukarı çekti, gerilim dolu anım tek solukta biterken aynada kendime bakmaya ihtiyaç duymadan serice Aras'a döndüm. Üzerine tam oturan siyah takımının içine dar kesim, siyah olan bir gömlek giymiş, kravat takmamıştı. Sert görüntüsü, karizmatik duruşu bir an olsun eksilmemişti, hatta artmıştı. Saçlarını biraz kısalttığını ve sakal tıraşı olduğunu fark ettim.

Ah... Kusursuz görünüyordu yine benim adamım. Soluğumu kesecek kadar kusursuz. Dudaklarım aralanırken ona söyleyecek bir şey aradım, konuşursam kekeleyeceğimi hissettiğimde bana uzattığı eli kurtuluşum oldu. Elini tereddüt etmeden kavradığımda arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı. Aynı şekilde ona uyum sağlıyordum.

Asansörden inip siyah spor arabasına geçtiğimizde Aras telefonda konuşmaya başlamıştı. "Tamam, çıktık biz de. Yarım sa-

ate orada oluruz,” dedikten sonra telefonunu kapatarak arabayı garajdan çıkardı. Kendiliğinden açılan elbisemin tül yırtmacını Aras görmeden kapattım, keza kendileri bu detaydan haberdar değildi. Yırtmacı düşünmeyi bırakarak arabanın camını açtım ve ensemde topuz olan saçlarımın havalanmasını sağladım. Hava sıcak ama serindi, Eda düğün günü konusunda şanslıydı. Elhim camdan dışarı atarak yolu izlemeye devam ettim.

Tüm düğün arabaları buluştuğunda hep beraber düğün yerine doğru gitmeye başladık. Kır düğünü olacaktı, bu yüzden topuklu giyinmemiş krem renkli düz bir ayakkabı seçmiştim. Eh, elbisemin uzun tülü ayakkabılarımı göstermiyordu zaten. Bazı arabalar kornaya basıyor, bazıları zarf dağıtıyordu. Gelin arabası en öndeydi, ister istemez aklıma Pusat geliyor ve morallim bozuluyordu. Uzun zamandır ortalıkta yoktu, nerelerdeydi acaba?

Kır mekânın otoparkına vardığımızda herkes arabalarından inmeye başlamıştı. Aras el frenini çekip anahtarı çıkardığında ben de hızla kapımı açıp ayaklarımı yerle birleştirdim. Gözlerim hemen Eda’yı ararken onun bana el salladığını fark ettim. Arabadan inen Aras’a dönüp Eda’yı işaret ettiğimde gözleriyle onayladı, kendine sigara yakmakla meşguldü. O beni arabanın önünde beklerken koşar adımlarla beni bekleyen Eda’nın yanına vardım.

Gelinliği baktıklarının aksine oldukça sadeydi, kolları omzuna kadar dantelden oluşuyor, gerdanı ve göğsü arasında boşluk kalıyordu. Oldukça naif bir gelinlikti, tarlatanı bile yoktu. Saçlarını dümdüz fön yaptırmış, yüzüne hafifin de hafısı bir makyaj yaptırmıştı. Sanki güzel olmak istemiyordu ama yine de güzeldi her zamanki gibi. Gelinliği yüzünden ona sarılmadım.

“Çok şık olmuşsun yavrum,” dediğinde, “Bunu benim sana söylemem gerekiyordu,” dedim. Aynı anda gülümsedik. Baran araya girdi. “Eda, gelin odasına geçmeliyiz.”

Eda başını salladı. “Eylül, sen de oraya gel.”

“Tamam canım, Aras’la içeri gireyim de bir.”

“Bekliyorum,” dediğinde arkamı döndüm.

Otopark hafif hafif dolmaya başlıyordu. Aras’a doğru yürüdüğümde sigarasının bittiğini gördüm. Baştan aşağı beni süzdükten sonra çenesinin kasıldığını fark ettim, sonrasında üzerinde düşünmeden koluna girdim. Salona geçtiğimizde gelenleri karşılamak için içeride girişin yanında bir yerde durduk, yanımda Baran’ın annesi ve Hazal’ın babasıyla merhabalaştıktan sonra onlarla beraber gelenleri karşılamaya başladık. Boş bir anda parmak uçlarımda yükselerek Aras’ın kulağına yaklaştım. “Eda’nın yanına gidebilir miyim?”

Bana bakmadı, karşısındaki adam ve kadına hoş geldiniz deyip tokalaştıktan sonra, bana dönmeyerek, “Hayır,” dedi düz bir sesle.

Sahte bir gülüş katarak aynı adam ve kadınla ben de merhabalaştım ve ona döndüm. “Neden?”

Yine aynı olay tekrarlandıktan sonra ciddi ifadesiyle bana döndü. “Yürürken tülü açılarak bacaklarını boydan boya ortaya serip tüm bakışların odağı olmana sebep olan o elbiseyle şuradan şuraya gidemezsin.” Aras, uzun uzun sebebini açıklarken dudaklarını çok içinde aralanmıştı.

Ben tülü kapatabildiğimi sanıyordum, ne sıra fark etmişti?

“Anlatabildim mi, hilekâr?” dediğinde şişirdiğim göğsümü indirerek sinirli bir şekilde önüme döndüm ve onunla beraber gelenleri selamlamaya devam ettim.

Nihayet, insanların gözleri ince kırmızı halının ucundaki bedenlere doğru kaydığında ben de aynı yere baktım. Eda ve Baran alkışlar arasında içeriye girmişler, nikâh masasına doğru ilerliyorlardı. Baran’a olan güvenim zedelenmiş olsa da, Eda için ellerimi kaldırdım ve onları ben de alkışladım. Büyük bir kibarlıkla yürüdüler, masaya geçtiklerinde Baran, Eda’nın sandalyesini çekerek oturmasını bekledi. Ardından kendisi de oturdu. Şahitleri de oturduğunda, Eda’nın liseden sözleştiği bir kız arkadaşıyla Baran’ınkiyse kendi adamlarından biriydi, nikâh

memuru akde başladı. Klasik konuşmayı yaptıktan sonra ortaya bir sessizlik hâkim olmuştu.

“Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Yaptığım araştırma sonucunda evlenmenize engel bir durum bulunmadığı tarafımdan tespit edilmiş olup şimdi bir kez daha misafirler ve şahitlerim huzurunda sözlü olarak evlenmek istediğinizi beyan ederseniz evlenme akdinizi gerçekleştireceğim.” Nikâh memurunun söylediklerini başlarıyla onayladılar. “Siz, Sayın Baran Keskin, yanınızda oturan Sayın Eda Alfa Hanım’ı hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?”

Hayır deme, lütfen, hayır deme!

“Evet.” Baran hiç beklemeden, tereddütsüz bir şekilde yanıtladığında ben şaşırılmış, ortalığa yayılan alkış furyasına eşlik edememiştim.

Daha sonra adam Eda’ya döndü. “Siz Sayın Eda Alfa, yanınızda oturan Sayın Baran Keskin Bey’i hiç kimsenin etkisi ve baskısı olmaksızın özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?”

Tüm gözler Eda’nın üzerindeyken o, önce gözleriyle salonu süzdü, ardından derin bir nefes aldıktan sonra yüzüne geniş bir gülümseme katarak mikrofona yaklaştı. Dudaklarını keyifle araladı. “Hayır!”

Eda’dan çıkan kelime üzerine salondaki ben dâhil tüm gözler açılmış, gülüşler solmuş, nefesler tutulmuştu. Baran kaşlarını çatarak, “Ne?” diye sorduğunda Eda ciddi bir hal aldı.

“Hayır, seninle evlenmek istemiyorum!”

Baran’ın yüzü kırmızılaştı. “Eda, sen ne dediğinin farkında mısın?” Herkes çit çıkarmadan onları dinliyordu.

Eda onu başıyla onayladı. “Farkındayım,” dedikten sonra ayağa kalktı ve oturan Baran’a baktı. “Ne sandın ha? Sen beni aldatırken benim gözüm kapalı seninle evleneceğimi mi?” Salondan şaşkın bir uğultu çıkarken ağzımın şokla açıldığını biliyordum. Ardından Eda salona döndü. “Evet, yanlış duydunuz. Bu şerefsiz beni aldatıyor, hem de kuzeniyle! Onları bir kömürlükte öpüşürken gördüm!”

Tüm salon iyiden iyiye şaşırırken köyde gördüğüm manzaranın gerçek olduğunu anladım. Baran ne usta bir yalancıydı!

"Eda, sen ne saçmalıyorsun?" diyerek Baran da ayağa kalkıp ona dokunacakken Eda, çevik bir hareketle geri çekildi.

"Sakin!" diye kükredi. "Sakin dokunma bana, haysiyetsiz!" Daha sonra Eda'nın karşıya bakan gözlerinde bir parlaklık hissettim, dudakları gülümsemeye dönerken, "Pusat!" diye haykırmasıyla benim de gözlerim hayretle oraya kaymıştı. Pusat buradaydı, gitmemişti.

Eda gelinliğini kaldırarak koşar adımlarla ona doğru ilerlerken hangi hissi yaşayacağını şaşırmıştım. Sevinç mi, hayret mi, hüznü mü? Bütün duygularım birbirine karışmıştı art arda yaşanan olaylarla.

"Eda dur!" Baran, Pusat'a doğru ilerleyen Eda'yı durdurmak için bağardı ama Eda dinlemeden, yüzüne yerleşen kirli sakalı darmaduman olmuş suratına memnun bir ifade karışan sevdiği adama doğru yürümeye devam etti. Bu manzarayla, yüzüme yerleşen şaşkın gülümsemeyi engelleyemedim. Olması gereken buydu, başından beri.

Baran'ın ailesi ayaklanmış, ona doğru gitmeye başlamışlardı. Ortama bir karışıklık hâkim olduğunda, Baran'ın, "Eda dedim!" diyerek belindeki silahını çekip korkusuzca ateş etmesi etrafta bir curcunaya, yerde yatan bir bedene, benimse dudaklarımdan kopan bir çığlığa neden olmuştu.

"EDA!"

Bölüm On Yedi

Bilge

Bir silahtan çıkan patlama sesiyle herkeste farklı tepkiler oluşmuştu. İnsanlar korkuyla ne olduğunu anlamadan masaların altına saklanırken, yere düşen Eda'nın yanına doğru korkusuzca ilerledim.

“İyi misin?”

Yüzü –panikten olacak– bembeyazdı. Dizlerimin üzerine çökerek kollarımla omuzlarını tuttum.

“B-Ben iyiyim...” Sesi oldukça iyi geliyordu, vücudunda bir hasar, elbisesinde kırmızı bir leke göremeyince korkudan düşüğünü düşündüm.

Peki, o silah sesi kimden çıkmıştı?

“Lan!” diye haykırdı arkamdaki Pusat birden, belinden çıkardığı silahını havaya tutarak art arda sıkmaya başladı, geride kalan insanlar da kaçışıp saklanınca silahını tam karşıya, Baran'ın gövdesine doğrulttu.

Fakat ona sıkarsa bir çatışma çıkardı, çünkü Baran'ın yani Hazal'ın babasının adamları da silahlarını çıkarmış, Aras'ın adamlarına karşı tutmuşlardı. Yirmiden fazla adam yirmiden fazla silah birbirine doğrultulmuşken, tek bir hamlede çatışma çıkması yüksek ihtimaldi.

O sıra, tetiğe kimin bastığını anladım. Aras'ın kurşunu ile elinden vurulan kişi Baran'dı. Kalçasını nikâh masasına dayamıştı, zorlukla ayakta duruyor gibiydi.

Evet, çıkan o kurşun Baran'ın eline isabet etmiş, hamlesini yapamadan silahını düşürmüştü.

"Eğer vurursan, vurulursun," dedi Hazal'ın babası olan Başkan, Pusat'a karşı.

"Yanında böyle şerefsizleri mi adam diye taşıyorsun sayın Başkan!" diye kükredti Pusat.

Başkan Halis Bey, tiksindir gibi Baran'a baktı, ardından Pusat'a döndü tekrar. "Adam benim adamım, onun cezasını vermek size düşmez." Pusat'ın çenesi kasılırken Başkan devam etti. "Konuşulur, eğer bir suçu varsa gerçekten, size teslim ederiz. Ama bu şekilde olmaz."

Aras, silahını hâlâ Baran'ın üzerinde tutmaya devam ederken sesini duyurdu. "Hem hainlik yaptı hem silah çekti. Onu bize bırakman gerekiyor, cemiyetin kurallarını ne çabuk unuttun?"

"Silahı çekti evet ama ilk kanı siz akıttınız... Onu bu şekilde bırakamam, daha hiçbir şeyin doğruluğundan emin değiliz..."

"Lütfen, lütfen oğlumu rahat bırakın... O benim tek varlığım..." Hiç beklenmedik bir şekilde araya giren bu ince ses, Baran'ın annesi Sırma Ablaya aitti. Orta yaşlardaki kadın, oğlunun önüne adeta siper olarak kollarını açmış, öylece duruyordu. Gözlerinin kızardığını, ağladığını anlamak zor değildi.

Bir anda hava nasıl bu kadar değişebilmişti?

"Ona bir zarar gelmesine izin vermem, o benim tek oğlum, eşimin bana tek yadigarı. Allah aşkına bırakın." Çaresiz kadın ağlayarak konuştuğunda, benim bile içim sızlamıştı. Evet, Baran'ın yaptıkları sözlükteki şerefsiz kelimesinin anlamını dolduracak cinstendi, fakat şiddet buna bir çare yahut çözüm olabilir miydi? Ki, Aras'ın eline geçerse bunun şiddetle sınırlı kalmayacağını anlamak için akli dengeinizin yerinde olması yeterliydi.

Aras'a baktığımda, eliyle çenesini sıvazladı, Sırma Ablaya bakmamaya çalıştığını biliyordum, gözleri o yöne takılmamak için Başkan'a odaklıydı. "Bu iş burada bitmedi," dedikten sonra adamlarına baktı, hepsi bir bakışıyla ellerindeki silahlarını in-

dirdiler, kara gözleri beni bulduğunda öfkeli gözlerine bakmamayı dilerdim. Sert ve geniş adımları çıkışa doğru yön aldığında Eda'yla bakıştık.

Ayağa kalktığımda elimi uzattım ve tutmasını bekledim, benden destek alarak ayaklandığında arkamızda Aras'ın adamlarıyla beraber çıkışa doğru yürümeye başladık.

Hayat ne kadar garipti, normal insanlar şu olaylardan sonra bir süre kendine gelemeyenken biz; olabilecek en normal şeyi yaşamış gibi düzgün adımlarımızla mekânın çıkış kapısına doğru ilerliyorduk. Mekândan çıkıp arabaların park edildiği alana geldiğimizde Aras ve Pusat'ın beraberce bizim arabaya geçtiklerini gördüm. Aras şoför koltuğuna, Pusat ise onun yanına oturmuştu. Motorun çalışma sesi geldi fakat araba hareket etmedi, bizim gelmemizi bekliyorlardı.

Lüks, siyah aracın arka kapısını açtım, önce Eda'nın girmesini bekledim. Gelinliğini toparlayarak içeri girdiğinde bekletmeden oturdum ve kapıyı kapattım.

Aras, arabayı çalıştırdığında ortama derin bir sessizlik hâkimdi. Susarak onu izlerken direksiyonu tutan ellerinin fazla sıkılmaktan kan gitmediği için beyazlaşmaya başladığını fark ettim.

İçim daraldı, elimi uzatıp sakinleşmeye çalışmasını söylemek istedim, fakat bu, şu an yapılacak en son şeylerden biriydi. İki huylu Aras'ın ne zaman ne yapacağını kestiremediğimden çareyi, sırtımı oturduğum koltuğa yaslamakta buldum.

“Anlamıyorum!” diye bağırды nihayet. “Madem evlenmeyecektin, madem öğrendin o şerefsizin ne boklar yediğini, niye hepimizi bu kadar yordun!”

Aras'ın yönelttiği soru karşısında, derin bir nefes aldı Eda, ardından başını pencereden çevirip önüne baktı. “Başka hiçbir şey onu nikâh masasında terk etmem kadar etkileyici olmayacaktı.. İntikamın en iyi bu şekilde olacağını düşündüm. Gözlerindeki afallamayı görmek istiyordum.”

“Gelip bana söyleseydin, o şerefsizin gözlerinde afallamadan başka duygular da görebilirdin.”

“İnan bana, sizin uygulayacağınız şiddet onu bu kadar sars-

mazdı.” Eda’nın başı dikti, yaptığı hiçbir şeyden pişmanlık duymuyor, güçlü duruşunu her zamanki gibi düşürmüyordu.

Aras, eliyle ağzını kapatarak başını salladığında tek eli hâlâ direksiyondaydı. Pusat, tam önümdeki koltukta oturduğundan hareketlerini göremiyor, ne şekilde olduğunu kestiremiyor-dum. Ama mutlu olduğuna, Eda’sının tekrar ona dönmesiyle sevindiğine şüphe yoktu. Neyse ki, Eda gerçekleri öğrenmeden onu affetmişti, yoksa bu aşkın katilleri olarak kendimi de düşünmekten alıkoyamazdım zihnimi.

Arabayla Eda’nın evine geldiğimizde Aras, Pusat, Emin Abi salonda günün değerlendirmesini yaparlarken ben, Eda’nın odasında üzerini değiştirmesine yardımcı oluyordum. Başındaki gelin tacını çıkarırken “Sana inanamıyorum...” dedim. “Yani... Böyle bir şeyi nasıl düşünebildin Eda? Nikâhta bırakıp gittiğin adam bir mafya. Seni vursa ne yapabilirdin, ya Aras onu fark etmeseydi ve şu an vurulmuş olsaydın, ya büyük bir çatışma çıksaydı? Bunları nasıl düşünmezsin?”

“Ne derler bilirsin...” dedi yüzündeki makyajı eline aldığı küçük pamuk parçasıyla temizlerken. “Sonunu düşünen kahraman olamazmış.”

Derin bir nefes alıp aynadan bana baktı. “O uçkuruna düşün pezevenk, benim gibi bir insanı aldatmaya çalışırsa böyle oyuna gelir. Hem şöyle olsaydılarla, böyle olsaydılarla yaşayamayız. Her şey sorunsuz bitti değil mi?”

Düşünceleri beni şaşırtsa da onaylamaz bir şekilde kafa salladım. “Hiç de sorunsuz bitmedi. Aras da, Pusat da o pisliği başıboş bırakmazlar. Bu iş uzayacak kesin...” dedim. Sesim mutsuz ve korku doluydu. Bir olay biterken bir yenisi başlıyordu, ne zaman rahat bir nefes alacaktık?

“Negatif Eylül iş başında...” derken yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştirdi. “Hey, Pusat’la yeniden birlikte olabileceğim, olaylara güzel yönünden bakar mısın? Yoksa bizim için sevinmiyor musun?”

Omuzlarımı düşürdüm, suratımda, “*Aşk olsun!*” der gibi bir ifade canlandı. “O nasıl laf öyle. Tabii ki sizin için mutlu olurum. Ama bir yandan da korkuyorum işte... Böyle işlerle iç içe olan bir adamla evli olmak ne kadar zormuş! Zihnim hiç boş kalmıyor.”

“Merak etme kuzum, Baran’ın lafı şuradan şuraya gitmez. Namı çürüyecek, cemiyetlerde olmayacak. Bizimkiler onu linç eder...”

Dudaklarımı büzdüm. “Kötü bir şey yapmazlar değil mi? Yani Sırma Abla çok üzülür.”

Gözlerini büyüterek aynadan bakmak yerine hızla bana doğru döndü. “Eylül sana inanamıyorum! O adam şerefsizin teki, bana yaptığını bilmiyormuş gibi şimdi de onun için üzülüyor musun?”

“Hayır, sadece annesi...”

“O kadın da öyle bir çocuk yetiştirmeden önce düşünseydi bunları.”

Beni yanlış anlamasını istemiyordum ama ne çocuğu yüzünden bir anneyi, ne de anne babası yüzünden bir çocuğu suçlayabilirdim. Bu haksızlık olurdu. Kimse doğuracağı çocuğu ya da anne babasını kendi seçmiyordu.

Dudaklarımı ısırarak bir şey söylemekten vazgeçtim. Oda nın kapısı açıldı ve Sevinç Abla elindeki tepsiyle içeri girdi. Tepsinin üzerinde su, yemek ve ağı kesici bulunuyordu.

Yaprak sarmasının kokusu buram buram gelirken yemek için tepsiyi sehpanın üzerine koymasını bekledim. “Kızlarım size yemek getirdim, bir şey yemediniz açsınızdır. Eda, ağrım var diyordun, sen de yemekten sonra şu ağı kesiciyi içersin...” Sevinç Abla tabağı sehpa koyar koymaz nedenini bilemediğim bir şevk beni hızla sarma tabağına sürükledi, çatal kullanmadan elimle bir tane ağzıma attım. Baharatlı iç, ağzımda dağılırken tadını biraz daha almak için gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtığımda Sevinç Abla’ya sordum. “Erkekler ne âlemde?”

Alt dudağını dişleyerek kafasını salladı. “Hiç sormayın, hep si ayrı bir sinir küpü. Yemek götüreyim dedim, gözlemediler

bile... Bu Baran'ın onların elinden çekeceği var, boş bırakmazlar o çocuğu... Şimdiden acıyorum.”

“Sevinç Abla deme öyle, Eylül'ü ağlatacaksın şimdi.” Cümlesiyle yemek tabağıyla ilişkisi olmayan Eda'ya baktım. “Kendisi Baran'ı destekliyor da...”

Dik omuzlarım düştü ve gözlerim kırgın bir ifadeyle arkadaşımı buldu. “Eda... Ne demek istediğimi biliyorsun, konu anne olunca böyle oluyorum, zayıf noktam ne yapayım.”

O sıra Sevinç Abla araya girdi. “Değil mi ya, o annesinin yarısını ne iş karartıcıydı...” dedikten sonra Eda'ya baktı. “Eda kızım, kızma arkadaşına, Baran'ı tuttuğundan değil ya...”

“Yani...” dedim yaprak sarmasından birkaç tane daha alırken.

“Ben de açım, bu ne şiddet bu celal,” diyen Eda, önümde duran tabağı kendi eline aldığı anda gülererek ona baktım. Deliydi falan ama seviyordum bu kızı...

Fırından çıkardığım poğaçaların kokusu evi sarmıştı. Aslında sadece onlar değil, yaptığım pastalar, tatlılar, bir bütün oluşturmuş, evin kendine has kokusunu ele geçirmişlerdi. Eh, Ezel'in İzmir'de beni ağırlaması düşünülünce, aşağı kalmamam gerektiğini fısıldıyordu ruhum bedenime. Günümü temizlik ve mutfakla geçirmiş, yeni yeni işlerimi bitirmiştım. Poğaçaların üzerine daha yumuşak olmaları için nemli bir bez koyduktan sonra, kapının açılma sesini işittim.

Aras gelmiş olacaktı.

Önlüğümü boynumdan çıkardıktan sonra elimdeki mutfak eldivenlerini fırının yanına koydum. Aras, yine birkaç gündür eve geç geliyordu, geldiğinde uyumuş olduğumdan yüzünü görmediğimden hasret kaldığımı hissettim. Bu yüzdendir ki, bu kapı sesi beni neşelendirmişti. Neredeyse koşar adımlarla kapının önüne doğru yürüdüğümde, holün önünde, tam kapıyı arkasından kapatırken onu gördüm. Kalbimin içindeki baterist grubu harekete geçerken, bakışlarının yüzümü bulması gecikmedi.

"Hoş geldin!" dedim cümlemin son iki hecesini uzatarak dudaklarında yorgun bir tebessüm belirmişti, siyah gözlerinin altı çukurlaşmış ifadesine yorgunluk eklemişti.

"Uyumadın mı sen?"

Başımı "Hayır" anlamında salladım. "Seni bekledim, hep bekliyorum ama gelene kadar uyumuş oluyorum..."

Tebessümü silinmeden elini belime atarak beni kendine çekti, dudakları alnıma dokunduğunda, anlık hareketine şaşır-sam da uyumsuzluk çıkarmadan ona sokuldum. Ferah kokusu-nu özlemiştim.

"Niye bu kadar geç geliyorsun?" diye sordum yüzümü hafifçe kaldırarak.

"Baran'ı aldık, onunla biraz... *İlgilenmek* gerekiyordu. Onun haricinde kumarhane açılışı olacak, son düzenlemeler yapılıyor. Anlayacağın yoğunum..."

Baran'a ne yapacaklarını sormak istemiyordum, en azından bilmesem daha rahat ederdim. "Yorgun da görünüyorsun... Kar-nın aç mı? İstersen bir duş al, ben de sana yemek hazırlayayım."

"Şu eve gelişimde beni bekleyişin var ya, uyurken yahut uya-nık... Bütün yorgunluğuma değer, güzelim," dedikten sonra bel-imdeki ellerini kullanarak beni biraz daha kendine çekip bur-nunu boynuma yerleştirdi. Sonra bir buse kondurdu kokladığı yere. İçim mayhoş bir ritme tabi tutulurken geri çekildi. "Ve... Evet açım..."

Dişlerimi göstererek gülümsedim. "Birazdan beni yiyecek-sin, sofranı hazırlasam iyi olacak."

"Yemek sorun değil, doyarım da... Ben sana doyamıyorum Eylül onu ne yapacağız?"

"Doyma zaten, o zaman canın başka şeyler çeker..."

Sırtıttı. "Mümkünü yok. Sende beni susatan değişik bir for-mül var..." Kelimelerinin büyüü içime birer birer nüksederken omuzlarımdan tutarak aramızda birkaç adımlık mesafe oluşturu-du, yalnızca bana baktığında hissettiğim yumuşaklık hâkimdi yine siyah gözlerinde. Dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu yüz-den, bir an önce yemeği hazırlasan iyi olur, yoksa ilgilendiğim tek şey sen olacaksın."

Gözlerimi kapayarak gülmeme engel olamadan, "Tamam," dedim. "Gir artık şu duşa. Ben mutfaktayım," diyerek arkamı döndüğümde yüzümdeki gülümseme hâlâ silinmemişti. Holü geçip mutfak tarafına ilerledim, Amerikan mutfaktan içeri girdiğimde beyaz mutfak dolabının kapağını açarak bir servis tabağını çıkardım.

Üzerine nemli bez örttüğüm poğça tepsisinin yüzünü açarak tabağa iki poğça koydum, ilk defa denediğim mercimek köftesini de maruluyla beraber koyduktan sonra, sodalı patatesli böreği koymak için tezgâhın sol tarafına doğru ilerledim, böreği tabağa koymadan önce 'Beni yel!' demesine itiraz edemeden ağzıma aldım. Güzel yapmıştım sahiden, içindeki karabiber tadı harikaydı...

Birden boğazımdan ağzıma kadar yükselen acı sıvıyla midem içine geçtiğinde ağzımdakileri dışarı çıkarmamak için hızla ellerimle ağzımı kapattım. Ağzımdaki börek lokmalarıyla beraber istemeden yutkunduğumda soluk borum hâlâ yanıyordu. Beklemeden musluğun önüne gelip suyu açtım ve ağzımı çalkalamak zorunda kaldım. Yan tarafımda duran cam sürahiyi elime alarak bir bardak su doldurup içmeye başladım.

Bu neydi şimdi?

Karabiber mi midemi rahatsız etmişti, yoksa bugün yaptığım her şeyi teker teker yiyip midemin içinde bir curcuna oluşmasına sebep olduğum için miydi bu bulanma?

Bardağı yavaşça tezgâha bırakıp rahat bir nefes aldıktan sonra kendimi uyardım. "Çok yiyorsun Eylül, çok... Bu gidişle yüz kilo alacaksın."

Daha sonra kendimi toparlayarak Aras'ın tabağını doldurmayaya devam ettim, elimdeki tabakla arkamı döndüğümde, holün girişinde boynuna astığı havlusuyla onu gördüm. Altına siyah bir eşofman geçirmiş, üzerine ise bir şey giymemişti. Hafifçe uzayan, uçları dalgalı siyah saçlarından damlayan sular boynunda duran havlunun üzerine düşüyor vücudunda gezinmesini engelliyordu. Mutfağa yaklaştığı an tabağı masaya koyup ocağın üzerindeki çaydanlıktan bir bardak demli çay doldurmaya başladım. Bu sırada onun sandalyesini çektiğini duymuştum.

Bardağı çayla doldurduğumda arkamdan sesini işittim. “Yuh.” Elimdeki bardağıyla ona döndüğümde şaşkın gözlerle tabağına baktığını gördüm. Saç falan mı düşmüştü yoksa? Ay sakın, sakın...

“Ne oldu?” dedim bardağıyla ona doğru ilerlerken.

“Eylül bu ne?” dedikten sonra siyah gözlerini tabaktan çekip bana çevirdi.

Bardağı masaya koyduktan sonra, yanındaki sandalyeye oturarak tabağı inceledim. “Ne ne Aras? Bir şey mi var?”

“Kızım, ben vantuz mu oldum? Bu kadar şeyi nasıl yiyeceğim?” Dudaklarım aralanırken tıka basa doldurduğum tabağa şöyle bir bakarak nefes aldım, sonra kestiğim poğaça dilimini elime alarak ağzına götürdüm. Hâlâ sorar gibi bana bakarken gözlerimi kırptım, komutuma uyarak ağzını açtığı anda poğaçaı kendi ağzıma attım ve daha sonra gülererek konuştum. “Beraber yeriz diye bu kadar doldurdum.”

Açık kalan ağzıyla bana bakmaya devam ederken gülererek konuşmaya devam ettim. “Ne, nasıl yiyeceğim diyordun, yardım ediyorum işte.”

Tabağı hızla kendi önüne çekti. “Yok sana yemek falan, yüz kilo olacaksın başıma.”

“Ne yani, kilo alırsam sevmez misin beni?” diye sordum önündeki mercimek köftesini kıvrıcığa sararken.

“Eh, çoğu gece seni odana taşıyorum, bana da yazık be Eylül.” Mercimek köftesinden bir ısırık aldığı anda kaşlarını çatıttım. “O kadar kası boşuna mı yaptın. Taşı, bir tarafın mı eksiliyor?”

“Bak şimdi...” dedi lokmasını bitirdikten sonra, ardından kolunu omzuma attı. “Bu kadar yakışıklı, dikkat çeken, insanların çoğunun hayran olduğu, karizmatik ve fit bir adamla evlisin. Haliyle kendine biraz dikkat etmen gerekiyor...”

Kaşlarını çatıp çenemi kasarak başımı şöyle bir çevirip yüzüne baktım. “Etmiyorum... Bizi de vardır her halimizle sevecek olan...” diyerek tabaktan bir bütün poğaçaı alıp ağzıma attım. “Bak, yiyorum...” dedikten sonra başımı sallayarak içim acıya acıya yutmaya devam ettim. “Oh, ne güzel olmuş...” Bir ısırık daha aldım. “Yüz kilo da olurum, beş yüz kilo da.”

Bir anda elimden çektiği poğaçamla birlikte çatık kaşlarıyla ona baktım, kendisi yemeye başladığında, “Ne yapıyorsun, o benim parçam!” diye haykırdım.

“Bunun tadı daha güzelmiş,” diyerek poğaçamı yemeyi bitirdiğinde sordu. “Sen bunca şeyi ne diye yaptın söyle bakalım?”

Kollarımı göğsümde birleştirerek önüme döndüm. “Sana ne.”

“Nedenini söylüyor musun, zorla mı öğreneyim?”

“Söylemiyorum.”

Belimin yan tarafında hissettiğim parmaklarla sıçradım. “Ay! Ne yapıyorsun...” dedim yüzüme gıdıklanmaktan dolayı istemediğim bir gülümseme yerleşirken.

“Bunca hazırlığı neden yaptın?”

“Ya...” dedim elini çekmeye çalışarak. “Söyle-” Kıkırdadım. “Söylemeye-” Kahkaha attım. “Aras yapma şunu!” Omuz silkti ve sandalyemi yanına çekerek hamlesini kuvvetlendirmeye başladı, parmakları beni istemeden güldürmeye devam ederken duymayacağını anladığımda, “Tamam!” diye haykırdım. “Ta-Tamam yalvarırım yapma.”

“Tamam ne?”

“Tamam, söy-söyleyeceğim, Aras, beni öldürüyorsun!” Parmakları durduğunda sandalyemde geriye yaslanarak derin bir nefes aldım, rahat nefes almak gibisi yoktu ama tabii ki söylemeyecektim.

“Ee?” dediğinde gözlerimi açtım ve ona döndüm, ardından, ayağa kalkmaya hazırlandım. “Çok bekler...” Fakat kalktığım gibi oturmam bir olmuştu ama sandalyeye değil.

Yüzlerimizin arasında milimler varken onun içten bakışlarına karşın kaşlarımı gözlerimin üzerine indirdim. “Ne yapıyorsun?!”

Kolları beni sarıp gitmeme engel oluyordu. Bırakmaya niyeti yok gibiydi. “Sana bir soru sordum.”

“Ben de cevap vermeyeceğimi söyledim.”

“Peki, ben halimden memnunum, söyleme,” dedi elleriyle beni kendine daha çok yaklaştıırken.

Kaşlarımı çattım. “Hey, kilo aldım, rahatsız olman gerekiyor. Bırak beni...”

“Aksine...” dedi dudağının bir kenarı havalanırken. “Bu kadar

rahat olduğum anların sayısı nadirdir,” diyerek zaten yakın olan yüzlerimizi biraz daha yaklaştırdı. “Şimdi, sevgili karıcığım...” Parmakları tekrar, vücudumun ürpermesine neden olarak benim iki yanına, tam tikiimin olduğu yere dokundu. “Hazır kaçma imkânın da yokken sorumun cevabını vermeye ne dersin?”

Gözlerimi kısıtım. “Niye bu kadar merak ettin?”

“Cevap vermediğin için. Merak değil, inat. Aslında cevabını hatırladım.”

“E hatırladıysan niye beni zorluyorsun?”

Kurnazca gülümsedi. “Çünkü cevabı senden duymak istiyorum.”

“Gıcık,” dediğimde dudakları sol yanağıma dokundu.

“Ben de seni seviyorum.”

Ah... Bu cümle... Onun dudaklarından dökülmesini sabırsızca beklediğim anlar aklıma gelince şu an...

İçimdeki baterist grubuna bir isim bulmalıydım sanırım, çünkü şu sıralar çok iyi çalışıyorlardı, orkestra şefleri Aras Karahanlı sayesinde... Dudaklarımı naif bir tebessüm esir aldığında, “Şimdi söyle,” dedi.

Ve ben dökülmeye başladım. “Bildiğin üzere yarın İzmir’deki arkadaşım Ezel ve nişanlısı Aykut bize gelecek, kafeye bakalız. Onlar için.”

“Hmm,” derken kaşları gözlerinin üzerine indi. “Burada mı kalacaklar?”

Dudaklarımla, “*Bilmem*” işareti yaptım. “Bilmiyorum, yanı geldiklerinde konuşuruz, burada kalacak olmaları bir sorun teşkil etmez değil mi?”

Başını, “*Hayır*” anlamında salladı. “Tabii, sorun yok, gelsinler.”

Gülümsedim. “Yarın kahvaltıya kalır mısın, en azından bir hoş geldin dersin.”

“Olur, hem sizinle kafeye de bakarım, güvenli bir yer miymiş, nasılmış...”

“Süper!” diyerek boynuna sarılıp yanaklarına öpücük konduktan sonra aklıma gelen şey ile geri çekildim. “Ay, ben sana küstüm...” diyerek geri çekilip kalkmaya çalıştığımda buna izin vermedi.

Birden ayağa kalkarak beni de kendi ile havalandırdı. “Küsmüş...” dedi beni itirazlarıma kulak asmadan odaya götürürken. “Ben şimdi gösteririm sana küsü barışığı.”

Ne olursa olsun, bu ev içinde Aras varken güzeldi, ben yaşamayı Aras ile tekrardan sevmiştim, gülmek de kızınak da ağlamak da küsmek de yalnızca onunla güzeldi.

Kahvaltı sofrasına hazırladığım şeyleri dizdikten sonra, ocaktaki çayın altını kısıp mutfağın dışındaki geniş masamızın sandalyelerinden birine oturmıştım. Ezel ve Aykut için özen-
diğim kahvaltı masasında yok yoktu. Havalara biraz soğuduğu için terasa hazırlamamıştım sofrayı.

Biraz sonra kapının açılma sesiyle hızla ayağa kalktım. Aras, siteyi bulamadıklarından dolayı onları almaya gitmişti. Hole vardığımda Aras'ın kapıyı açıp Ezel ve Aykut'un içeri girmelerini beklediğini gördüm. Nihayet arkadaşımın içeri girdiğini görünce, “Ezel!” diye seslenerek ona doğru koştum. Saçları omuzlarına kadar uzamıştı. Beni görür görmez gözlerinde bir mutluluk parıltısı oluştu. Yaklaştığımda hızla birbirimize sarıldık.

“Hayırsız kankam. Nasılsın?” diye sordu hemen.

“Ya...” diyerek geri çekildim, yüzüne bakarken konuştum. “Sebeplerini söylemiştim...”

“Evet evet... Yaşlı moruk yüzünden.”

“Hey,” diyerek şakayla omzuna vurdum. “Dedem hakkında öyle konuşma...”

Ardından arkasındaki Aykut'a baktım. “Hoş geldin Aykut, nasılsın?”

“Hoş bulduk güzellik, valla kurt gibi açım,” dediğinde biz karşılıklı gülmüş, Ezel ona sert bir bakış atmış, Aras ise bir tepki vermemişti.

“Tamam, o zaman sofraya geçelim hemen...” dedikten sonra ellerine baktım. “Valiziniz yok mu?”

“Var tatlım, arabada. Eşyaları hazır bir ev tuttuk, buraya ya-
kın bir yerde...”

“Ben bizde kalırsınız sanıyordum...”

“Üzülme aşkım, bundan sonra hep beraberiz sonuçta...”

“Doğru...” dedim ve Ezel’in omzuna kolumu attım. “Hadi, masaya geçelim.”

“Siz geçin, ben bir ellerimi yıkayıp geliyorum.”

Aras’tan çıkan bu cümle üzerine Aykut atıldı. “Çabuk ol Aras kardeşim, sen gelmeden masadaki her şey tuz buz olabilir.”

“Rahatınıza bakın,” dedi Aras, Aykut’a karşı hafifçe gülümseyerek.

Ezel ve Aykut masaya geçtiklerinde ben ocaktaki çayı alıyordum. Porselen çaydanlığı elime alıp masaya doğru yürümeye başladığımda Aykut tekrar sesini duyurdu. “Eylül sen ne yaptın böyle... İyi ki karnım aç diyorum şimdi, bu sofraya tok gelmek büyük şanssızlık olurdu...” dedi sosisli milföyden eline alırken.

Tam ısıracacağı sıra Ezel eline vurdu. “Bekle bir, ev sahipleri gelsin.”

“O ne demek Ezel?” dedim çaydanlığı masaya koyarken. “Burası sizin de bir eviniz.”

“Bak, duydun arkadaşını, konuş kız Eylül,” dediğinde güldüm, Aykut, konuşkan ve komik bir çocuktü. Bütün olarak baktığımda Ezel ile birbirlerine tamamen zıtlardı fakat aşk böyle bir şeydi işte. İki zıt insanı birbirine itiyor ve beraber olmalarını sağlıyordu, aralarındaki o sevgi bağı olmasa değil sohbet etmek yan yana bile gelmezlerdi. Tıpkı Aras ve ben gibi...

“İzmir nasıl?” diye sordum gözlerimi ikisinin de üzerinde gezdirerek.

“İzmir bıraktığın gibi sıcak ve canlı, unutmadan, Mert’in sana selamı var...”

Kaşlarını gözlerimin üzerine indirerek Aykut’un kestane rengi gözlerine baktım.

“Mert?”

Isırdığı börek sayesinde yanağının bir tarafı şişmişti, çayından bir yudum aldı. “Ya vardı ya bizim yanımızda çalışan bir çocuk. Hani yaptığı pastanın şeklini beğenmiştin İzmir’de...”

“Ha... Mert...” dediğimde çocuğun yuvarlak yüzü gözümde canlanmıştı, hemen hemen benim yaşlarımda belki benden bir

yaş büyüktü. Pastanelerinde pastacı görevindeydi, yaptığı pasta gerçekten çok göz alıcı duruyordu.

“Kimmiş bu Mert?” Arkamdaki kalın ses Aras’tan başkasına ait değildi, gözlerini üzerimden çekmeden yanımdaki sandalyesine oturduğunda hâlâ bir cevap beklediğini biliyordum.

“Bizim kafedeki pastacı. Eylül pastasıyla ilgilenince çocuğun hoşuna gitmişti.”

Aras tek kaşını kaldırarak Aykut’a baktığında ekledi. “Yanlış anlama dostum, pastayla ilgili olması hoşuna gitmişti, Eylül değil. Tabii belki Eylül de hoşuna gitmiş...”

Aykut’un cümlesini bölen şey, Ezel’in onun ağzına tıktığı büyük poğaça dilimi oldu. “Aykut poğaça yesene hayatım, sen çok seversin.”

Ardından mahcup bir şekilde gülümseyerek yemyeşil gözlerini bize dikti. “Kusura bakmayın bazen ne dediğini bilmiyor... İnsan bir kere gördüğü birinden hoşlanabilir mi canım, Aykut işte...” Ezel’le beraber yapay bir kahkaha attığımda, Aras’ın pek de komiğine gitmediğini anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu...

Kahvaltı ortamı, Aykut’un “Mert” gafı yüzünden biraz gergin geçse de nihayet daha normal bir şekilde sonlanmıştı. Aras’ın has adamlarından biraz gevşek olan Anıl’a nasıl davrandığını düşünürsek Aykut’a da pek ısınamayacağı belliydi, neyse ki iyi idare edebilmişti.

Ayrı ayrı arabalara bindiğimizde pastaneye doğru yol almıştık, şu anlık inşaat hâlinde olduğunu biliyorduk, sadece konumunu merak ettiğimiz için kontrole gidiyorduk.

Eve, arabayla yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta bir yerdı burası, bir liseyi geçtikten sonra sokaklardan birine girdiğimizde, öncelikle gözüme çarpan şey büyük üniversite olmuştu.

Yeni Nesil Üniversitesi’nin büyük giriş kapısı ve yeşil kam-püsü gözüme çarparken arabanın durduğunu fark etmemiştim bile. “Ne güzel okulmuş...” dedim okulu incelemeye devam ederken.

Aras da başını çevirip baktığım yöne baktı. “Şehrin en iyi vakıf üniversitelerinden.”

“Ay... Aras düşünsene burayı kazanıyormuşum, hem evimize hem kafeye yakın.”

Kafasını salladı. “İyi olur, fazla puan kasmaya gerek kalmaz, özel okul.”

Dediğini hemen anlamıştım, burssuz, parayla okuyabileceğimi ima ediyordu. Ama ben bunu kabul edemezdim. Hemen kaşlarımı kaldırdım. “Yok canım parayla okumam ben, çalışıp tam burslu kazanmaya bakacağım.”

Aras, başını omzuna doğru eğerek, “Haydi bakalım, göreceğiz...” dedi ve anahtarı çıkarıp motor sesinin kesilmesini sağladı. Önümüzdeki arabada olan Aykut ve Ezel dışarı çıktıktan sonra biz de aynı anda indik. Yan yana dizilmiş birçok işletme vardı; Wafflecılar, kumpirciler, modern dürümcüler... Ve henüz tadilat hâlinde çok büyük olmayan bir yapı...

Orta kısımlarda bulunuyordu ve diğerlerinden ayırdı, arada küçük bir boşluğu vardı, nasıl bir şeye benzeyeceğini bilmiyordum ama zihnimde harika şeyler tasarlanmıştı; yeri sahiden çok iyiydi, işlek olacağı kesindi.

Ağzım açık, zihnimde dolanan dolu görüntüsüyle inşaat halindeki kafeye doğru ilerlerken, “Çok güzel değil mi?” sorusuydu Ezel’in yeşil gözlerine baktım.

“Mükemmel, aklımda şimdiden bir sürü tasarım canlandı...”

“Eylül süper! Ben de kendi zevkimize göre tasarlamayı düşünmüştüm... Tıpkı küçüklüğümüzdeki gibi hatırladın mı?”

Aklım geçmişe doğru giderken bulanık bir şekilde canlanan anıları izledim. Ezel’in o zaman zengin bir ailesi, lüks bir hayat vardı. Bir Barbie bebek takımı vardı, konsepti garsonluktu. Böyle kat kat kafesi falan vardı, rengârenkti ve hep onu kendimizmiş gibi hayal ederdik. Bir çocuğun hayal dünyası gerçekte yaşadığından farksızdır, bunu hep savunmuşumdur. Çocukken hayallerimiz de bize el uzatır, şimdikininki aksine içinde yaşattırdı bizi.

“Hatırlamaz mıyım? Çocukken hayal edip büyüyünce yaşıyoruz ama çocukluğumuzdaki zevki alamıyoruz,” dedim.

“Doğru...” diye onayladı. “Çünkü büyüyünce işin içine çalışmak giriyor, gerçeklik karışıyor...”

“Bizim hatunlar biraz daha konuşurlarsa filozof olacaklar baksana...”

Aykut’un sesi üzerine arkamızı döndüğümüzde, gülüştük. Biz kıkırdasak da Aras suratına hafif bir tebessüm eklemekle yetinmişti, yüzüne nadir gördüğüm hislerinden birini yerleştirmişti, ifadesini anlayamamıştım.

“Hadi içeri girelim...” dediğinde tekrar Ezel’e yöneldim ve peşinden ilerlemeye başladım.

Bir usta matkapla duvardaki panolardan birinin çivilerini sökerek diğer bir usta rafları yıkıyordu.

“Kolay gelsin...” Ezel bağırarak onları selamladı.

Adamlar işi bırakıp bizi inceledi. “Teşekkür ederiz,” dedi elinde matkabı olan adam.

“Rahatsız olmayın, siz işinize devam edin.” Aras, şaşkınca bize bakan adamı uyardığında adam gülererek kafasını sallayıp işine devam etti.

Kafenin içi dışına göre oldukça genişti, dışarıdan bu kadar olduğunu tahmin etmiyordum. “İç büyükmüş...”

“Evet, hem de ferah...”

“Öyle...”

Ezel, “Eee, ortak olmayı kesinlikle kabul ediyorsun yani?” dediğinde Aras’a baktım. “Sorun yok,” der gibi kafasını salladığında anında Ezel’e döndüm. “Evet!”

“Harika!”

Kafeyi dolaşıp satın almak için sahibiyle görüştüğümüzden sonra, imzalarımızı atmış daha sonra evlere dağılmıştık, daha doğrusu ben eve; Aras ise kumarhanenin son hâline bakmaya gitmişti. Her ne kadar onunla gitmek istesem de, açılış günü görmemi istediğini söyleyip bu ricamı kibar bir şekilde reddetmişti. Onun haricinde kafeyi düşündükçe, artık bir yerin sahibi olduğum düşüncesi aklıma geldikçe heyecanlanıyordum. Resmi olarak bir yere sahip olmak içime değişik bir hissiyat bağışlamıştı. İlk defa kendi işyerim olacaktı, ilk defa kendi ayaklarımın üzerinde

durmayı deneyecektim. Bundan önce kendi paramı kazanmışlığımı vardı ama ilk defa patron olacaktım... Ve bunda Aras'ın bu yük payı vardı, onun bu kadar mükemmel bir insan olduğunu daha önce gözümle görsem inanmazdım lakin onunla yaşamak şimdi ilk düşüncelerimin çöplerini bir bir temizlemiş, zihni me yepyeni bir Aras Karahanlı imajı çizmişti. Gün geçtikçe bir özelliğini daha keşfediyor, gün geçtikçe ona biraz daha bağlanıyordum; insanlar evlilikteki aşkın zamanla köreleceğini söylüyorlardı ancak bu bizde tam tersi işlemişti, biliyordum.

Kumarhanenin açılış günü geldiğinde Karahanlı'nın karrısı vasfımdan ötürü, kendime biraz daha özen göstermiştim, Eda'nın seçtiği gece mavisi straplez balık model elbisenin üzerine saçlarımı ense civarımda topuz, yüzüme ise pastel tonlarında makyaj yaptırmıştım. Dudaklarımdaki bordo renkli ruj, Aras sayesinde biraz sönük kalsa da fena görünmüyordum.

Hatta oldukça iyiydim, hayır, kilo falan almamıştım, o zaman balık elbise üzerimde bu kadar güzel durur muydu hiç? Yani...

Düşüncelerimi destekleyerek lüks kumarhanenin önünde duran arabamızın içinde Aras'a döndüm. "Kapımı açar mısın? Şu kafam kadar topukluyla yürüyemeyip düşebilirim, yani açılışı ilk dakikadan mahvetmeyeyim..."

Üzerimi süzdükten sonra, elleriyle omzuma attığım elbiseyle aynı renk şifon şalı düzeltti. İfadesinden ciddiyet akıyor. "Bu kıyafetle düşmeyi deneme."

Cıklayarak başka yöne bakıp tekrar ona döndüm. "Bir kıyafetime de sorunsuz bak, Aras."

"Bir kere de bu kadar güzel olmayıver Eylül," dediğinde gözlerimi kısarak gülümsememi bastırmaya çalıştım. Ancak onun gözleri ayakkabılarıma ilişti. "Anlayamıyorum, madem yürüyemiyorsunuz ne diye giyiyorsunuz şu topuklu ayakkabıları?"

"Ben de bilmiyorum Aras ya, zorunluluk gibi... Keşke biri çıkıp düz ayakkabıyı moda falan yapsa, topuklu ayakkabıların nesli tükenirse. Panda gibi sevimli bir hayvanın nesli tükenirken topuklu ayakkabıların..." Saçmalamaya başladığımı, Aras'ın o dalgacı sırtması yüzüne yerleştiğinde anlamıştım. Bir anda sus-

tuğumda kahkaha atmasını engelleyememişti.

“Şu halde bile bana nasıl bu kadar çekici geliyorsun?” diyerek kapısını açmadan önce yanağımdan bir makas aldı, dışarı çıktıktan sonra anahtarı valeyeye vererek arabanın etrafında dönüp benim kapımı açtı ve siyah gözlerini kahverengilerime dikerek elini uzattı. Vücut ısılarımız birbirine karıştığında ayağımı beton zeminle birleştirdim. Yardımıyla arabadan çıktığımda, kapıyı kapatan o olmuştu.

“Şu an Aras Karahanlı’yı insanların gözünde ne hale soktuğun hakkında bir bilgin var mı?”

Nefesini ensemden hissettiğimden aynı şekilde konuştum. “Karısına yardım eden bir centilmen?”

Başını, “Hayır” anlamında salladı. “Karısına yardım eden bir kılıbık.”

Sırttım. “Buna kimse inanmaz.”

İkimiz de gülümsediğimizde merdivenleri inmeye başladık. Kırmızı halının serili olduğu merdivenlerden salonun görüldüğü basamağa geçtiğimizde, mekânın ihtişamı karşısında gözlerimin büyümesine, ince dudaklarımın aralanmasına engel olamadım. Altın rengi tavanlar, ona uyumlu şekilde yaldızlı duvarlar, masaların beyaz ve aynı şekilde sarıyla bütünleşmesi...

Son derece lüks bir mekândı, tek kötü yönü, buranın bir kumarhane olmasıydı. Neyse ki masum insanlar buraya gelmiyor diyerek içimi sakinleştirmeye çalıştım. Aras söylemişti, buraya gelebilenler sadece bu karanlık dünyanın en zengin, belki en kötü adamlarıydı. Sıradan kişilerin buraya girmesi imkânsızdı...

Ama yine de, bu özellik asla ve kat’a kumarhanelere sempatik bakmamı sağlamıyordu.

Fakat Aras’ın burayı tutmasının görevinin bir parçası olduğunu da biliyordum, o, bu şeyleri benden daha fazla düşünüyordu şüphesiz. Yanlış bir şey yapmayacağını biliyordum.

Etrafta garsonlar dört dönüyor, insanlar kokteyl masalarının üzerinde muhabbet ediyorlardı. Kadınlı erkekli misafirlerin birçoğunun, belki de hepsinin, basamakta görüldüğümüz andan itibaren gözleri bize çevrilmişti. Bu kadar bakışın ardında yürüyebilmemi sağlayan şey, şüphesiz Aras’ın tutunduğum ko-

luydu. Üzerimdeki bir gözün bakışının etkisini farklı hissettim. kafamı sağ tarafıma çevirdiğimde Eda'nın ve Rana'nın bana el salladığını gördüm.

Rana'nın mı?

Gözlerim inanamamış gibi orayı süzdüğünde Rana'nın Barlas'la gelmiş olduğunu fark ettim. Onlara hafifçe gülümseyerek Aras'a döndüğümde merakla sordum. "Rana ve Barlas'ı sen mi çağırdın?"

"Yavşak oğlu burada mı?" dediğinde başımı, "Evet" der gibi salladım.

"Oo, Karahanlı."

Kafasını tam işaret parmağımla gösterdiğim yere çevireceği sıra duyduğu bu cümleyle karşısındaki kısa boylu, dazlak kafalı adama yöneldi. "Asaf Şahin," diyerek selamını aldığı anda el sıkıştılar.

Asaf denilen adam sarı dişlerini göstererek sırtıttığında etrafı süzdü. "Burayı alabilmiş olman büyük onur... Büyük başan, tebrik ederim."

Aras ciddi bir ifadeyle, "Öyle," dediğinde adamın bakışları arkamıza, merdivenlere doğru yöneldi.

"Fakat asıl başarı, başına aldığın büyük belayla baş edebilmek."

Ne demek istediğini anlamak için sarı dişli herifin baktığı yöne kafamı çevirdiğimde, merdivenlerden aşağı inen o iri bedeni gördüm... Bedenime vehm duygusunun salgılanmasına neden olan, her baktığımda beni farklı şekilde ürperten o adam...

Azat Kılıç...

Aras'ın büyük düşmanı.

Yanına aldığı oğlu Demir ile aşağı inerken etrafta büyük bir sessizlik oluşmuştu. Ben dâhil herkes o tarafa baksak da, Aras başını bile çevirmemişti. Sanki kimin geldiğini hisseder gibiydi. Aras'ın yaşadığı büyük travma, bu adamı gördüğü an katlanıyordu. Ne zor bir durumdaydı, ailesini katleden adamı sürekli görmek zorundaydı... Şimdi de bakmak istemezdi tabii, niye baksın? Her baktığında annesinin ve ablasının çığlıklarını, belki siluetlerini görmek... Bu acıyı niye kendine çektirecekti ki?

Kolunu biraz daha sıkı tuttuğumda bana bakmadı, çenesi kasılırken alnındaki damarları belirginleşti, elini sıkarak varlığını hissettirdiğimde üzgün bakışlarımı yüzünden çekmemiştim, başını hafifçe çevirip uzun kirpiklerin muhafaza ettiği siyah gözleriyle bana dokundu. Ardından gözlerini sadece bir kere kırarak, “İyiyim.” sinyali verdiğinde rahatladım.

Olaylar aynı şekilde gelişti. Aras, birkaç insanla selamlaştı, konuşmak isteyenlerle muhabbet etti, geneli erkek olduğundan ben de çareyi Eda ve Rana’nın yanına gitmekte buldum. Yanlarında Barlas’ın olmaması Aras’ın arada bizi dikizlemesine engel olmuyordu, nedense Barlas’a karşı oldukça yüksek bir antipatisi vardı ve bu hiç eksilmiyordu. Önceleri beni ondan kıskandığını düşünsem de şimdi daha farklı bir şeyler seziyordum. Adam en yakın arkadaşlarımdan birisiyle sevgili olduğu hâlde, onunla konuşmamı istemiyordu.

“Şu kadının tarzına hastayım.” Eda gözlerini girişe diktiğinden Rana ve ben de merdivenlere baktık. Uzun fiziğine giydiği kırmızı, neredeyse belinde biten yırtmaçlı, oldukça cüretkâr bir elbiseyle aşağı inen kumral sarışın kadın, şu ihaledeki ismini bilmediğim Sayın Sayın’den başkası değildi.

Bu kadının burada ne işi vardı? Onu da mı Aras çağırmıştı?

İçime nükseden kıskançlık alevleri suratımın düşmesine neden olurken, “Sahiden çok güzelmiş,” dedi Rana tıpkı Eda’nın ki gibi hayran dolu bir ses tonuyla.

“Abartmayın canım...” dedim omuz silkerek. “Normal bir kadın işte. Hem o elbiseyi, o makyajı kim yaptırsa öyle olur...”

İkisi de küfür etmişim gibi gözlerini büyüttü. “Delirdin mi-sen? Şu fiziğe bak, öyle vücut kimde görülmüş...”

Kollarımı göğsümde birleştirerek sıkıtiğim dişlerimle kadını incelemeye devam ediyordum. Merdivenleri bitirdikten sonra, gözleriyle etrafı taradı, daha sonra elini yukarı kaldırarak birine el sallayıp gülmüştü.

Başımı kiminle selamlaştığını anlamak için çevirmeye başladığımda içimden söylenmeyi unutmamıştım. “*Lütfen Aras olmasın... Lütfen...*”

Hızla arkama baktığımda, ona el sallayanın yan yana tanıma-

dığım bir kadın ve bir adam olduğunu fark ettim. İçim rahat-
larken Sayın Sayın'ın gittiği yönü izlemeyi bırakarak derin bir
nefes aldım.

"Kumar masası açılıyor!" Biraz sonra herkesi farklı bir tabı
sardığında Eda'ya döndüm.

"Bu ne demek, niye herkes heyecanlandı?" Rana da aynı me-
rakla açık kahverengi gözleriyle Eda'dan gelecek cevabı bekle-
meye başlamıştı.

"Bu şu demek, cemiyetin en büyükleri, bir masada buluşa-
cak ve oyun başlayacak. Çok paralar dönecek yani, çoğu insanın
hayatında bir arada göremeyeceği kadar çok..."

Rana'yla beraber kaşlarımız havalanıp dudaklarımız aralan-
dığında gözlerimle Aras'ı taramaya başladım tekrar... Herkes or-
tadaki büyük masanın etrafında dolmuş, oyunun başlamasını
beklerken ben Aras'ın nerede olduğunu seçmeye çalışıyordum.

Bir an, gözlerim salonun en arkalarından bir yere takıldı, si-
yah takım elbiseli bir adam ve kırmızı elbiseli bir kadın konuşı-
yorlardı. Gözlerimi kısarak gördüğüm insanların kim olduğunu
netleştirmeye çalıştım.

Eğer gözlerimde benim bilmediğim bir problemim yoksa,
o dar takım elbiseli adam Aras'tı ve yine eğer bir görme bo-
zukluğu yaşamıyorsam, karşısındaki kadın Sayın Sayın'dı. Ve
yine eğer gözlerimde bir sorunum yoksa Aras, o sarı kadına bir
şey vermişti. Fakat ne olduğunu anlayacak kadar da iyi görmü-
yordum, bu üstün bir yetenek gerektirirdi. Kadın bir şey söyle-
di, Aras son kez hafifçe gülümseyerek cevap verdi ve başlarıyla
birbirini onaylayarak konuşmalarını sonlandırdılar. Aras'ın bu
tarafa doğru yürümeye başladığını anladığımda, hızla önüme
döndüm. Onu seyrettiğimi anlamasını istemezdim ama o ka-
dınla ne konuşmuştu ki?

İçimdeki kasvet balonu şişerken önümden geçen beden, tam
karşımda durdu. Gözlerim siyah takım elbisesinin üzerindey-
ken yüzüne bakmamak için kendimi zorladım, parmakları çe-
neme değince ne olduğunu anlamaya çalıştım, kafamı yukan
kaldırdığında zoraki bir şekilde gözlerine bakmamı sağladı.

"Bana şans dile güzelim."

Başta Aras'a sinirli davranmam gerektiğini düşünsem de, sonra neye sinirlendiğimi anlamlandırmaya çalıştım. Kadınla sadece konuşmuştu. Belki bir şeyini düşürmüştü onu veriyordu, belki önemsiz bir şeydi, ne diye bu kadar abartma gereksinimi duyuyordum? Üstelik aramız günden güne iyiye giderken? Kafamı soyut bir şekilde sallayıp düşüncelerimden annirken yüzüme minik bir tebessüm yerleştirdim.

"Ne derler bunun için, şeytanın bol olsun mu?"

"Hayır," der gibi kafasını sallayıp kulağıma fısıldadı. "Hayır, burada şeytandan bol şey yok... Sen sadece bana şans dile."

"Şansa ihtiyacın olmadığını biliyorsun..."

"Evet, sadece senden duymak istemiştim. Tam da... Bu cümleyi," dediğinde gülüşüne eşlik ettim. Ardından hızlı bir şekilde alnımı öpüp içimi titrettikten sonra arkasını dönerek masadaki yerine doğru ilerleyişi izledim. Asaletinden ödün vermeden oturdu yuvarlak masadaki lüks sandalyesine, ceketini çıkarıp arkasına astıktan sonra, kendi aralarında birkaç şey konuştular. Fakat aradaki mesafe fazla olduğundan ne dediklerini duyamadım. Aras, kartları büyük bir ciddiyetle masada dağıtmaya başladığında salondaki herkese bir sessizlik ve ciddiyet hâkimdi, tüm gözler onların üzerindeydi.

Bir an gözlerim, o kumral sarışın kadının ela rengi gözleriyle buluştuğunda, onun da bana bakıyor olduğunu fark ettim. Delici bakışları gözlerime odaklanırken az önceki gördüğüm manzarayı iyiye yormam imkânsız hale geliyordu.

Zaman geçerken ve oyun devam ederken gördüğüm hiçbir şeyi anlayamadığımı fark ettim, şu an sadece zihnim konuşuyordu, etraftaki diğer her şey susmuştu. Beynimde yer eden Aras ve karşımdaki kadının görüntüsü...

Aniden midemden ağzıma yükselen acı tat kusmama neden olacakken ellerimle ağzımı kapattım, öğürme işlemimi insanların içinde gerçekleştiremeyeceğimden ötürü arkamı dönerek gözüme kestirdiğim lavaboya doğru koşar adımlarla dikkat çekmemeye çalışarak ilerledim. Hoş, dikkat çekmemeye çalışmama gerek yoktu, herkesin gözü pür dikkat oyundayken bu pek de mümkün olmazdı çünkü. Yanımdan içki dolu tepsiyle geçen

garsonun bakışlarını önemsemeden lavabonun kapısından hızlı girdim, ellerimi musluğun önündeki tezgâha dayayıp nihayet öğürerek ağzımdaki acı suyun dışarı çıkmasını sağladım.

Safra, boğazımı yaktı. Musluğu açtım ve ağzımı çalkaladım. Bu neydi şimdi?

Ellerimi soğuk suyla tekrar birleştirip aldığım soğukluğu enseme ulaştırdım, rahatlamaya çalışıyordum, keza şimdi pek de iyi olduğum söylenemezdi.

Lavabonun kapısı arkamdan açıldığında yüzümü oraya dönemedim, fakat giren iki kadının konuştuklarını duyabiliyordum. "Acilen sigara içmem lazım, Bilge... Çakmağın var mı?"

"Olmaz mı?" Ardından bir klik sesi duydum, tahminimce Bilge denilen kadın çantasını açıp çakmağını çıkaracaktı. "Çok değerli birinden armağan... Bu çakmak benim için çok özel." Kafamı tezgâhtan kaldırıp yüzümü kurulayacağım sıra, aynadan çakmağı verecek olan kadınla göz göze geldim. Bu, Sayın Sayın'ın ta kendisiydi.

Göz göze gelsek de birbirimizi selamlamadık. Bilge başını eğip çantasını karıştırmaya çalıştığında ben istemsizce hâlâ onu izliyordum. Nihayet çantasından gümüş rengindeki, taş motifleriyle süslü çakmağı çıkardığında, gözlerim karşımda bir cina-yet işlenmiş gibi açıldı. Kadının elindeki çakmağı hiç çekinmeden biraz daha incelediğimde arkadaşı eline aldı. "Vay canına... Bu çok güzel ve pahalı bir şeye benziyor..."

Elinde tuttuğu çakmak tamamen aklımı o ana götürünce gözlerim iyice irileşti. Beynimde bin bir türlü yıkıcı şimşek çaktı. Hayır, beni afallatan ve şaşırtan şey çakmağın ne kadar lüks veyahut pahalı bir şey olduğu değildi.

Beni şaşırtan ve hayal kırıklığına uğratan, içimi bir anda enkaza çeviren şey, o çakmağı daha önce bir yerde görmüş olmamdı.

Aras'ın arabasında...

Bu kadının elinde tuttuğu gümüş renkli çakmak, çok değil haftalar öncesinde, Aras'ın arabasının torpido gözünde bulduğum ve dudakları arasındaki sigarasını yaktığım çakmağın birebir aynısıydı...

Bölüm On Sekiz

Koku

Lavabodan, kumarhanenin çıkışından kendimi nasıl dışarı attığımı bilmiyordum. Midemdeki yanma beni zorlarken, gördüğüm manzara ve duyduğum şeyler aklımı zorlamış, nefesimi daraltmıştı. Eylül ayının serin akşamı, tenimi ürpertirken üşümenin bana iyi geleceğini düşündüm.

Fakat başımdaki sızlanmalar devam ediyordu, hele de kadının söyledikleri aklıma gelince...

"Çok değerli birinden armağan... Bu çakmak benim için çok özel."

Duyduklarımın gerçek olmaması için birçok şey yapabilirdim, fakat biraz düşününce bütün taşlar yerine oturmuştu... O parlak taşlı çakmağın Aras'a ait olmadığı aşıkardı, bir kadının taşıyabileceği şıklıkta ve naifti. O zaman bunu nasıl anlayamadığımı bilmiyordum, çakmağın güzelliği yerine, bana söylediği kelimelerin etkisinde kalmış, sorgulayamamıştım... Başım dönüyor, midem acı içinde bulanıyordu. İçeride, insanların oluşturduğu, sigara havalarının ve içki kokularının birbirine karıştığı mekânda kalamazdım. Üstelik beynimde bu kadar şey dönüp dolaşırken...

Aras, o kadına o çakmağı hediye etmiş miydi sahiden? Peki neden? Aralarında bir şey olabilir miydi?

Başım fazla yüklenmiş olacağımdan olacak, bir dönme delaptan inmişim gibi dönmeye başladığımda ayakta durmaya çalıştım, bu imkânsız bir hal alınca tutunacak bir şey aradım, ancak bahçenin tam ortasında olduğum için bu da mümkün değildi. Birkaç adım geriye doğru sendelediğimde, irademin ellerimin arasından kayıp gittiğini biliyordum. Çevremdeki ağaçlar, bahçeyi aydınlatmaya yarayan lambalar çifter çifter gözükmeye başlamıştı. Nefes alışlarım güçlenirken yere düşmeye kendimi hazırlamıştım.

“Hey, iyi misin?” Belimden kavrayan kolun üzerine sırtım değerken düşmem engellendi. Baygın gözlerim kapanmamakla mücadele ederken endişeli ses tekrar konuştu. “Eylül, neyin var?” Biraz cevap vermedim ve öylece durarak zihnimin eski halini almasını bekledim. Ardından sağ elimi yanağıma koyarak gözlerimi araladım, bulanık bakışlarım yavaş yavaş netleşmeye başlarken karşımdaki esmer suratı seçebildim.

Suratına düşen bukleleriyle, endişeli kahverengi gözleriyle bana bakan kişi Barlas’tan başkası değildi. Onunla bu sahnenin bir benzerini daha önce yaşamıştık ve şu an bir dejavu yaşıyor gibi olmuştum. Yanağımdan alnıma getirdiğim elimin hemen ardından yüzlerimizin yakınlığını ve pozisyonumuzu fark ederek doğruldum, zorluk kısmıyla ilgilenmedim. Mani olmadı.

Karşısında düşük omuzlarımla duruyorken “Neyin var?” diye sordu tekrar.

“Yok...” dedikten sonra boğazıma yerleşen acı tadın geçmesi için yutkundum. “Yok bir şeyim.”

Tedirgin gözlerle hâlâ beni süzerken sordu. “Nasıl yok bir şeyin, gelmesem düşüyordun.”

Toparlanmaya çalışarak konuştum. “Sahiden Barlas, iyiyim. Biraz mide bulantım var, eve geçeceğim.”

“Bu halde mi? Aras daha oyunu bitirmedi, bayağı var sonlanmasına.”

Gözlerimle kumarhanenin giriş kapısına baktım. “Tek başıma gideceğim.”

“Saçmalıyorsun, iki metre gidemeden kaza yaparsın. Dur ben hemen Aras’ı çağırayım, sen iyi değilsin. Oyun da senden önemli değil ya...”

"Barlas dur," dedim ceketinin kolundan tutarak bu hareketim nihayet onu durdurmaya yaramıştı, başı tekrar bana döndüğünde, sorar gözlerine sesli bir açıklama yaptım.

"Oyunu bölmek yahut Aras'ı endişelendirmek istemiyorum. Sadece anlık bir baş dönmesi yaşadım o kadar."

"Az önce sadece midenin bulandığını söylemiştin."

"Barlas," diye tısladım. "Niye uzatıyorsun, ben iyiyim, tek istediğim evime gidip yatmak, ortalığı karıştırmaya meyylim yok," diyerek ona arkamı dönüp yürümeye başladım.

"Neyle gideceksin?" Güzel soru. Sahi ben eve nasıl gitmeyi planlıyordum, arabanın anahtarı bende değildi ki.

Omzumun üzerinden ona baktım. "Taksi."

Gözleri far görmüş tavşan gibi açılırken büyük dudakları aralandı. "Bulabilirsen..." dedi ve söylediğime inanamıyormuş gibi başını sallayarak bana doğru yürümeye başladı.

"Nereye?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

"Seni ben bırakacağım."

"Saçmalama!"

"Peki, o zaman gidip Aras'ı çağırıyorum." Daha önce, "iki ucu boklu değnek" deyimini duymuştum, fakat o deyime yakışacak bir olaya rastlamamıştım. Sanırım şu an, o cümlelerin anlamına oldukça uygun bir zamandı.

"Tamam," dedim arkasını dönmesine ramak kala. "Seninle gideceğim."

"Bekle burada, arabamı çıkaracağım..."

"Rana?" diye sordum. "O tek kalacak."

"Yakın arkadaşsınız, halden anlayacaktır. Şoförlerimden birine söylerim o da evine gider."

Kafam o kadar çalkantılıydı ki, üzerinde düşünmeye mecalim yoktu. Onu başımla onayladığımda arkasını döndü ve tahminimce garaja, arabasını almaya ilerledi. Bense, ellerimi kollarıma sararak mekânın bahçe çıkışına doğru yürümeye başladım. Kafamdaki düşünceler en ufak bir azalma göstermemişti, Sayın Sayiner'in çakmağı uzun, ince parmakları arasında tutuşu, he-diye aldığı kişi hakkındaki söylemleri...

Mekânın arka kapısından çıktığım gibi sırtını duvarına yas-

ladım, boğazımdaki safra tadı henüz geçmemişti. Berbat hissediyordum.

Biraz sonra Barlas'ın Range Rover'ının önümde durmasıyla kumarhaneye son kez bakmadan kararlı adımlarla arabaya ilerledim. Ön koltuğun kapısını açıp kalçamı yumuşak deri koltukla birleştirdiğim an kapımı kapattım. Barlas'ın, arabayı asfalt yolda sürmeye başlaması da aynı anda gelişmişti.

Sırtımı koltuğa yasladığımda gözlerimin yanmasını engellemeye başladım. Fakat Aras ve o kadını beraber görüşüm gözlerimin önünde canlanınca bir damla yaş akmasıyla boğazımdan bir hıçkırık yüklenmesi bir olmuştu.

"Eylül, ağlıyor musun? Senin neyin var?"

Elimle gözlerimi silip burnumu çektim, daha sonra dayanamayarak sesimi düzgün tutmaya çalışıp sordum. "Barlas, sana bir şey soracağım," dediğimde harelerinde oluşan merak duygusuyla kahverengi gözlerini bana odakladı, tek kaşı havalandığında sıkılan içimdeki kasvetli nefesi bırakıp dudaklarımı araladım. "Bir kadına çakmak vermek, ne anlama gelir?"

Siyah kaşları sorduğum soru karşısında çatılırken gözleriyle tekrar yola bakarak virajı döndü, dudaklarını büzdü ve, "Neden sordun?" dedi, diyecek bir şey arıyordum, fakat bir anda gözlen ceset görmüş gibi açıldı. "Yoksa birisi sana çakmak mı verdi?"

Gözlerim kısılrken neden bu kadar tedirgin olduğunu anlamaya çalıştım. "Hayır... Neden?"

"Bir kadına çakmak vermenin çok anlamı vardır. Fakat esas olanı, şey demek..."

"Ne?" dedim devamını getirmekte zorlandığını fark ettiğimde, kahverengi gözlerini hızla gözlerime odakladı ve kalın dudaklarını açtı. "Seninle birlikte olmak istiyorum."

Beynimde gürültülü şimşekleri çakarken duyduğum cümleyi anlamlandırmaya çalıştım. Kelimeler teker teker fırlamaya başlamıştı, ellerim titremeye başlarken ne yapacağımı bilemedim. İçimde bir ortalık ateşi yakılırken irileşen gözlerim canımı acıtıyordu.

"E-emin misin? S-sadece bu mu?"

"Bu biraz kibar tabiri ama... Eh, sigarasını yakması için ver-

miş de olabilir yahut çakmağı yok diye..." Alaycı ses tonuyla konuşması bu cümlelere inanma isteğini azaltmıştı. "Hey, yüzün benibeyaz oldu... Niye merak ettin bu çakmak mevzuunu?"

"Dur," dedim ona cevap vermek yerine sitemizin önüne geldiğimi fark ederek.

Başıyla camdan dışarı baktığında arabayı hemen durdurdu. "Eve tek başına çıkabilecek misin?"

Derin bir nefes alıp ağlamamı tutmaya çalışarak dişlerimi sıkıttım. "Evet, lütfen daha fazlasına eşlik etme."

Cümlem biter bitmez elimi kapı koluna atıp kapıyı araladım. Ayacağımı asfalt zemine basarken kolumdan hafifçe tutmasıyla, hareketine karşın refleks olarak arabanın içinde ona döndüm. "Hiçbir şey için kendini yıpratma. Belli, birisi seni üzmüş... Anlatmak istemediğin için detayına inmiyorum..." Noktasıyla beraber gözlerimi minnettarca kırparak bileğimi hafifçe onun parmakları arasından çekip dışarı çıktım.

Soğuk hava, arabanın sıcaklığına alıştığım için bedenimde sert bir etki bıraksa da, ruhumun bunu istediğini biliyordum. Hafif hafif çiseleyen yağmur elbisemin açıkta bıraktığı omuzlarıma dokunurken şifon şalın omuzlarımdan kayıp yere düşmesini umursamadım. Tek istediğim başka kimseyi görmeden soursuz bir şekilde eve çıkıp düşüncelerimle baş başa kalmaktı. Cüzdanımdan giriş kartımı çıkarak turnikeye bastım ve açılmasını sağladıktan sonra lüks kapıdan içeri girdim. Adımlarım kesinlikle sarsak bir hâl almış, bedenim bitik bir hâle dönüşmüştü. Asansöre nasıl girdiğimi, eve nasıl çıktığımı bilmiyordum. Baktığım şeyle gördüğüm aynı değildi...

Çantamı girer girmez elimden bıraktım, takırtı sesleriyle yere düşerken ayakbabanımı da aynı hızla çıkardım. Çıplak ayaklarımla girişte dururken evin havasızlığının beni şimdiden daralttığını fark ettim ve adımlarımı anlık kararım ile terasın merdivenlerine doğru yönelttim. Sanki bulanmasını engelleyebilecekmişim gibi tek elim karnımın üzerindeydi. Açık renkli parkelerin kapladığı merdivenleri çıkarken arkamdan gelen sesi duyuyordum, telefonum çalıyordu lakin umursamadan çıkmaya devam ettim. Merdivenler bittiğinde geniş teras kapısının

kolunu kavradım ve açtım. İçeri girdiğimde nihayet rahat nefes alabildiğime sevindim, yerdeki rengârenk büyük minderlerin ikisini uç uca koyarak üzerlerine uzandım ve hava sebebiyle üzerinde yıldız bulunmayan karanlık gökyüzüne baktım.

Aras beni aldatabilir miydi?

Gördüklerimin gerçek olabilme yüzdesi kaçtı?

İntikam alevi bütün ruhunu sarmışken bu uğurda, beni kandırmayı göze alabilir miydi?

Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken düşündüm, belki de kuruntu yapıyordum. Henüz Aras'tan bir açıklama işitmemiştim. Bu kıskançlık duygusu ne beter bir histi, insanın içini yiyip bitiriyordu.

Yağmur sert damlalarını daha hızlı bir şekilde tenime bastırırken gözlerimi kapatıp rahatlamaya çalıştım.

Kuruntu yapıyor olabilirdim, henüz hiçbir şey için kanım yoktu.

Nasıl yoktu? Kadının eline çakmak verdiğini görmüştüm...

Düşüncelerim birbiriyle çatışmaya devam ederken teras kapısının sertçe açıldığını işittim. "Eylül!" Ardından duyduğum bu sesle gözlerimi açtım. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken şaşkınca kafamı çevirdim.

Duyduğum ses sahiden ona aitti, buradaydı. Eve gelmişti.

Adımları bana doğru gelirken, "İyi misin?" diye sordu, sesinden telaş taşıyordu. Öfkeli ve hayret dolu gözlerimle ona bakarken eğildi ve beklemediğim bir şekilde beni kendine çekti, ellerim havada kalırken sarılışına karşılık veremedim, daha fazla afallamışken irademi kaybetmekten korkuyordum. Ona haber vermeden eve gelmemin onu sinirlendireceğini düşünmüştüm lakin aksine, endişelenmişti.

"Barlas kötü olduğunu söyledi... Neyin var?"

"İyiym, oyununu bırakmasaydın."

"Başlatma oyuna... Bana nasıl haber vermezsin?"

Ruhsuz bir şekilde yanıtladım. "Belki de kötü olma sebebim sen olduğun içindir."

Elleri belimden gevşerken, "Ne?" diye sordu geri çekilip kara gözleriyle gözlerime bakarak.

Nefes alışlarım hızlanırken gözlerimin, içinde biriken yaşlarla sızlamasını engelleyemedim. Başımı sağa çevirip yutkunduktan sonra derin bir nefes aldım ve tekrar ona döndüm. "Aras," dedim sesimi toparladıktan sonra. "Bana söylemen gereken bir şey var mı?"

Kaşları biraz daha çatıldı, hiçbir şey anlamamış gibiydi yahut yine ifadesizliğini takınıp rol yapıyordu. "Ne gibi?"

Sertçe karşılık verdim. "Ne gibi olduğunu biliyorsun! Hiçbir şey anlamamış gibi yapma, seni gördüm!"

"Neyi gördün?!" diye bağırdı, hafiften sinirlenmeye başlamıştı. Nefeslenerek sakinleşmeye çalıştı. "Eylül, bana açık konuş, dediğinden gram bir şey anlamıyorum."

Yapay bir şekilde güldüm sonra kafamı salladım, "O kadına neden hediye verdin?"

"Ne hediyesi, hangi kadına?"

Burnumu çektim. "Anlamamış gibi yapma, sizi gördüm!"

"Lan..." dedikten sonra burun kemiğini sıkarak sakin olmaya çalışır gibi soludu. "Açık konuş diyorum, ben kimseye bir şey vermedim."

"Yalancı..." dedim nihayet gözlerimden yaşlar boşalırken. "Sayın Sayıner'in eline verdiği çakmağı gördüm, üstelik o kadın yanımda çıkardı çakmağı, özelliklerini saydı... Aras beni nasıl bir yıkı-yıkıma uğrattığının farkında mısın?" Gözleri kısılırken aralanan dudaklarından bir kelime çıkmasını engelleyerek konuşmaya devam ettim. "Hiç bana çakmak vermekte ne var falan deme, Barlas söyledi bunun ne anlama geldiğini."

"Ulan Barlas," diye sesli bir şekilde araya girdiğinde beni susturmayı başarmıştı. "Eylül... Biz aramıza güven köprüsünü neden inşa edemiyoruz?" diye sorduğunda bozguna uğramış, ne diyeceğimi bilememiştim. Zaten hemen sonrasında devam etti. "Bilge Sayıner'le aramda hiçbir şey yok. Kendisi dul bir kadın, kocası olan Metin Sayıner, birkaç yıl önce ansızın öldürülmüştü. Fakat Bilge hâlâ kocasını unutmuş değil. Geçenlerde, bir iş anlaşması için ofisime geldi, çıktığında çakmağını odamda buldum, o günden sonra da onu görmedim. Vermek için en uygun zaman kumarhane açılıydı... Eylül, o kadınla aramda bir

şey olacak olsa, senin de içinde bulunduğun bir mekânda hediye vermem... Ne kadar mantıklı?" Cümlesi sonlandığında kuruyan dudaklarım aralandı, içim bir yandan rahatlarırken beyanım düşüncelerimin saçmalığıyla, güvensizlik hissiyatıyla burkuluyordu. Kafasını hızla salladı.

"Aslında mekândan çıkmak gibi bir düşüncem yoktu... Ama o anki yaşadıklarımı anlayamazsın, sen ne dersen de, o kadının bakışlarında bir değişiklik sezdim."

"Zor günler yaşad, çevreye bakışı öyle, seninle yahut benimle bir alakası yok."

"Bilemiyorum Aras... İyi değilim."

"İyi olmamanı gerektirecek bir şey yok, bunu anlatmaya çalışıyorum. Söylediklerim boş değil güzelim, bundan önce sende başkasıyla olmadım, hayatımdaki tek kadın sensin, yemin ederim. Bu hiç değişmeyecek, ben sana kapılarımı bu kadar açmışken... Senin içinde kabaran bu güvensizlik..."

"Güvensizlik değil," diye araya girdim. "Bu sadece kıskançlık... Tıpkı senin bana karşı yaptığın gibi. Sen benim erkek arkadaşım bile olmasına izin vermezken benden senin kadınlarla olan yakınlığına göz yummamı bekleme Aras. İş, intikam ya da her ne haltsa... Benim haklarım ne kadar kısıtlıysa seninki de öyle olmalı."

Tek eliyle alnıma düşen saçımı geriye atarken konuştu "Tüm şehre hükümdar olurken bir tek sende esir kalıyorum, hâlâ haklarımın yeterince kısıtlı olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Serbest takıldığını düşünüyorum," diye itiraf ettim. "Evlü bir adam olduğunu unutarak yaşadığını düşünüyorum... Kadının çıkmışlığını ofisinde düşürmesi, beraber sigara içtiğiniz anlamına gelir. İçtiniz değil mi?"

Eliyle ağzını kapayarak başını salladı. "Bu ne alaka şimdi?"

"İçtiniz," diye onayladım.

"Ne fark eder?"

"Aras, o bekâr bir kadın! Söylesene, onun da yüzüne duman üfledin mi?!" dediğimde gözleri genişledi.

"Eylül, saçmalıyorsun."

"Saçmalayan sensin, tutarsız davranan sensin! O kadına gü-

lümsedin Aras, sen bir insana kolay kolay gülmezsin ama ona öyle bir gülüş attın ki, benim içim gitti." O sahne tekrar gözlerimin önüne gelirken yağmurun yağdığına şükrettim çünkü gözyaşlarım bu sayede belli olmuyordu.

Elleri çenemi kavradı. "Güzelim... Düşündüğün gibi bir şey yok..."

Siyah gözlerinin beni etkisi altına almasına fırsat vermeden kafamı çevirip yüzümü elleri arasından kurtardım, ellerimle yerdeki minderlerden destek alarak doğrulmaya başladığımda, "Uyuyacağım," dedim ve son kez yüzüne bakmadan balkon kapısına doğru yürümeye devam ettim.

"Yorgun görünüyorsun, ısrar etmeyeceğim fakat bu konu böyle kapanmadı. Benimle küsmeye iznin yok bilesin," dedi kendisiyle küsme fiilimi bile onun izniyle yapmamı söyleyen adam.

Cevap vermeden merdivenlerden aşağı inmeye devam ettiğimde rahatlayıp rahatlamadığımı düşündüm, peki, çakmağı hediye etmediğini bilmek güzeldi; ama o kadınla aralarında farklı bir çekim olduğunu hissetmiştim. Yanlış anlamama sebebiyet veren de o değil miydi zaten? Çakmağı yanımda çıkarıp imalı imalı konuşması... Kafamı varla yok arası sallayıp elbisenin fermuarını çekerek omuzlarımdan düşmesini sağladım, yüzümdeki ağır makyajdan ve tenimdeki yorgunluk kalıntılarından kurtulmanın iyi bir yolu düş olabilirdi, bu sayede uymayı şimdilik bir kenara bırakıp banyoya doğru ilerledim.

Evi toplayıp çıkacağım sıra çalan zil sesiyle çıkmadan önce kapının ardındaki kişiyle ilgileneceğimi anlamıştım. Çantamı omzuma asarken tek elimle kapıyı açtım. Karşımdaki turuncu şapkalı adam, bir teslimatçıydı.

"Eylül Karahanlı?"

"Evet," dedim sorar gözlerle adamın ela gözlerine bakarken.

"Kargonuz var, şuraya bir imza alabilir miyim?" diyerek beyaz sayfayı bana uzattığında, açılış davetiyelerinin geleceğini ha-

urlayarak beklemeden imzayı attım ve kese kâğıdıyla sarılmış küçük paketi elime aldım.

“Teşekkürler...”

“İyi günler...” dediğinde kapıyı kapattım ve hızla paketi açtım. Üzerinde kap kek motifleri olan, toz pembe renkli davetiyemiz tam da istediğimiz gibi olmuştu. Yüzüme heyecanlı, sevecen bir gülüş yerleştiğinde davetiyeler elimdeyken çantamdan hemen telefonumu çıkarıp telefonu omzumla kulağım arasına sıkıştırarak çalmasını bekledim. Aynı anda kapıyı açıp dışarı da çıkmıştım. Asansörü çağırdığımda içine girip zorlukla en alt kata bastım. Ellerimin ikisi de dolu olduğundan rahat değildim.

“Alo?”

“Ezel, davetiyeleri aldım!”

“Sahi mi, nasıllar?” diye sordu heyecanla.

“Tam istediğimiz gibi. Bayıldım! Birazdan geleceğim kafeye.”

“Ayy. Çok heyecanlandım, çabuk ol,” dediğinde gülüştük.

Asansör alt kata indiğinde, “Tamam...” diyerek açılan kapıdan dışarı çıkmak için hareketlendim. Ancak kapıdan çıkmak için hareketlenmemle elimden davetiyelerin düşmesi bir oldu.

“Hay aksi!”

“Ne oldu?”

“Davetiyeleri düşürdüm, kapatalım ben geliyorum,” dedim ve telefonu kapatarak çantama yerleştirdim. Eğilerek etrafa saçılan zarfları toplamaya başlarken asansöre binmek isteyenlerin olmamasına şükretmiştim.

“Eylül?” Yerdekiileri toplarken duyduğum bu tanıdık sesle başımı yan çevirerek tepemde bekleyen Kenan’a baktım. Şaşkınca beni izlerken, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

Ona ters bir bakış atıp düşen davetiyeleri toplamaya devam ettim.

“Açılış davetiyesi...” dediğinde elinde tuttuğu zarfa baktım ve, “Bırak şunu,” dedim. Ardından elindeki zarfı, çekmesine fırsat vermeden sertçe aldım. Ve işaret parmağımı ona doğru tuttum. “Bir daha karşıma çıkarsan, seni Aras’ın elinden almam.”

Güldü. “Emin ol, bir dahakine ben de o kadar savunmasız

olmayacağım,” dedi ve ben cümlesini anlamlandıramadan göz kırpıp arkasını dönerek uzaklaştı.

Kenan salağının imalarına takılmamaya çalışarak, rahatlamak ister gibi soludum ve ben de arkamı dönüp arabama doğru ilerlemeye başladım. Anahtara basarak Range Rover’in kapısını açtıktan sonra kapı koluna elimi atıp açtım, deri koltuğa oturdum ve anahtarı yuvasına yerleştirdim. Zihnimde ister istemez Kenan’ın söylediği şeyler dolanıyordu ve gereksiz yere rahatsız olmuştum. Kafamı salladım, anahtarı çevirdiğim sıra, arabanın içindeki koku dikkatimi çekti.

Biraz daha soludum arabayı hareket ettirmeden, hemen ardından kaşlarım çatıldı.

Araba Aras kokuyordu.

Başımı çevirip arka koltuğa baktığımda hiç kimsenin olmadığını tescilledim. Dudaklarım bükülürken önüme döneceğim sıra yanımdaki koltuğun üzerinde duran küçük parfüm şişesini görüp ilgimi ona verdim. Kaşlarım gözlerimin üzerine inerken elimi parfüm şişesine uzattım ve parmaklarımın arasına aldım.

Bu nereden gelmişti?

Kapağını açarak burnuma götürüp iyice kokladım, ah, ne güzel Aras kokuyordu. Günlerdir görmüyor, konuşmuyordum, bu sayede bir nebze olsun içimin rahatladığını hissederken telefonum titredi, parfüm şişesini aynı yerine koyup çantamdan telefonumu çıkararak tuş kilidini açıp Whatsapp’tan gelen mesajı baktım.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı

-Beni görememiş olman, yanında olmadığım anlamına gelmez.

Gözlerim kısılrırken arabanın camından etrafıma göz attım, onu göremeyince tekrar telefonuma yöneldim ve yanıt yazdım:

-Sen beni mi izliyorsun?

Merakla yazacağı şeyi beklemeye kalmadan, hemen cevapladığını gördüm.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı
-Hayır, seni hissediyorum.

Dudaklarıma şaşkın bir gülümseme yerleşirken kendisine küs kalmanın ne kadar zor olduğunu bir kez daha anlamış oldum. Ve yeni bir mesaj daha geldi.

Gönderen: Sahtekâr Kabadayı
-Ama izletiyor da olabilirim.

Gülümsemem sırtıtmaya dönerken telefonun tuş kilidine bastım ve ikinci bir yanıt vermedim. Benim Barlas'la Rana için buluştuğum zaman verdiği tepkiyi hatırlayınca, çekirtme sırasının ben de olduğunu biliyordum ve bu davranışımı biraz daha sürdürecektim. Aralarında bir şey olmaması o kadınla karşılıklı sigara içme raddesine geldiklerini değiştiremiyordu. Madem o benim hayatımda kiminle arkadaş olup olmayacağıma kadar karışıyordu, sıra bendeydi.

Hazır davetiyeler çantamdayken Rana'ların evine yaklaştığımı fark edip kafeye varmadan önce onlara uğramamın iyi olacağını düşündüm. Ani kararım ile direksiyonu sola çevirip düz bir şekilde devam ettim. Yolun sonuna geldiğimde arabayı kaldırımın yanına çekip dışarı çıktım. Hava parçalı bulutlu, bulutlar griye dönüktü. Anlaşılan yine yağmur yağacaktı. Bu düşünceyle siyah kapüşonlumu başıma geçirip siteden içeri girdim. Binalarının kapısının önüne geldiğimde şifresini girip gri kapının açılmasını sağladım. Evleri ilk kattaydı, bu yüzden asansöre binmedi es geçerek merdivenlere yöneldim.

Parlak, temiz basamakları tek tek çıkarken evlerine yaklaştıkça sesler işittim, birinin hıçkırarak ağladığını anlamak zor değildi. Merakla çıkarken merdiveni bitirmeme ramak kala sırtı bana dönük bir erkek bedeni gördüm. "Bir daha söyle!"

Tanidik gelen erkek sesi kıza sertçe emrettiğinde, kızın hıç-

kırıkları artmıştı. "Ta-tamam... L-Lütfen... İ-is-istiyorum."

"Düzgün söyle!"

"Rana!" diye bağırdığımda ikisinin de yüzü bana dönmüştü, merdivenleri çıkınayı hızla bitirip yanlarına yaklaşırken sordum. "Burada neler oluyor? Niye ağlıyorsun?" Sonra yanındaki adama baktım. "Barlas?!"

Rana hızla gözlerini silerken Barlas, "Eylül?" diye sordu.

Yanlarına yaklaştığımda tekrar konuştum. "Neler oluyor dedim!" Sinirle Barlas'a baktım, resmen kızı eziyet ediyordu.

Barlas'ın dudakları aralandı. "Senlik bir şey değil Eylül, ikimizin arasında, lütfen karışma. Ashına bakılırsa hatalı olan benim." Fakat gelen bu yanıt Rana'dan çıkmıştı.

Şaşkınca ona dönerken, "Seni ağlatmış, nasıl benlik bir şey değil?!" diye haykırdım.

Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Eylül..." dedi ve kızarık gözlerinin aksine yüzüne yapay bir gülüş yerleştirdi. "Aras sana daha beterlerini yapmamış mıydı, niye büyüttün bu kadar?"

Dudaklarım hareketlenmeye çalışırken geçmiş yüzüme vurması ne diyeceğimi bilemez bir hale getirmişti beni. Anlaşılan o ki, Rana o yaşananları her daim yüzüme vurmakta kararlıydı. Yutkundum. "Ben... Ben sadece..."

"Sadece iyi bir zamanda gelmedin, Rana ile ilk defa bu kadar yüksek bir tartışma yaşıyoruz. Sinirler gerildi anlayacağın, takma." Barlas az öncekinin aksine sesine kadifeden bir yumuşaklık kattı.

"Neden geldin?" diye sordu Rana.

Davetiye fikrini bir kenara ittim. "İliç. Sadece biraz konuşuruz demiştim."

"Ben bugün Barlas'la olacağım."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak onayladım. "Tabii... Ben... Ben gidiyorum. Hoşça kalın," dedim ve hızla arkamı döndüm. Sitenin merdivenlerinden aşağı inerken az önce yaşadığım saçma olaya bir anlam veremedim. Bu neydi şimdi?

Rana'nın hareketleri... O kadar değişmişti ki... Bana bakan bal rengi gözlerindeki anlayamadığım o his içimi ürpertmişti.

Barlas'ın ona yaklaşımı beni korkutmuştu ama bunun sıradan bir kavgaya olduğunu söylüyorlardı.

Aslında Rana haklıydı... Aras beni hiç ağlatmamış mıydı san-
ki? Çiftler arasında böyle şeyler olabilirdi. Her şeye burnuma
sokmaktan vazgeçmeliydim.

Ancak yine de o ikisi arasında farklı bir şey sezmiştim. Aras'ı
dinleyip uzak durmam daha iyi olacaktı sanırım, çünkü üzülen
ben oluyordum.

Resmen kovulmuştum!

Kafamı varla yok arası sallayıp düşüncelerimden arınmaya
çalıştım ve arabama binip tekrar kafenin yolunu tuttum.

Ezel, davetiyeleri çok beğenmişti. Pembe duvarlara sahip
konsepti kap kek olan kafemize uygun sevimlilikteydi. Açılış
için oldukça heyecanlıydık.

"Reyyan, fırındaki kekleri kontrol eder misin?"

"Ben ederim!" dedim önümdeki çikolatalı pastanın üzerine
son çilek dilimini koyarken. Reyyan, bizimle çalışması için aldı-
ğımız, karşıdaki Yeni Nesil Üniversitesi'nde Gastronomi oku-
yan, sarışın, minyon tipli, oldukça becerikli bir genç kızdı. Eli
kurabiye hamurunda olduğu için fırına kendim bakmayı teklif
edip koşar adımlarla fırın kapağını açtım. Kek buharı yüzüme
gelip ağır kokusuyla burnumu doldurduğunda, boğazıma ka-
dar gelen safrayı yok saymaya çalıştım. Yok saymak imkânsız bir
hale gelince elimi ağzıma koyarak öğürdüm ve kekleri umursa-
madan mutfığa kusmayı istemediğimden lavaboya doğru hızlı
adımlarla ilerledim.

"Eylül!" Arkamdan Ezel'in seslendiğini işitiyordum fakat ce-
vap veremezdim. Açık olan kapıdan içeri girdim ve suyu açarak
ellerimi tezgâha dayayıp öğürmeye başladım. Sabahtan beri aynı
işlemi birkaç kez tekrar ettiğimden midemde bir şey kalmamış,
sadece öğürmekle yetinmiştim.

"Eylül iyi misin?"

Ezel arkamdan yaklaştığında elimi musluğun altına tutup ısl-
lak ellerimi yüzüme bastırdım. "Sanırım..."

"Farkında mısın birkaç gündür sürekli miden bulanıyor, bazen başın da dönüyor... Ulasta da değilim diyorsun..."

Bir şey ima etmeye çalıştığını sezdiğimde, "Yani?" diye sordum.

Yeşil gözlerini büyütürerek, "Yani..." deyip heyecanla soluduktan sonra sordu. "Ulamile olabilir misin?"

Bölüm On Dokuz

Tehdit

Ezel'in sorduğu soru karşısında duraksadım, beynimde şimşekler çakarken dudaklarım bilinmezlik duygusuyla aralanmıştı. Olabilir miydi ki?

"Yok canım..." dedim komik bir şey söylemiş gibi gülmeye çalışarak. "Yok, ne alaka yani..."

"Ne demek ne alaka? Evlisin, bu doğal bir şey..."

Olabilir miydi ki? Yani... Elimi alnıma koydum, diğer elimse refleks olarak karnımın üzerine gittiğinde Ezel'in gözleri de karnıma kaymıştı. "Ama..." dedim başımı sallayıp elimi karnımdan çekerken. "Bilirsin, biz... Önlem alıyoruz."

"Fark etmez ki..." dedikten sonra güldü. "Demek ki iyi önlem alamamışsınız."

"Ezel..." dedim uyarıcı bir tonla. "Saçmalama... Hamile değilim, olsaydım hissedirdim değil mi?"

"Bu hissetmemiş halin mi? Bence çabucak bir doktora görünmen lazım. Test alalım diyeceğim ama doktor daha garantili..." Bir anda ellerini birbirine çarptı. "Ayyy... Eylül, teyze mi olacağım ben şimdi?" diye sorduğunda hâlâ şaşkındım, ona bakıyor, fakat onu görmüyordum. Sahiden olabilir miydim? Ben? Hamile?

Olmamalıydı... Daha hazır değildim ki, daha kendimi tam olarak yetişkin görmüyorken... Bir bebeğe annelik yapabilir miydim? Tamam, istediğimi sanıyordum ama erkendi. O sorumluluğun altına girebilecek miydim?

Ya Aras?

Hayır canım, olamazdım. İyi önlem alamamışsınız ne demek, öyle bir şey olur muydu hiç?

"Ezel lütfen laf çıkarma, sanmıyorum gebe olduğumu."

"Yine de sen bir görün doktora..." Başımla onayladım,

"Görünürüm geçmezse..." diyerek arkamı döndüm.

Peçetelikten iki kâğıt havlu kopardığımda, "İstersen eve geç," dedi.

Ellerimi kurulayıp peçeteyi çöpe atarken yüzüne baktım. "Sizi yalnız bırakmam doğru olmaz, yarın, açılışa yetiştirmemiz gereken bir sürü tarif var..."

"Tarifleri dert etme, hallederiz. Bu halde yapmaya devam edersen yarın burada olamayacaksın, hiçbirimiz bunu istemeyiz değil mi?"

"Haklısın," diyerek onayladım. "Gitmem daha mantıklı sanırım."

Ona doğru yürümeye başladığımda tebessüm etti. "En kısa zamanda bir doktora görünmeni rica ediyorum."

Lavabonun kapısından aynı anda çıktığımızda, "Yarın bir geçsin de..." dedim ve mutfaktaki askılığa astığım çantamı omzuma geçirdim.

"Kolay gelsin Reyhan."

Kurabiyeleri tepsiye dizerken kafasını kaldırıp açık yeşil gözleriyle bana baktı. "Gidiyor musun?"

"Evet, pek iyi hissetmiyorum da..."

Yuvarlak suratına endişeli bir ifade ekleyip, "Geçmiş olsun," dediğinde başımla teşekkür edip onlara el salladım, daha sonra dışarıya park ettiğim arabama doğru yürüdüm.

Elimdeki anahtarımın tuşuna basıp açılmasını sağladığımda aklım halen Ezel'in söylediklerindeydi. Arabanın kapısını açıp içine girdim, hemen anahtarı yuvasına takıp çalıştırmadan önce elimi çeneme koyarak düşündüm. Bu kadar başıboş davranamazdık herhalde değil mi?

Yok canım...

Tüm anlar birbiri ardına zihnimde canlanırken Eda'nın dününü için köye gittiğimiz zaman geldi aklıma... Irmaktan sonra... Kulübede...

Dudaklarım çok içinde yuvarlak bir biçimde açılırken elimle ağzımı kapattım. O gün kesinlikle hazırlıksızdık. Kaşlarım çatılırken sol elimi almıma çıkardım... Nasıl olurdu? Bacaklarım istemsizce titremeye başlarken gözlerimin dolduğunu hissettim. Bir bebek için erkendi, oldukça erken. Olmamalıydı. Ben ne yapacaktım?

Yahu, midesi bulanana herkes gebe mi olacaktı sanki?

Kuruntu yapıyordum...

Gastrit gibi bir mide problemim de olabilirdi...

Peki, günümün gecikmesi?

Zihnimdeki düşünceler şiddetli bir çatışmaya tutulmuşken çalan telefonumla hayretten kurtaramadığım bakışlarımı çantama diktim, fermuarını açarken ısrarla çalan telefonumu elime aldım ve ekranda yazan numaraya baktım. Eda arıyordu. Bekletmeden telefonu açtım ve az önceki düşüncelerimi görmezden gelerek onula konuşmaya başladım. "Eda?"

"Ne haber iş kadını olduktan sonra beni unutan arkadaşım?"

"Sana yemin ederim o kadar yoğunum ki..." dedim ve anahartarı çevirip arabanın çalışmasını sağladım. "Ne var ne yok?"

"Çok sıkılıyorum Eylül, sen yoksun, Pusat kaç gündür yok, ilgileneceğim bir şey yok. Evde oturuyorum öyle..."

Arabayı düz bir şekilde sürmeye başladım. Suratım hâlâ asıktı. "Sıkıntı konusunda al benden de o kadar... Ne diyeceğim, bugün kafeden erken çıktım, bize gelsene, yarın açılışa beraber gideriz?" Eda'nın düşüncelerimi dağıtacağına emindim.

"Sen ciddi misin?" diye sordu mutlu bir şekilde. "Eylül süper olur bu, hemen geliyorum!"

Tepkisine karşın gülmeye çabaladım. "Hızlı davran, akşam yemeğini yeriz beraber... Hem yeni bir Hint filmi keşfettim, onu izleriz herkes çok duygusal diyor..."

"Ah, kalbimden vurdun beni, uçuyorum!"

Beraber gülüştükten sonra telefonu kapattık. Kırmızı ışığa

yakalandığımda arabayı durdurdum ve Eda'nın oyaladığı aklımı tekrar Ezel'in söylediklerinin doldurmasına olanak sağladım...

Eve geldiğimde yemek yapmanın şu sıralar mideme pek de iyi gelmediğini göz önünde bulundurarak bildiğim hamburgercilerden birini arayıp sipariş vermiştim. Gelen hamburgerleri salondaki krem renkli sehpanın üzerine koyduktan sonra filmi DVD'ye taktığım sıra kapı çaldı. Eda'nın geldiğini anlayarak elimdeki kumandayı televizyon ünitesine bırakıp kapıyı açmak için hareketlendim. Beyaz salondan sağıma dönüp koridorun başındaki dış kapının kulpuna elimi atıp kapıyı açtım.

"Selam!"

Eda gülerek konuştuğunda, aynı şekilde son eki uzatarak "Hoş geldin!" dedim ve beklemeden kucaklaştık. Özlemimizi az biraz giderdiğimizde geri çekildik. Eda birkaç adım atarak içeri girdiğinde kapıyı kapattım. Elindeki poşetlerin bir kısmını yere koyarken bir tanesini bana uzatmıştı. Kaşlarım bükülürken pastane poşetine baktım. "Bu ne?"

Paketi ellerinin arasından alırken, sırtıttı. "Trileçe!"

O an, gözlerimden kalpler fışkıracakmış gibi hissettim. "Kızım sen süperisin."

"Ne sandın..." derken gözleri televizyonun olduğu kısma gitti. "Ee film hazırladın mı, yemekte ne var, ben kurt gibi açım."

Beraber salona doğru yürürken elimi enseme attım. "Yor-gundum, bir şey yapamadım ama menü sipariş ettim..."

"Aa, uzun zamandır yemiyordum," dedi ikili koltuğun üzerine otururken ve yerleştiği an hızla kese kâğıdından olan menü paketini açtı. Karşısındaki koltuğa oturduğumda ben de aynı işlemi biraz daha sakın bir şekilde yaptım, günlerdir soğumadığım yemek kalmamıştı, ne yesem mideme dokunuyor, bir daha o yiyeceğe bakamamama neden oluyordu. Paketi açarken içimden, "Lütfen bunu düzgün yiyebileyim," diye dua etmeyi eksik etmemiştim çünkü yemek yeme yüzüne hasret kalmıştım, hem canım her şeyi istiyor, hem midem hiçbirini tam olarak alamı-yordu... Düzenim şaşmıştı resmen.

“Ee, ne var ne yok?” diye sordu Eda hamburgerinden keyifli bir ısırik alırken.

“Bildiğin gibi, aslına bakarsan pek bir olay yok, bence esas olaylar sende... Nasıl gidiyor Pusat’la?”

Dolgun dudağının kenarına bulaşan sosu peçeteyle sildi “Eylül, onu o kadar özlemişim ki... Yanımda olduğunu bilmek bana tahmin ettiğimden fazla huzur veriyor, bir de şu an taze sayılırız kavga falan da etmiyoruz eskisi gibi... Uzun zamandan sonra ilk defa kendimi huzurlu hissediyorum.”

“Canım ya... Çok mutluyum adınıza...” dedim ve ben de korkuyla hamburgerimi ısırdım. Acı sosla etin birleşimi ağzımda yayılırken şimdilik bir sorun yaşamamıştım.

Nihayet sorunsuz bir şekilde yuttuğumda Eda’nın dudakları aralandı tekrar. “Ama son günlerde hiç göremiyorum... Onların bu kadar yoğun olması hayra alamet değil söyleyeyim ben sana.”

Gözlerim kısıldı. “Nasıl yani?”

“Ortada büyük işlerin döndüğünü hissediyorum.”

“Tehlikeli mi?”

“Yani...” Azat Kılıç aklıma gelince yüreğimin üzerine bir bıçak saplanmış gibi oldum, bedenimi korku duygusu istila ederken ne sıra dudağımı kemirmeye başladığımı bilmiyordum. Aras günlerdir eve doğru düzgün gelmiyordu, ben nasıl konuşmaya çalışmazdım, neler olduğunu sormazdım? Kıskaçlık gözümü bu kadar mı kör etmişti? Hiçbir şey yapmadığı halde...

“Aman, onlar başının çaresine bakar, ee film hani?” Cümlesiyle ilgimi tekrar Eda’ya verdim, bu kız hep böyleydi, hem aklımı bulandıracak şeyler söylüyor hem ardından hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. Başımı varla yok arası sallayıp mutsuzca soluyarak kumandanın oynatma tuşuna basıp filmin başlamasını sağladım.

“Eylül...”

Uykunun mahmurluğu üzerimdeyken birinin kolumu dürtüğünü hissedebiliyordum. “Uyan Eylül, sabah oldu...”

Dilimi damağımda gezdirip ağzımda oluşan metalik tadı yok etmeye çalışırken zaman ve mekân kavramının zihnime yerleşmesini bekledim. Güneş ışıkları gözlerimi alırken yüzünü yüziime odaklayan Eda'ya bakıp, "Sabah mı oldu?" diye sordum cızırtılı bir sesle.

"Eda bize gelsene, film izleriz!" Sesimi taklit ettikten sonra devam etti. "Sabah oldu tabii, filmin daha jeneriğı bitmeden uyudun, uyandırabilene aşk olsun."

"Gerçekten mi?" dedim elimle saçımın yüzüme düşen tutamlarını geriye doğru atarken, daha sonra doğrularak esnedim. "Eda ne ara uyuduğumu bilmiyorum sahiden kusura bakınayay," dedim üzgün bir şekilde.

"Sorum yok hayatım günlerdir yoğun bir tempoya tutuldu. Uyku hakkındı, hem açılışa şiş gözlerle katılmak istemezdim."

"Hii, açılış! Saat kaç?" diye sordum heyecan ve merakla ayaklarımı koltuktan aşağı sarkıtarak.

"Merak etme daha öğlen olmadı, var açılışa. Sen gir bir duş al, ben kahvaltı hazırlarım."

Başımla onayladım. Koltukta uyuya kalmış olmam aklıma Aras'ı getirmişti, eve gelmemiş miydi? Keza gelmiş olsa, koltukta uyuyor olmazdım, beni muhakkak yerime götürürdü. Fakat yine de sordum. "Aras geldi mi?"

"Hayır, bilmiyorum sabaha karşı geldi mi ama ben dörde kadar uyanıktım, kimse gelmedi. Merak etme, Pusat'la beraber, daha doğrusu adamlarıyla beraberler. Neyi hallediyorlarsa bir an önce bitse de rahat rahat yüzlerini görebilsek..."

"Bu hep olur muydu? Yani baban başkanken de böyle eve geç gelmeleri falan oluyor muydu?"

"Bu ne ki?" diyerek elini rastgele havada salladı. "Bir kere sinde babam tamı tamına iki hafta eve uğramamıştı..."

Dudaklarımı birbirine bastırarak omuzlarımı düşürdüm. "Kötü bir hismiş..."

"Ben alıştım." Gülümsedi ve kolumdan tutarak beni çekmeye çalıştı. "Sen de alışsın, kalk haydi duşunu al."

Yüzümü düşürmemeye çalışarak beni kaldırmasına izin verdim ve pijamalarımıyla duşun yolunu tuttum.

Eda ile kahvaltı yaptıktan sonra, kıyafetlerimizi giymek için tekrar odaya gitmiştik. Beyaz kumaşın üzerine pembe çiçekler ve yeşil dalların işlendiği askılı, V yaka, göğüs ve sırt dekoltesine sahip, boyu dizlerimin üzerinde biten elbiseyi giydiğimde aynada kendime baktım ve kararsızlıkla sordum.

"Bu elbise sence de biraz fazla açık değil mi? Ben rahat edemem bununla."

"Hiç de değil, başka bir ihtimalin mi var sanki. Bence çok tatlı oldu."

Düşünceli bir şekilde üzerimi süzerken omuz silktim ve seçeneğimin olmadığını bildiğimden kabullenmiş bir tavırla suratıma baktım. Eda, omuzlarıminin aşağısında olan saçlarını maşayla dağınık bukleler haline getirmiş, yüzüme hafif bir makyaj ilıştirmişti. Kulaklarıma taktığım beyaz küpeler ve giydiğim beyaz rengindeki dolgu topuklu ayakkabı elbisemle son derece uyumlu olmuştu... Telefonumu elime aldığımda istemsizce tuş kilidini açıp bir bildirim var mı diye baktım fakat hayır, Aras'tan ne bir arama ne de bir mesaj vardı. Açılışa gelmeyecek miydi?

Bu düşünce moralimi bozmuştu.

"Çıkalım mı?" Sesiyle kafamı kaldırıp Eda'ya baktım, siyah, uzun kollu, straplez, göbeği açık bir bluz ve altına fuşya ile yeşil renklerinde lazerli güllerin olduğu kabarık, dizlerinin üzerinde biten bir etek giyinmişti. Saçlarını at kuyruğu şeklinde toplamıştı, güzel görünüyordu, her zamanki gibi.

"Çıkalım," dedim gözlerimle onaylayarak bu işaretimi bekliyormuş gibi siyah çantasını eline alıp koluma girerek beni kendisiyle kapıya doğru yürütmeye başladı.

"Pusat gelemeyecekmiş davete." Bu cümle zihnimde yakılan ağıtlara sebebiyet vermişti, çünkü Pusat'ın gelemeyecek olması, Aras'ın da gelececeğini haber veriyordu.

"Tabii Aras da..." dediğimde bana katıldı. İyice asılan suratımla yürümeye devam ettim.

Kafe açılışı, diğer insanlara göre güzel geçmişti, herkes oldukça eğlenmiş görünüyordu. Güzel reklam yapılmış, oldukça rağbet görülmüştü.

Saat akşamın onuydu. Çağırılan insanlar, müşteriler dağılmış, Eda evine gitmişti, geriye sadece biz çalışanlar kalmıştık. Tüm günümü Aras'ı düşünerek geçirmiş olmam insanların ilgilenildiği şeylerle ilgilenmememe sebebiyet vermiş, beni ruhsuz birine dönüştürmüştü. Bir de arabaya bıraktığı parfümünü bocalamıştım üstüme, onu hissedip daha rahat olayım diye, bu da daha beter özlememe neden olmuştu.

"Ben çıkıyorum," dedi Reyryan eline aldığı kurabiye poşetini bırakmadan ceketini omzuna asarken.

Ona el salladıktan sonra Ezel bana döndü. "Eylül, seni bırakalım mı? Tek gitme bu saatte eve. Aras gelmeyecekse bende kalırsın?"

"Aynen, *Iron Man* izleriz esas kutlama bizim kaldığımız apartmanda kız." Aykut, Ezel'i desteklercesine sempatik bir şekilde konuştuğunda ikisine de samimi bir şekilde gülümsedim.

"Sağ olun arkadaşlar ama eve gitsem daha iyi olacak, çok yoruldum, beni şu an anca evim paklar." Bilingçaltım cümlemi düzeltilti. "*Beni şu an anca Aras'ı görmek paklar.*"

"Yorulduk ama değdi, burası çok iş yapacak..." Ezel ile beraber dışarı çıktığımızda Aykut kafenin ışıklarını kapatıp kapısını kilitlemekle meşguldü.

Bense arkadaşıma baktım. "Ezel, bana böyle bir imkân sağladığın için teşekkürler, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi."

"Esas, teklifi kabul ettiğin için ben sana teşekkür ederim, İstanbul'da dükkân açmak cesaret işiydi, sen olmasan imkânsızdı bu."

"O zaman bu teşekkür, bize buranın hayallerini kurduran çocukluğumuza gitsin?" diye sorduğumda, başını salladı, yeşil gözlerinin dolduğunu görebiliyordum.

"Çocukluğumuza..." dedi ve ardından birbirimize sıkıca sarıldık.

“Kızlar ve duygusallıkları... Şimdi bir de hüngür hüngür ağlarsanız hiç şaşırmam...”

Cümlesiyle ikimiz de aynı anda geri çekilip, “Aykut!” diye bağırarak, ardından hep beraber bir kahkaha tufanına tutulmamız kaçınılmaz oldu.

“Neyse...” dedim kaşlarımı kaldırıp dudaklarımı ıslatarak. “Artık eve gitsek iyi olacak, iyi geceler arkadaşlar.”

“İyi geceler...” Vedalaştıktan sonra, dolgu topuklularımın çıkardığı tak tak seslerinin, gecenin sessizliğinde yankılanmasıyla karşı kaldırıma yürüdüm. Arabamın önüne geldiğimde etrafta kimsenin olmaması beni ürpertse de, arabanın içine girdiğim an bütün korkularımın sona ereceğini biliyordum.

Sorun yoktu, ıssız bir sokakta gündüz yürümekten farksızdı, sadece ışıklar yoktu o kadar, karanlığın zihnimi oynatmasına izin vermemeliydim.

Yine de hızlı davranmakta fayda vardı. Şoför kapısının önünde durduğumda beyaz çantamı klik sesiyle açıp içinden anahtarımı bulmaya çalıştım. Daha bu sabah kullandığım çantayı bu kadar karıştırmayı nasıl becermişim? Anahtarım neredeydi? Ellerim çantanın derinliklerine dalış yaparken etraftaki sükutun çığlıklarını bölen köpek havlamaları sakın kalmamı zorlaştırıyordu.

Çantanın içinde, elime değen metal şeyi hissettiğimde sevineceğim sıra omzuma değen soğuk el gözlerimi fal taşı gibi açmamı sağladı ve dudaklarımdan korku dolu bir “Hii...” efektinin yayılmasına neden oldu. Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken arkamdaki bedenim ellerini iki yanımdan arabanın camına koydu ve ona bakmama engelledi. Nefesi enseme çarptığında, konuşacağını anlamıştım, çığlık atmak için söyleyeceği kelimeyi bekliyordum.

“Ölmek istemiyorsan diğer koltuğa geç.” Bu tanıdık cümle ve hayranı olduğum sert fakat cazibeli ses kulaklarımda yankılanırken bir anda vücudumdaki korku hisleri kum saatinin tersine çevrilmesi gibi dökülmeye başlamış, yerini heyecan ve hasrete bırakmıştı.

“A-Aras?” diye sordum şaşkın bir şekilde, evet şu an sade-

ce şaşkındım, mutluluk hissiyatımı biraz sonraya saklıyordum, önce üzerimden şu afallamanın geçmesi gerekiyordu.

“Güzelim,” dediğinde beni köşeye sıkıştırmış olmasını önemsemeden hızla kollarının arasında ona döndüm. Bu sayede sırtım arabaya yaslanmış, bedenimin Aras’ın gövdesiyle çarpışmasına ramak kalmıştı. Yüreğim esmer yüzünü görmenin etkisiyle göğsümü delercesine atarken vücudumda ılık bir esinti yol aldı.

“Sen...” dedikten sonra heyecanımı bastırmaya çalışıp derin bir nefes aldım. “Senin ne işin var burada?”

“Açılışa gelememiş olmamı telafi etmeye geldim,” deyip bir elini arabanın camından yavaşça indirip belime attı. “Beni özledin mi?”

Deli gibi özledim hem de.

Gözlerimi içerisinde tılsım taşıdığını düşünmeye başladığım simsiyah gözlerinden çekerek, “Hayır,” dedim düz bir sesle, yelkenleri bu kadar çabuk indirmeyecektim.

“Yüzüme bak.”

Metalik ses tonu kulaklarıma dolduğunda, omuz silktim. “Bakmayacağım.”

Başını ensem ve boynum arasındaki bölgeye doğru eğdiğinde tüm tüylerimin teker teker kabardığını hissettim. “Ben kokuyorsun?” diye fısıldadı kulağıma doğru, yumuşak ve cezbedici ses tonuyla.

Eh, neredeyse tüm parfüm şişesini seni hissetmek için üzerime bocaladım, doğal tabii.

Çarçabuk bir yalan uydurdum. “Parfüm sıkmayı unutmuşum, seninki de arabadaydı el mahkûm kullandım.”

Dudağının bir kenarını hafifçe yukarı kaldırarak suratına aşığlığı olduğum gülümsemelerinden takındı. “Tabii, el mahkûm,” dedikten sonra geri çekildi.

“Arabaya geç, seni bir yere götüreceğim.” Aramızda bir boşluk bırakmasıyla nihayet kıyafetini süzebilmişim, üzerine oturan siyah takımlarından birini giymiş, hafif hafif uzayan saçlarını ve çıkmaya başlayan sakallarını tıraş ettirmişti. Bu halini seviyordum.

"Nereye?"

Kaşlarıyla arabayı işaret etti. "Sürpriz."

Dudaklarımı büzdüm. "Kendisiyle konuşmadığım insanlarla bir yere gitmiyorum normalde."

"Şansını fazla zorlama ve geç şu arabaya."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Zorla mı?" Suratına bir ciddiyet ekledikten sonra soluyup gözleriyle yan tarafa baktı, ardından beklemediğim bir şekilde bir eli belimin arkasından tutarken diğer kolunu dizlerimin arkasına dolayıp beni havalandırdı. Dudaklarımdan minik bir çığlık koptu. "Aras!" diye cırladım bacaklarımı sallamaya çalışıp kucığından inmeyi denedim. "Bırak beni!"

"Evet zorla, bir şikayetini mi var?"

"Var, istemiyorum!"

"Bal gibi de istiyorsun," dedi arabanın kapısını açarken. "Hem parfüm şişemi bitirmişsin bana bir kefaret borçlusun." Beni koltuğa bıraktıktan sonra kapımı kapatmadan önce, "İnmeyi deneme," dedi ve arabanın önünden geçerek şoför kapısına yürümeye başladı. İnmek gibi bir düşüncem yoktu, gideceğimiz yeri deli gibi merak ediyordum. Kapısını açıp koltuğa geçtiğinde ve anahtarı takıp çevirdiğinde arabanın ışığı yanmış, içerisi daha aydınlık bir hal almıştı.

Ellerini direksiyona koyup sürmeden önce bana döndü. "Emniyet kem-" Cümlesini aniden kestiğinde kaşları çatılıp gözleri vücudumda gezmiş, dizlerimde durmuştu. "Sen..." dedikten sonra yutkunduydu, şokunu atmak ister gibi bir hâli vardı. "Sen tüm gün bu kıyafetle miydin?"

Aynı şekilde dizlerime baktım, eteğin uçları geriye doğru kıvrılmıştı, ellerimle hızla düzeltip eski boyuna gelmesini sağlarken dudaklarımı araladım. "Normal boyu o değil," dedim uçlarını düzeltmeye devam ederken. "Sen oturtunca açılmış."

"Sen tüm gün bu kıyafetle mi dolaştın?" diye sordu tekrar açıklamamla ilgilenmemiş gibi.

"Evet Aras. Ne var bunda?"

"Bu elbisenin yarısı nerede Eylül?"

"Yarısı falan yok."

Çenesi kasıldı. Başını onaylamaz bir şekilde sallarken tekrar önüne döndü. "Sakin ol Aras, sakın kal." Kendi kendine mırıldandıktan sonra bu sefer yine bana yönelik bir cümle kurdu. "Bir dahaki sefere ben evde olayım olmayayın, ne giyeceksen bana bildiriyorsun."

"Yok ya!" dedim kollarımı göğsümde birleştirirken.

"Görürüz var mı yok mu," dedi ve konuyu kapatma hareketi olarak arabayı sürmeye başladı.

Yaklaşık bir saatin sonunda, şehirden uzak ormanlık bir alana giriş yapmıştık. Araba, iki katlı ahşap evin önünde durduğunda, merakıma yenik düşerek, "Burası neresi?" diye sordum.

Anahtarı çıkarıp arabanın sesinin kesilmesine neden olduktan sonra kafasıyla dışarıyı işaret etti. Kaşlarım çatılırken emniyet kemerimi çıkarıp komutuna uykum. Ayaklarım, toprak değil, kum zeminle birleştiğinde hissettiğim deniz kokusu ve dalga sesi yakında bir yerde deniz bulunduğunu söylüyordu. Aras yanıma geldiğinde elini uzattı, büyük bir kararsızlıkla ona baktığımda, benim tepkimi beklemeyip kendisi tuttu elimi. Ve arkasını dönerek beni de kendisiyle ilerletmeye başladı.

Kulübenin arka duvarından ön tarafına doğru yürüyorduk. Dalga sesleri gittikçe daha iyi duyuluyordu.

Kafamı kaldırıp Aras'ın yan tarafına geçtiğimde karşımda gördüğüm manzarayla beraber gözlerim ve ağzım hayranlıkla aralandı. Gökyüzünü kaplayan kalabalık parlak yıldızlar, kapkara denizin üzerine yansımış, görsel bir ışık şöleni oluşturmuştu adeta...

"Aras..." dedim saçlarımdan yüzüme düşen arsız tutamları kulağımın arkasına sıkıştırırken. "Şuraya bak!" Sesim, gördüğüm manzaradan etkilendiğimi fazlasıyla belli ediyordu.

"Bu gece..." dedi gökyüzündeki yıldızları izlerken. "Göğün en fazla yıldıza sahiplik ettiği gece..." Daha sonra kafasını bana çevirdiğinde gözlerimizin birbirine odaklanmasına izin verdim. "Senin de burada olman gerekiyordu."

Dudaklarıma şaşkın bir tebessüm yerleşirken onunla beraber kumsala doğru yürümeye devam ettim. Denizin üzerine düşmüştü sanki yıldızlar, elimi suya atsam onlara dokunabilecekmişim gibiydi.

“Denize girmek istiyorum!” dedim dalgalar ayak uçlarınıza kadar gelirken ardından beklemeden ayakkabılarımı çıkardım. Elini bırakıp suya doğru yürüdü. Su, çoktan bileklerime ulaşmıştı. Kıyafetimin ıslanmasını umursamadım, Aras’ın burada bir kulübesi varsa, giyilecek kıyafetleri de vardı muhakkak.

Su elbisemin eteklerine kadar geldiğinde ellerimle yansımalarına dokundum, bu ne kadar huzur veriyordu böyle. Arkamı döndüm ve heyecanla, beni izleyen Aras’a baktım. “Su çok güzel...” Geri geri yürürken devam ettim. “Sen de gelsene.”

Bana cevap vereceği sıra ayağımın tekinin biraz daha derine dokunmasıyla sendeledim. “Ah.”

“Dikkat et,” diye endişeyle uyardığında, “İyiyim...” diye karşılık verdim. “Deniz sanki gök olmuş, yıldızların arasında gibiyim.”

“Sen bir de benim gözümden görsen...” diye seslendi yumuşak ses tonuyla. “Şu an dünyanın en muhteşem manzarasını izliyorum.”

Kurduğu cümle kalbimden mideme doğru yıldız kaymalarına neden olurken yüzümdeki gülümsemeyi düşürmeden, ona su attım. “Bunlar hep barışmam için değil mi yalancı romantik?”

Omuzlarını kaldırıp indirdi. “Sen bana küsmedin ki güzelim, buna izin vermediğimi söylemiştim.”

“Adi egoist yakışıklı herif,” dedikten sonra, denizin biraz üşütmeye başladığını sezdiğimde ona doğru yürüdüm, eteğimin tamamı sırlıslıkla kaplanmıştı ancak sorun etmedim. Aras ceketini çıkarıp omuzlarıma yerleştirdiğinde aramızda milimlik boşluk vardı. Kokusu onun üzerinde güzeldi, onu, ondan solmak büyüleyiciydi.

Alnımın üzerindeki saç tutamımı geriye atarken,

“Bana ne yapıyorsun?” diye sordu. “Cevabını düşünüyorum ama bir sonuca varamıyorum. Zihnimi her saniye meşgul etmeyi nasıl başarıyorsun? En ufak hareketinde nasıl soluğumu kesecek hâle geliyorsun?” diye sordu elleriyle çenemi kavrarken

cevap vereceğim sıra eğilip öpmesiyle duraksadım. Geri çekildiğinde o meşhur gülümsemesini takındı. “Bir büyücüyle mi evliyim yoksa?”

Kukırdadım. “Kalpten kalbe yol vardır diyorlardı ama inanmıyordum. Bunu da seninle tescilledim Aras, keza ben de aynı şeyleri senin için düşünüyorum.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde el ele bir vaziyette kumsalın üzerindeki örtüye uzanıp gökyüzünü, arada birbirimizi izleyerek muhabbete dalmıştık.

“Aras...” dedim gözlerim yukarıdayken. “Bugün bana ilk karşılaşmamızda kullandığın cümleyi kurdun. Yani...”

“Evet hatırlıyorum Polyanna,” dedi cümlemi tamamlayarak. “Normalde de unutkan bir insan değilim, hafızam kuvvetlidir. Ama seninle yaşadıklarım daha farklı tabii... Onlar zihnimin ayrı bir bölümünde.”

Gülümseyerek ona döndüm. “Buna sevindim.”

Göz kırptığında tekrar gökyüzüne döndü.

“Aras...” dedim yine ona bakarak.

“Evet?”

“Hiç şarkı söyledin mi?”

Bana dönüp güldü. “Bu ne alaka şimdi?”

“Ses tının çok güzel, senden bir şarkı duymayı isterdim.”

Elini kafama koyarak tekrar gökyüzüne bakmamı sağladı.

“Unut bunu.”

“Ya...” dedim yüzüne bakarken “Lütfen... Bu geceyi daha unutulmaz kılalım istiyorum...”

Bu sefer tek kaşını kaldırarak yüzüme bakmıştı. “Bu geceyi daha farklı şeylerle de unutulmaz kılabiliriz.”

Elimi başına koyarak ben de onun kafasının göğe doğru çevrilmesine neden oldum. “Sen de bunu unut o zaman.”

Kafasını sallayarak gülümsedi. “Aslına bakarsan, hiç şarkı bilmiyorum.”

Rüzgâr, saçlarının uçlarını hafifçe oynatırken, “Nasıl yani?” diye sordum. “Sevdiğin bir şarkı da mı yok?”

Başını, “Hayır” nezdinde salladı. “Bildiğim sadece bir ezgi var, o da...” dedikten sonra boğazına bir yumru oturmuş gibi duraksadı, derince bir nefes aldı.

Tepkisi beni alevlendirirken “O da?” diye sordum.

Boğazının üzerindeki çıkıntı hareket edince yutkunduğunu fark etmiştim, geceden daha kara olan gözleri yukarıya odaklandığında kalın dudakları hareketlendi. “O da babamın, ablam ve benim için anlattığı masallardan sonra okuduğu şarkı. Keloğlan şarkısıymış,” dedi hafifçe tebessüm ederek. “Çok hoşumuza gidiyordu, sürekli dinlemek istiyorduk, bir zamandan sonra babamın boğazı tahriş oluyor, annem içeri giriyor ve artık uyku vaktimizin geldiğini söylüyordu.”

Gözlerim sızlamaya başladığında, ellerimin arasındaki elini okşadım. Yüzüne yerleşen hüznü düşündüğümde duygusal bir tonda mırıldandım. “Özür dilerim, amacım sana o zamanları hatırlatmak değildi.”

“Özür dileme,” dedi ve siyahlarını tekrar yüzüme odakladı. “Aslında... Uzun zamandır dinlememişim de; söylemek istiyorum.”

“Ama...” dediğimde gözlerini kırparak beni susturdu. Boşta kalan elini yanağımın üzerine koydu, başparmağıyla yanağımda gezindi, ardından elini çekmeden kısık bir tonda şarkıyı mırıldandı.

*“Sen bir aysın ben kara gece,
Gel derim, gel derim, gel derim...”*

*Bu can senin, sersefil ettim,
Al derim, al derim, al derim...*

*Sorsan bağın badesini de,
Gül derim, gül derim, gül derim...*

*Şerbet diye zehir de versen,
Bal derim...”*

Tebessümümü yüzümden düşürmeden onu dinlerken, arkasından kayan yıldızı görüp onun haberi olmadan, bizim için bir dilekte buldum. Bir elim kendiliğinden karnımın üzerine giderken Aras'ın bu ayrıntıyı anlamamış olmasına sevindim. Bu, üç kişilik mutlu tabloyu sevmiştim.

Söylediği şarkı hakkında yorum yapacağım sıra Aras, sanki bunu istemiyormuş gibi hızla önüne döndü ve, "İzle," dedi kaşlarıyla karşıyı işaret etti. "Gün doğumu..."

Ağır hareketlerle gözlerimi onun baktığı gibi karşıya çevirdiğimde, mavileşmeye başlayan göğün üzerine serpilen kıvrımlar, beni bir kez daha büyülemişti, sabah oluyordu, tüm gece uymamıştık ve bundan hiç şikâyetçi değildim. Gözlerim doğan güneşi izlerken Aras'ın bedenimi kendisine çekmesince izin verdim. Başım göğsüne yaslanırken gözlerimi gökyüzünden çevirmedi. Dalga yavaş yavaş kıyıya vuruyor, yıldızlar artık kendini gizliyordu, kulaklarımıza dolan denizin sesi, dünyanın en güzel şarkısı gibi yankılanıyordu. Biri bana huzuru sorsa, şüphesiz tam burayı, tam bu anı söyledim.

Biraz sonra, kızıl gökyüzünü siyah kuşlar doldurmaya başladığında, yüzüme hayran bir gülüş yerleşti. "Aras bu..."

"Kuşların dansı..." diye tamamladı cümlemi. "Uzun zamandır rastlamıyordum, bu... Tamamen senin şansın..." diye fısıldığında biraz daha sokuldum ona ve göğü uyumlu hareketleriyle süsleyen göçmen kuşlarını izlemeye devam ettim.

Hayatta kaybettiğimiz bir şey, kazandığımız birçok şeye sebep olabilirdi yahut kazandığımız, kaybettiğimiz birçok şeye yol açabilirdi.

Ben belki acıların en büyüklerini yaşamıştım, kendi canımdan olanlarla sınanmıştım lakin karşıma öyle biri çıkmıştı ki, bana hem can, hem canan olup dünyada kendi cennetimi yaşatmaya başlamıştı...

Koltukta otururken bekleyişlerim gergindi, bacağım titriyorken alacağım sonucun beni nasıl etkileyeceğini düşünüyordum.

Böyle bir şey varsa, buna hazır mıydım? Hazır olmasam bile ne fark ederdi, onu öldürmeyi göze alabilir miydim? Asla... Eğer içimde bir can taşıyorduksam, sorumluluğunu da almayı bilecektim; başka bir ihtimal olamazdı.

"Peki, Aras?" diye düşündüm yine, ne yapardı ki? O da beklememiş olacaktı bu haberi, kızar mıydı, sinirlenir miydi, aldırma'yı teklif edebilir miydi yahut sevinir miydi?

"Eylül Karahanlı." Görevli kadının ismini seslenmesiyle dudaklarımı kemirme işlemimi bir kenara bırakıp kafamı kaldırarak kısa boylu, kilolu, kızıl saçlı kadına baktım. Elindeki dosyayla önünü çevreleyen masanın ardından bana bakarken ayağa kalkıp oraya doğru yürümeye başladım. Bacaklarım titriyordu, yürüyüşüm sarsak bir hal almıştı. Hastaneye monte edilmiş klimalar, terleyen avuç içlerime çare olamıyordu.

"Benim," dedim avuç içlerimi pantolonuma sürüp kadına kimliğimi uzatırken. Kontrol edip benim olduğumu teyit ettikten sonra elindeki dosyayı bana uzattı. Gülümsemeye çalışarak arkamı döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Havanın soğukluğu üşütmüyordu, tüylerimi diken diken eden şey kesinlikle elimdeki sonuç kâğıdının manevi ağırlığından kaynaklanıyordu. Eylül ayının dengesiz zamanlarından biriydi, hava yine bozmuştu. Başıma taktığım siyah şapkayı çekiştirerek kulaklarımın kapanmasını sağlamamın ardından arabanın şoför kapısını açıp içine geçtim. Parmaklarım zarfın açış yerinde gezinirken kalp ritimlerim hızlanmaya başladı. Derince nefes alıp aldığım nefesimi yavaşça dışarıya saldım ve zarfı açmaya başladım. İçine sonuçların yazıldığı kâğıda elimi attım ve titreyen parmaklarım-la çıkardım...

Öylece bakakaldım beyaz sayfaya... Çıkan sonuç, aklımdaki tüm şüpheleri doğrularken kâğıt parmaklarım arasından kayıp düştü.

Hamileydim.

Bedenimi büyük bir uyuşukluk esir alırken kâğıdı tekrar alıp yanlış mı gördüm diye baktım, sanki bir şeyleri değiştirebilecekmişim gibi.

Ama sonuç hep aynıydı.

Hamileydim, içimde Aras'tan bir parça taşıyordum, ikimin canı, benim bedenimde yaşam bulmuştu. Bunu idrak etmek zordu, tepki vermek ise ondan daha zor...

Öylece durdum arabanın ön koltuğunda, ne yapacağımı düşündüm, Aras'a bunu nasıl söyleyeceğimi...

Bir yanım sevinirken öbür yanım büyük bir çıkmaza sürüklendiğimi fısıldıyordu ruhuma.

Arabanın içini telefon melodim doldurduğunda bakışlarımı çantama yönlendirdim. Fermuarını açıp ekrana baktığımda Ezel'in ismini görmemle telefonu açmam bir oldu. "A-Alo?" dedim bezgin çıkan sesimle.

"Eylül, nerede kaldın meral ettim?"

"Bir yere uğramam gerekiyordu, on dakikaya oradayım."

"Tamam canım," dediğinde başka bir şey söyleyecek gücü bulamadan telefonu kapattım ve anahtarı çevirerek arabanın çalışmasını sağladım.

Akşamüstü, kafedeki müşteriler azalmış, ortam daha sakin bir hal almıştı. Karşılıklı oturan iki sevgiliye çikolatalı pasta dilimlerini ve meyve sularını servis ettikten sonra, gülümseyerek "Afiyet olsun," dedim. Tekrar mutfağa gideceğim sıra çaprazımdaki el işareti yapan sarışın çocuk dikkatimi çekince ona doğru yöneldim. Yanına yaklaştığımda önündeki şeker pambesi menüü kapatarak mavi gözleriyle bana baktı.

"Ben bir tiramisü ve bir fincan latte alabilir miyim?"

"Tabii," dedim istediklerini avucumun üzerindeki not defterine işlerken. "Başka bir arzunuz var mı?"

"Hayır, teşekkürler," dediğinde arkamı döndüm. O sıra kasadaki Ezel'le göz göze gelmiş, birbirimize gülümsemeyi ihmal etmemiştik. İşler oldukça iyi gidiyordu, kafe, açılalı çok az bir zaman olmasına rağmen iyi iş yapmış, insanlar tarafından tutulmuştu. Bebe mavisi rengindeki mutfak kapısından içeri gireceğim sıra Reyhan'ın kapıyı açıp elindeki tepsiyle çıkacak olması ikimizin de kıkırdamasına neden olmuştu. Ben ona yol

verdiğimde rahat bir şekilde ilerledi, bense aynı rahatlıkla geniş mutfaka giriş yapmışım. Burası zihnimi dağıtmama en azından şimdilik hamilelik mevzusunu düşünmememe olanak sağlıyordu, çünkü düşüncecek vaktim olmuyordu.

Arma yine de, bedenime farklı bir karakter işlenmişti sanki, elimi sürekli karnımın üzerine koyasım, içerideki varlığa kendimi hissettiresim geliyordu. Karışan düşüncelerimi saymazsak, içim kıpır kıpırdı.

Gülümser surat ifademi düşürmeden alt dudağımı dişleyip tatlıların muhafaza edildiği dolaba ilerledim. Tiramisu kabını çıkarıp düzgün bir şekilde tepsinin üzerinde beyaz tabağa bıraktım. Kahve makinesine yaklaştığımda kafenin iç tarafından gelen çığlıklarla kaşlarımı çattım. Neler olduğunu anlamaya çalışırken düşme, kırılma, çarpma seslerinin birbirine karışmasıyla kahve koyma işlemini bir kenara bırakıp hızlı adımlarla tekrar mutfak kapısına doğru ilerlemeye başladım. Aklımda bin bir türlü düşünce dönüp dururken Ezel'in çığlığını duymamla kapıyı çevik bir hareketle açıp dışarı çıktım.

Gözlerim, gördüğüm manzarayı birkaç saniye idrak edememiş irice açılmıştı.

Kafenin içerisinde bir grup siyah takım elbiseli adam vardı. Adamlardan iki tanesi Ezel'i, iki tanesi Reyhan'ı tutarken diğerleri masaları sandalyeleri savurmakla uğraşıyor, bir tanesi ise bağırarak soruyordu.

"Karahanlı'nın karısı nerede?!"

"Sana ne lan piç herif! Siz kim oluyorsunuz ha!" Ezel adama kükrediginde adamın eli havaya kalkıp Ezel'in yüzünü bulacağı sıra yanındaki kısa adam onu dürterek kaşlarıyla beni işaret etti. Adamın hamlesi duraksadı.

"Abi, orada."

İri cüsseli herif bana baktığında, "Karahanlı'nın karısı sen misin?" diye sordu sert bir tonla.

Ona doğru ilerlerken tek kaşımı kaldırıp korkusuz bir imaj çizmeye çalıştım. Bu şerefsizlere böylesi gerekiyordu çünkü. Karışına geçtiğimde çekik gözlerine bakarak kollarımı göğsümde birleştirip başımı dikleştirdim. "Evet benim. Bir sorun mu var?"

Adamın ince dudaklarını kullanarak yüzüne keyifli bir gülümseme yerleştirdikten sonra silahını çıkarıp beklemeden alnıma dayamasını evet, beklemiyordum. Soğuk metal yine benim alnımla buluşurken silahın sahibi beni alnımdan itekleyip sırtımın kasanın önünü kaplayan masaya değmesine neden oldu. Her ne kadar korkusuz görünmeye çalışsam da alnıma dayanan silah, korkularımı yüzeye çıkarmaya çalışmıştı. Adam, işaret parmağını tetiğin üzerine koyduğunda Ezel ve Reyhan'ın çığlıklarını, küfürlerini duyuyor ama anlayamıyordum. Kalbim ölüm riskiyle dolup taşarken ilk defa sadece kendim için endişelenmediğimi karnımın üzerine konan elimle hissetmiştim. Adam, silahı alnımın tam ortasına hizaladığında odadaki tüm sesler kesilmiş, yalnızca onunki yankılanmıştı.

“Tatlı canın silahımın ucunda Bayan Karahanlı, bir kurşunuma bakıyorsun,” dedikten sonra ben kaşlarımı iyice çatarak öfkeli bakışlarımla kendisine bakıp kasıklarına atmaya düşündüğüm tekmemi kafamda kurgularken o, işaret parmağını tetiğin üzerinde biraz daha gezdirdi. “Ama sen şimdilik kocan olacak o adama selamımızı ilet. Rahat dursun, yoksa bedelini ağır ödeyecek.” Silahı hâlâ alnımdayken benim gibi tek kaşını kaldırarak son cümlesini kurdu. “Bilmem, anlatabildim mi?”

Bölüm Yirmi

Araf

Yazar Anlatımı

Genç adam, karşısındaki manevi abisi Emin ile fikir alışverişinde bulunurken, odanın kapısının bir hışımla açılmasıyla söyleyeceği cümlelerin dudaklarının arasına hapsolmasını sağlayarak bakışlarını o yöne doğru çevirdi.

“Abi...” dedi Anıl, tombul yüzüne yerleşen endişe kırıntılan ve soluk soluğa bir sesle. Odada bulunan üç kişinin de aynı anda kaşları çatılmış, Anıl’ın heyecanının neden olduğunu kavramaya çalışmışlardı.

“Ne oldu?” diye sordu Aras ifadesiz bir ses tonuyla.

Kilolu adam nefeslerini düzene sokmaya çalışıyordu, nasıl anlatacağını bilmiyordu. Aras’tan gelecek tepkiden ölesiye korkuyordu. “Azat Kılıç’ın adamları... Eylül Yenge’nin kafesini basmışlar...”

Elindeki siyah pilot kalem un ufak edercesine sıkarken kaşları duyduğu gerçek olmasını tahayyül dahi edemediği cümleyle çatılmıştı. “Ne dedin?”

“Y-yengenin ofisini basmışlar, ama o iyi...” Karahanlı elindeki kalem sertçe yere atarken bedenine dolan sinir hücreleriyle ayağa fırladı. Anıl’ın söyledikleriyle daha fazla ilgilenmeden

koşarak açık olan kapısından dışarı çıktı, hızlı adımlarla merdivenlerden inerken adamlarının bulunduğu kata geldiğinde, "Arabaları çıkarın!" diye kükredi, hepsine hesabını soracaktı ama önce oraya gitmeliydi. Basamakları bir hışımla inerken arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu, kendisine seslenen Emin ve Pusat'ı da lakin hiçbirini önemseyecek durumda değildi. Korku hissi ruhunu esir almaya çalışırken derin derin nefesler almaya başladı.

Arabası önüne kadar geldiğinde şoför kapısının önüne geldi, kapıyı açtığı anda şaşkın gözlerle kendisine bakan adamına, "İn!" diye bağırdı, bu öyle bir uyarıydı ki, adamın yeşil gözleri korkuyla karardı, direksiyonun üzerindeki elleri titreyerek geri çekildi ve kendini son bir gayretle dışarı atıp Aras'ın içeri girmesine olanak sağladı. Arabasının deri koltuğuna yerleştiğinde, gazı kökledi ve tekerleklerle tiz bir çığlık atılarak dönüşünü yapıp aracı ofisin parkından çıkardı.

Hız göstergesi yüzü aşarken trafikteki diğer otomobillerin, ona uyarır tonda korna çalmamaları işten değildi. Çizelge iki yüze yaklaşırken sol elini ceketinin cebine atarak son model telefonunu çıkardı. Son aramalarındaki karısının numarasını tuşlayıp çalmasını bekledi, sesini duymadan rahat edemeyeceğini düşündü. Gergindi, oldukça gergin ve bu yüzden şu gittiği kısa mesafe yol, ona bir ömür sürecekmış gibi geliyordu.

"Aradığınız numaraya..."

Küçük çapta bir küfür ederek telefonu yan taraftaki koltuğa fırlattı ve sakinleşmek için yüzünü görmeyi bekledi. Araba öyle bir hız almıştı ki, etraftaki ağaçlar camlara tek tek görünmek yerine yemyeşil bir bütün oluşturmuştu. Yolun fazla dolu olmaması yararınaydı, bu sayede rahat bir şekilde önündeki araçları sollayıp hedefine biraz daha yaklaşıyordu.

Nihayet kafenin bulunduğu sokağa girdiğinde, önüne gelir gelmez arabayı rastgele bir köşeye park edip ayaklarını asfalt zeminle birleştirdi. Kapıyı kapatmayı bile zaman kaybı olarak görürken koşar adımlarla bahçesindeki sandalyelerin, masaların, ağaçların etrafa devrildiği kafeteryanın pembe kapısına ilerledi. Kapıdan gireceği sıra duyduğu hıçkırık sesiyle duraksayıp gözle-

rini tam karşısına odakladı, ardından onu buldu. Fuşya rengindeki duvarlara sahip kafenin en ucundaki sandalyelerden birine oturmuş, kafasını arkadaşı Ezel'in omzuna yaslayarak ağlayan karısını gördüğünde, kalbinin ortasına delici bir mızrak yemiş gibi olduğu yere mihlandı. Yürüyemedi, daha fazla yaklaşmaya cesaret edemedi. Dudakları aralanırken çenesini kilitledi, boğazı daralırken yutkundu. Onu her ağlarken gördüğünde böyle oluyordu ya bu adam, bu sefer daha farklıydı. Nasıl olurda kendi canını koruyamamıştı, düşmanın onna bu kadar yaklaşmasına nasıl izin vermişti?

Düşünceleri beynini içten içe kemirirken gözlerinin önündeki kasvet bulutunun dağılmasını sağlayan, bir çift buğulu kahverengi göz olmuştu. İçinde kaybolmaya meyilli olduğu, uğruna ölümü göze alabileceği gözleri kendisini bulduğunda nefeslerinin ritmi yavaşlamıştı.

"Aras!" diyerek ayağa kalktı Eylül, hızlı adımlarla ona yaklaşıp ince bedenini kocasının gövdesine bastırdı.

Afallayan Aras, beklemeden sardı karısını, kolları zayıf sırtına dolanırken yüzünü omzuna yasladı, kokusunu içine çekti. Karısının küçük kalbi ölüme sıkışmış bir serçeninki kadar hızlı atıyordu, korkmuştu.

Öte yandan genç adam, her ne kadar onu sağlam görse de içindeki yıkımları toparlayamamıştı.

Biraz sonra Eylül kaldırdı kafasını sığınağı olan gövdeden, yüzleri birbirine yaklaşıkken simsiyah gözlerine baktı, kocasının elleri yüzünü kavradığında, "Beni tehdit ettiler," diye söyledi toplamaya çalıştığı ses tonuyla. Aras, Eylül'ün yanaklarının altına süzülen yaşları başparmağıyla silerken o devam etti. "Aras... Kimdi onlar?"

Genç adam söyleyecek bir şey aradı, aralanan dudaklarından bir yanıt çıkmasını engelleyen şey ise arkadan gelen ayak sesleri olmuştu. Adamları, arkasına doluşmuşken Eylül'e yapacağı açıklama şekil değiştirmişti.

"Sen... İyi misin?" diye sordu sesini zar zor sakın tutmaya çalışırken bir sorunu olmadığını görüyordu ama ince dudaklarından çıkan, "iyiyim" yanıtı onu daha rahatlatıyordu sanki.

Burnundan derin bir nefes aldı genç kadın, dudaklarını birbirine bastırarak kafasını salladı, aslında kocasına güçsüz görünmek istemiyordu, ona bu halde yakalanmak istediği son şeydi ancak hamileliğin de getirdiği hormonal değişiklikler nedeniyle kendini tutamamıştı.

“Siz eve geçin.” Ezel’in sesiyle birbirlerine bakmayı bırakıp ona döndüklerinde devam etti. “Birazdan polis gelecek, onlarla biz ilgilenelim. Aras’ın burada olması sorun teşkil edebilir.”

Aras, yeşil gözlerle bakarak başıyla onayladı. Ardından sert mizacıyla arkasındaki adamlarına döndü. “Polisler çıkar çıkmaz burayla ilgilenin.” Komutunu verdikten sonra Emin ve Pusat’a döndü. “Siz mekâna geçin.” Kimse karşılık vermedi, çoğunun buna cesareti yoktu.

Karısının sıcak elini soğuk eliyle kavradı, sıkıca tutarken karanlık havada, yolun kenarına park edilen arabaya doğru ilerlediler. Eray, şoför koltuğuna geçerken Aras arka koltuğun kapisını açıp Eylül’ün içeri geçmesini bekledi. Ardından kendisi de girdiğinde, kapıyı kapatır kapatmaz Eray arabayı sürmeye başladı.

Karısına bakamıyor, baktıkça acizliğini görmekten irkiliyordu. Gözleri içindeki karanlığa karşın aydınlık duran sokağa bakarken elinin üzerinde hissettiği sıcak parmaklarla nihayet başını ona doğru çevirdi.

“Ben iyiyim,” dedi Eylül sanki Aras’ın içindekileri okumuş gibi. Sesini ne kadar iyi tutmaya çalışsa da gözlerindeki o korkuyu, buğulu havayı silmekte başarılı olamamıştı.

Genç adam, “Hayır” der gibi başını salladı. “Değilsin,” diye geçirdi içinden fakat bunu dışarı vuramadı. Onun yerine koldundan tuttu karısını ve kendine çekti şoför koltuğundaki Eray’ı umursamadan. Eylül, şaşkınca başını omzuna yasladı, konuşmak istemediğini anlamıştı, kendini suçlu hissettiğini fark edebiliyordu bu yüzden susmanın daha iyi olacağını düşündü.

Karahanlı, yaşadığı duygu patlamalarıyla kendini tutamarak ağlayan karısını sakinleştirmeye çalışıp sıcak bir duş aldıktan sonra onu yatağa yatırmıştı. Nihayetinde kollarının arasında uykuya dalıp nefes alıp verişleri düzene girmişti. Yaşadığı olay kolay değildi, bundan etkilendiğini kendisine göstermeye çalışmış, en sonunda olayı anlatırken ağlamaya başladığını genç kadın.

Hata etmişti Aras, bir kafe açmasına izin vermemeliydi. Evden çıkmasıyla risk oranı artıyordu, fakat onu ne kadar sakabilirdi ki? Eylül de her insan gibi sosyalleşmek istiyordu, bu hakkıydı.

“Bizi hiç rahat bırakmayacaklar mı?” Kurduğu bu cümle Aras’ın zihninin en kuytu köşelerinde bile geziniyordu. “Bırakmayacaklar güzelim,” diye yanıtlamıştı içinden fakat bunu dışarı vuramamış, sorusunu cevapsız bırakmakla yetinmişti.

Uyanmayacağına emin olduğunda başını yavaşça yastığa indirip onu kollarının arasından yatağa bıraktı. Alnını örten koyu kahverengi saçlarını tek eliyle hafifçe geriye atıp yüzünün açılmasını sağladı. Onu biraz da bu şekilde izledikten sonra, eğilip alnının üzerine kokulu bir buse kondurdu. Her zaman olduğu gibi, yine ona dokunduğunda vücudunun her yanına kıvılcımlar yayılmıştı. Geri çekilirken daha fazla rahatsız etmemeye özen göstererek siyah yorganı karısının üzerine örtüp doğruldu. Sessiz adımlarla odanın çıkışına ilerlerken elini ceketinin cebine atıp telefonunu çıkardı. Pusat’ın numarasını tuşladıktan sonra sinirli ifadesinden ödün vermeden açılmasını bekledi.

“Aras?”

“Herkesi mekâna topla.” Emrini verdikten sonra başka bir yanıt beklemeden telefonu kapatıp eski yerine koydu. Evden çıkarken kaşları çatılmış, kızgın surat ifadesi yüzünde yerini almıştı. Asansörle garaja indi, saatin de etkisiyle apartman ve çevresinde kimse yoktu. Mat siyah spor arabasına bindiğinde beklemeden aracı garajdan çıkardı ve ofisine doğru sürmeye başladı.

Bodrum katında bulunan kasvetli, karanlık toplantı odasının kapısını araladığında içeride bulunan tüm adamlarının gözleri ona yönelmişti. Ağzını sıkı sıkıya kapatmış, siyah kaşları çatılmış, elleri belinde birleşmiş bir vaziyette onlara doğru yürürken hepsinin gözünde yalnızca bir duygu vardı:

Korku.

Ayak sesleri odada yankılanırken o sırayla dizilmiş siyah takım elbiseli adamlarına öfkeli bakışlar atarak ilerliyor, hepsinin âdeta soluğunu kesiyordu. Adımları tam ortada durdu, yüzünü yavaşça onlara döndü. Birkaçına daha öldürücü bakışlar yolladıktan sonra, gözlerini sabitleyip konuştu. "Kim hesap vermek ister?" Sesi sakın dursa da, içeriğinin bu sakinlikte olmadığını biliyordu hepsi. Birkaç saniye geçti, o yüzdendir ki, hiçbirinden bir yanıt gelmedi. Bu sefer sesi yükseldi. "KİM HESAP VERMEK İSTER?!" diye kükrediğinde birkaçı ırkılmış, birkaçı ise yüzüne daha fazla bakamayıp başlarını önüne eğmişlerdi.

"Ben. Size. Karımı. Emanet. Ettim. Ben. Size. Canımı. Emanet. Ettim..." Daha sonra bakışlarını birine odakladı. "Bu mu lan sizin emanete riayetiniz?!" Sesi odayı yıkabilecek kadar güçlü ve tok çıkarken devam etti. "O şerefsizlerin içeri girmesine nasıl izin verirsiniz?! O piçin Eylül'ün alınına silah dayamasına, onu tehdit etmesine nasıl fırsat sağlarsınız ulan! Cevap verin!"

"Azat Kılıç'a kim kafa tutabilmiş?"

Adamlarından birinin kısık sesle söylediği bu yanıtı karşı Aras kafasını yavaşça sola doğru çevirip bakışlarını soldan üçüncü, uzun boylu, geniş vücutlu adamına çevirerek gözlerini kısip sordu. "Ne dedin?"

Adam, kendisini duymasına şaşırmıştı fakat anlık gelen cesaret patlamasıyla başını dikleştirip kalın dudaklarını araladı. "Azat Kılıç'ı kimse yenemedi, bizim ona kafa tutmamız kendi canımızı riske atmak demektir. Senin sefan için biz..." Cümlesini tamamlamadan, yüzüne aldığı sert darbe, Aras'ın eserişti.

Adamın yediği yumruk yüzünün yana düşmesine neden olup azı dişlerinden birinin dilinin üzerine düşmesine yol açarken, "Defol!" diye bağırды Karahanlı.

Karşısındaki, elini sızlayan yanağına koyarken son kez başı-

nı kaldırıp odadakilere baktıktan sonra, emrine itiraz etmenin daha kötü sonuçlara yol açacağını bildiğinden uysal bir şekilde kapıya doğru yürüdü.

O, odadan çıkar çıkamaz Aras tekrar diğer adamlarına döndü.

"Eğer onun gibi düşünen varsa, derhal burayı terk etsin. Bu yolda canı pahasına yanımızda olmayı göze alamayan varsa, tam da şimdi, şu kapıdan çıksın. Eğer gücümüzde inanmayan varsa, şu an, fırsatı varken kapıdan çıksın. Yanında kalmak isteyenler, dava arkadaşım olarak kalmak isteyen ise bir adım öne çıksın." Cümlesi biter bitmez, salonda büyük bir adım sesi yankılandı. Kalan hiçbir adamı dışarı çıkmamış, hepsi bir adım öne atılarak genç adamın yanında olduklarını belli etmişlerdi. Aras başını sallarken sol tarafa baktığında, Emin, Pusat ve Anıl üçlüsünün bu manzara karşısında yüzlerine yerleşen memnuniyet ifadesini görmesinin ardından ellerini tekrar belinde birleştirip keskin surat ifadesiyle adımlarını odanın çıkışına doğru attı.

Aras, ofisteki odasına girip siyah deri koltuğuna oturduğunda biraz olsun rahatlamak amacıyla bugün yapmayı ihmal ettiği şey için harekete koyulup sigara kutusunu eline alıp dudaklarına götürdü. Kartal logolu gümüş çakmağını alevlendirip koltuğuna yasladığında yanaklarının içine çökmesine neden olacak bir nefes çekti. Duman boğazından içeri ilerken sakın bir şekilde halkalar halinde dudaklarından çıktı. Çakmağı masasının üzerine fırlattığında odasının kapısı açılmıştı.

Emin'in kır saçlara sahip geniş bedeni götündüğünde, başıyla onaylayarak girmesini bekledi. Aras'ın tam karşısındaki koltuğa oturduğunda, "Ne gündü ama..." diye hayıflandı.

Aras dudakları arasındaki sigarasından bir nefes daha aldıktan sonra küllüğe bastırıp dumanı yayarak konuşmaya hazırlandı. "Nasıl bu kadar yaklaşabilirler?"

Emin başını eğmekle yetindi. "Eylül nasıl?"

Karısının ifadesi gözleri önünde belirirken vücudundaki ürpermelere engel olamadı. "Belli etmemeye çalışıyor ama çok

korkmuş. Uyuyor şimdi. Abi çıldıracağım... Nasıl bu kadar yaklaşırlar, ben onu gözünden bile sakınıyorken..."

Devam edeneyip yumruk yaptığı eliyle masaya vurduğunda Emin araya girdi. "Azat sandığımızdan daha tehlikeli... Gözünü kırpmadan onu öldürtebilirdi."

Karahanlı ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Eğer ona zarar verseydi, intikam falan dinlemez direkt öldürürdüm. Şu an bile... Kendimi zor tutuyorum. O şerefsiz yaşamayı hak etmiyor."

"Sakin ol oğlum. Her şey bir plana göre ilerliyor bunu unutma."

"Abi..." derken nefeslendi Aras. "Ben bu uğurda bir sevdiğimi daha kaybetmek istemiyorum."

"Kaybetmeyeceksin." Aras kaşlarını gözlerinin üzerine indirip Emin'i dinlemeye devam etti. "Eylül'ün senin zayıf noktan olduğu imajını silmemiz lazım."

"Nasıl?"

Orta yaşlarındaki adam derin bir nefes aldı. "Onunla ilişkini keserek."

Aras, komik bir şey söylemiş gibi gülümsedi. "Mümkünü yok, onu asla bırakmam. Bunun için ona sözüm var."

"Ne sözü?" dedi Emin, azarlar gibi. "Kızın hayatını zehir etmeye mi söz verdin? Görmüyor musun, seninle oldukça eriyecek. Onu yaşatırlar mı sanıyorsun? O kızın bunları yaşamaya hakkı yok evlat, bu olaylara bulaşmaya hakkı yok."

Aras'ın içi titredi. Aldığı nefes, ciğerlerine yetinecekmış gibi hissetti. "Abi..." dedi. "Sen ne diyorsun? Ben bunu nasıl yaparım? Eylül böyle bir şeye dayanamaz, yıkılır."

"Ama yaşar, değil mi?" diye yanıtladı Emin. Aras duraksadı, söyleyecek bir kelam aradı... Onu nasıl bırakabilirdi ki, ne kadar kırılgan olduğunu biliyorken ilgiye muhtaç olduğunu görüyorken ve onu bu kadar seviyorken ondan, onun için vazgeçebilir miydi? Ve yine Emin, düşüncelerine yanıtı sert bir şekilde verdi. "Babanın yolundan gitme, sevdiğinin iyiliği için sevdiğinden vazgeçmelisin, oğlum."

Aras, olumsuz anlarda başını salladı. "Onu koruyacağım, gözünden bile sakınacağım, gerekirse eve hapsederim. Ama

böyle olmaz, olmamalı..." diyerek ayağa kalktı Karahanlı, ilk defa duyuyordu genç adam kalbinin sesini, bu şekilde olmamalıydı, onu üzerek, ondan koparak iyiliğini sağlamak saçmalıktı.

Peki, onu mutlu ederek kaybetme ihtimali?

"Aras!" diye kükredi, onu durdurmak amacıyla Emin. Aras, bu sesle ona sırtı dönük bir şekilde duraksadığında, Emin, cebindeki fotoğrafı çıkardı ve ona doğru tuttuktan sonra konuşmaya devam etti. "Bak, bu ailen."

Genç adam omuzunun üzerinden ona gösterilen fotoğrafa baktı, annesinin, babasının, ablasının ve kendisinin bulunduğu fotoğrafı görünce, âdeta donup kaldı. Zihni o anlara giderken fotoğrafın çekildiği gün perde perde canlandı gözlerinin önünde. Zorladığı gözleri şimdi daha fazla sızlarken yüreğinde, dayanacak hal kalmamıştı.

"Bak, baban sizi bırakmadı, sevgisini bırakmayı göze almadı, ne olursa olsun onları yanımda tutacağım dedi. Ne oldu Aras? Toparlandılar mı, sevgi, sevdiklerinin yaşamasını sağladı mı, sevgi, canlarını korumayı başarabilmesine neden olabildi mi? Hayır... Cevabı sen benden daha iyi biliyorsun. Bu dünyada acı var oğlum, acı olacak. Fakat çektiğiniz bu acı sizi öldürmez. Eylül'den, Eylül için vazgeçmelisin. Sonunun kendi ailen gibi olmasını istemiyorsan, bunu yapmalısın, anladın mı?"

Aras Karahanlı, o gün, hayatının ilk girdabına tutulmuştu. Ne yapsa eksik kalıyordu, yüreği aklıyla bir rekabete tutulmuş, uzun zamandır uğramadığı şekilde bir arafa atılmıştı dışarıdan sert mizaçlı görünen bedeni, onunla beraber ruhu. Şimdi, önündeki tüm seçeneklerden sadece bir şık parlıyor ve onu seçmesi konusunda direniyordu. O şık, akıydı. Kalbiyse paramparçaydı. Aras Karahanlı, en büyük arafını yaşıyordu.

Eylül'ün Anlatımı

Gün, günü tutmuyordu. Bir gün muhteşem geçerken ertesi gün hiç tahmin edemeyeceğiniz acılar yaşayabiliyordunuz, ha-

yat garip bir oyundu. Başroller hep aynıydı fakat senaryo sürekli değişiyordu.

Hayat sürprizlerle dolu, garip bir oyundu.

Kafenin dağıtılmasının üzerinden birkaç gün geçmişti, görüntüsü her ne kadar toplansa da, eskisi kadar dolu olmuyordu, yaşanan silahlı olay, insanların gözünü korkutmuş, adeta bir şehir efsanesi gibi dilden dile yayılmıştı. Öyle ki, Reyhan denilen kız işi bırakmıştı. Can, paradan daha tatlı geliyordu tabii, buna kim karşıt bir şey diyebilirdi ki?

Ezel, son müşterinin hesabını önüne koyduğunda beklemeden paraları kasaya yerleştirdim.

“Ne kadar sıradan bir gün...”

“O olaydan sonra burası pek tercih edilmiyor.”

Omuz silkti. “Birkaç hafta sonra eski halini alacaktır, üzme kendini.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. “Oysaki her şey ne iyi gidiyordu değil mi?”

“Aman Eylül; fazla kalabalık oluyordu, çok yoruluyorduk. Şimdilik böylesi de iyi...” dediğinde hafifçe gülümseyerek gözlerimi kıstım, yanımdaki askılıktan ceketimi alıp omuzlarıma geçirdim.

“Aras bu düşünceni duysa sana Polyanna derdi...” Ezel kırdadığında ceketimin fermuarını çekerken o olaydan sonra pek konuşmadığım Aras geldi gözlerimin önüne. Fazla duygusal olan tepkim onu olumsuz etkilemiş olacaktı ki, benimle konuşmaktan kaçıyordu yahut ben öyle hissediyordum. Çantamı omuzlarıma attıktan sonra, “Görüşürüz,” dedim kafeden çıkmak için Aykut’un gelmesini bekleyen Ezel’e. Birbirimizi öpüp vedalaştıktan sonra, bana ilk zamanlardaki huzurunu veremeyen kafeden dışarı çıktım. Kapının önünde bekleyen korumalara başımla bir selam verdikten sonra içerisinde Eray’ın bulunduğu Range Rover’ımın arka kapısını açıp içeri geçtim. Kapıyı kapattığım an, Eray arabayı sürmeye başladı.

Evet, sıkı yönetim ilan edilmişti.

“Aras bugün eve gelecek değil mi?”

“Bilmiyorum yenge,” dedi Eray dikiz aynasından bana bakarken.

Derince bir nefes alıp geriye yaslandım. "Hâlâ Azat Kılıç ı karşı mı çalışıyorlar?"

"Bu konu hakkında bilgi vermem yasak yenge."

Kaşlarını hayretle çatılırken, "Bana mı?" diye sordum.

"Kimseye," dediğinde utançla olduğum yere sindim. "B arada, sen iyi oldun mu? Yani miden..."

Evet, Eray da bir kuma anıma şahit olmuştu, sevgili bebe ğim beni insanlara hasta ve dayanıksız biri gibi göstermekten çekinmiyordu. "Evet evet. Çok iyiyim."

Eray beni kafasıyla onayladı ve ondan sonra aramızda hiçbir konuşma geçmedi.

Asansörle eve çıktığımda, üzerimi değiştirip siyah taytımın üzerine lacivert kapüşonlumu geçirdikten sonra mutfağa geçerek haşladığım mantıları ocaktan alıp süzmüştüm. Aras, mantıyı seviyordu. Bu yüzden boş bir zamanımda açarak saklama kaplarına doldurmuştu. Suyunu süzdüğüm mantıların üzerinden soğuk su gezdirdikten sonra yoğurtla karıştırmak için hareketlendim. Eğer gelirse, bugün Aras'la hamileliğimi konuşacaktım. Bunu bilmek onun hakkıydı, tepkisi her ne olursa olsun...

Mantıları yoğurtla karıştırırken kapının açılma sesiyle elimdeki kaşığı bırakıp dudaklarımı ısırarak yüzüme heyecanlı bir gülümseme kattım. Tek elimle saçlarımı düzeltirken hızlı adımlarla içeriye girmeden onu karşılamaya yöneldim. Araladığı kapıdan içeri gireceği sıra yetişmeyi başardım ve henüz başını kaldırıp bana bakmasına fırsat vermeden yüzüme şen bir gülümseme kattım. "Hoş geldin!" dedim son hecemi uzatarak.

Kafasını kaldırıp kara gözleriyle bana baktığında gülümseyip mutlu bir yanıt vermesini bekledim lakin o, gözlerini varla yok arası kırparak bakışlarını benden çekip anahtarını çıkardı ve içeri girdi. Morali mi bozduktu?

"Neyin var?" diye sordum hızla. "Canın sıkın gibi?"

"Değil," dedi düz bir sesle ve bana arkasını döndü. Niye böyle davranıyordu kaç gündür? Olay sonrası tepkim onu çok

etkilemişti kesin. Ağlamak yaptığım en büyük hata olmuştu.

"Yemek yemeyecek misin? Sofrayı hazırladım hem mantı-"

"Yorgunum Eylül, yatacağım."

Aralanan dudaklarımı kapatan onun bu sert ve itiraz istemeyen cümlesi olmuştu. Bana bakmadan odasına doğru ilerlerken peşinden yürülmeye başladım. "Canın sıkkın, bana anlatabilirsin biliyorsun."

Kapısının önüne geldiğinde hızla bana döndü, kaşları çatılmış, yüzüne öfkeli bir mizaç yerleşmişti. "Değil dedim, anlatacak bir şey yok, neden başımı ağrıttıyorsun?"

"B-ben..." Beklemediğimi tepkisine karşın söyleyecek bir şey aradım, dudaklarımdan herhangi bir cümle düzgünce çıkamadığında yutkundum. "Ben... Özür dilerim. Sadece..." Gözlerini kapatıp açtı, yıkılmış bir hali vardı, bir şey canını sıkıyordu, fakat benimle paylaşmak istemiyordu.

"Özür dileme," dedi darımadığın olmuş bir ses tonuyla, sonrasında yüzümü biraz süzüp kafasını varla yok arası sallayarak odanın kapısını açıp içeri girdi.

Yürümeye devam ederken hızla arkasından ilerleyip kollarımla onu arkasından sardım, bu hareketim onu durdurduğunda konuştum. "O günden sonra benimle konuşmaktan kaçırıyorsun; biliyorum Aras, kendini suçlu hissediyorsun. Hep benim yüzümden, yine güçlü davranamadım değil mi? Yine sana yakışır bir kadın olamadım?" Cevap vermediğinde odada yalnızca nefes seslerimiz duyuluyordu, kollarımın bağlı olduğu gövdesi inip kalkıyorken yutkunuşunu duydum. Geri dönüp bana sarılmasını bekledim, lakin yapmadı.

"Ruh halimin seninle bir alakası yok." Düz bir şekilde konuştuktan birkaç saniye sonra elleriyle ellerimi kavrayıp beni kendinden ayırdı, omzunun üzerinden bana baktıktan sonra adımları banyoya doğru yöneldi. Şaşkınca arkasından bakakaldığımda başka bir açıklama yapmadan banyonun kapısını yavaşça kapattı, birkaç saniye sonra içeriden su sesi yükselmeye başladı.

Neler oluyordu, bana o kadar yakinken şimdi kurduğu bu uzaklık nedendi? Bedenine dokunduğumda hissettiğim o so-

gukluk, morgda yatan bir ölününkinden farksızdı; neden kurulmuştu şimdi aramıza bu görülmeyen mesafe?

Sorularım yanıtsız kalırken benim de iştahımın kaçışım biliyordum, kırılan hislerimle beraber yatağa doğru ilerlerken kendimi teselli etmeye çalıştım. Yoğun bir dönemden geçiyordum, başında bir yığın bela, halletmesi gereken stütiyle iş vardı Bana ilgili davranmasını beklemek bencillik olurdu belki de Yatağın içine girdiğimde elimi karnımın üzerine yerleştirdim, bebek haberini bugün vermem, pek de olumlu sonuçlar doğurmayabilirdi, pek rastlamadığım şekilde sinirliydi...

Aras çoğu gün eve gelmiyor, geldiğindeyse benimle konuşmaktan kaçınıyordu. Uyurken ona sarılmak istediğimde geri çekiliyor, karşılıklı yemek yememize fırsat tanımıyor, beraber geçirdiğimiz süreyi oldukça kısa tutmaya çalışıyordu.

Güçsüzlüğüm benden soğumasına mı sebep olmuştu? Bu düşünce beynimin en ücra köşelerinden merkeze doğru yayılıyor, uyumamı, gülmemi, yemek yememi, sosyal faaliyetlerimi azaltıyordu. Nereden girmişti aramıza bu kutup rüzgârı, nasıl itiyordu bizi birbirimizden? Kendimi suçluyordum, aruk eve işleri yüzünden gelmemezlik yaptığını düşünmeye başlamıştım. Bir gün Eda'yı aradığımda, Pusat'la beraber olması, geçiş yüzüne vurmuştu. Pusat, halletmesi gereken bir işin olmadığını söylediğinde, Aras'ın eve keyfi ala gelmediğini anlamışım.

Aramızdaki buzları eritmemiz gerekiyordu, onunla konuşmam gerekiyordu, bir bebeğimizin olacağını artık tek başıma içimde saklayamıyordum.

Terasa yerleştirdiğim masanın üzerindeki mumları yakarken duyduğum ayak sesiyle heyecanlandım. İkimiz için özel bir masa hazırlamıştım, gökyüzündeki yıldızlar soframızı süsleyen en güzel süs olurken ılık esintinin ona huzur vereceğini düşünüyordum. Belki, günlerdir yüzüne yerleşen yorgunluk kırınlarını bugün silebilirdim. Çakmağı, masanın altına koyduğumda, çatı katının kapısını örten Aras'a gülümseyerek baktım, son

zamanlarda olduğu gibi yine buna karşılık verememişti. Sanki istiyordu, fakat bunu yapacak cesareti yok gibiydi. Bir şey, beni kendisinden uzak tutmasına sebep oluyor gibiydi. Yine, –belki kendimi kandırarak– yoğunluğuna verdim.

“Hoş geldin,” dedim elimi masanın üzerinden çekip ona doğru ilerlerken.

“Seni arıyordum, niye buradasın, hava soğuk.” Ben ona sarıldığımda, beni sarımak yerine, bu cümleyi kurmuştu. Günlerdir ilk defa beni düşündüğünü belli eden bir cümle kurmasına sevinsem de sarılmama karşılık vermeyişi bunu gölgelemişti.

Geri çekilirken omuzlarım düştü. “Niye böylesin Aras?” dedim, bana değmesinden çekindiğini düşündüğüm siyah gözlerine bakarken. “Niye çekiyorsun kendini benden, niye sarmıyorsun beni?”

Dudakları aralandı, bir şey söyleyecek gibi oldu, ardından derin bir nefes alıp gözlerini benden çekti. “Bu sofraya ne için?”

“Bizim için,” dedim omuzlarımı kaldırıp indirerek. “Günlerdir beraber olmuyoruz farkında değil misin? Benden kaçırıyorsun, seni bilmesem... Beni görmek istemediğini düşünceğim.”

Çenesi seğirirken gözlerine baktı, bakışları farklı şeyler yapmak ister gibiyken, hareketleri ona tamamen zıttı. “Seninle konuşmam gereken bir şey var,” dediğinde kaşlarını çatıldı, ben bu masayı bebek haberi için hazırlanırken sabredip ilk önce onun konuşmasını beklemeyi denedim.

“Nedir?” diye sordum kafam hafifçe eğilirken.

“İstersen... Oturalım,” dediğinde onu onayladım, karşılıklı bordo renkli sandalyeleri çekip oturduğumuzda yanan mum alevi, aramızdaki soğuk yellere mani olamıyordu. Dilini dolgun dudaklarının üzerine gezdirdikten sonra, göğsü kalkıp indi, sandalyeye yaslanırken nihayet dudaklarını araladı.

“Eylül, ben bunu çok düşündüm...” Gözlerim kısıldı, kötü bir şeyden bahsedecekmiş gibiydi.

“Neyi?”

Derince soludu. “Başta idare edebileceğimi düşünüyordum... Ama olmuyormuş. Benim, içinde bulunduğum işler

buna izin vermiyormuş, anladım. Ben, yapamıyorum... Sürekli arkamda birisi olduğunu düşünerek yaşayamam... Her adımımı buna göre atamam, atamıyorum. Kafamın dolu olmasını sevmiyorum. Bu şeyler bana göre değil...”

Açık olan ağzımı kapatmaya çalışırken boğazımdan sesli bir yutkunuş yükseldi. Elim boynuma giderken söylediklerini kafamda anlamlandırmaya çalıştım, bu konuşmanın sonu nereye gidiyordu? “Ne?” dedim şok içinde, hafifçe gülerek. “Anlayamıyorum...”

“Aras...” dedim. Sessiz kaldı, cevap vermedi. Başı hâlâ masaya doğru eğikti. Bana bakmaktan çekindiğini anlıyordum. Zorla da olsa ayağa kalktum ve tam önüne gittim. Yine bakmadı. Önünde diz çöküp yüzüne baktım. Ellerimi dizine koydum. “Aras, bana bak...” Ağzını kapattı. Burnundan soluyordu. Gözlerinin beyazı kızarmıştı. “Aras,” dedim bir kez daha. “Bak bana dedim.”

Ve bu sefer, dediğimi yaptı. Siyah gözlerini, gözlerimin ta içine değdirdi. Nefeslendi. “Eylül... Ben...” dedi. “Ben...” diye ekledi. Ardından büyük bir etkiden kopup ayrılmış gibi kafasını salladı ve omuzlarımdan tutarak beni kendine çekip ayağa kalktı. Sarıldı, öyle sıkı sarıldı ki, ilk başta nefeslenemedim. Ellerim havada, öylece kaldım. Ne olduğunu anlamamıştım. Beni bırakmadan başını omzuma gömdü ve, “Kimi kandırıyorum?” diye sordu. “Ben sensiz yapamam Eylül, sensiz yapamam. Seni bırakamam.”

Gözlerim doldu, ağlayacak gibi oldum. Hiçbir şey anlayamamıştım ama ağlıyordum, deli gibi ağlıyordum. Ben de sarıldım bu kez Aras’a, onun kadar sıkı, onunki kadar özlem dolu. Başımı omzuna gömdüm. Sanki yıllar sonra ilk kez sarılıyorduk birbirimize. Ne olmuştu, şimdi neden böyle cümleler kuruyordu bilmiyordum fakat uzun zaman sonra yine onu hissetmek, okyanus kokusunu içime çekmek, beni tamamen rahatlatmıştı. Burası benim tek sığınağımdı ve ben sığınağımda mutluydum.

Bölüm Yirmi Bir

Mektup

Aras, o olaylı geceden sonra, neden öyle olduğunu, neler yaşadığını ve ondan neler istendiğini anlatmıştı. Tam tahmin ettiğim gibi kafe olayından sonra, benim onun yanında kalmamın tehlikeli olduğunu düşünmüşlerdi. Oysaki ben, Aras'ın yanında çektiğim bütün sıkıntılara razıyım, eğer onunlayken başıma bir şey gelecekse gıkım çıkmazdı. Fakat onsuzluk sürüklerdi beni esas kötülüğe. Düşünemiyordum bile.

Ne olursa olsun, aşkımız bizimle olduğu müddetçe her türlü kötülüğün üstesinden gelirdik. Ben buna inanmış, buna güvenmiştim.

Şimdiyse, arabayla Kocaeli'ne doğru ilerliyorduk. Olaylar dinene kadar, etraf sakinleşene kadar, Aras'tan ayrı olarak buradaki dağ evinde kalacaktım. Korumalarla beraber.

Bundan şikâyetçi değildim, Kocaeli, benim ailem dağılmadan önce annem ve babamla yaşadığım yerd. Hayatımın ilk beş yılında, yaşamıma eşlik etmiş şehirdi. Zihnimde, beni terk eden babama ve beni umursamadan giden anneme dair hayal meyal güzel anıların bulunduğu şehirdi. Şimdiyse, Aras'la olan bedensel ayrılığımızda ona olan özlemimi besleyeceğim, anlatacağım, belki bazen haykıracağım şehir olacaktı.

Uzakta, koca bir bahçenin içinde bulunan ahşap yapılı villa tarzı ev görüldüğünde, gözyaşlarımı durdurmak amacıyla yukarı baktım, sonrasında burnumu çekip nefesimi tazeledim. Ve yüzüme yerleştirdiğim içten gülümsemeyle, Aras'a baktım. "Geldik mi?"

O gülümsemedi, benim gibi yapay bir sevinç eklemedi yüzüne. Gözleriyle, Eray'ın sürdüğü arabanın ön camından dışarı baktı. Evi gördü, tekrar bana döndü, gözlerime hasretle baktı. Uzunca baktı. Sonra başıyla onayladı. Bir şey söylemedi.

Bu bakış, boğazıma bir yumru gibi oturdu.

Çok geçmeden, araba durdu. "Geldik abi," diyen Eray'ın ardından, daha fazla Aras'a bakmamak için hızla kafamı çevirdim ve arabanın kapısını açarak dışarı çıktım.

Ağlamak yok Eylül, ağlamak yok!

Saat, en fazla sabahın yedisi olmalıydı. Çünkü gün ışımadan, gece dört gibi yola çıkmıştık. Güneşse yeni doğmuştu. Sonbaharda olduğumuzdan, günün bu saatleri daha soğuk oluyordu. Orman havasını içime çektim ve hırkamı bedenime sardım. Yutkunarak kendimi toparladım, sonrasında omuzumun üzerinden arkama baktım. Korumaların hepsi araçlarından inmiş, valizleri taşıyorlardı.

Aras'sa, bana doğru geliyordu. Bir kez daha tebessüm ettim. Gözlerini kırptı. Tam yanıma geldiğinde, kafamı çevirdim ve eve baktım. "Burası..." derken duraksadım. Beni dinlediğini bilsem de yine de ona bakmak istemiştım. Bakışları ne adamlarında ne evindeydi. Tam olarak benim üzerimdeydi. İçim, etkisiyle tutuşurken tekrar eve baktım. "Hani bir kere hayalini kurmuştuk ya seninle, tam o ev gibi. Önü ormana bakan ev."

"Sana sadece hayalinde değil, gerçekte de sorunsuz bir yaşam verebilmeyi isterdim."

Cümlesiyle gözlerim sulandı. Bir kez daha gökyüzüne baktım. Burnumdan içeri derin bir nefes aldım. "Aras," dedim ona bakarken. "Sen bana hayatımın en güzel zamanlarını yaşattın," dedikten sonra iki elimle sağ elini tuttum. "Ve yaşatacaksın. Ben sana inanıyorum, bize inanıyorum."

"Sevmek için çok yanlış bir adamı seçtin," dedi burukça gülümseyerek bakışlarını gözlerimden ayırmadan.

Ona doğru bir adım daha attım. "Sen benim en doğru yanlışımsın," dedim ilk zamanlarımızdaki 'doğru görünmüyorsun; hayatında karşına çıkan en doğru yanlışımsın,' diyalogumuzu aklıma getirerek.

Ve aramızdaki gereksiz ayrılık soğukluğunu gidermek amacıyla boşluğundan faydalanarak beklemeden ona sıkıca sarıldım. Ceketinin üzerine birkaç damla yaşımın düşmesine izin verdim, sonuçta onun görmediği her an, onun için ağlamak konusunda serbesttim. Üzerini hırkamin sardığı omuzumu öptü. Dudaklarını kulağıma doğru çıkarıp "Kendine, benim için iyi bak. Canım, canında gizli," diye mırıldandı.

Bu sözüyle beraber, gözlerim birkaç damla daha akıttı. Ve ben de aynı şekilde onu tekrarladım. "Kendine, benim için iyi bak. Canım canında gizli."

Geri çekilmeye, ayrılmaya ikimizin de niyeti yoktu ta ki, arkadan gelen, "Abi, gitmemiz gerekiyor. Toplantı..." cümlesine kadar.

Korumalarından birinin kurduğu bu cümleyle, birkaç saniye daha bekleyip birbirimizden ayrıldık. Aras, yüzümü avuçlarının arasına aldıktan sonra, tekrar gözlerime baktı. "Sakın," dedi. "Ağlamayacaksın, tamam mı?"

Başımınla onayladım. "Git hadi," dedim içim "Gitme" diye haykırırken. "Yoksa küçük bir çocuk gibi yakana yapışıp bırakmayacağım."

Gülümsedi. Alnımdan öptü. "Seni seviyorum, Eylül Karahanlı," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum, Aras Karahanlı," diye karşılık verdim.

Ellerini yanaklarımdan çekti. Ve son bir kez bakmadan, belki de buna cesaret edemeden arkasını döndü. Hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Hamile olduğumu hâlâ bilmiyordu, bu olaylar dinene kadar da söylemeyecektim ama yine de "Aras," diye seslendim arabasına binmeden hemen önce. İçeri gireceksen durdu ve omuzunun üzerinden bana baktı. "Seni özleyeceğiz."

Kaşlarını çatı ama bir şey anlamadığı belliydi. Zaten anlamasını istemiyordum. Elimi kaldırıp el salladım. Ve tekrar arkasını dönüp arabasına binmesini izledim. Araç uzaklaştıkça,

yaşlanım serbest bir şekilde gözlerimden akmaya başladı...

Kocaeli günleri, başlarda çok fazla hüznü geçse de t radaki. işlerime yardımcı olan Ayşen Teyze sayesinde hüzn mü atabiliştim. Ondan çok değişik tarifler, el işleri öğre t yordum. En azından stresimi ya da hüznümü atacak bir şey bulabiliyordum. Kimse yokken karnımdaki küçük bebeğim konuşmak dışında. Karnım henüz çıkmamıştı ve hamileliğin hâlâ benden başka kimse bilmiyordu. Bu haberi daha ne kad içimde taşıyabilecektim bilmiyordum ama şimdilik idare ede biliyordum.

“Oluyor mu Ayşen Teyze?” dedim elimdeki tığa geçinlrı; örmeye başladığım yün ipi ona doğru tutarak. O torununa hurka yapıyordu, bense ona, “Eğer ileride çocuğum olursa verebilecek bir şeylerim olsun, beceriksiz anne olmayayım,” diyerek baze örgüyü öğretmesini istediğimi söylemiştim.

“Gevşek yapıyorsun kuzum,” dedi Ayşen Teyze. “Biraz daha sıkı yap, dağılmasın.”

“Tamam,” derken derin bir nefes aldım ve biraz daha sıkı ör- meye başladım. Bebeğin henüz cinsiyetini bilmediğimden sı- iple örüyordum kazağı. Yapacağım şeyi, çocuğumun üzerinde görmeyi düşünmek bile heyecanlandırıyordu beni. İçim kızı kıpır oluyordu. Bu hurka çocuğumuzun üzerinde olacağı me- sela, ben yemek yapıyor olacaktım. O sırada işten gelen Arz beşikteki bebeğimizi kucağına alacaktı. Sonra yanıma gelecek çocuğumuzla beraber hep yaptığı gibi benim yemek yapış- izleyecekti, belki biraz bana takılacaktı. Kesin takılırdı.

Hayali bile neredeyse kahkaha atmamı sağlayacakken y- kanlardan gelen telefon zil sesiyle durdum ve benim mekde-

madan açmam lazımdı çünkü uygun olduğu zamanlar nadirdi. Bu nedenle bir hisimla koşmaya başladım. Soluksuz kalmam falan umurumda değildi.

Koşmaya devam ettiğim sıra, merdivenlerden çıkacakken dış kapının yanındaki sehpaaya ayağımı çarptım. Ben acıyla inlediğimde Ayşen Teyze'nin, "Deli kız, dikkat etsene," diye güldüğünü duydum.

Ona kulak asmadan ilerlemek istedim fakat tam da o sırada sehpanın üzerinden yere düşen zarflar dikkatimi çekti. Çoğu fatura zarfıydı lakin bir tanesi aralarında kendini belli ediyordu. Yanılmıyorsam bu, bir mektup zarfıydı. Çatık kaşlarımla, eğildim ve zarfı elime aldım. Çabucak tersini çevirdim ve üzerinde yazan ismi okudum.

Osman Avcı.

Gözlerim doğru mu, yoksa yanlış mı okuyorum diye zarfın üzerinde birkaç kez daha gezindi. Telefonum çalmaya devam ediyordu ancak algılarım yanıtlamam gerektiğini çoktan unutturmuştu. Yutkundum, lakin yutkunuşum boğazımdaki yumrunun geçmesini sağlayamadı. Mektup babamdandı.

Yaklaşık yarım saattir, odamdaki yatağa oturmuş önümdeki kapalı zarfa bakıyordum. Açıp açmamak konusunda hâlâ kesin bir yargıya varamamıştım. Tam elimi zarfa atıyordum, alacağım sıra ateşe dokunacakmış gibi geri çekiliyordum. Ne hissetmem gerektiğini ise kesinlikle bilmiyordum.

En sonunda, büyük bir cesaret patlamasıyla zarfı tekrar elime aldım, beklemeden yırtıp içindeki mektup kâğıdını çıkardım. Ve yüksek ritimli kalbimle, okumaya başladım.

Sevgili Kızım, Eylül

Mektubuma nasıl başlayacağımı, inan bilmiyorum. Zaman, beni gözünde nasıl bir varlığa dönüştürdü bilmiyorum. Belki bir kahraman olarak hatırlıyorsun -öyle olmasını dilerdim- belki nefret ettiğin bir yaratsk. Ama benim kalbimdeki yerini bilmeni isterim kızım, seni bıraktı-

ğım gündən beri, sen benim için göğsümün içinde var olan kocaman, acı verici bir oyuksun. Günler, yıllar sana olan özlemimi dindirmek yenne, bu oyukğun daha fazla büyümesine neden oldu. Gençtim, toydum, hatırlıydım. Fakat ben, eşini kaybetmiş delirmesine ramak kalan genç, cahil bir adamdım kızım. Biliyorum, belki söyleyeceğim hiçbir şey sana kendimi affettirmeyecek lakin... Kocaeli'ne geldiğini duydum. Yarın, ülkeden tamamın, bir daha dönmek üzere terk edeceğim. Götürmeden önce seni, tek evladımı görmek istiyorum. Olacağım adresi ve saati aşağıya bırakıyorum. Seni küçükken en çok götürdüğüm yer, belki hatırlarsın, benim için olmasa bile, orayı görmek için gelmek istersin...

Sana çektiroidiklerime karşı, bana bu mutluluğu bahşeder misin kızım?

Baban, Osman Avcı

Gece boyu, ne yapmam gerektiğini düşündüm. Gözüme gram uyku girmede, gözyaşlarım yastığımı ıslattı. Gözlerim ve başım ağlamaktan ağrıdı. Çocukken düştüğüm her anda, ilkokul mezuniyet balomda, haksızlığa uğradığım zamanlarda, dedemin yaptığı ayrımcılıklarda, üniversite sınavımın bekleyiş kapısında, kınarımda, düğünümde bir yerlerden çıkmasını istediğim babam, bana bir mektup göndermişti. Beni görmek istediğini söylüyordu ve ben ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Evet, onu görmek istiyordum ancak boynuna sarılıp affetmek değildi yapmak istediğim. Tüm yılların hesabını sormaktı. Belki de konuştuktan sonra, boynuna sarılırdım. Bilmiyordum ama her insan bir şans, kendini ifade etme hakkını hak ediyordu.

Pencereye baktım, güneş doğalı yarım saat kadar olmuştu. Mektubu açmamı sağlayan cesaret, kan bağı ya da her ne haltsa, ayağa kalkmama da neden olmuştu. Dün, pijamalarımı giyecek mecalim kalmadığından günlük kıyafetimle yatmışım, bu sebeple kalktığımda tekrar giyinmek için uğraşmadım. Fazla düşünürsem vazgeçerdim, bu yüzden düşünmeden odamın kapısına doğru yürüdüm.

Merdivenleri bitirdikten sonra, kapının yanındaki portman-

ten siyah şişme montunu alıp kazağının üzerine geçirdim. Ayrı renk spor ayakkabılarımı da giydiğimde, kapıyı açtım ve soğuk rüzgâr içeriye dolmadan dışarı çıktım. Gözlerim, artık neredeyse hepsinin isimlerini ezbere bildiğim korumalara takıldı. Lakin hepsinin bilmesini istemiyordum, benim aradığım kişi Eray'dı. Herkesin, hatta şimdilik Aras'ın bile babamla görüşeceğini bilmesini istemiyordum. Üzüllebilirdim ve onun üzüldüğümü, bir kez daha yıpranmasını istemezdim bu yüzden bu, gizli bir buluşma olacaktı.

Eray'ın yeşil gözleri beni bulduğunda, yanıma gelmesi için el salladım. Önce etrafına bakındı, ardından başını eğerek bana doğru geldi. Tam karşıma geçtiğinde, "Buyur yenge," dedi.

"Eray, kimsenin haberi olmadan beni bir yere götürmeni istiyorum," dedim. Sesim, hâlâ mektubun etkisinde olduğumdan titrek çıkmıştı.

Eray'ın kaşları, gözlerinin üzerine indi. "Nereye yenge?"

Ona bir şey söylemeden, dolu gözlerimle mektubu gösterdim. Bakışları mektuba değdiğinde başımla, almasını işaret ettim. Afallasa da üstelemedi ve mektubu aldı. O okurken ben konuşmaya devam ettim. "Bu mektup, beni yıllar önce terk eden babamdan geldi. Bu, onu görmek için son şansım, bana yardım edecek misin?"

Elini ensesine attı. "Ama yenge, Aras A-"

Hızla sözünü kestim. "Aras'ın babamla görüşeceğini bilmesini istemiyorum Eray, beni son zamanlarda yeterince üzgün gördü zaten. Bir kez daha öyle görmesini istemiyorum. Bu yüzden konuyu bir tek sana açtım. Kimsenin bilmesine gerek yok, döndüğümüzde, kendimi toparladıktan sonra Aras'a anlatacağım her şeyi, merak etme."

Başta duraksadı, gözlerime baktı ve birkaç saniye düşündü. Sonrasında başını, "Tamam," der gibi salladı. Eray'ın bu konuda beni reddetmeyeceğini biliyordum.

Babamın ya da biyolojik olarak babam sayılan o adamın verdiği adres, kaldığım evden yaklaşık bir saat uzaklıktaydı. Yoldayken Aras'ı aradım, bu saatlerde açmadığını bildiğim halde, dünkü telefonuma yetişemediğim için aradım. Olayı anlatmayacak olam bile, sesimin bana güven vereceğine emindim. Ancak, açmadı.

Geldiğimiz parkta, saatin etkisiyle kimsecikler yoktu. Aras parkı yıllar geçmesine rağmen hatırlıyordum. Bir tepenin üzerine kuruluydu, geniş bir alandı. Yolun kenarlarına; oturmak, piknik yapabilmek için çardaklar konulmuştu. O çardaklara götürürdü babam beni, genelde yanıma yere sercecek bir şey almadığımız için bana aldığı yiyecekleri orada yerdim. Onu affetmem daha kolay olsun diye mi burayı seçmişti? Çünkü bu alan, buram buram çocukluğum kokuyordu.

"Yedinci bank, şu ilerisi oluyor yenge."

Eray'ın çenesinin ucuyla işaret ettiği yere baktım. Bankın tam ortasında, bize arkası dönük bir adam oturuyordu. Başında siyah kasketi, üzerinde asker yeşili montuyla gölü izleyen bir adam. Çocukluk fotoğrafım olmasaydı, belki babamın nasıl giyindiğini bilmezdim. Ancak fotoğraflarında kalan tarzı da aynı bu şekildeydi.

Geçtiğini düşündüğüm yumru, bir kez daha hissettirdi kendini boğazımda. Yutkunmaya çalıştım, Eray'a baktım ve, "Durdur arabayı..." dedim sessizce. Tüm çocukluk çılgınlıklarım, annemin ölümü, babamın gidişinin ardından haykırışlarım canlandı gözümün önünde. Bir sabah kalktığımda annesizdim, ertesi sabah kalktığımda babam da yoktu. Gördüğüm kabuslar, anne-baba diyerek uyandığım zehirli uykular canlandı zihnimin hatıra defterinde. Alnıma konulan sirkeli suya bulanmış bezler, üzüntüden kustuğum zamanlar, düştüğümde üzülerek yanıma gelen kimsenin olmayışı, acıma dolu bakışlar bir bir oynadı beynimde.

İki gözüm, aynı anda açtı pınarlarını. Elimi kapı koluna attığımda, "Yenge," dedi Eray. Ona bakmadım, ancak dinledim. "Gitmek zorunda değilsin, onu görmek zorunda değilsin. Bu zamana kadar görmedin, şimdi de aynı şekilde yaşamına devam edebilirsin."

Kapının kolunu tuttuğum elim titredi. Gidip gitmemek konusunda son kez düşündüm. Eğer gitmezsem, her gün, her an gitseydim neler olabileceğini düşünecektim. Etkisinden zor kurtulacaktım, günlerce belki yıllarca üzülecektim. Ancak gidersem, yapmadım diye pişman olacağım bir şey kalmayacaktı.

Yaşanan şeylerden, yaptıklarından hiçbir zaman pişman olmamıştım, iyiye şansım, kötüye tecrübem olmuştu. Ve ben, bir tecrübe daha edinmek adına arabanın kapısını açtım. Soğuk yel, acıyla kavrulan bedenime bir etki sağlayamamıştı. Sağ gözümünden de akan yaş sonrasında, ayağımı toprak zeminle birleştirip ayağa kalktım. Babam hâlâ birkaç metre ötemdeki bankta bana sırtı dönük şekilde oturuyordu. Arabanın kapısını yavaşça kapattım ve ona doğru yavaş adımlarla yürümeye başladım. Bu sırada Eray da araçtan indi ve sırtını şoför kapısına yaslayarak bir sigara yaktı. Onun da etkilendiğini biliyordum. Bu adamlar, dışlarını siyaha boyayan, içlerine beyazı hapseden adamlardı.

Yol boyunca, bankta oturan babama doğru yürümeye devam ettim. Birkaç kez, geri dönüp dönmeme konusunda düşündüm. Titreyen bacaklarımın beni düşürmemesi için dua ediyordum. Ellerimi yine karnımın üzerine koydum, Aras yanımda değildi belki ama çocuğumuzu hissetmek bana iyi gelirdi. Varlığını biliyordum. Bir elim karnımda, bir elimse boynumdan hiç çıkarmadığım, Aras'ın hediyesi olan kolyemin üzerinde yürümeye devam ettim.

Yolu yarılادığım an, sessiz parkta bir el silah patlaması duyuldu, ses o kadar yakından gelmişti ki korkuyla durdum. Fakat bankta oturan babam, hâlâ hareketsizdi. Bir el silah sesi daha duyulduğunda, yerimde sıçradım ve korkuyla arkamı döndüm.

O an, "Eray!" diye bir çığlık attım. Eray'ın, arabanın kapısına yasladığı bedeni, yavaşça yere doğru kayıyordu. Korku ve şaşkınlık, tüm hücrelerimi etkisi altına alırken ilk başta ne yapacağımı bilemez bir halde öylece olduğum yerde durdum. Eray'ın iri bedeni tamamen yere düştüğünde, bir elektrik şoku yemişim gibi kendime geldim ve ismini bağıarak ona doğru koştum.

Koştuğum o an, bana dünyanın en yavaş anı gibi gelmişti. Yanına geldiğim gibi başucuna çöktüm ve başını dizlerimin üzerine koydum.

“Eray, iyi misin?” derken gözlerim neresinden vurulduğunu anlamak amacıyla üzerinde geziniyordu. Çok geçmeden siyah gömleğinde, karnının üzerindeki yırtığı ve kanı fark ettim.

Kalbim bu görüntüyle sıkışırken “Yenge,” demeye çalışan Eray’a baktım tekrar. Yeşil gözleri kapanmaya yüz tutmuştu.

“Buradayım, kurtulacaksın, merak etme,” dedim ve cebimden telefonumu çıkardım. Hemen Aras’ın numarasını tuşladım.

“Tuzak...” dedi Eray ve gözleri kapandı. Bu durum beni korkuttuğu için, uyanmasını söylemek adına dudaklarımı araladım. Ancak birden, sertçe boynumu kavrayan kolla, acı içerisinde ve şaşkınca gözlerim büyüdü. Ağzımı açıp güçlü bir çığlık koparacağım sırada, ben ne olduğunu anlamadan, ağzımı ve burnumu kaplayan bez konuşmamı engelledi. Arkamdaki yabancıya karşı debelenip ağzıma kapanan bezin altından boğuk inlemelerimi çıkarmaya çalıştım. Fakat biraz sonra, bu inlemelerim de kesilmiş, gözlerim kararmaya, bilincim hafif hafif kaybolmaya başlamıştı...

Bölüm Yirmi İki

Karanlık

Kıpırdandığımı hissediyorum, gözlerimi açmaya çalışıyorum, her kıpırdanımda biraz daha aydınlık, bir ışık hüzmesi arıyorum, fakat karanlık. Epey karanlık...

Nerede olduğumu bilmiyorum, anımsayamıyorum. Ama kaldırıldığımı fark ediyorum, bacaklarımda beni taşıyan eller var, anlıyorum.

Başım çatlıyor, vücudum sızlıyor, sızlanmak istiyorum, ancak dudaklarım bunda da başarısız oluyor, acımı dışa vuramıyorum.

“Peşine kimse takılmadı değil mi?” Nihayet bir ses duymuş, ancak kim olduğuna dair bir çıkarımda bulunamamıştım.

“Yok abi, sorunsuz geldim. Para hazır mı?”

“Hazır, al ve git, bir daha da buraya uğrayayım deme. Arabayı da imha et.”

“Oldu bil abi.” Konuşmaları kavramak istiyordum, bir anlam çıkarmak istiyordum, zihnimi zorlamak, kıpırdanmak istiyordum lakin bedenim, üzerinden koca bir tır geçmiş kadar hissiz ve bitkindi, zihnim bir o kadar eskârlı, ikisi birleşince, en ufak bir baş kaldırış sergileyemeden, tekrar gömülmüştüm o beni içine hapseden delici karanlığa...

Sırtım yumuşak bir yataktaydı fakat buna zıt olarak el ve ayak bileklerim sızlıyordu. Gözlerimi açmaya çalışmam daha önce hiç bu kadar zor bir işlem gibi gelmemiştir.

Birkaç saniye sonra, birbirine yapışan kirpiklerim aralandı, gözlerim nerede olduğumu kavramak amacıyla etrafı süzmek istedi. Ancak ondan önce dudaklarımın üzerindeki yapışkanı hissettim, bir anda son yaşadıklarım gözlerimin önüne perde perde indi. Kısılan gözlerim anında büyüdü.

Babamdan geldiğini sandığım mektup, Eray'la konuşmam, beraber babamın beni beklediğini sandığım parka gitmemiz Eray'ın vurulması ve beni bayıltan bir çift el.

İşte şimdi olayları daha iyi kavrayabiliyordum. Gözlerim korkuyla odayı inceledi, çift kişilik bir yatakta yatıyordum, tam karşımda gri gökyüzünü gösteren bir balkon kapısı vardı, kenarda küçük, tavana kadar uzanmayan bir gardırop, onun yanında ise üzerinde sürühi ve su bulunan, kahverengi, ahşap bir masa...

Burası bir çatı katını andırıyordu. Kimse yoktu, benden başka kimsecikler yoktu. Korku duygusu ruhumu doldururken hızla yataktan kalkmaya çalıştım. Ancak ayaklarımı hareket ettiremiyordum. Ayırmaya çalıştığımda ortaya çıkan keskin sızı bağlandığına işaretledi, lakin üzerime örtülü yorgan yüzünden bunu göremiyordum. Ellerim ise belimin altında birleştirilmişti, onların bağlandığına dair şüphem yoktu.

Çaresizliğim sert bir tokat gibi yüzüme vurulduğunda bu sefer bandın altındaki dudaklarımdan küçük çığlıklar atmaya çalıştım. Kimse yok muydu? Beni kim bu hale getirmişti? Ne zamandır uyuyordum?

Hiçbir fikrim yoktu.

"Yardım edin!" diye bağırırmaya çalışmam fayda sağlamıyordu, kelimelerim bant duvarına hapsolüyordu. Konuşamıyordum.

Birden odanın kapısı hafifçe, gıcırdayarak aralandı. Kahverengi gözlerim, korku, heyecan ve umut arası bir duyguyla oraya yöneldi. Yapılı, siyah takım elbiseli vücut içeri girdi. Henüz

arkası dönük olduğundan yüzünü görememiştim. Tanıdık gelen tek şey saçlarıydı.

“Demek uyandın...”

Çikolata kahvesi tonlarındaki gözleri benimle buluştuğunda, hayret hızla bakışlarıma ilişti.

Barlas...

Olaylar, zihnimde iyice karman çorman bir hal almıştı. Beni kaçırın kişi Barlas olamazdı, değil mi? Öyleyse burada ne işi vardı?

Elindeki tepsiyi gardirobun yanındaki masaya bırakıp masayı sürükleyerek bana doğru ilerlediğinde, artan kalp atışlarımla neler olduğunu kavramaya çalışıyordum. O yaklaştıkça rahatlamaya çalışıyordum ama tezatça geriliyordum. Masayı yatağın sol tarafına bıraktığında üzerinde kahvaltılık: peynir, zeytin, salatalık, domates ve bir bardak portakal suyu olduğunu gördüm. Yanıma, yatağın kenarına oturduğunda gerilemeye çalıştım lakin doğrulmakla yetinebilmiştim.

“Ağlıyor musun?” diye sorana kadar gözümde biriken yaşları fark etmemiştim. Parmakları gözlerime giderken başımı geriye atıp dokunmamasını sağlamaya çalıştım, ancak başarılı olamadım. Uzun, ince parmakları gözaltlarıma değip yaşlarımı silmeye başladığında itiraz edercesine bağırmaıy denedim.

“Meleğim...” dedi yüzümü ifadesiz gözlerle süzerken elleleriyle yanaklarımı kavrayıp benim de ona bakmamı sağladı. Fakat ben, hâlâ bağırmaıy deniyordum. Boğazımın tahriş olduğunu seziyordum lakin elimden başka bir şey gelmiyordu.

“Merak etme, korkmana gerek yok. Aras burada olduğunu bilmiyor, sadece biz varız, ikimiz...” Söylediği cümle beni daha da tedirgin etti. “Sakin olursan, bandı açacağım... Tamam mı?”

Ne diyeceğimi bilemeden başımı hızla salladım. Barlas ne yapmaya çalışıyordu? Bu bir tür şaka mıydı?

Birkaç saniye sonra parmakları dudağımın yanındaki bandın ucunu kavrayıp hafifçe, açtığında, nefes almayı bile beklemeden konuştum. “Barlas... Sen ne yaptığını sanıyorsun!”

Omuz silkti. “Yaptığım şey belli değil mi? Seni kaçırdım?”

“Manyak mısın?!” diye haykırdım öfkeyle. “Ne demek seni kaçırdım? Kimsin sen, Azat için falan mı çalışıyorsun?!”

“Kimse için çalışmıyorum. Sadece aşığım,” diyerek elini saçlarının üzerine koymaya yeltendiğinde kafamı hızla çevirip buna mani oldum.

“Ne saçmalıyorsun?! Delirdin mi?! Bak şaka falansa bu hiç hoş değil!”

“Delirdin mi?” Bu cümle aklımda yankılanırken Aras’ın bahsettiği şizofreni mevzusu gözlerimin önünde belirdi. İyice ürperdim.

“Aşkım...” dedi tekrar yüzümü sertçe kavrayıp ona bakmamı sağladığında. “Korkmana gerek yok dedim. Benim yanımdasın, güvendesin. Seni sürekli ağlatan Aras şerefsizi yok... Olman gereken yerdesin. Benimlesin,” derken yastığın üzerine dağılan saçlarımdan bir tutam aldı ve geri çekilme fırsat vermeden kaldırdığı saçımı burnuna tutup gözlerini kapatarak kokladı. “Hep benimle olacaksın.”

Birleştirdiği kelimeler, onunla uyuşmayan bu hareketler, aklımda çözülmeye başlarken kaşlarım çatıldı. Kalbim, üzerine dev ayaklarla yürünmüş bir serçeninki kadar hızlı atıyordu.

Ondan geri çekilmeye çalışıp “Bırak beni,” dedim, fakat öyle sert kavramıştı ki, bu mümkün olmuyordu. Tehdit etmeyi dedim. “Bak...” derken sesim titredi. “Aras seni yakalarsa bitersin.”

“Korkma dedim!” diye kükredi, kana susamış bir canavardan farksızdı. Korkuyla sıçradım. “Onun adını anma! Sen benimsin!”

“Manyak mısın!” diye haykırdım aynı şekilde. Dudaklarıma yaklaşmasını önlemek amacıyla, korku ve korkusuzluk arasında, “Evli bir kadını ben! Yaptığın hangi erkeklige sığar! Üstelik hamileyim!” diye devam ettim. İlk defa kendimden başkasına itiraf ettiğim bu gerçeğe beraber yüz ifadesinde bir değişiklik aradım, şaşkınlık, hayret, öfke, pişmanlık ne bileyim daha benzeri bir sürü duygu... Ama beklediğim ifade kesinlikle gülmek değildi. Keza Barlas, şu an iğrenç nefesini yüzüme üfleyerek gülüyordu.

Değişik bir şekilde parlayan gözlerini gözlerime odakladı. “Seni tatlı, küçük yalancı...”

Alt ve üst kirpiklerim birbirine yaklaştı. “Yalan söylemiyorum.”

Başını, “Hayır” anlamında salladı. Ve elini yine yanağıma çıkardı. Dokunmasını önlemek amacıyla başımı çevirsem de başımlı olamadım. “Aras’la henüz birlikte olmadın... Sizin evliliğiniz formalite icabıydı. Her şeyi duydum bebeğim.”

Kaşlarım gözlerime inerken, “Neyi duydun?” dedim. Ardından hızla ekledim. “Yemin ederim hamileyim, evet başta formaliteydi ama sonradan her şey gerçeğe dönüştü.” Bir erkekle bu konu hakkında konuşmanın ne kadar aciz bir durum olduğunu biliyordum. Ancak zorundaydım.

“Eylül’üm...” derken kafasını Cıkklar gibi salladı. “Bana yalan söylemene gerek yok. Evliliğiniz hep yalandı. Hem onunla hiç birlikte olmadığını senin dudaklarından duydum. Eda ile konuşuyordunuz... Bahçede, hatırladın mı güzelim...”

O an, Eda’nın isteme merasiminden sonra beraberce bahçede konuştuklarımız zihnimde canlandı.

Başımı geriye attım, “Öyle değil işte... Biz daha Aras’la... Olmadık.”

“NE?”

“Duydun işte...” Kelimemi devam ettirecekken bahçenin çıkışına doğru bir yerden gelen tıkrıtı sesi ikimizinde dikkatini dağıtmıştı.

“Kim var orada?!” Eda’nın bağırmasına karşılık gelmemişti.

“Kedidir büyük ihtimal... Her neyse, yani aranızda en ufak bir şey olmadı mı, askerlik arkadaşları gibi misiniz?”

Demek orada bizi dinleyen Barlas’tı. Zihnimde binlerce “İnanamıyorum!” haykırışı yankılandı.

Evet, o zamanlarda henüz Aras’la beraber olamamıştık ancak o günden birkaç gün sonra, doğum günüm için gittiğimiz lunaparkın ardından, tamamen birbirimizin olmuştuk. Bunu, belki anlar umuduyla hemen Barlas’a açıklamak istedim.

“Bak...” dedim heyecanla, inandırmaya çalışa çalışa. “Biz o geceden sonra...”

“Şşş,” diyerek işaret parmağını dudaklarının üzerine tuttu ve beni susturdu. “Güzelim... Tamam...” dedi önüme çektiği tepsiye bakarken. “Sana yiyecek getirdim, uzun zamandır uyuyorsun canım. Yemen gerek.”

Hareketleri normal değildi, kesinlikle değildi. Sadece kendi cümlelerini doğru buluyor ve kendi hayal dünyasında yaşıyordu. Hayır, o tamamen iyileşmemişti, belki de hiç iyileşmemişti.

Korkuyla, elindeki çatalı domatese batırıp bir dilim almasını izledim, çatalı kaldırıp ağzıma yaklaştırdığında dudaklarımı birbirine bastırıp başımı yan çevirdim, böylelikle domates yanığına değdi. "Ah meleğim," derken bakışlarının yüzümde gezindiğini hissediyordum. "Niye bu kadar hırçınsın?"

Sakin durmaya çalıştım, bana iyi davranıyordu. Beni kırmak ya da üzme istemediği belliydi. Bir yerlerde okumuştum, bildiğim kadarıyla böyle hastaların takıntılı oldukları biri ya da bir şey olurdu ve ona kimsenin, hiçbir şeyin zarar vermesine imkân vermezlerdi. Huyuna gitmek iyi olabilirdi.

Sesimi yumuşak tutmaya çabaladım. "Bir başkasının bana yemek yedirmesinden hoşlanmam. Hem, ellerim. Ellerim acıyor, lütfen çözebilir misin?"

Önce gözlerime, sonrasında yorganın altından çıkardığım ellerime baktı. Kararsız duruyordu. Bense, sürahinin yanındaki bardağa baktım, anlaşılan o ki burada ikimizden başka kimse yoktu ve onu etkisiz hale getirdikten sonra rahatça çıkabilirdim... Bir ihtimal.

"Hadi ama..." dedim yüzümü buruşturarak. "Bileklerim sızıyor, canım acıyor."

Hızla kafasını salladı. "Hayır..." dedi dehşete düşmüş gibi. "Hayır canım, canın acımasın," diyerek ellerimi tutup dudaklarına götürdüğünde, korkuyla ve mide bulantısıyla onu izliyordum. Psikopattı, resmen psikopattı, başka hiçbir açıklaması olamazdı. Ellerimin dış yüzeyine öpücük kondurduğunda içim tiksiniresine ürperdi. Dişlerimi sıkarak yutkunup ifademi gizlemeye çalıştım.

Dudaklarını çekerek bileklerimdeki düğümü çözmeyi denirken kendi kendine mırıldanıyordu. "Canın acımasın... Canın acımasın..." İyi niyeti kesinlikle samimi gelmiyordu, bir robot kadar ifadesiz ve ürkütücüydü. Hareketleri ona ait değil gibiydi, ne yaptığını bilmiyor gibiydi.

Aras'ın bunca zaman Barlas'ı kötilemesini şimdi anlıyor-

dum. Her şey gibi, bunu da sezmişti. Fakat ben ihtimal dahi vermemiştim, hastalığının nasıl bu kadar iyi gizleyebilmişti?

Bileklerime dolanan düğüm açıldıkça rahata eriyordum, tamamen çözüldüğünde faydası olacaktı gibi kırmızı halkalarla çevrelenmiş sızlayan bileklerimi ovuştururdum. “Şimdi yiyebilirsin,” deyip çatalı uzattı.

Almak yerine, “Ayaklarım...” dedim halsiz bir tonla. “Çok acıyor, rahat değilim.”

“Ayaklar...” dedi kafa sallayarak ve hızla yorganı üzerimden atıp dar kotumun paçalarını katlayarak altındaki düğümü çözmeye başladı. O bağcıkla ilgilenirken ben normallerden daha büyük olan, su bardağını gözüme kestirmiştim. Buradan kaçmam gerekiyordu, bu delinin yanında biraz daha duramazdım, hazır ellerim ayaklarım çözülmüşken güçlü bir hamleyle onu etkisiz hale getirmeliydim. Ayaklarım çözüldüğünde kan dolaşımı orada da etkisini göstermeye başladı. Barlas, elindeki ipi yere attıktan sonra, korkunç parıltılara sahip kahverengi gözlemini bana dikti. “Şimdi ye,” dediğinde, kirpiklerimi kapayıp açarak onayladım. Domatesten bir dilim alıp ağzıma attığımda, yiyerek, ona, olumsuz bir şey yok, havası vermeye çalışıyordum.

“Ah... Meleğim... Senin için neler yaptığımı bir bilsen...” dediğinde kuruyan boğazımdaki acıyı gidermek için portakal suyundan bir yudum aldım, korkuyla onu dinlemek zorundaydım. Delici gözleri hâlâ üzerimdeydi, biliyordum. Ben bakışlarımı önümdeki yiyeceklere sabitlemişken o devam etti. “Seni üzen herkesin cezasını veriyorum, merak etme, vermeye de devam edeceğim. Mesela Hazal,” dediğinde salatalıklara takılan gözlerim dehşetle açılmış, kulaklarım devamını beklemişti. “Seni hiç acımadan o attan itti, ah, güzelim, yaralanmana sebep oldu... Ağlattı seni... Ama merak etme, intikamını aldım, onu öyle bir benzettim ki... Günlerce komadan çıkamadı.” Duyduğum gerçekte gözlerim hızla yüzüne odaklanırken, iri dudaklarında memnun bir gülümseme vardı.

“Ha-Hazal... Döven s-sen miydin?”

Eli yanağıma değeceği sıra başımı tekrar kahvaltı tabağına eğip hamlesinden kurtuldum. “Senin için, her şeyi yaparım.”

“Şizofren!” diye haykırdı iç sesim, Allah’ım, yardım et... Bana bu adamla başa çıkabilmem için yardım et.

İçinde portakal suyu olan bardağı elime aldıktan sonra, boş olmasının daha rahat hareket etmemi sağlayacağını düşünerek dudaklarıma götürüp fondipledim. Bardağın bitiminden sonra derin derin nefesler aldım.

Gözüme büyük balkon kapısını kestirdikten sonra,

“Kaçınıcı kattayız?” diye sordum,

O da benim gibi oraya baktı ve, “Üç,” dedi, ardından ekledi. “Burası benim, tripleks evim. Sadece ikimiz için. Sen ve ben...”

Bardağı sıkıca kavradım ve korkulu bakışlarımı gökyüzünde tutmaya devam ettim. “Hava... Soğuk görünüyor. “ Cümlemler beraber yine oraya baktığında, ağzından çıkacak bir başka kelimeye fırsat vermeden, bardağı havaya kaldırdım ardından beklemeyen gümrük kahverengi bukletlerin kapladığı kafasına geçirdim, odada kırılma efektleri yankılanırken,

“Manyak herif!” diyerek ayağa kalktım, eli refleks olarak başının arkasına gittiğinde, kırılma nedeniyle benim de elim kanadı, lakin umursayacak vaktim yoktu. Yataktan hızla atlayıp arkama bakmadan açık bıraktığı kapıdan koşarak çıktım. Koyu renk parkelerden çıplak ayakla koşuyor ve içten içe kurtulabilmem için dua ediyordum. Arkamdan en ufak bir sesin gelmeyişi, onu etkisiz hale getirebildiğimi düşündürürken karşıma çıkan siyah kapının kolunu tutmak için hareketlendim.

Ancak saç diplerimde hissettiğim keskin sızı buna mani oldu, saçımı sertçe kavrayan eller, başımı geriye çekip sertçe karpıya vurduğunda, kafamın içinde oluşan ağrıyla dudaklarımdan boğuk bir inleme çıktı.

“Sana güvendim!” diye bağırdı tam kulağımın dibine.

“Bırak beni!” dedim çaresizce ağlayarak. “Yalvarırım bırak, bak hamileyim. Yemin ederim. Çocuğuma zarar gelmesini istemiyorum-”

“Sus!” dedikten sonra kafamı tekrar duvara çarpmasıyla, alnımdan usul usul akan sıvıyı hissettim. “Hamile falan değilsin! Sen benimsin, anladın mı?! Benim olacaksın! İçinde başkasının çocuğunu taşımana izin vermem!”

"Bı-bırak..." Boğazımı hıçkırıklar çevrelediğinde omuzlarımdan tutarak beni kendine çevirip sırtımın kapıya yaslanmasını sağladı. Parmakları fermuarımı kavradığında kalbim göğüs kafesimi delebilecek şekilde atıyordu.

İndireceği sıra, "Bırak dedim!" diye kükreyerek sağ dizimi kaldırıp kasıklarına güçlü bir şekilde geçirdim. Bu hareketim, onun biraz afallamasına sebebiyet verirken açılan boşluk nedeniyle hızla kapanından kurtuldum. Belki başka bir çıkış yolu bulurum diye geniş katın bir başka tarafına doğru koşmaya başladım.

Ancak çok geçmeden bir el, ayak bileğimden kavrayıp bedenimin yere düşmesine neden oldu. Ayağımı hareket ettirip kurtulmaya çalışmam bir fayda sağlamıyordu, sert ellerden kopamıyordum. Sırt üstü yere yatmaya zorlanıyordum, kalkmamam için yüksek bir kuvvet uyguluyordu.

"Bırak beni!" diye haykırdım. "Yardım edin! Kimse yok mu!"

Çaresiz nidalarım neredeyse boş salonda yankılanıyor ve boş ümitlere dönüşüyordu. Üzerime kapandığında başımı sağa sola çevirip her türlü hamlesinden uzak durmaya çalışıyordum. Elleri altımdaki pantolonun bel kısmına kapandığında, yüzüne tükürdüm. Fakat rahatsız olmadı, en ufak bir tepki göstermeden ellerimi başımın üzerinde birleştirip yüzüme yaklaşırken burnunu boynuma değdirdi.

"Kokun, büyüleyici."

"Bırak beni!" diye kıvrandım. "Hastasın sen! Ruh hastası!" Öyle bir bağırdım ki, boğazımda kıvılcımların çıktığını hissettim. Elleri pantolonumu sıyracağı sıra, odaya hâkim olan telefon sesi, onu keskin bir komut almışçasına duraksattı.

Parmakları üzerimden çekilirken, "Devamı gelecek..." diye mırıldandı. "Ama şimdi değil, önce katılmam gereken bir nişanım var... Tepki çekmemek için katılmak zorundayım hırçın sevgilim. Aklım hâlâ sende, Rana'yı önemsedığimi düşünüp üzülme, tamam mı?"

"Manyak! Ruh hastası!"

"Şşş!" dedi bir eli hâlâ bileklerimdeyken, diğer elini cebine atıp bir şırınga çıkararak. "Şimdi uyku zamanı."

Gözlerim korku ile sarılırken iğneye baktım. “Yapma... Lütfen, bebeğime...”

“Sadece uyutuyor sevgilim... Seni öldüremeyeceğimi biliyorsun.”

“Bırak beni. Ne olur...” dedim ağlamaklı çıkan sesimle, ancak yine, çıkan cümlem ona ulaşmıyor gibiydi. Sesimi duyuyordu, lakin cümlemin barındırdığı anlamları kavramasını engelleyen görünmez kalkanlar var gibiydi. Bir kolumu hızla çekip yere sabitlediğinde iğneyi saplamasına engellemeye çalıştım ama yine kuvveti karşısında başarılı olamadım. İğne, kanıma karışır karışmaz vücudumda etkisini göstermişti. Uyuşukluk tüm bedenime hâkim olmaya başlarken beni tekrar taşımasına mani olamadım. Kolum, kucağından aşağı sarktı. Karşımdaki kapılar çifter çifter olmaya başlamış, beyaz duvar, rengini griye çalmıştı.

Sonrası ise karanlıktı...

Mutluluk, zamanın nasıl geçtiğini anlayamamanıza sebep olurdu, an bitmesin isterdiniz ama sanki inadınıza su gibi akıp geçerdiniz zaman.

Mutsuzluk, hüznün ve acılı anlarınsa bir an önce bitmesini isterdiniz, güneşim tekrar doğsun, tekrar aydınlığa kavuşayım... Ama sanki size inat gibi geçmezdi saatler, yelkovan, dolanmazdı akrebi, öylece dururdu vakit. Gün batmazdı, gün doğmazdı.

Şimdi olduğu gibi.

Ağzıma yine bir bant yapıştırılmıştı, ellerim ve ayaklarım tekrar bağlanmıştı. Oda kapkaranlıktı, balkon kapısından sadece ayın yaydığı ışık aydınlatıyordu odayı.

Yağmur sesleri vardı; bazen yıldırım çakıyor oda bir saniyeliğine ışık alıyor, hemen kayboluyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken karnıma hafif hafif kramplar giriyordu. Elimden dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Aras... Onun beni bulmasına olan umudum, köreliyordu yavaş yavaş.

Neredeydi? Ne haldeydi?

Kaybolduğumu öğrendiğinde ne hale gelmişti kim bilir. Benim suçumdu, hepsi benim suçumdu. Evden çıkmamamı söylemişti, bir yere gitmek istersem ona haber vermemi kesin bir dille emretmişti. Ancak ben yine, ondan habersiz işlere kalkışmışım. Şimdi, kendini suçladığına emindim. İçim yanıyordu, içim alev alıyordu. Zayıf yönümden vurulmuştum, kimsenin beni babamla kandırarak tuzağa düşüreceğini tahmin edemedim. Etmemiştim.

Peki, kendimle beraber tuzağa sürüklediğim Eray? O nasıl-
dı? Yaşıyor muydu?

"Yaşıyor ol..." diye geçirdim içimden, gözyaşlarım ağzımdaki bandın üzerinden süzülürken. Yoksa kendimi affedemezdim.

Hoş, benim kurtulacağım da belli değildi. Aras'ın son telefonunu açmamıştım, onunla son kez konuşmamıştım. Eğer öleceksem, ölümümün bu şekilde olmasını istemezdim. Sevdığım adama olan hasretim içimde çığ gibi birikmişken ölmek istemezdim. Eğer öleceksem, son gördüğüm yüz onunki olsun isterdim.

Neredesin Aras?

Bir şimşek daha çaktığında, kapının kilidinin açılmasıyla korku-ümit arasında gözlerim oraya yöneldi. Kapı, aynı gıcır-
tıyla açıldı. Aynı topuk sesleri odayı doldurdu. Kapıyı örttü ve kilitledi. Elinde bir mum vardı, mumun turuncu alevi yüzüne yansımış, tiksindiğim esmer suratını görmeme neden olmuştu. Bana yaklaşmaya başladıkça ağlamalarım hızlanırken sesini duyurdu. "Bugün büyük gün. Bu gece bizim gecemiz olacak."

Hıçkırıklar boğazımdan yukarı acı acı yankılanırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Suratım ter ve yaştan sırlıslıkla olmuş, saç tellerimin çoğu yüzüme yapışmıştı. Yatağın yanına gelip mumu komodinın üzerine koyduktan sonra, yatağın kenarına oturdu.

"Nasılsın meleğim?" derken elini saçlarıma üzerine koyduğunda itiraz edercesine inleyerek geri çekilmeye çalıştım, lakin alnıma dokunmasına mani olamadım. "Birazdan daha inutlu olacaksın, Aras'ın işi bittiğinde..." Cümlesiyle beraber gözlerim endişeyle irileşti. Karşı çıkmaya çalıştım ancak ne ağzımdaki bantlar ne de bileklerimi sıkın ipler buna müsaade etti.

Elini cebine attı ve bir telefon bir de bilmediğim bir alet çıkardı.

“Karahanlı'yı arayalım...” dedikten sonra benim boğuk, yayılamayan itirazlarımı önemsemeden, telefonun tuşlarına bastı. Ben bandın altından bağırıyormuş gibi çalışırken telefon, ikinci çalışında açıldı.

“Alo?!” Aras'ın sert sesini duyduğumda biraz daha bağırıyormuş gibi çalıştım. Kurtuluşum o telefonun ucundaydı, dudaklarımı kapatan yapışkanın kendiliğinden açılması için dua etmeye başladım.

“Aras... Yardım et...” Aras'a yanıt verenin kendi sesim olduğunu duyunca, gözlerim fal taşı gibi büyüdü.

“Eylül? Sen misin? Eylül, neredesin?!”

“Aras yardım et, beni kaçırdılar... Di-dinle, Polenezköy'de bir evdeyim. Fazla vaktim yok...” dedikten sonra benden çıkmayan sesim, Aras'a endişeli bir şekilde evi tarif edip telefonu kapatmak zorunda olduğunu söyledi.

Oyundu. Bu, Aras'ın katledilmesi için bir oyundu. Yüreğim kanadı, ortadan ikiye yarıldığını hissettim. Bunun bir komplo, bir oyun olduğunu söylemek için kıvrandım, Aras'a gerçek sesimi duyurmaya çalıştım.

Fakat bir işe yaramadı. Telefon Aras'ın, “Eylül, tamam güzellim kapatma, geliyorum,” diye çaresizce haykırmasıyla, yüzüne kapandı.

Barlas, elindeki telefonu yere attıktan sonra ayağıyla ezerken konuştu. “Tam yarım saat sonra Aras'ın, senin için gittiği evde bomba patlayacak meleşim, kim bilir, belki o içindeyken patlayacak ve geberecek, belki de gözlerinin önünde patlayıp seni öldü sanacak... İki türlü de, ondan kurtulmuş oluyorsun... Artık gülebilirsin...”

Edindiğim bilgiler karşısında içimde büyük kasırgalar oluştu, bir tufana kapılmış gidiyordum, tüm organlarım teker teker iflas ediyordu sanki.

“ARAS!” diye bağırıyormuş gibi çalıştım, feryat figan etmeyi bile başaramayacak derecede kısıtılmıştım...

Barlas, üzerime eğilmeden önce ceketini çıkarıp attı yere, ardından kravatını gevşetip boynundan ayırdıktan sonra, göm-

leğinin düğmelerini çözerken iğrendiğim sesini işittirdi kulaklarıma. “Şimdi sadece biz olacağız... Sen ve ben...”

İtiraz edercesine kafamı salladım. Gömleğini de çıkarıp üzerime eğildiğinde alnımı öpmeye çalıştı, başımı çevirmemle öpüşü yastığa denk geldi. “Rahat dur!” diye bağırdı. Tek eliyle çenemi kavrayıp kendine bakmam için başımı sabitlediğinde çatık kaşlarıyla, gözlerini ağzımdaki banda çevirdi. Sağ eliyle alelacele ağzımdaki bandı çekip çıkardığında oluşan acıyı umursamadan, “Bırak beni!” diye çılgık attım. “Şerefsiz! Bırak beni!”

“Sus!” diyerek dudaklarıma yapışacağı sıra ağzımda biriken tükürüğü yüzüyle buluşturdum.

O sırada dişlerini sıkarak, “Lan!” dedi ve yanağıma sert bir tokat geçirdi. Sızlayan yanağımla, yüzüm sağ tarafa eğilmişti. Pes etmedim. Omuzlarıma bastırarak beni yatağa sabitlediğinde ayaklarımda gevsemeye başlayan ipi biraz daha hareket ettirdim.

Birden oldu. Ayaklarımdan serbest kaldığımı anladığımda, tüm gücümü onlara aktarıp gözlerimi kapatarak üzerimde hüküm sürmek isteyen bedenim karnına güçlü bir tekme savurdum. İşe yaramış olacaktı ki gözleri kısıldı, afallamıştı. Hareketimi beklemediği kesindi. Hıçkırıklarımdan boğazımdan yükselmeye devam ederken toparlanmasına fırsat vermeden bir tekme daha atıp yatağın yan tarafına düşmesini sağladım. Üzerimdeki ağırlığının kalkmasını fırsat bilerek yataktan hızla doğruldum, odanın kapısının kilitli olduğunu biliyordum bu yüzden beklemeden açık olan balkon kapısına doğru koştum.

“Nereye gideceksin?” diye seslendiğinde sırtımı balkonun demir korkuluğuna yasladım, yüzündeki yamuk gülümsemeyle bana doğru gelirken devam etti. “Kaçışının olmadığını biliyorsun meleğim, haydi... Zorluk çıkarma ve içeri gir.”

Nefes alıp verişlerim hızlanırken omuzumun üzerinden aşağı baktım tam da söylediği gibi üç kat vardı.

Alaycı bir ifadeyle, “Ne, atlayacak mısın?” diye sordu.

“Yaklaşma!” diye bağırdım. Karnıma kramplar giriyordu lakin şu an o kramplara teslim olacak lükste değildim. “Yemin ederim atlarım, yaklaşma.”

“Yapma Eylül, atlayamayacağını ikimiz de biliyoruz...” der-

ken bana doğru yürümeye devam ediyordu, balkon kapısından içeri gireceği sıra, bana elini uzattı.

Eline baktım, sonra bakışlarımı tekrar yüzüne çıkardım. "Yaklaşma dedim!" Sesim kısılmıştı, çatlak çıkıyordu.

"Buraya gel!"

Aras'la olan tüm anılarım aklımda bir bir canlandı. Şu an onun ne halde olduğunu bilmek, koşa koşa yanına gitmek istiyordum. Fakat elimde onun için dua etmekten başka bir çarem yoktu.

Barlas bana yaklaşımaya devam ederken omuzumun üzerinden tekrar aşağıya baktım, kararımı vermiştim.

Elini atıp kolumdan tutacağı sıra bakışlarım karnına değdi, içimden, "Özür dilerim..." diye fısıldadım. Ardından Barlas'ın beni yakalamasına fırsat vermeden, düşündüğümü yaptım ve kendimi balkondan aşağı bıraktım.

Ondan sonrası boşluktu, sırtım yere çarpana dek, dalından taze kopan bir Eylül yaprağı gibi boşlukta süzüldüm. Yere çakıldığımda ise ilk birkaç saniye hiçbir şey hissetmedim. Gözlerim kapanmadan, acılar bedenimi esir almadan önce, şimşeklerin süslediği gökyüzünü izledim öylece.

Sonrasında ise, bir karanlığa daha hapsoldü ruhum; fakat bu, benim tercih ettiğim karanlıktı...

Bölüm Yirmi Üç

Ölüm ve Yaşam

Kasvet doluyor sızlayan ruhuma, bedenime.

Soğuk, tenime değiyor damlalar sert sert.

Gözlerim kısık, kirpiklerim örtünmek için savaşıyor, mani olmaya çalışıyorum, ama sanırım, olamayacağım.

Kasıklarımın aşağı inen sıcaklığı hissediyorum. Karnımın içine bin bir türlü bıçak saplanıyor sanki saplı kalmıyor, geri çekiliyor güçlü bir el tarafından sonra tekrar bıçak darbesi alıyorum, bitmiyor bu işkence.

Tanıdık bir ses arıyorum, kulaklarım işlevini yitirmeden o sesle huzura ermek istiyorum.

Fakat yok, bilincimi yerine getirebilecek en ufak bir nida.

Sonra bir çığlık işitiyorum, dudaklardan bağımsızlığını ilan edemeyen, kendi içimde figan eden çığlık. Benim çığlığım. Benim sessiz çığlığım.

Çare olmadığını anlayan bedenim dayanamıyor daha fazla, titreyerek dalıyorum yeni bir uykuya...

Yazar Anlatımı

"Nasıl bulamıyorsun lan?! O siktiğimin aleti ne işe yarıyor! Üç gün oldu, tam. Üç. Gün."

"Abi... Ben..." Karahanlı, GPS aletinin başındaki adamının yakalarından tutup oturduğu sandalyeden bir hışımla kaldırdı ve yüzüne sert bir kafa attıktan sonra konuştu. "Ne sen lan?! Söyle ne sen?" Ardından yüzüne bir yumruk attı kalıplı adamının, aslında bir suçu yoktu fakat günlerdir içinde biriken öfkeyi bir şekilde dışarı atmalıydı.

Yumruğunu tekrar havaya kaldırdığında kolundan tutan bir el, onu duraksattı. "Aras, sakın ol!"

Ateşe basmış gibi gözlerini açarak aynı siniriyle arkasında, ona engel olan Emin'e döndü. "Sakin ol, öyle mi?!" diye kükredi kendisinden kısa olan, daha yaşlı bedene. "Karım ortalıkta yok, elimden hiçbir şey gelmiyor, ona dair en ufak bir ipucu bulamıyorum ve sakın olayım öyle mi?"

"Bak biliyorum..."

"Sikeyim," diye girdi genç adam tekrar. "Hiçbir bok bildiğin yok. Kimsenin yok!"

Ardından elleriyle saçlarını kavradı. Kendini öldürmek istiyordu, çıldıracaktı.

"Aras, oğlum..."

Çenesini kilitleyen genç adam karşısındaki yaşlı bedeni tek eliyle iterek önünü açtı ve öfkeli adımlarıyla yürümeye başladı. Derin derin nefesler alıp koridorda sert bir tavırla yürürken onu gören adamları hızla başlarını yere eğip bakışmaktan kaçınıyorlardı.

Onunsa, gözleri zaten kimseyi görmüyordu. Karısının onu bekleyen silueti vardı yalnızca zihninde, başka hiçbir şey umurunda değildi. Karısının koruması olan Eray da henüz komadan çıkmamıştı, tek bilgi alabileceği kişi oydu ama o da kendinde değildi.

Ne ara ofisinden çıktığını bilmiyordu Karahanlı, yağmur bardaktan boşalıncasına yağıyordu lakin o bedenine değen soğuk damlaları bile hissetmekten acizdi. Yanıyordu, kavruluyordu her zerresi en kızgın ateşlerde. Gün doğmuyordu ona artık, doğmayacaktı da Eylül'üne kavuşana kadar.

Arabasına bindiğinde, kafasını koltuğuna yasladı. Alnından aşağı damlalar süzülürken düşünüyordu...

Başta Azat olmak üzere, aklına gelen bütün düşmanlarından hesap sormuş, şiddete başvurmuştu. Fakat yoktu, en ufak bir delil yoktu. Parkın tüm kameraları bozulmuştu, hiçbirinde Eylül'e dair iz yoktu. Eray'ı vuran adamın cesedi ise yanmış olarak bulunmuştu, tanınacak vaziyette değildi.

Başını sallayarak sızlayan gözleriyle, "Neredesin Eylül?!" diye haykırdı, ardından, çıkacak korna sesini umursamadan kafasını sertçe direksiyona gömdü. "NEREDESİN!"

İçi alev alev yanıyor, siyah gözleri buğulanıyordu... Kalbi, onu ise hissetmiyordu uzun zamandır. Ceketinin iç cebine attı elini, ardından çıkardı kenarları buruşmuş fotoğrafı. Paris'te, fotoğrafçı adamın ansızın çektiği fotoğrafa bakıyordu. Eylül tam, başparmağıyla Aras'ın dudağının kenarına bulaşan çikolatayı silerken çekilen bu fotoğraf, Eylül'ün sandığının aksine o günden beri Aras'taydı.

Gözlerinin önünde yine o anlar belirdi.

"Parfait!" Eylül'ün elini çok yemiş gibi Aras'ın dudaklarından çekmesine, sonrasında ikisinin de başlarını sesin geldiği yöne doğru çevirmelerine neden olan şey, tamamen bu ses olmuştu. Uzun boylu, uzun saçlı, başında ressam şapkası olan tipik Fransız adam, elindeki fotoğraf makinesiyle büyülenmiş gibi karşısındaki çifte bakıyordu. Boynuna astığı kamerasını bırakarak eliyle alkış tutup onlara doğru yaklaştı. "Parfait!" Önlere geldiğinde alkışlarını durdurarak konuşmaya başladı. "Voici les photos que je voulais."

Eylül adamın ne dediğini anlamaya çalışırken Aras rahatsız olmuş bir ifadeyle adamı inceliyordu. Adam bir şeyler anlattıkça, Aras sertçe itiraz etti. Bu çekişmeli rekabetin sonunda adam omuzlarını düşürdü, makinesindeki resmi çıkartarak salladı ve Fransızca birkaç cümle daha kurdu.

Aras fotoğrafı alır almaz, adam yenilgiyle arkasını dönüp uzaklaşmaya başladı. Fotoğrafı Eylül'e gösterme zahmetinde bulunmadan cebine koyduğunda genç kız kaşlarını çatı. "Ne diyordu adam?"

"Fotoğrafı sergisinde kullanmak istiyormuş."

Heyecanla gülümsedi Eylül. "Ay, bu çok güzel. Belki de ünlü bir fo-

toğrafsıydı. Sen ne dedin, izin verdin değil mi?" Meraklı gözlerle Aras'a bakıyordu.

"Hayır," dedi Karahanlı rahatsızca.

Eylül, "Niye? Nasıl bir fotoğraf, güzel çıkmış mı? Göstersene," diyerek ona uzandığında geri çekildi.

"Görmek istemezsin. Çok kötü çıkmışsın."

"Ya Aras," diyerek itiraz edip hareketlenirken önünde olduğunu unuttuğu karton bardaklardan biri devrilmiş, içindeki sıcak sıvı genç kızın bacaklarına doğru yayılmıştı. Ve fotoğraf mevzusu o şekilde kapanmış, bir daha da açılmamıştı.

Gözleri zorlanan adam, fotoğrafa bakmaya devam ederken tekrar sordu. "Neredesin be güzelim? Sen de yapamazsın değil mi? Bırakmazsın beni... İzin vermem buna Eylül, yemin ederim izin vermem. Gerekirse İstanbul'u tek başıma arayacağım, sokak sokak, ev ev gezeceğim. Ama seni bulacağım, anladın mı?"

Fotoğrafla konuştuğu gerçeği aklına geldikçe çıldıracak gibi oluyordu. Gözlerini kapayıp derin bir nefes aldıktan sonra, arabayı çalıştırmak için elini anahtara uzatacağı sıra çalan telefonuna karşın umursamazca elini cebine attı, ekranda adamlarından birinin adını görmeyi beklerken yabancı bir numarayla kara gözleri kısıldı.

Kim olabilir diye düşünmeden, seri bir şekilde açtı telefonu, ardından hızla kulağına götürdü.

"Alo?" dediğinde karşısından duymak istediği tek ses tonu vardı.

"Aras..." İsmi duymasıyla kısılan gözleri heyecanla aralandı genç adamın. Kalbinin teklemediğini hissetti. Doğru mu duyuyordu yoksa zihni yine, ona düzenbaz oyunlarından birini mi sergiliyordu?

Teyit ettirmek için tekrar konuştu. "Eylül? Sen misin? Eylül, neredesin?" Art arda sıraladı soruları. Sesine öyle heyecan, öyle özlem dolmuştu ki, kendi bile tanımayacak haldeydi.

Eylül'ün halsiz sesi, "Aras... Yardım et..." dedikten sonra sustu.

Aras, bu sefer korkunun artış gösterdiği sesiyle sordu. "Eylül, neredesin dedim? Güzelim konuş."

“D-dinle...” dedi genç kızın soluk soluğa çıkan bitkin sesi. “Polenezköy’de bir evdeyim. Fazla... Fazla vaktim yok,” dedikten sonra adresi verdiğinde Aras hemen zihnine kaydederek, anahtarını çevirip gazı köklerken hızla yanıtladı.

“Eylül, kapatma! Kapatma geliyorum!”

Cevap gelmedi. “Eylül!” diye haykırdı bir kez daha. Ve hat kesildi. Aras, telefonu kapatmadan Pusat’ın numarasını tuşladı. Telefon çalmaya devam ederken, “Aç artık,” diye geçiriyordu içinden.

Nihayet üçüncü çalışında açılmıştı.

“Aras?”

“Pusat, dinle. Eylül’ü buldum, tüm adamlara haber ver. Polenezköy’e doğru gelin, adama ihtiyacım olabilir!”

“Tamam, sen neredesin? Tek değilsin değil mi?”

“Ben yoldayım, oyalanmayın!” dedi ve son soruyu umursamadan telefonu kapatıp arabayı sürmeye devam etti.

Aracının hız ibresi yüzü geçerken gece, karanlık silüetini işlemiş tüm çevrede hükmünü sürüyordu. Karahanlı, o gece, sabırsızlığı tatmıştı, kısa mesafe ona şimdi bir ömür gibi geliyordu. Bir an önce varmak istiyordu oraya, bir an önce almak istiyordu karısını tekrar kollarının arasına. Nefes alıp verişini duyup huzura ermek istiyordu yine.

Bağlanmıştı ona bir gemici düğümüyle, sınıksız. Kendinden uzaklaştıkça yüreğine iliklenen düğüm sıkışmış, parçalamıştı kalbini. Soluyamıyordu onsuz, yaşamı anlamını yitirmişti.

Bir an önce ona kavuşup hayat ilacını yudumlamalıydı. Başka türlü bir oluru yoktu.

Toprak yoldan sağa saptığında, gözleri arabasının saatine ilişti. Neredeyse yarım saattir yoldaydı. Aklına kötü şeyler getirmemeye çalışarak sürmeye devam etti otomobilini. Nihayet, düz yolun sonundaki ahşap yapı gözlerinin önüne iliştiğinde, biraz daha gaza basmayı denedi.

Ama araba hızla ilerlemek yerine istop etmişti.

Karahanlı’nın kolları gözlerinin üzerine inerken bir kez daha bastı gaza, bir kez daha ve bir kez daha...

Ancak sonuç hep aynıydı, başıyla şoför camından dışarı baka-

cağı sıra, ıssız yeri öyle büyük bir patlama sesi ele aldı ki, arabasıyla beraber sallandı genç adam. Ne olduğunu kavramak için başını tekrar karşısına çevirdiğinde, gördüğü manzarayla siyah gözleri irileşti, kalbi tekleli. Birkaç saniye şok içinde durdu öylece.

Karşıdaki ahşap evin yerini, şimdi alevler almıştı.

“Eylül!” dedi, içi o yangının ateşinden daha beter bir ateşle kavrulurken. Ardından hızla arabasının kapısını açıp yağmurun çamurlaştırdığı toprak yola bastı ayaklarını. Gözleri yanan binaya odaklıyken, “EYLÜL!” diye haykırarak oraya doğru koşmaya başladı. Ne evden çıkabilecek adamlar ne arabası ne canı... Şu an hiçbir şey önemli değildi onun gözünde.

Dermansız dizleriyle yanan yapıya yaklaştığında, alevlenen binaya bir giriş aradı.

“Eylül!” diye feryat etti tekrar, yoktu, ne acısını dindirebilecek bir insan, ne de cümlesini yanıtlayacak bir lisan.

Nihayetinde gördüğü bir aralığa yürümeye başladı alevleri umursamadan. Omuzlarından sıyrıldığı ıslak ceketıyla önündeki alçak alevi söndürdükten sonra, cesaretinden bir şey kaybetmeden yanan evin içine girdi.

Duman nedeniyle sızlayan gözlerini koluyla kapatırken etrafında dönmeye, her yeri incelemeye başladı. Eylül neredeydi?

“Eylül!” diye bağırdı tekrar boğazına yerleşecek öksürük fırsatından önce. Geniş evin öbür ucuna giderken tam yanında patlayan plastik vazo sebebiyle birkaç adım geriledi.

“Ey...” Karbondioksit boğazında büyük hasar oluşturmaya başladığında gözlerini kısarak kuvvetlice öksürdü. “Eylül! Neredesin?!” Onu bulmadan buradan çıkmayacaktı. Bulamazsa, kendi de burada kalıp ölümünü bekleyecekti.

Bundan sonra yaşayamazdı. Ne intikam umurundaydı artık ne başka bir şey.

Dumanlar nefes alışlarını zorlaştırırken alevler zaten manevi olarak küle dönen adamı maddi olarak da ısıtmaya başlamıştı.

Ne kadar güçlü olursan ol, bir yerden sonra, dayanacak gücün kalmıyordu. Bu da, faniliğin en acınası yanlarındandı...

Haykırışlarına bir cevap alamayan Aras Karahanlı, çaresizliği ve yenilgiyi tatmıştı o gün. Alevlerin arasında öylece durmuş,

ölümünü bekliyordu. Karbondioksit daha fazla nefes almasına izin vermediğinde, bacaklarında daha fazla güç kalmamıştı. Fakat düşeceği sıra bir el yakaladı onu. "Abi! Gel çıkalım."

"Bır..." derken öksürdü Karahanlı. "Bırak." Emir dolu kelimesi bir fısıltı tonunda çıkabilmişti ancak.

"Abi yenge burada değil, burası tuzak." Anlamıştı Aras tuzak olduğunu, lakin körelen umudu onu geri dönmeye ikna edememişti. "Yenge bulundu."

"Yenge bulundu..."

Aras, işittiği bu cümleyle ani bir şok yaşadı, duraksadı. Günler öncesinden beklediği haberi duymak, tüm işlevlerini hareketsiz hale getirdi. Doğru mu, yalan mı diye sormadı. Yutkundu.

"İyi mi?" diye sordu güçlükle.

Adamı cevap vermediğinde, tedirginliği arttı. Burada daha fazla duramazdı, hemen karısının yanına gitmeliydi. Toparlandı.

Yangın yerinden sönmeye başlayan alevler sayesinde dışarıya daha kolay çıktılar. Ciğerlerine dolan temiz hava, aldığı karbondioksitle buluşunca kuruyan boğazından seri bir şekilde öksürük çıkmasına neden oldu. Eğilerek ellerini dizlerinin üzerine koyup soluklandı.

"Aras!" cümlesine karşın doğrulmadan önce gür haline dönen sesiyle yere bakarak adamlarına emretti.

"Herkes arabasına geçsin!" Yutkunduktan sonra doğrulup karşısındaki Pusat'a baktı. "Eylül nerede?"

"Hastanede..." Pusat'ın yüzündeki endişeli ifadeyle kekeleyerek söylediği bu cümleyle alnından vurulmuşa döndü Aras. Çenesi kasıldı.

"İyi mi?" diye sordu.

Pusat, kahverengi gözlerini daha fazla Aras'ta tutamayıp bir cevap veremediğinde, Karahanlı tek eliyle onu getirilip arabalarından birine doğru yürümeye başladı.

"Aras araba kul..." Pusat'ın cümlesi bitmeden arabasına girdi, hemen çalıştırdı. Camını sonuna kadar açtı, temiz havayı soludu. Biraz sonra, rahatlamayı hak etmediğini düşünerek kapattı camı.

İşte şimdi, bedeni de ruhu kadar can çekişiyordu, çekişmesini istiyordu...

Eylül'ün Anlatımı

Sen bir aysın, ben kara gece
Gel derim, gel derim, gel derim...

Duyduğum melodik sese karşın kaşlarını çattım... Kim mırıldanıyordu bunu?

Kafamı kaldırıp göğe baktığımda, pas parlak yıldızlardan başka bir şeyin olmadığını görünce heveslendim. Elimini uzatsam, alabilecektim bir tanesini, dokunabilecektim hepsine sanki.

Bu can senin, serserfil ertim
Al derim, al derim, al derim...

Ezgi devam ettiğinde, gözlerim söyleyenini arıyordu. Birden, başımı önüme eğdim. Elimin bir ahşabı tuttuğunu gördüm. Elimle salladığım bu şey, bir beşikti. İçinde, bembeyaz bir tene sahip hareketsizce yatan bir bebeğin bulunduğu bir beşik. Heyecanla bebeğe uzandığımda, parmak uçlarını yanaklarına dokundum.

Neden bu kadar soğuktu?
Kuru dalım, bana da çiçek
Ol derim, ol derim, ol derim...

Bebek niye bu kadar soğuktu? Bu ses nereden geliyordu? Ben neredeydim?

Başım acıyordu, beynim patlayacak gibi hissediyordum.

Elimi beşikten çekip bulunduğu yeri incelemek istiyordum, anıak yapmıyordum, ayıtlamıyordum üşümüş bebeğin yanından.

Gözlerim yine beşiğe yöneldi. Bu sefer karşımda bir golge hissettim. Kim geldi diye heyecanla kaldırdım kafamı.

Ve yüzünü gördüğümde, "Anne!" diye haykırdım karşımdaki kadına büyük bir heyecanla. Ama o beni duymadı. Suratında suak tebesumlarından birisi vardı, bebeğe bakıyordu. Derken uzattı ince ellerini ve uyuyan bebeği büyük bir dikkatle kucağına aldı. Ardından parlayan gözlerini nihayet bana dikti.

"Sani bekleyeceğiz..."

"Anne!" diye bağırdım. O an fark ettim karnımdaki boşluğu, boş olan elim karnıma gulerken "Anne, bebeğim!" diye haykırdım ağlayarak. Annem gülümsemesini kaybetmeden arkasını döndüğünde, "Anne,

bebeğim! Anne dur!" diye haykırdım. Fakat elim yine beşikten ayrılmamıştı. Ne peşlerinden gidebiliyor ne aksi yöne hareket edebiliyordum. Bir arafta sıkışıp kalmıştım, rotamın neresi olduğunu kestiremiyordum.

Yazar Anlatımı

Emin, Pusat, Sevinç, Eda, hepsi ameliyathanenin kapısındaki taburelere oturmuş, Aras ise bunun bile kendine bir ödül sayılacağını düşünüp oturmayı reddederek sırtını duvara yaslamıştı. Eylül'ün başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyordu, belki Emin'in dediği gibi sevdiğinden vazgeçebilseydi, şimdi karısı yaşıyor olacaktı. Bencillik yapmıştı, vazgeçmeyi bilememişti ona göre. İçi cayır cayır yanıyordu. Öylece duruyor, boş gözlerle karşısına bakıyordu.

Yüzü is olmuş, vücudunun belli yerlerinde küçük küçük yanık yaraları ilişmişti, doktorlar kontrol etmek istedi, fakat izin vermedi. Vücudu umurunda değildi.

Yaşayan bir ölüden farksızdı.

Acızdı, saatler boyunca herkes bir şey için koşuşturmuştu. Kanı uyuşanlar kan vermişti ama kahretsin ki, onun kanı bile aciz kalmıştı.

Canı, içeride ameliyat oluyor ve onun elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Tıpkı yıllar evvelki gibi...

Ailesi gözünün önünde can verirken hiçbir şey yapamamıştı.

O zaman çocuktuk, şimdi çocuktan daha aciz.

Kendisini suçluyordu, yaşamayı hak etmeyen kendisiydi ona göre, şimdi o ameliyat masasında yaşam kalım savaşı veren kendisi olmalıydı.

Beklenmedik bir an, ameliyathanenin kapısı iki yana açıldığında koridordaki diğer herkes gibi o da gözlerini merak ve endişe ile mavi kıyafetli, başında kepi olan doktora dikti. Doktorun suratı ifadesizdi, derin bir nefes aldı ve daha sonra kendinden bir yanıt isteyen hasta yakınlarına baktı. "Ameliyat son-

landı, hasta çok kan kaybetmiş, bünyesi epey zorlandı. Durumu kritik. Söylemek zor ama... Her şeye hazırlıklı olmalısınız. Ve maalesef..." dedikten sonra derin bir nefes aldı. "Maalesef bebeği kaybettik."

Aras'ın ifadesizliği doktorun dudaklarından çıkan her kelimeyle dehşete dönüşürken son cümleyle beraber kısılan gözleriyle, kuruyan dudakları aralandı. "Ne?"

"Maalesef..." dedi doktor tekrar, Aras, o an başından aşağı kaynar su dökülmüşe döndü. Ağzı hayretle açılırken kalbinin ortasına azılı bir kurşun almış gibi geriledi birkaç adım.

Hangisine şaşırmıştı? Bir bebeği olacağına mı, yoksa bunu ölümüyle öğrenmesine mi?

O an, Eylül'le son yüz yüze konuşmaları geldi aklına. "Seni özleyeceğiz," demişti karısı. O zaman bu cümlelerin üzerinde düşünmemiş, anlamlandıramamıştı. Şimdiyse taşlar yerine otuyordu.

Boğazı düğüm düğüm oldu, ameliyathaneden çıkan sedyeye değemedi gözleri. Diğer hepsi sedyeye doğru koşup etrafını çevrelerken Karahanlı'nın sırtı yavaş yavaş kaydı duvardan. O gece, bilmem kaçınıcı kez ölmüştü bu cümleyle. Varlığını unuttuğu yüreğine batırılan keskin darbeler, ruhunu çoktan yokluğa sürüklemişti.

Birden göğsüne vuran ellerle, boş bakışları karşısındaki kadına değdi. "Hep senin yüzünden..." Ağlayarak konuşan yaşlı kadın, Eylül'ün anneannesi Derya Hanım'dı, Aras'ın göğsünü yumruklamaya devam ederken "Ne-ne istedin ha bizim Eylül'ümüzden... Neden girdin hayatına! Ne istedin zavallı yetimden?!" diye bağırdı.

Genç adam, yaşlı kadına karşı bir harekette bulunmadı, vumasını engellemedi, durdurmadı. Hakaretlerini susturmadı.

"Anne yapma." Çınar, yaşlı kadının kolundan tutup geri çektiğinde, eşarbi kayan kadın, kendini hızla toparlayıp oğlunun onu çevirmesine izin verdi. Oğluna sarılırken konuşuyordu. "Gıdıyor oğlum, Eylül de bırakıyor bizi. Tıpkı annesi gibi... Kardersiz yavrum..."

Karahanlı doğruldu, nefesi kesilirken merdivenlere doğru

sarsak adımlarla yürümeye başladı. Görüş alanı simsiyahtı, kimseyi görmüyor, hissetmiyordu. Geçmişiyse, bugünü yüzleşiyordu. Yine tutamamıştı, yine koruyamamıştı sevdiğini.

Yine başaramamıştı.

Merdivenlerden inerken diğer insanlar, çöken genç adamın islenen yüzüne bakıyordu merakla, neler yaşadığını düşünürcesine.

Aras'ın gördüğü ise sadece karanlıktı. Kararmıştı hayatı, düşünecek bir şeyi yoktu. Ağlamıyordu da, yarasının üzerine değen gözyaşlarının onu rahatlamasına fırsat tanımıyordu. Rahatlamaya hakkı yoktu ona göre. Öyle hissiz, öyle donuk görünüyordu. Hastanenin kapısından dışarı çıktığını, tenine değen soğuk yağmur damlalarıyla fark etti. Sular, yolun üzerinde gölcükler oluşturmuş, doğaya farklı bir melodi bahşetmişti. Başını kaldırdı Aras Karahanlı, simsiyah gözleriyle uyumlu olan gökyüzüne baktı. Bir tane bile yıldız yoktu. Onlar da terk etmişti diyarlarını.

Gözyaşları yağmur sularına karışmış, böylece kamufle olmuştu yanaklarından akan damlaları genç adamın. Ağlayışını dindiremeyeceğini anladığında gözlerini yumdu sımsıkı, sert damlalar yüzüne çarparken hatıraların zihnine dolmasına izin verdi.

"Beni sensizlikle imtihan etme, bana sensizliği düşündürme Eylül. Ben bu sınavı geçemem, yapma güzelim."

"Bensizliği tatmayacaksın Aras, söz veriyorum, ölüm acı tozlarını üzerine serpmiş olsa bile, bir yanım hep seninle kalacak."

"Tadıyorum!" diye haykırdı gözlerini açmadan, boş alana. "Sınanıyorum Eylül! Yoksun yanımda, dayanamıyorum, eriyorum."

"Sesini duymak istiyorum, duyamıyorum. Yüzünü görmek istiyorum, göremiyorum, gözlerine bakmak istiyorum, bakamıyorum. Kalbini hissetmek istiyorum, soluğunu duymak istiyorum, olmuyor, yapamıyorum. Çaresizim Eylül. Yoksun." Gürleyen gökyüzü onu durdurmadı, irkiltmedi. Durdu öylece yağmurun altında, saatlerce ayrılmadı yerinden. Islandı, sırlıklar oldu, umursamadı.

Öylece durdu soğuk, yağmurlu havanın altında, bedeni buz

tutmasına rağmen ruhunu yakıp kavuran kızgın ateşe bir etki sağlayamamıştı serin sular.

Omzuna bir elin dokunduğunu hissettiğinde, araladı siyah gözlerini. “Ne zamandır buradasın?”

Kısık gözleriyle, kendisini merak eden arkadaşına bakarken, “Ne oldu?” diye sordu, yine sorusunu önemsemeden. Pusat, dudaklarını birbirine bastırıp başını salladı,

“Rana, Eylül’ü bulan oymuş. Ambulansı çağıran da.”

Aras, cümleleri kafasında tartarken gür kaşları hafifçe çatıldı. “Nasıl?”

“Eylül’ü kaçıran kişi... Barlas’mış.”

Karahanlı’nın gözleri olduğundan daha koyu bir hal alırken çenesi kasıldı, elleri anında sertçe yumruk şekli almışken düşündü, Barlas’ın ifadesini almıştı, takip ettirmişti fakat en ufak bir iz bulamadığında onu da suçlular listesinden elemişti. Başından beri gerçek suçlunun Azat Kılıç olduğunu düşünüyor, daha çok onun üzerinden gidiyordu.

“Barlas’ı buldunuz mu?” diye tısladı sıkıdığı dişlerinin arasından.

“En ufak bir iz yok. Ama Rana, bir şeyler biliyor olabilir.”

“Nerede kız?”

“Ofiste, araba hazır, gidelim.” Toparlanmaya çalışıp Pusat’ı onaylayarak hastanenin çıkışında bekleyen arabaya doğru ilerledi.

Gece, henüz bitmemişti.

“Anlat!” dedi Karahanlı elini sertçe masaya vurup sandalyede ürkek bir şekilde oturan kumral kızın sıçramasına neden olarak. “Bildiğin. Her. Şeyi. Anlat. Baştan!”

Rana burnunu çekti, ardından sol eliyle gözünden damlayan yaşı sildikten sonra konuştu. “B-B-Ben...” Boğazından yükselen hıçkırıklar konuşmasını engellerken derince nefes alarak toparlanmaya çalıştı. “Y-yemin ederim bilmiyordum... Ba-Barlas son zamanlarda çok değişmişti...” Burnunu çekti tekrar. “Beni artık sevmediğini düşünüyordum. Sürekli Eylül’den bahsediyordu,

neden görüşmediğimizi falan soruyordu, başta iyi niyetinden olduğunu düşünüyordum. Derken bir gün telefonunda, saklı bir klasöre rastladım... Klasör, Eylül'ün habersiz çekilmiş fotoğraflarıyla doluydu. O zaman fark ettim Eylül'e olan takıntısını... Kışkandım, anladım, ayrılmak istedim, izin vermedi. Diritmedim, onu seviyordum, umursamamaya çalıştım." Nefesini tazeledikten sonra dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Eylül'ün kaybolduğu zaman, Barlas'ta değişik bir mutluluk vardı. Bu haberi ona söylediğimde yüzünde en ufak bir hüznün belirtisi olmamıştı, Eylül'e verdiği değeri hatırlayınca garipsedim, neden üzülmemiş yahut şaşırmamıştı? Nişan akşamı, eve geldiğinde, yüzünün çeşitli yerlerinde çizikler gördüm, kedi tırmalamış gibiydi. Ve yine, farklı bir karaktere bürünmüştü. Bir telaş vardı üzerinde. Nişandan sonra yemeğe gitmek istemedi, işlerinin olduğunu söyledi. Oysaki biz, nişan tarihini en boş günümüze ayarlamıştık. Son zamanlardaki tavırlarından sonra iyice şüphelendim ve onu takip etmek için yola koyuldum. Hiç bilmediğim, şehrin epey dışında, neredeyse balta girmemiş bir ormana gelmişti. Daha önce hiç gitmediğim bir yerdi. Barlas, büyükçe bir dağ evinin önüne park ettiğinde arabasını, yolun ucunda durup kalanını yürüyerek devam ettim. Eve ulaştığımda, yukarıya çıkmadan önce bahçeyi çevreleyen duvarın arkasında kamufle olup yukarıyı dikizledim. Birden bağırışlar duyuldu, Eylül'ün... Eylül'ün acı çığlıklarını duydum, Barlas'a, 'Bırak beni,' diye yalvarıyor, hakaretler ediyordu. Yardım yolu aradım, yukarıya çıkabilmek için bir yordam gözlüyordum. En nihayetinde korkularımı bırakıp bahçeden içeri girerek kapıyı çalmak için harekete geçtim. Fakat her şey o anda oldu, Eylül'ün balkondan at-atlaması, yere çakılması. Şok oldum, size yemin ederim oraya çivilendim..." dedikten sonra hıçkırarak ağlamaya başladı genç kız, elleriyle yüzünü kapattı. "Geç kaldım..." dedi. "Arkadaşımı kurtarmaya geç kaldım... Kardeşimi kurtarmaya geç kaldım. Ama korktum, Barlas'ın bana da bir şey yapmasından..."

"O..." dedi Aras derin derin nefesler alırken duyduklarını sindiremiyordu. Bir kez daha iflas etmişti bugün tüm organları, bu anlatılanlarla. Yutkunarak kendini toparlamaya çalıştı. "O nerede?"

Rana gözlerini sildikten sonra, tekrar konuştu. “B-bilmiyorum. Eylül’ün atlayışının ardından koşarak terk etti orayı. Şokta gibiydi, kaçarken, yanımdan geçtiği halde beni bile fark etmedi... Ormana doğru koştu...”

“Onu bulun...” dedi genç kız gözlerindeki yaşlarla. “Ona Eylül’e çektiydiklerinin hesabını sorun... O... Yaşamayı hak etmiyor.”

“Kızı götürün,” diye emretti Pusat odadaki diğer adamlarına, tüm bilgileri aldıklarına emin olduğunda. Komutuna anında uyulup iri adamlar biri bir kolundan biri diğer kolundan tutarak ayağa kaldırdığında “Lütfen onu bulun!” diye haykırdı Rana tekrar. “O bulunmadan uyuyamam. Beni de rahat bırakmayacaktır, lütfen.”

Cümlelerine cevap gelmedi kimseden, odadan çıktıklarında Pusat, Aras’a sordu. “Ne yapacağız?”

“Bulacağız,” diye yanıtladı Karahanlı, sesini güçlü tutmaya çalışarak. “Evin etrafındaki ormandan, aramaya başlayacağız. Hangi deliğe girmiş olursa olsun, onu bulacağım, onu bulacağım ve doğduğuna pişman edeceğim.”

“Ya sağ bulamazsak?”

“Bedeninin sorunsuz bir şekilde gömülmesine izin vermiyeceğim.”

Barlas Kafşakoğlu, o günden sonra Aras ile adamları ve bunun yanı sıra polis ekipleri tarafından ara verilmeden aranmıştı. Ancak ne bir iz bulabilmişlerdi ona dair ne başka bir şey. Aras, bu çalışma nedeniyle hastaneye de uğrayamıyor, gecesini gündüzüne katarak hayatını felakete sürükleyen o şerefsiz adamı arıyordu.

Ama bulamıyordu. Kahrolasica herif, hiçbir yerde yoktu. Şehrin altını üstüne getirmiş, onu tanıyan herkesten bir bir hesap sormuş, ifadelerini almıştı, ancak yoktu.

Gün geçtikçe öfkesi de acısıyla doğru orantılı bir şekilde artan genç adamın saç sakalı birbirine karışmış, oldukça derbe-

der bir hâl almıştı. Siyah ceketini ellerinin arasına aldı ve doğru düzgün ilikleyemediği gömleğinin üzerine geçirdi. Bugün, hastaneye uğramayı düşünüyordu. Uzun zamandır iyi bir haber yüzüne hasretti genç adam, bitkin bakan gözlerinin altında mor halkalar, torbalar oluşmuştu. Kaşının altındaki yara izi bile isteyerek katıldığı bir kavgadan kalmaydı. Kendine acı çektiirmek için elinden geleni yapıyordu. Ne yemek yiyor ne de herhangi bir aktiviteye katılıyordu.

Yaptığı tek hareket, odasındaki kum torbasını yumruklamak oluyordu; torba, zihninde çoğu zaman Barlas'ın yüzüne dönse de arada kendi silueti oluyordu. Eylül'ün uyanamadığı her gün Aras, biraz daha ölüyordu. Aynadaki halsiz ifadesine baktığında odasından çıkmak için hareketlendi.

Adımlarını kapısına doğru atarken titreyen telefonunu cebinin cebinden çıkardı, lakin çıkan tek şey telefon olmamış, Eylül'le beraber olan fotoğrafı da cebinden firar ederek yavaşça yere süzölmüştü. Eğilerek fotoğrafı parmaklarının arasına aldığı anda, özlediği simayla beraber gözlerinin sızlamasına engel olamadı, olmak istemedi. Başparmağı sevdiği kadının suratının her zerresinde dolaşırken ona böyle dokunmayı ne kadar özlediğini bir kez daha hissetti.

Ya hiç, doğmamış çocukları?

Bu bilgi ise Aras'ın yıkılan enkazının üzerine yeni bir külenin daha çökmesine neden oluyordu. Kalbindeki sızlamayla başını yavaşça sallarken sulanan gözlerini durdurmak amacıyla kendisini kasti.

Ağlamaya hakkı yoktu, ağlayarak rahatlayamazdı, bu iyiliği kendine yapamazdı.

Ayağa kalktı, önündeki kapının kulpunu kavrayarak aralamadan önce telefonunu açtı. "Alo?" dedi tok sesiyle, ardından kapıyı açıp dışarı çıkarken Eda'dan gelecek yanıtı bekledi.

Kapıyı çektiğinde Eda karşılık verdi. "A-aras neredesin?" dedi endişe ve korku akan, titrek sesiyle. Karahanlı'nın içi anında kuşkulandı. "Hastaneye geliyorum. Bir şey mi oldu?"

"B-ben..." dedi Eda, ardından nefesini tazeledi.

Konuşmadığında, "Eda!" diye tısladı genç adam.

"E doktor önemli bir şey konuşacağımı söyledin... E Eylül'le alakalı g gelmen gerekiyor."

"Hayır..." demek istedi Karahanlı elindeki telefonu un utak edinceye dek sıkarken. "Olanmaz," diye haykırmak istedi merdivenleri koşarak merdiven. Nefes alıp veriş hızı artıyor, aldıkça yitirgeçme bir ok saplamıyordu. "Allah'ım bir mucize..." diye yalvardı kendi içinden, sessiz çığlıklarıyla. "Bir mucize... Yalvarım..."

Bazen yakarışlar bitirdi içimizde, gerçek, sert bir tokat gibi vurulurken yitirgeçme, söylenecek söz kalmazdı dilimizde. Her şeyin çaresi bulunurdu, paramın, hastalığım, aşkın, ayrılığın... Hepsinin bir çözümü olurlu.

Peki ölüm?

Onun karanlığına çare, hangi kapıdaydı? Ona yansıtabilecek bir ışık var mıydı?

Yoktu.

Aras, tüm gücünü kullansa getirebilir miydi sevdiği kadını geri?

İmkânı yoktu...

Ölemezdi, ölmek için fazla masumdu, fazla gençti, fazla güzeldi?

Hangi kefen uyardı onun zayıf bedenine?

Karahanlı, arabasından indiği gibi son dermanıyla koşarak hastaneye girip yoğun bakım odasının koridoruna girdiğinde, duyuyordu yakılan ağrıları, farklı ağızlarından çıkan ağlama tonlarını.

"Gitme Eylül'üm... Kuzum... Sen de bırakma bizi..."

"Hayır!" diye haykırdı sonra bir kadın daha. "Hayır, ölemez! Ölemez. O-o daha çok genç..."

Duyduğu seslerle beraber hızla koridoru geçip insan kalabalığına görüldüğünde, bazıları kafasını kaldırıp görünen yaralı adama baktı. Aras, duyduğu figanlar karşısında öylece kala kalmışken yanına gelip açıklamada bulunan insanın kim olduğunu dahi kavrayamamıştı, o denli kararmıştı dünyası. "Beyin fonksiyonlarının yüzde doksanı durmuş. Doktorlar, fişini çekeceklerini söyledi. Ama o-ondan önce, bir veda konuşması yapma isteyeceği."

Dinlemedi daha fazla, konuşan kişinin cümlesini yarıda bı-

takarak yürütmeye başladı canının kaldığı odaya doğru. Yürüttüğü ilk defa bu kadar halsiz, bu kadar korunmasız, bu kadar savunmasızdı. Her adımında, yirmi yıl önceki hali belirliyordu perde perde zihinde.

"Anne..." Korkak bir adım atmıştı cansız, kanlar içinde yatan bedene doğru yürütürken ardından gözleri ablasının bedenine takıldı. "Abla..."

Odamın kapısı kendiliğinden açılırken içeride sadece monitör sesinin yankılandığı odaya girdi. Gözleri, teni soluk bir renge bürünen karısına değerken "Eylül," diye fısıldadı günlerdir yüzünü dahi görememiş olmanın verdiği hasret ve heyecanın etkilediği titrek sesiyle. "Eylül'üm..."

Eylül'ün kollarına kablolar bağlıydı, boynunda ise bir boyunluk, makinelere bağlı hortunlar vardı. Üzerine beyaz bir hastane örtüsü örtülmüştü. Bu hali, daha çok, uyuyan bir melecği andırıyordu. Aras, yavaş yavaş yatağa yaklaştığında, son kez canlı bir şekilde göreceği karısının yattığı yatağın yanında diz çöktü. "Eylül'üm..." dedi tekrar, sanki karşısında, onu dinliyor muşçasına. Boşta kalan elini saçlarının üzerine koyup hafifçe okşadı. "Ben..." Yutkundu, söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı. "Özür dilerim..." dedi olabilecek en uygun cümleyi bulmuş gibi. Acizliği kendisine göz kırptı. Eylül'ün hiçbir zaman özür dilemesine fırsat vermemişti ancak onun, özrü ne kadar önemseydiğini biliyordu. "Sana verdiğim sözleri tutamadığım için özür dilerim." Avuçlarının arasındaki soğuk eline hasret dolu bir öpücük kondurdu. "Elini bıraktığım her gün için özür dilerim..." Boğazına mesken eden yumru git gide büyürken hafifçe doğruldu, ardından kapalı olduğu halde uzun kirpiklerinin belli olduğu her iki göz kapağına da dudaklarını değdirdi. Dudakları titredi. "Bakmaya doyamadığım gözlerinden aktıığım her yaş için özür dilerim." Geri çekilirken eliyle, alına gölge eden koyu kahverengi saçlarını düzeltti. "Yalnızca seninle olabilmeyi seçemediğim için özür dilerim..." Daha sonra bileğinin üzerine kokulu bir öpücük kondurdu, sesi git gide buğulanmaya başlıyor, yüreğindeki oyuk genişliyordu. "Sana, sorunsuz bir hayat veremediğim için, özür dilerim..." Dişlerini sıkı. Kendine kızı-

yordu, bencilliğine kıızıyordu. İstemedi nefeslendi. Hak etmediğini düşündüğü bir nefes daha aldı. "Annene verdiğim sözünü tutamadığım için özür dilerim." Tekrar doğrulup alnını öptü. "Beni sevmene izin verdiğim için, özür dilerim..." Bir kez daha öptü. "Sana sırlıslıkam âşık olduğum için, özür dilerim." Gözleri kendiliğinden, karısının karnına dönerken bakışı bulanıklaşmış, nefesi kesilmişti. Yığılacağını hissediyordu, ruhu çoktan iflas etmişti, ayakta duran sadece bedeniydi. "Daha..." derken sesi kesildi. "Daha doğmayan çocuğumuza sahip çıkamayıp ona babalık yapamadığım için özür dilerim." Uzun kirpikleri, sonunda ıslandı. "Ve... Sensiz yaşamayı göze alamadığım için özür dilerim güzelim," dedi ve daha fazla kendini tutamadan çaresiz gözyaşlarına izin verdi.

Aras Karahanlı ağlamıştı.

Bir hışımla ayağa kalkarken kolunu, gözlerine siper etmiş, buruşan yüzünü gizlemişti. Kolunu indirip burnunu çektiğinde otomatik açılan kapıdan dışarı çıktı. Heybetli adımları koridor-da yankılanırken yine, tüm gözler ona odaklanmıştı. Kimseyi umursamadan koridordan çıktı yıkılan adam. Merdivenleri indi üzerindeki hissizliğin verdiği hışımla. Öyle yaralı, bir o kadar da kudretli görünüyordu. Arabasına bindiğinde, yapacağı şeye çoktan karar vermişti. Sürüyordu kendinden emin bir şekilde, anılar çarparken gözlerine, böyle yaşayamayacağını biliyordu.

Bir acıyı daha kaldıramayacağını anlamıştı.

Fiziksel olarak ne kadar güçlü olursa olsun, ruhsal olarak bir o kadar güçsüzdü, bunu kabullenmişti.

Direksiyonu sola çevirdi. Ucunda, denize bakan uçurumun bulunduğu yokuşa giriş yaptı. Araba, zorluk çekmeden yokuşu tırmadığında, yapacağı harekete karşı en ufak bir tereddüt taşımıyordu.

Madem sevdiği terk ediyordu bu dünyayı, onun yaşamasının ne anlamı kalmıştı ki?

Neyin intikamını alacaktı? Kime intikam alacaktı? Ortada intikam almaya değercek bir hayat mı kalmıştı?

Yenilmişti, acısı, yenilgiyi hoş ve kolay göstermişti. Pes etmek, ona cazip gelmişti.

Sağlıklı düşünemiyordu evet, büyük boşluktaydı.

Aracı, yokuşu çıkmayı bitirdiğinde, el frenini çekti, anahtarını çıkardı. Hızla kapısını açıp rüzgârlı havaya çıktığında, kapıyı kapatmadan uçuşunun ucuna doğru yürüdü.

Günlerdir şehirde hükmünü sürdüren yağmur, bugün de terk etmemiş, çiselemeye başlamıştı. Denizin coşkun dalgaları, kayaları döverken kollarını iki yana açıp bir adım daha ilerledi.

“EYLÜL!” diye haykırdı sonra. “Beni affet!” Bir adım daha ilerlediğinde, atacağı bir sonraki adım, neredeyse uçuşundan düşmesine sebep olacaktı, zaten yapmak istediği de buydu. Derken son cümlesini söyledi. “Sensiz yaşamayı göze alamadığım için beni affet!”

Soğuk bir yerdeydim, bedenim neredeyse buz tutmuştu, üşüyordum, fakat üşüdüğümü hissetmiyordum, sadece biliyordum. Nefes alışlarım çok seyrekti, iyileşmem için bir şey almam gerekiyordu, bunu anlıyordum ancak ilacımın ne olduğunu bilmiyorum.

Neredeydim ben?

Etrafı incelemeye başladığımda, gri gökyüzünü gördüm. Yağmur yağıyor, lakin sular benim bedenime değmiyordu. Görünmez gibiydim. Nerede olduğumu halen çözemişiyordum.

“EYLÜL!” Birisi adımı haykırdığında irkilerek arkamı döndüm ve sesin geldiği yöne baktım. Siyah takım elbiseli bir adam, kollarını iki yana açmış bir şekilde göğe doğru haykırıyordu. Konuşabilmek amacıyla biraz daha yaklaştırmaya başladım. O sırada adam feryatlarına devam ediyordu. “Beni affet!” Bir adım daha ilerlediğinde, atacağı bir sonraki adım, uçuşundan düşmesine sebep olacaktı.

Uçuşum...

Burası bir uçuşumdur. Bu adam... İntihar etmeye çalışıyordu. Adımlarımı hızlanmaya başlayıp, ona yaklaştığımda, kurduğu cümleyle kendisini tanımamı sağlamıştı. O kişi... Uçuşumun ucundaki kişi, Aras'tan başkası değildi.

“Aras dur!” diye bağırarak korkuyla ona doğru koşmaya başladığımda, ona yetişmeden, “Sensiz yaşamayı göze alamadığım için beni affet!” dedi ve can bildiğim adam, kendini tereddüt etmeden boşluğa bıraktı.

Gözlerim, acıları yok sayarak kötü bir kâbustan, gerçeğe aralanmaya çalışırken alnımdan aşağı akan boncuk boncuk terleri hissedebiliyordum. Kırpıklarım, büyük bir acıyla, nihayet arandığında, kuruyan dudaklarımdan sadece o kelime yükseldi:

“ARAS!”

*Sevgilim, işte Eylül
Ve işte senin usul usul seğiren yüzün.*

*Zaman ki sonsuzdur
Bümemiş şiirler gibidir.*

*Bazı hüznüleri
Bazı nehirleri tutup anlatmak gibidir.*

*Biz ki zamanı tırmak içine alıp yaşadık
(İsteğin bulanık kıyısında).*

*Bundan değil midir bizim aşkımızda
Sürekli bir akşam hüznü vardır.**

* İlhan Berk'in Otağ şiiri.

Devam Edecek...

